

ДЕЙВИД МОРЕЛ

ПЕТАТА ПРОФЕСИЯ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА • КРОНОС •

ДЕЙВИД МОРЕЛ ПЕТАТА ПРОФЕСИЯ

Превод: Златина Христова

chitanka.info

Експлозивен разказ за двама персонални защитници в една отчаяна мисия.

Савидж и Акира са свързани чрез общи спомени с едно призрачно минало, което за тях е болезнено реално. Единствено заедно те могат да открият ключа към загадката. Но когато тайната е разгадана, те се изправят лице в лице с една ужасяваща реалност — сила, която е способна да разруши не само техния, но и нашия свят.

На Сара —
дъщеря и приятел.

— Не Ви разбирам — каза Алиса. — Ужасно е объркано.

— Така е, когато човек живее наопаки — отвърна мило Царицата. — Отначало винаги се чувстваш малко замаяна.

— Да живея наопаки ли? — повтори крайно учудена Алиса. — Никога не бях чувала подобно нещо!

— Но в това има едно голямо предимство — продължи Царицата: — паметта на човека работи в две посоки.

— Аз знам положително, че моята памет работи в една посока — забеляза Алиса. — Не мога да си спомня неща, преди те да се случат.

— Много бедна памет имаш, щом работи само назад — забеляза Царицата.

Луис Карол
„Алиса в огледалния
свят“^[1]

Пътят на телохранителя е път на смъртта.

Миямото Мусаши
самурай от
седемнадесети век

ПРОЛОГ
ОБЕТ ЗА ВЯРНОСТ

ПЕТАТА ПРОФЕСИЯ

Досега не са открити преки исторически свидетелства за произхода на професията на Савидж. Нейните корени са толкова древни, че реалните факти са достигнали до нас пречупени през приказното огледало на митовете. Отначало хората са били ловци, после станали земеделци, а по-късно, когато станало възможно да се придобиват вещи и храна чрез размяна, се появили проститутките и политиците. Въпреки някои спорове относно поредността на появата им, несъмнено това са четирите най-рано възникнали човешки занаята.

Но след като нещо може да бъде придобито, то трябва да бъде и опазено. Ето така става необходима една нова професия — *пета* по ред. Въпреки че нейното възникване не е документирано, две събития от миналото могат да послужат като илюстрация на доблестните ѝ традиции.

[1] По превода на Стефан Гечев. ↑

КОМИТАТОС

Когато англосаксонците завладяват Британия четиристотин години след Христа, те донасят със себе си и кодекса на германските племена за абсолютна вярност и подчинение на племенния вожд. Според него върховната проява на лоялността към вожда е хората от неговата свита или комитатос да го защитават дори с цената на живота си. Един от най-ярките примери за проява на подобна преданост на воини към своя предводител е битката на брега на реката Блекуотър близо до град Мелдън в Есекс през 991 година.

Викингите, които били завладели няколко пристанища по източното крайбрежие на Британия, лагерували на един остров, който при нисък прилив имал връзка с брега чрез тесен провлак. Местният владетел Бирхнот повел своите храбри комитатос и заповядал да преградят пътя на викингите. Врагът нападнал.

Зазвънели мечове. Кръв опръскала тясната пътека. Когато битката се ожесточила, един от хората на Бирхнот се обърнал страхливо и избягал. Другите помислили, че бягащата фигура е на техния предводител и също побягнали. Останали само Бирхнот и най-верните му телохранители.

Не след дълго той бил пронизан от копие. Бирхнот го изтръгнал от тялото си и пробол нападателя. Но насреща му се хвърлил друг и отсякъл с брадва ръката му. Безпомощен, той бил съсечен веднага. Въпреки че господарят им вече бил мъртъв, верните му бранители не се отказали. За да защитят тялото му и да отмъстят за смъртта му, те яростно се хвърлили в атака. Смъртта им била ужасна, но те се разделили с живота си без жал, защото останали верни на клетвата си за вярност към своя господар.

Двете групи воини представят принципния конфликт в професията на Савидж. Задължението на комитатос е било да защитават. Но ако обстоятелствата изглеждат безнадеждни, ако господарят е мъртъв, трябва ли неговите телохранители да продължават да го защитават? Винаги, когато Савидж размисля върху тази морална дилема, той си спомня Акира и едно историческо

събитие от миналото на неговата страна, което илюстрира суровите традиции на петата и най-благородна професия.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДЕМТЕ РОНИНИ

В Япония воините самураи се подчиняват на кодекс на честта много близък до този на комитатос. През XI в. от н.е. едрите земевладелци, наречени даймио, започват да събират около себе си воители, с помощта на които да контролират своите владения. Така възниква съсловието на самураите. В следващите векове шогунът, върховният владетел, постепенно съсредоточава властта в свои ръце и поставя даймио под свой контрол. Въпреки това всеки самурай на даймио се чувствал свързан със своя господар за цял живот. През 1701 година станало събитие, което е в основата на една от най-популярните легенди в Япония.

На трима местни владетели даймио било заповядано да се явят пред шогуна, за да засвидетелстват пред него своята вяроност. Тези даймио не били добре запознати със строгия дворцов етикет. Двамата от тях потърсили помощ от един придворен. Те го подкупили с щедри подаръци и получи в замяна ценни съвети.

Но третият от тях, Асано, сметнал това умилкване около познавача на дворцовите нрави, Кира, за твърде унизително. Кира се почувствал оскърбен и се подиграл на Асано в присъствието на шогуна. Унизен, Асано нямал друг избор освен да защити честта си. Той извадил своя меч и ранил Кира.

Да се извади меч в присъствието на шогуна било неппростимо престъпление. Шогунът заповядал на Асано да си направи сепуку, за да изкупи вината си. Асано се подчинил. Но неговата смърт не разрешила конфликта. Суровият кодекс на самураите изисквал от воините на Асано да отмъстят за смъртта на своя господар, като убият човека, който го е оскърбил — придворния Кира.

Шогунът знаел, че безкомпромисните изисквания на воинския кодекс на честта ще доведат неизбежно до нови кръвопролития. За да прекрати враждата, той изпратил свои войски, които да обградят замъка на Асано и да принудят самураите на Асано да се откажат от преследването. Вътре в замъка Оиши Йошио, началник на самураите на Асано, свикал своите хора. Някои настоявали да се бият с хората на

шогуна. Други предлагали всички да приемат с достойнство смъртта като техния господар. Но Оиши казал, че смъртта на предводителя им ги освобождава от задълженията им към него. Като проверка на лоялността им, той им предложил да разделят помежду си неговото богатство. Много от тях веднага приели това предложение. Оиши им платил и ги отпратил. От триста самураи останали само четиридесет и седем. Всички те сключили таен съюз, като го скрепили с кръвта си.

Четиридесет и седемте самураи се предали на войниците на шогуна и обявили, че се отказват от всички свои задължения към мъртвия си господар и стават ронини — самураи без господар, скитници. После всеки поел по своя път.

Но шогунът бил изпълнен с подозрения и изпратил съгледвачи, които да ги следят. За да ги заблудят, всички те трябвало да покажат, че водят недостоеен и пропаднал живот. Някои станали пияници, други развратници. Един продал жена си за проститутка. Друг убил тъста си. А един от тях успял да направи сестра си метреса на Кира. Накрая, след две години, шогунът се убедил, че те не готвят отмъщение и оттеглил своите хора.

В 1703 година четиридесет и седемте ронини се събрали и атакували замъка на Кира. С дълго сдържана ярост те съсекли нищо неподозиращата стража, влезли вътре и обезглавили оскърбителя. После отишли на гроба на Асано и постави там главата на Кира. Господарят им бил отмъстен.

Но с това техните задължения не свършили. За да изпълнят своя дълг към господаря си, те нарушили заповедта на шогуна да спрат саморазправата. Затова бил възможен само един изход. Шогунът заповядал. Ронините се подчинили. Триумфиращо, всеки от тях забил своя нож в корема си, като го разпорил първо отляво надясно и после нагоре, изпълнявайки точно благородният ритуал на самоубийството, наречен сепуку. Гробовете на четиридесет и седемте ронини и до днес се почитат в Япония като реликва.

Комитатос. Четиридесет и седемте ронини. Савидж и Акира. Кодекси и задължения. Чест и лоялност. Да защитават и ако дългът го изисква да отмъщават — дори с риск за живота си. Петата и най-благородна професия.

ЧАСТ I
ЗАВРЪЩАНЕ ОТ СМЪРТТА

ЛАБИРИНТ

1.

Като се подчиняваше на професионалните си навици, Савидж натисна бутона един етаж по-долу от необходимия. За определени етажи асансьорът работеше с карта с компютърен код, поставена в процепа на контролното табло. Разбира се там не можеха да спират неканени посетители. Савидж имаше такава карта, но не я използва. По принцип той мразеше асансьорите. Затвореното пространство криеше заплаха. Никога не знаеш какво ще видиш, когато се отвори вратата. Не че очакваше никакви неприятности в случая, но ако нарушеше правилата дори веднъж, можеше да го направи отново, когато наистина съществува опасност и тогава нямаше да може да реагира навреме. В този топъл септемврийски следобед в Атина той остана изненадан от слабата охрана на клиента, с когото трябваше да се срещне. Въпреки че беше свикнал да работи с политици или индустриалци, не се срещаше всеки ден с клиент, свързан и с двете среди, който освен това беше и филмова звезда.

Савидж се дръпна встрани, когато асансьорът спря и вратата се отвори. Преценявайки обстановката, той надникна навън и като не видя никой, продължи към надписа на гръцки АВАРИЕН ИЗХОД. Вратата естествено не беше заключена.

Савидж внимателно отвори и се оказа на стълбищната площадка. Подметките на обувките му бяха от каучук и не вдигаха никакъв шум по циментовите стъпала. Долните двадесет и седем етажа бяха съвсем тихи. Той тръгна към вратата вдясно, хвана дръжката, но не можа да я отвори. Добре. Както и очакваше, вратата беше заключена. От другата страна можеше да се излезе на стълбището в случай на необходимост. Но от *тази* страна неканените посетители нямаха достъп до горните етажи. Савидж пхна две тънки метални пластинки в ключалката — едната да служи като лостче, а другата да изравни прорезите и да освободи езичето. Той успя да отвори само за седем секунди и се

изненада от прекалено лесния си успех. Би трябвало да му отнеме два пъти повече време.

Промуши се тихо през вратата, затвори я леко след себе си и внимателно огледа стъпалата нагоре. Нямаше скрити камери. Светлината беше слаба, което му помогна незабелязано да стигне до площадката. После продължи да се изкачва. Не видя никой да пази. Най-горе той спря, опита вратата и се намръщи, когато разбра, че не е заключена. Лошо. Влезе и се огледа, но отново напразно. Продължи безшумно по коридора. Следеше намаляващите номера на стайте и бавно се приближаваше до този, който търсеше. Точно когато стигна до един вътрешен коридор, ноздрите му доловиха цигарен дим. От дясната му страна бяха асансьорите. Той се обърна наляво и най-сетне ги видя.

Пред вратата в другия край на коридора стояха трима мъже. Първият с ръце в джобовете. Вторият пушеше цигара. Третият отпиваше от кафето си.

„Аматорска работа“ — помисли си Савидж. — „Ръцете винаги трябва да са свободни.“

Когато забелязаха Савидж, телохранителите се наежиха. Бяха облечени в костюми, които изглеждаха доста тесни за тези широкоплещести мъжаги с дебели вратове. Освен това бяха и прекалено мускулести, за да реагират мигновено при необходимост.

Савидж се отпусна, за да омекоти чертите си и да не изглежда заплашително. Висок метър и деветдесет, той се приведе, за да стане с няколко сантиметра по-нисък. Докато вървеше по коридора, се престори на впечатлен от телохранителите, които вдигнаха ръце с арогантно чувство на превъзходство.

Те доста обстойно разгледаха документите му за самоличност, които бяха фалшиви — с името, което използваше този месец. После го претърсиха, но без да използват детектор за метал, така че не откриха малкия нож под ревера.

— Очакват ви — каза първият мъж. — Защо не използвахте асансьора?

— Компютърната ми карта не работеше — показва им я Савидж.
— Трябваше да сляза един етаж по-долу и да се кача по стълбите.

— Но вратите към стълбището са заключени — каза вторият.

— Някой от хотела трябва да ги е оставил отворени.

— Който и да го е направил е голям задник — каза третият.

— Разбирам какво имате предвид. Не мога да понасям небрежността.

Те кимнаха, присвиха неодобрително очи, повдигнаха рамене и го придружиха до апартамента.

„Не“ — помисли си Савидж. — „Правилото е никога да не изоставяш поста си.“

2.

Апартаментът беше с голяма всекидневна, мебелирана с вкус. Савидж не одобри само открития панорамен прозорец отсреща, който даваше чудесен изглед към Партенона и целия Акропол. Обикновено Атина беше обвита в мъгла, но сега бризът беше изчистил въздуха и това още по-силно открояваше руините на фона на следобедното слънце. Савидж си позволи да се наслади на гледката, но остана на мястото си, тъй като мразеше огромните прозорци с дръпнати завеси: те даваха на врага доста преимущества — да наблюдава с телескоп, да използва микровълнови подслушвателни устройства, но най-вече снайперисти.

Клиентът, с когото трябваше да се срещне, не беше тук, затова Савидж се опита да прецени разположението на стаите. Вратата вляво водеше вероятно към килер или мокро помещение. Той насочи вниманието си към другата вдясно, откъдето се чуваше приглушен женски глас. Тя със сигурност водеше към спалнята. Тъй като не се долавяше друг глас, той реши, че жената говори по телефона. Тя беше доста настойчива и като че нямаше намерение да свършва скоро. Подчинявайки се на своите навици, Савидж продължи да оглежда обстановката. На стената вдясно от вратата, през която влезе, той разпозна две картини на Моне и три на Ван Гог. Широкоплещестите му придружители изглеждаха разочаровани от това, че техният работодател не е там. Нямаше да се видят с него, нямаше кой да ги похвали за добрата работа, която смятаха, че са свършили. Отегчени, двама от тях пооправиха връзките си и се затътриха към мястото си в коридора, където без съмнение щяха пак да пият кафе и да пушат. Третият затвори вратата, опря се на нея и скръсти ръце, като се опитваше да се прави на старателен, но от време на време се присвиваше сякаш от киселини в стомаха.

Чу се шум от климатична инсталация и Савидж се обърна. Погледът му се спря на една витрина с китайски вази.

Телохранителят се изопна.

Вратата вдясно се отвори.

Една жена, една филмова звезда, се показа от стаята.

3.

Официалните данни сочеха, че е на 45 години. Въпреки това тя изглеждаше точно така, както и преди десетина години в последния си филм. Висока, слаба, кокалеста.

Наситени сини очи. Очарователно овално лице с чувствени извивки, обрамчено с изсветляла от слънцето руса коса до раменете. Мургава, загоряла кожа. Мечтата на всеки фотограф.

Преди десет години, на пресконференцията в Лос Анжелис по случай връчването на наградата за най-добра женска роля, тя изненада публиката, като обяви, че се оттегля. Женитбата ѝ месец по-късно с монарха на малка, но състоятелна островна държава до френската Ривиера, беше също толкова изненадваща.

Когато здравето на съпруга ѝ се влоши, тя отмени ангажиментите си и удвои пътешествията и посещенията на казината, които подхождаха на благосъстоянието им.

Тя управляваше така, както беше играла — в така наречения от филмовите критици стил „огън и лед“. Страстна, но и отговорна. В любовните сцени тя винаги имаше водеща роля. Сцената, където тя прелъстява чаровния крадец на бижута, когото преди това постоянно беше отблъсквала, си оставаше класическо изображение на нарастващо сексуално напрежение. Тя знаеше какво иска, но го получаваше само когато желанията ѝ не я излагаха на опасност. Изпитваше по-голямо удоволствие когато дава, отколкото когато получава, затова благоволи да дари крадеца с една забравима нощ.

Тя се отнасяше по същия начин и към поданиците си. Махаше с ръка в отговор на приветствията, но пазеше дистанция, докато в някой неочакван момент нейното състрадание — към болните, бездомните, сираците — не вземеше връх. Изглежда то беше нейна слабост, огън, който заплашваше да разтопи леденото ѝ самообладание. Когато имаше политическа изгода, чувствата бяха позволени, дори и в прекалени дози. Само докато нищо не я заплашваше. Докато осигуряваше любовта на подчинените ѝ.

Тя се усмихваше, приближавайки Савидж. Лъчезарна. Като на филм, но истинска. От своя страна Савидж се възхищаваше на

ефектната ѝ поява с пълното съзнание, че тя знае какво впечатление прави.

Беше с черни, ръчно изработени сандали, червени плисирани панталони и копринена светлосиня блуза, която открояваше дълбочината на сините ѝ очи. Носеше часовник Картие, брилянтено колие и обеци, чийто блясък допълнително подчертаваше очите и косата.

Тя спря до Савидж, погледна с пренебрежение към телохранителя и каза:

— Благодаря.

Човекът си тръгна, като не прояви особено желание да се включи в разговора.

— Извинете, че ви накарах да чакате — каза тя и пристъпи още по-близо, така че Савидж долови лекия ѝ парфюм. Гласът ѝ беше дрезгав, ръкостискането — силно.

— Няма смисъл да се извинявате за пет минути. С професия като моята съм свикнал да чакам много повече. Освен това имах време да се насладя на колекцията ви — той посочи към витрината с вазите. — Смятам, че е ваша. Съмнявам се, че който и да е хотел, дори и такъв като „Крал Георгиос Втори“ ще предостави на клиентите си безценни шедьоври като тези.

— Вземам ги, когато пътувам. Спомен за дома. Почитател ли сте на китайския порцелан?

— Почитател? Да, макар и да не знам нищо за него. Но ценя красотата, включвам тук и Ваше височество, ако ми простите комплимента. За мен е чест да се запозная с Вас.

— Като кралска особа или като бивша филмова звезда?

— Като бивша *актриса*.

Проблясване на очите, леко кимване с глава.

— Много сте любезен. Може би ще се чувствате по-удобно, ако приключим с формалностите. Моля, наричайте ме с предишното ми име — Джойс Стоун.

Савидж отговори на грациозното ѝ кимване.

— Госпожо Стоун.

— Имате зелени очи.

— Не са толкова необичайни.

— Напротив. *Доста* необичайни. Това е цветът на хамелеона. Дрехите напълно подхождат на очите ви. Сиво сако. Синя риза. Ненаблюдателните биха казали, че очите ви са...

— Сиво-сини, но не и зелени. Добре се ориентирате.

— Вие пък разбирате играта на цветовете. Умеете да се приспособявате към обстановката.

— Полезно е за работата ми — Савидж се обърна към картините. — Страхотни са. Ако не се лъжа, „Кипарисите“ на Ван Гог бяха продадени наскоро на търг в Сотбис. Неизвестният купувач е заплатил доста внушителна сума.

— Знаете ли колко точно?

— Петнадесет милиона долара.

— Сега вече знаете кой е мистериозният купувач.

— Госпожо Стоун, аз работя с информация за избрани. Щях да съм извън играта, ако не умеех да пазя тайните им. Думите ви са като изповед за мен. Аз съм нещо като свещеник.

— Изповед? Надявам се, това не означава, че не мога да ви предложа нещо за пиене.

— Още не сме сключили сделка.

— Мислех, че затова сте тук.

— За да обсъдим проблема. Още не сте ме наели.

— С вашите заслуги? Вече съм решила.

— Извинете, госпожо, но приех поканата, за да видя дали искам да бъда нает от Вас.

Прелестната Джойс Стоун го изучаваше с настойчив поглед.

— М-м... Хората обикновено са доста ентузиазирани, ако им предложа работа.

— Не исках да ви обидя.

— Не, естествено.

Тя пристъпи към канапето.

— Ако не възразявате, госпожо Стоун.

Тя повдигна вежди.

— Бих предпочел да използвате този стол там. Канапето е твърде близо до прозореца.

— До прозореца?

— Или поне ми разрешете да дръпна завесите.

— А-а, вече разбирам — гласът ѝ звучеше закачливо. — Тъй като обичам слънцето, ще седна, където казахте. Винаги ли сте толкова загрижен за хората, за които още не сте решили дали ще работите?

— Въпрос на навик.

— *Интересен* навик, господин... Страхувам се, че не запомних името Ви.

Савидж се усъмни. Изглеждаше му на човек, който помни всичко.

— Няма значение. Името, което ви бях съобщил, не е мое. Обикновено използвам псевдоним.

— Тогава как ще ви представям?

— Няма да го правите. Ако се споразумеем, никога не привличайте вниманието върху мен.

— Пред хората. А как ще ви казвам, когато сме сами?

— Савидж^[1].

— Моля?

— Това е прякор. Така ме знаят в бранша.

— Докато бяхте в SEAL ли го получихте?

Савидж успя да скрие учудването си.

— SEAL^[2] е съкращение, нали? Това са морските командоси на САЩ.

Той отново не реагира.

— Както ви казах, намирам вашите заслуги за доста впечатляващи — каза тя. — Знам, че искате вашата самоличност да остане в тайна и затова използвате псевдоними, но аз все пак научих някои подробности за миналото ви. Ако това ви безпокои, искам да подчертая, че нищо от казаното дотук не застрашава вашата анонимност. Все пак слуховете си вървят. Помощта, която сте оказали на един британски парламентарист срещу терористи на ИРА, се приема доколкото знам с голямо уважение. Той ме помоли отново да ви благодаря за това, че сте му спасили живота. Един италиански банкер също ви е много признателен, че сте спасили отвлечения му син. Друг пък, немски индустриалец, смята, че е щял да банкрутира, ако не сте били разкрили кой е откраднал производствените формуляри на корпорацията му.

Савидж продължаваше да мълчи.

— Недейте да скромничите — каза тя.

— Нито пък вие. Източниците ви са отлични.

— Едно от многото преимущества да си омъжена за кралска особа. Благодарността на италианеца ме впечатли най-много. Така че аз го помолих да ми каже как да се свържа с вас. Той ми даде телефонния номер на — предполагам, че преди бих го нарекла — вашия агент.

— Надявам се, че не знаете името му.

— Не съм говорила директно с него. Само чрез посредници.

— Това е добре.

— Така стигаме до моя проблем.

— Госпожо Стоун, моля ви, не уточнявайте всички подробности в тази стая. Това е друг мой полезен навик.

— Никой не би могъл да ни подслушва. Тук няма скрити микрофони.

— Какво ви кара да бъдете толкова сигурна?

— Моите телохранители провериха тази сутрин.

— В такъв случай, повтарям...

— Без много подробности в тази стая. Защо, моите горили не ви ли впечатлиха?

— Горещо-долу.

— Но не особено?

— Опитвам се да не бъда критичен.

— Друг похвален навик. Добре тогава, Савидж.

Усмивката ѝ беше сияйна като блестящите ѝ обеци. Тя се наклони и докосна ръката му.

— Искате ли да разгледате прочутите развалини?

[1] Савидж — savage (англ.) — Свирепия. — Б.пр. ↑

[2] SEAL — sea, air, land (англ.) — море, въздух, земя. — Б.пр. ↑

4.

Черният ролс-ройс зави към един паркинг. Савидж и двама от телохранителите слязоха. Третият беше останал в хотела. След като оцениха хората наоколо, те кимнаха към колата.

Джойс Стоун излезе, заобиколена от телохранителите.

— Можеш да пообиколиш малко. Ще се върнем след около час — каза тя на шофьора си и после се обърна развеселена към Савидж:

— Продължавате да ме изненадвате.

— Така ли?

— В хотела не давахте да седя до прозореца, а сега дума не казахте за публичната ми поява.

— Да бъдеш известен не означава, че трябва да си отшелник. Тъй като не обявявате предварително програмата си, един достатъчно опитен шофьор не би позволил на някого да ви преследва — Савидж посочи с ръка към натоварените улици. — Особено в Атина. Освен това вие явно знаете как да се обличате, за да не привличате много внимание. Ако позволите да ви върна комплимента от преди малко, вие също умеете да се приспособявате.

— Това е номер, който научих, когато бях актриса. Една от най-трудните роли е... да изглеждаш като останалите.

Беше се преоблякла преди да тръгнат от хотела. Вместо панталона и блузата сега беше с изтъркани джинси и широк сив пуловер. Беше свалила украшенията си. Този път носеше часовник Таймекс. Беше с прашни обувки Рийбок. Чудесната ѝ коса беше прибрана под сламена шапка с периферия. Слънчеви очила закриваха наситено сините ѝ очи.

Въпреки че пешеходците се спираха, за да разгледат ролса, те не обръщаха почти никакво внимание на жената, която слезе от него.

— Добре играете ролята си — каза Савидж. — В момента едва ли някой продуцент би ви наел дори и за едно появяване на екрана.

Тя направи шеговит реверанс.

— Не използвайте повече ролса.

— Но това ми доставя удоволствие.

— Не може винаги да имате каквото пожелаете. Запазете го само за специални случаи. Купете си една реномирана кола, която да не е толкова представителна. Естествено, ще се наложи да се модифицира.

— Естествено.

— Трябва да се подсилят стъклата, да се затъмни задното. Да се бронира купето.

— Естествено.

— Не ме иронизирайте, госпожо Стоун.

— Нямам намерение. Просто се забавлявам, като виждам как се стараете.

— Забавлявате се? Но аз не го правя за забавление. Моята работа е да спасявам хора.

— Никога ли не сте се проваляли?

Савидж се поколеба. Не беше подготвен за такъв въпрос. Завладяха го мъчителни спомени. Проблясък на сабя. Рукнала кръв.

— Да — промълви той — само веднъж.

— Вашата честност ме учудва.

— Но *само* веднъж. Ето защо обичам да изпипвам нещата и смятам, че това няма да се повтори. Ако моята откровеност ви дава основание да се съмнявате във възможностите ми...

— Точно обратното. Третият ми филм беше пълен провал. Можех да се откажа от него, но не го направих. Взех си поука. И спечелих Оскар, защото продължих да се трудя още повече, независимо, че признанието дойде чак след седем филма.

— В живота не е като на кино.

— Различен е и от смъртта, нали? Трябваше да видите отзивите за този злополучен филм. Направо ме бяха погребали.

— Това ни чака всички.

— Да ни погребат? Не говорете толкова потискащи неща, Савидж.

— Никой ли не ви е говорил за живота?

— Какво имате предвид? Секса? Това го знам доста отдавна. Или смъртта? Нали за това има такива като вас? За да я отдалечават от нас, доколкото това е възможно.

— Да, смъртта — замислено каза Савидж. — Врагът.

5.

Те се присъединиха към група туристи в западната част на хълма. Това беше обичайният маршрут, тъй като останалите склонове бяха доста стръмни и неудобни за прокарване на пътеки. Минаха покрай елови дървета и стигнаха до древния каменен вход.

— Били ли сте тук и преди?

— Няколко пъти — отвърна Савидж.

— И аз също. Чудя се все пак дали дойдохте по същата причина, както и аз.

Савидж я изчака да доуточни какво има предвид.

— Развалините ни учат на доста неща. Нищо — нито богатството, нито славата или властта — нищо не се дава завинаги.

— „Делата мои всички със завист погледнете.“^[1]

Тя се обърна към него, явно доста впечатлена.

— Това е от „Озимандий“ на Шели.

— Ходил съм на училище.

— Но не споменахте името му. Анонимно, както всичко останало. Спомняте ли си останалата част от стихотворението?

Савидж потръпна.

— ... „Покрай тая развалина голи пясъци мълчат, самотни и безжизнени се губят във безкрая.“

— Шели е разбирал от прецизност. Ако беше японец, щеше да пише отлични тристишия хайку.

— Телохранил, който цитира поезия?

— Аз не съм точно телохранил. Не се занимавам само с отстраняване на препятствията, правя много повече от това.

— Какъв сте тогава?

— Аз съм персонален защитник, лично отговорен за живота на клиентите си. Знаете ли, освен за пясъка и развалините, за които пише Шели, те ми напомнят и за...

Савидж посочи стъпалата, които изкачваха. Мраморът беше разяден от времето, от различни завоеватели и, което беше най-лошо, от автомобилните газове.

След непоносимата жега на лятото септемврийските умерени температури обикновено водеха до наплив на туристи. Те се блъскаха в тях, някои задъхани от изкачването, други, за да направят поредните снимки на забележителностите около тях — Светилището на Браурония и други по-малко известни руини.

— Кажи на телохранителите си да вървят след нас — каза Савидж. — Аз ще гледам напред.

Малко по-нататък се простираше Партенонът, построен в древността в чест на гръцката богиня Атина. Савидж тръгна към стръмния южен край на Акропола. Той се подпря на една паднала колона. Атина се простираше в краката му. Бризът беше утихнал. Небето оставаше все още чисто, макар че във въздуха вече се долавяха първите признаци на смога.

— Тук можем да говорим спокойно — каза Савидж. — Причината, поради която не знам дали искам да работя за вас е...

— Но вие още не сте чули защо се нуждая от вас.

— ... тази, че като персонален защитник, аз съм едновременно слуга и господар. Вие управлявате живота си — решавате къде ще ходите и какво ще правите — но вашият персонален защитник определя как ще стигнете дотам и при какви условия. Това е доста деликатно задължение. Вие имате репутация на човек, който обича да командва. Не съм сигурен, че сте готова да изпълнявате заповедите на някого, когото сте наели.

Тя въздъхна и седна до него.

— Ако само *това* ви тревожи, смятам, че *няма* никакъв проблем.

— Не ви разбирам.

— Не се отнася за мен, а за сестра ми.

— Все още не разбирам.

— Чували ли сте нещо за нея?

— Казва се Рейчъл Стоун. Десет години по-млада от вас, на 35. Омъжена първо за сенатор от Нова Англия, кандидат за президент. Остава вдовица след като неизвестен убиец застрелва съпруга ѝ. Връзката ѝ с политиката както и известността на сестра ѝ я правят доста привлекателна партия. Някакъв корабен магнат от Гърция започва да я ухажва усилено. Оженва се за нея преди година.

— Добре сте осведомен.

— Не по-зле от вас.

Джойс Стоун порови в чантата си, докато открие цигарите си и извади една.

— Бракът им е като Партефона — една руина. — Тя щракна със запалката и добави — Не сте голям кавалер.

— Защото не ви предложих огънче ли? Преди малко се помъчих да ви обясня, че когато ви охранявам, вие сте слугата, а аз — господарят.

— Каква връзка има между двете неща?

— Като размислите малко, ще се досетите. Ако възникне някаква опасност, ръцете ми трябва да са свободни. Защо пожелавате да ме видите?

— Сестра ми иска развод.

— В такъв случай тя има нужда от добър адвокат, а не от мен.

— Онова чудовище, мъжът ѝ, не разрешава. Тя е негова затворничка, поне докато не промени решението си.

— Затворничка?

— Не е чак с вериги, но въпреки това е като в затвор — най-сетне тя успя да запали цигарата си. — Не знам дали я измъчва, ако не броим това, че я изнасилва сутрин, обед и вечер. За да ѝ напомня какво би изгубила, както казва той. Освен това имала нужда от истински мъж, пак според неговите приказки. А пък той има нужда от един куршум в откачения мозък. Носите ли оръжие? — попита тя, изпускайки дима на колелца.

— Много рядко.

— Тогава каква полза има от вас?

Савидж се дръпна от колоната.

— Сбъркали сте адреса, госпожо Стоун. Ако ви трябва убиец...

— Не. Трябва ми сестра ми!

— Вие имате предвид отмъщение?

— Наричайте го както искате.

— Ако реша да приема, таксата...

— Ще ви платя един милион долара.

— Не умеете да се пазарите. Можех да се съглася и на по-малко.

— Но аз ви предлагам толкова.

— Ако допуснем, че приема, ще искам половината в аванс, а останалото след като свърша работата. Плюс всички други разходи.

— Отсядайте в най-добрите хотели. Харчете колкото искате за храна. Няколко хиляди в повече едва ли са от значение.

— Не ме разбрахте. Когато казах „всички други разходи“ имах предвид няколко *стотици* хиляди.

— Моля?

— Доколкото разбрах, вие искате да се изправя срещу един от най-могъщите мъже в Гърция. Колко струва той? Пет милиарда? Охраната му сигурно е огромна, а вероятно и доста скъпа. Кажете ми къде е сестра ви. Ще направя един предварителен анализ. След седмица ще ви кажа дали ще мога да я освободя.

Тя загаси цигарата си и се обърна.

— Защо?

— Не разбирам въпроса ви.

— Имам чувството, че за вас работата е по-важна от парите. Защо тогава не приемете още сега предложението ми?

Само за секунда Савидж отново си представи смразяващото проблясване на стомана и бликналата кръв. Той потисна този спомен, но не пожела да дава обяснения.

— Казахте на шофьора да дойде след един час. Време е да вървим. Когато стигнем до колата, кажете му да не кара направо в хотела.

[1] Преводът е на Илия Люцканов от сборника „Избрана лирика“, Пърси Б. Шели. — Б.р. ↑

6.

Спазвайки собствените си правила, Савидж се върна по заобиколни пътища до Акропола. По-точно до един район северно от него, наречен Плака — място, където туристите в Атина пазаруваха най-много. Той се смеси с тълпата, изпълнила тесните улички, обсипани с хиляди магазини и магазинчета. Независимо от настъпващия смог, той долови апетитна миризма на шиш кебап. След малко нейната натрапчивост бе сменена от нежния аромат на свежи цветя. Гръмогласни продавачи жестикулираха покрай ръчно изработени килими, кожени изделия, керамика, медни самовари и сребърни украшения. Той продължи нататък през лабиринта от улички, спря в някаква ниша, за да се убеди, че не го следят и продължи. Мина покрай една кръчма и стигна до магазин за кожени мехове.

Те висяха вътре, окачени по няколко на кука. Миризмата им беше силна, но приятна. Савидж се наведе, за да стигне до тезгяха, зад който стоеше пълна жена. Познанията му по гръцки не бяха големи. Той използваше заучени фрази.

— Трябва ми нещо по-особено. Един специален мях. Ако любезният ви работодател може да ми отдели малко време...

— Името ви?

— Кажете му, че е противоположното на благ, кротък.

Тя кимна и се отправи нагоре по стълбите. Почти веднага се появи и му направи знак да се качи.

Савидж мина покрай някакъв въоръжен брадат тип, който го изучаваше с изпитателен поглед. Когато стигна горе, видя, че вратата не е затворена. Успя да разгледа стаята — в нея нямаше абсолютно нищо, освен едно бюро, зад което мускулест мъж на средна възраст, облечен с черен костюм, си наливаше мастика.

Когато Савидж влезе, мъжът изненадано го погледна, сякаш не беше уведомен, че има посетител.

— Да не би да виждам призрак? — каза той на английски, макар да беше грък.

Савидж се намръщи.

— Признавам, че не съм се появявал от доста време.

— Неблагодарник. Не сметна за необходимо да се мернеш поне един път, колкото да не се забравим.

— Бях по работа.

— Тази така наречена работа май е само оправдание.

— Беше важно за мен. Но сега напълно ще компенсирам отсъствието си.

Савидж остави на бюрото десет хиляди долара в драхми. Докато слагаше банкнотите, той забеляза кръгли петна явно от ежедневно пълнени с узо чаши. Миризмата на анасон изпълваше стаята. Гъркът проследи погледа на Савидж и попита:

— Мога ли да те изкуша с едно питие?

— Както знаеш, рядко пия.

— Една черта, заради която ти прощавам провинението.

Мъжът нямаше вид на алкохолик. Изглежда, че узото беше запазило тялото му като във формалдехид. Косата му беше късо подстригана, а лицето гладко избръснато. Мургавата му кожа издаваше добро здраве. Той сръбна от чашата, остави я и старателно заразглежда парите. Все пак се чувстваше някакво напрежение, докато ги броеше.

— Много си щедър. Дори прекалено. Това ме тревожи.

— Освен това съм ти приготвил подарък. Ако се съгласиш да ми дадеш информацията, която ми трябва, след час ще дойде пратеник с една каса от най-доброто узо.

— Наистина ли най-доброто? Знаеш моите предпочитания.

— Така е. Позволих си да избира една твърде рядка марка.

— Колко рядка?

Савидж му я каза.

— Голяма щедрост.

— Твоят талант го заслужава.

— Както биха казали в твоята страна, ти си не само офицер, но и джентълмен.

— *Бивш* офицер — поправи го Савидж. Той не би си позволил тази подробност, ако гъркът вече не я знаеше. — А ти си един добър осведомител. Преди колко време потърсих услугите ти за първи път?

Събеседникът му се замисли.

— Шест чудесни години. Бившите ми жени и многото ми деца са безкрайно благодарни за твоята опека.

— Ще са още по-благодарни, когато утроя парите, които ти оставих преди малко на бюрото.

— Знаех си. Чувствах го. Когато се събудих тази сутрин, си казах, че днес ще ми падне нещо по-така.

— Няма да е съвсем безопасно обаче.

— Всеки ден носи някакви рискове — каза гъркът, докато оправяше очилата си.

— Готов ли си за поредното предизвикателство?

— Веднага щом се подкрепя — и той изпразни чашата си.

— Трябва ми едно име.

— Кое е...

— Името ли? Не мисля, че ще ти хареса.

Савидж извади от сакото си бутилка от най-изисканото узо, което се намираще доста трудно. Гъркът се ухили доволно.

— Това име ми харесва. Кое е другото?

— Ставрос Пападрополис.

— Майка му стара — изпсува той, като едва не изпусна чашата. Наля си отново и го изпи на един дъх. — Да не си луд да се занимаваш с него?

Савидж огледа почти голата стая.

— Предполагам, че си взел предпазни мерки както винаги. Да се надяваме, че твоят порок не ти е попречил да извършиш ежедневното прочистване.

Гъркът изглежда се засегна.

— Когато видиш нещо друго в тази стая, освен бюрото и стола, да знаеш, че вече не заслужавам доверие.

Савидж кимна. Липсваха не само мебели, но и килим, и картини. Нямахше дори телефон. Трудно би могъл някой да скрие микрофон в тази гола стая. Въпреки това всяка сутрин гъркът правеше проверка с две различни устройства за претърсване. Едното беше за улавяне на радиосигнали и микровълни от евентуална „буболечка“, която препредава звука извън стаята. Този вид можеше да засече само работещ в момента микрофон. Другото устройство се използваше за откриване на *неработещ* микрофон, ако например в стаята не говореха или пък беше изключен с дистанционно управление. Въпреки че вторият вид изискваше повече време за проверка, гъркът не си спестяваше труда, дори когато беше открил „буболечка“ от първия вид.

Опитните в бранша винаги поставяха и от едните, и от другите, така че някой по-мързелив да спре, след като открие първия и реши, че всичко е наред.

С обичайното си чувство за хумор гъркът наричаше това обстойно ежедневно търсене на буболечки „дезинфекциране“.

— Извинявай за въпроса, не исках да прозвучи обидно.

— Ако не беше попитал, щях на свой ред да се чудя дали заслужаваш доверие.

— Както винаги, не се нуждаеш от много обяснения.

Гъркът отпи от питието си и направи одобрителен жест с ръка.

— Това е задължително за едно приятелство. Но все пак не отговори на въпроса ми. За какво ти е притрябвал Пападрополис?

— Интересува ме личния му живот.

— А-а, значи не е нещо, свързано с бизнеса. Слава богу, защото бях започнал да се притеснявам. Този негодник притежава около двеста кораба, които му носят добра печалба от транспортиране на зърно, нефт и най-различни машинарии. Натрупа богатство от незаконна търговия с оръжие и наркотици. Всеки, който се осмели да разпитва, отива за храна на рибите в Егейско море.

— Може да е също толкова предпазлив и в личния си живот.

— Без съмнение. Гърците човек убиват, за да защитят честта на семейството си, независимо, че може да не са в добри отношения със съпругата си. Все пак, работата си остава от жизнено значение за тях. Фирмените тайни се пазят строго, докато семейните недоразумения са предмет на неизбежни клюки, които обаче никой не се осмелява да повтори пред главата на семейството.

— Намери ми тогава някакви клюки.

— По-конкретно?

— За Пападрополис и жена му.

— Вече чух нещичко.

— Разучи по-подробно. Интересува ме къде е и как се отнасят с нея. Искам да сравня твоята информация с тази, която вече имам.

— Може ли да попитам за какво ти е всичко това?

Савидж поклати глава.

— Неведението ще ти е от полза.

— И на *теб* също. Ако знаем всичко, бихме могли да го разкрием на някой, който се опитва да изтръгне насила информация от нас.

— Да се надяваме, че това няма да се случи, ако сме достатъчно предпазливи — каза Савидж.

— Винаги вземам необходимите мерки. И аз като теб използвам посредници. Говоря лично само с клиентите и с няколко мои помощници. Изглеждаш ми малко особен, приятелю.

— Преди шест месеца се случи нещо, което ме накара занаят да бъда два пъти по-предпазлив — Савидж почувства отново болка при спомена за преживяното.

— Това е много похвално, но забелязах, че не уточни какво точно е станало.

Савидж потисна желанието си да продължи своята изповед.

— Беше нещо лично. Не е толкова важно.

— Не съм убеден в това, което казваш. Въпреки всичко уважавам твоята дискретност.

— Намери ми информацията, за която те помолих. За Пападрополис и жена му. Имаш на разположение два дни. Повече време не мога да ти дам. Когато се върна, искам да знам всички подробности.

7.

Цикладите са малка група острови в Егейско море, южно от Атина. Името им произлиза от гръцката дума *kuklos*, която означава кръг. Древните гърци дали това име на островите, защото вярвали, че те заобикалят Делос — мястото, където се родил бог Аполон. Всъщност Делос не е в средата, а в източния край на островите. Няколко километра по на изток в самия край на Цикладите, се намира Миконос — една от най-известните зони за отдих в Гърция.

Савидж пилотираше двумоторния витлов самолет Чесна към Миконос, като се стараяше да не следва директния маршрут за острова. Отначало се насочи източно от Атина, после на юг, докато не стигна интересуващата го цел. Той се обади на кулата в Миконос, за да съобщи, че няма намерение да каца. Обясни, че полетът му е само за удоволствие и тренировка и ако диспечерът му съобщи кои въздушни коридори да избягва, той с благодарност ще се подчини на инструкциите.

Диспечерът му разреши да продължи полета си.

На височина около половин километър той остави самолета на автопилот и започна да снима. Специалните лещи на неговия Никон увеличаваха образите многократно. При проявяването можеше да се направи и допълнително увеличение на някои от кадрите. Най-важното беше да направи колкото може повече снимки и то не само на интересуващия го обект, а и на всичко, което го заобикаля. Неща, които на пръв поглед изглеждаха маловажни, после можеха да имат решаващо значение за неговия план. Главната му цел беше град Миконос, разположен между два залива в западната част на острова.

Савидж се интересуваше главно от плана на града, не толкова от красотата му. През отминалите векове Миконос често е ставал обект на пиратски нападения. За да предотвратят тези набези, местните жители изградили улиците във формата на лабиринт. Нападателите влизали безпрепятствено в града, изкачвали лесно склоновете, след което скоро откривали, че трудно могат да се ориентират из заплетените улици. Те виждали кораба си, но за да стигнат до него, трябвало да минат през доста препятствия и засади, поставени от местните хора. Най-накрая

пиратите изоставяли острова с надежда за по-добър успех на друго място.

„Да, истински лабиринт“ — помисли си Савидж. — „Може би ще ми се наложи да го изпробвам.“

Продължавайки да кръжи над острова и да снима, той достигна крайната си цел: имението на Пападрополис над залива Ана в югоизточната част на острова.

Откакто се срещна с осведомителя си преди два дни, Савидж свърши доста работа и беше много доволен, защото научи много. Ходи до Цюрих и Брюксел, едни от най-големите центрове, където можеше да получи информация за черния пазар на оръжие.

Чрез разговори и щедри подаръци на „приятели“, които уверяваше, че е безкрайно радостен да види, защото уж чул, че не са живи, той научи това, за което вече се досещаше. Пападрополис беше в плен на своята надменност. Гръцкият милиардер беше прекалено погълнат от властолюбието си, за да наеме охрана, която би си позволила да му дава нареждания за каквото и да било. Савидж беше разбрал също така, че Пападрополис си падаше по различни заплетени системи и технологии. Страстта му към компютрите и видеоигрите беше също толкова голяма, както и към различните охранителни системи. Беше наел някакъв експерт по тези въпроси, който изградил нещо като паяжина от препятствия за неканени посетители в именията му по цяла Европа.

Савидж се интересуваше единствено от това в Миконос. Когато научи името на този експерт, той се почувства като историк, който открива произведение на изкуството от периода на Ренесанса. Даде си сметка какво му предстои. Неговият доверен осведомител беше потвърдил казаното от Джойс Стоун. Сестра ѝ беше пленничка в лятното имение на съпруга си в Миконос.

„Искала да се развежда, а? Кучка. Никоя жена не е посмяла да ме изостави досега. Нали ще стана за смях. Неблагодарната жена става само за една работа. Ще ѝ дам да се разбере.“

Беше вече септември и бумът на туристическия сезон в Атина означаваше край на сезона в Миконос. Температурите тук бързо спадаха. Пападрополис искаше да унижи жена си още повече, като я остави на острова за есента и може би дори за зимата.

Савидж прибра фотоапарата, изключи автопилота и се зае сам с управлението. В продължение на шест месеца той възстановяваше силите си в уединение след случката, за която спомена пред гърка. Почувства отново болка във всяка частица от тялото си. Кошмарните спомени продължаваха да го преследват и през нощта. Не можеше да промени миналото. Трябваше да се овладее и да заживее в настоящето. Само то имаше значение.

А също така и работата.

Трябваше да се върне към работата си.

Да докаже какво може преди всичко на *себе си*.

Той направи завой на север. Под него се простираше легендарното Егейско море. Потупа нежно фотоапарата си — хубаво беше, че е отново на линия.

Чувстваше се като човек, завърнал се от отвъдното.

8.

Савидж излезе от водата и запълзя към брега. Черният му водолазен костюм се сливаше с нощта. Промъкна се покрай валуните и се вторачи в неясните очертания на скалата пред него, след което отново обърна поглед към морето. Беше казал на англичанина, който го докара с моторницата, да тръгне обратно веднага след като го остави на около половин миля от брега. Не бяха включвали светлините. Нямаше луна, а надвисналите буреносни облаци и тъмнината бяха сигурна защита срещу пазачите. Грохотът на вълните не би им позволил да чуят каквото и да било. Въпреки това Савидж се беше погрижил да сложи шумозаглушител на мотора.

Доволен, че е стигнал незабелязано — освен ако не са го засекли с уреди за нощно виждане — Савидж дръпна силно едно найлоново въже, завързано около кръста му. Усети съпротивление, дръпна по-силно и извади една малка гумена лодка от водата. Зад една скала, която го предпазваше от водните пръски, той разкопча ципа на едно отделение в лодката и извади оттам голяма раница. Водолазният костюм беше запазил нормалната температура на тялото му, докато плуваше към брега в студената вода.

Докато събличаше костюма, потръпна. Бързо прерови раницата и облече черни вълнени дрехи. Беше избрал вълната, защото запазваше топлината на тялото, дори ако се намокри. Чорапите и шапката му бяха от същата тъмна материя. Обу високи до коленете твърди обувки с грайфери и здраво ги завърза. След като се стопли, размаза малко кал по лицето си, а на ръцете си сложи тъмни вълнени ръкавици, достатъчно тънки, за да може да работи свободно. В раницата останаха само инструменти, загънати всеки поотделно в плат, за да не вдигат шум. Той я завърза и я сложи на гърба си. Беше тежка, но не чак толкова, колкото беше свикнал да носи в SEAL. Остави водолазния костюм, шнорхела, очилата и плавниците в същото отделение, закопча отново ципа и привърза лодката към една скала. Не знаеше дали ще бъде принуден да се върне тук, но искаше да се подsigури за всеки случай. Стражата нямаше как да забележи лодката до сутринта.

Савидж стигна до скалата. Вятърът набираше скорост, небето се покриваше от облаци. Дъждът беше неизбежен. „Добре“ — помисли си той. Планът му се основаваше точно на бурята. Ето защо беше избрал именно тази нощ, за да проникне в имението на Пападрополис. Всички синоптици бяха единодушни — около полунощ се очакваха първите есенни дъждове.

Трябваше да стигне до върха преди да се разрази бурята. Макар и висока около шестдесет метра, скалата имаше многобройни цепнатини и оголени места. Савидж беше доста опитен и изкачването в тъмнината нямаше да го затрудни много.

Вятърът се усилваше. Водните пръски достигаха скалата и я правеха хлъзгава. Той се хващаше здраво за изпъкналите места и забиваше по-дълбоко крака в пукнатините. На половината път видя една по-голяма пролука, която според снимките стигаше чак до върха. По негова преценка бяха изминали около десетина минути. Продължи да се изкачва, като опипваше внимателно всяко ъгълче. Пукнатината го предпазваше от вятъра, но изведнъж започна да вали и това го накара да побърза. Скоро откри, че не напипва скала по-нагоре и с облекчение въздъхна, като се увери, че е на върха.

Дъждът се усили и го измокри до кости. Независимо от това той беше добре дошъл, защото му осигуряваше чудесно прикритие. Савидж се запъти към храстите. Калта стигаше до глезените му. Стомахът го присвиваше както в началото на всяка мисия. Страхуваше се, че въпреки старателната подготовка, може отново да се провали. Както преди шест месеца.

Имаше само един начин да разбере това.

Савидж пое дълбоко въздух, обмисли всичко още веднъж и реши да не се поддава на спомени. Опита се да различи нещо в тази бурна нощ и като не видя хора от охраната, изпълзя от храстите.

9.

От фотосите знаеше, че първата преграда ще бъде оградата, опасваща имението. Стандартните бяха по два метра, но когато прояви филма, той не успя да разбере дали и тази е толкова висока. Откри обаче, че на върха има някаква бодлива тел и шипове, които стърчаха във формата на буквата V.

Нощта беше толкова тъмна, че Савидж все още не виждаше оградата. Смяташе, че е на около двадесет метра пред него. На снимките не се виждаха монтирани камери, така че той не се страхуваше да бъде засечен от уреди за нощно виждане. Въпреки това продължи да пълзи по навик. Разкаляната земя ставаше на каша под него.

Спря се до оградата и отвори раницата си. Извади фенерче с инфрачервена светлина и специални очила. Светлината от фенерчето не се забелязваше с невъоръжено око, но през очилата Савидж видя зелената ивица. Той насочи лъча към оградата, търсейки вибрационни сензори. Не откри нито един. Както и очакваше, оградата беше само нещо като демаркационна линия и по нея нямаше никакви детектори. Тя служеше за граница на имота. От друга страна шиповете на върха биха обезкуражили всеки неопитен нарушител. Ако минеше някое животно, например скитащо куче, стражата щеше да остане необезпокоявана.

Савидж прибра фенерчето и очилата в раницата и отново я метна на гърба си. Отдалечи се малко от оградата, зае изходна позиция и се засили. Успя да се изкачи до половината на един дъх. Сграбчи металните шипове на върха, прехвърли тялото си от другата страна и леко се приземи. На няколко места дрехите и ръкавите му се скъсаха; имаше и драскотини по тялото си. Те не бяха достатъчно сериозни, за да им обръща внимание. Бодливата тел и шиповете можеха да уплашат само аматьор.

Наведен ниско до земята, той бършеше водата от очите си и се взираше в тъмнината. Англичанинът, който го беше обучавал за персонален защитник, често обичаше да казва, че животът е преодоляване на препятствия и разчистване на сметки.

Преодоляването на препятствия започваше.

10.

Островът беше хълмист, с тънък слой почва, изпод който на места се подаваха скалите. Пападрополис беше построил имението си на няколко възвишения. От фотосите Савидж знаеше, че къщата е на близкия склон.

Той се опита да се постави на мястото на противника си. Тъй като от къщата не се виждаше подножието на склона, най-вероятно беше повечето сензори да бъдат разположени точно там. Той знаеше, че по средата на възвишението има втора ограда. Тя беше по-ниска от първата, но не чак толкова, че да я прескочи.

Снимките обаче не можеха да му разкрият заровените в земята детектори между двете огради. Той извади от раницата си някакъв уред с размерите на транзисторче. Това беше волтметър, който регистрираше електрически импулси, идващи от сензори за натиск, разположени под земята. Не би рискувал с уред, който отчита показанията на светещо табло, затова бе избрал един със слушалки.

Проблесна светкавица. В слушалките се чу лек шум. Изтръпна. Отново стана тъмно и той си отдъхна, защото шумът заглъхна. Волтметърът беше реагирал на атмосферното електричество.

Макар че го изплаши, светкавицата все пак му помогна да види оградата. Тя също беше метална, но този път без бодлива тел и шипове. Савидж разбра защо — който е преодолял първата ограда, ще се изкуши да се прехвърли и през тази, която изглеждаше по-достъпна. Той се приближи внимателно. Благодарение на друга светкавица успя да забележи малки метални кутийки, прикрепени към опорните стълбове. Това бяха вибрационни детектори. Ако някой реши да изкачва оградата, алармената инсталация в къщата веднага щеше да заработи. Компютърът ще локализира мястото на нарушението и пазачите бързо ще стигнат дотам.

На теория вибрационните сензори не можеха да бъдат обезвредени. Но Савидж знаеше, че обикновено са нагласени така, че да не реагират на всеки порив на вятъра или кацане на птица. Налагаше се да пререже мрежата. Това трябваше да стане по специален начин.

Савидж смъкна раницата от гърба си и извади клещи. Коленичи, избра един участък и щракна. Вместо да се изплаши, че ще задейства алармата и да се поддаде на мисълта за бягство, той търпеливо изчака четиридесет секунди и щракна отново, после изчака още толкова и пак щракна. Всичко беше извършено толкова прецизно, че нямаше как да е задействал сензорите. Дванадесет минути по-късно Савидж отстрани парче от мрежата, прехвърли раницата си и се промуши предпазливо, като внимаваше да не закачи оградата.

Прибра клещите и извади миниатюрен микровълнов детектор. Отново сложи инфрачервените очила и се приготви за следващата опасност. На снимките беше забелязал редица от метални стълбове, разположени в горната част на склона. Те не бяха свързани помежду си. На пръв поглед можеше да се предположи, че са част от незавършена ограда. Савидж знаеше, че не е така.

Той внимателно се взря през очилата. Нямаше търпение да разбере дали между стълбовете има инфрачервени лъчи. Ако подозрението му се потвърди, това щеше да е поредният капан.

Напредваше бавно към върха, но все още не виждаше никакви лъчи. Това означаваше...

В същия момент, когато тази мисъл го осени, в слушалките му се чу шум.

Спря се рязко.

„Да“ — помисли си той. — „Микровълни.“ Би бил разочарован, ако Пападрополис беше използвал инфрачервени лъчи. За разлика от тях микровълните осигуряваха абсолютно невидима бариера и не се влияеха от времето.

Но те също можеха да бъдат преодоленни.

Савидж извади от раницата една скоба, сложи я на стълба над отворстията, които предаваха и приемаха микровълните. Той сглоби няколко метални пръчки, така че се получи прът с дължина един метър. Пъхна единия край в скобата, прехвърли сака от другата страна и се хвана здраво за свободния край. Успя да прескочи, макар че за момент загуби равновесие. Внимателно сложи скобата и пръчките отново в раницата заедно с инфрачервените очила, които повече не му трябваха. Насочи волтметъра напред и продължи нагоре.

На върха дълго лежа върху подгизналата земя, като изучаваше крайната си цел. Моравата пред къщата беше осветена, макар че

светлината не беше ярка поради дъжда. Имението се простираше на петдесет метра от него — беше имитация на къщите в Миконос. Освен лампите отвън, в къщата светеше само един прозорец в лявата част.

Фотосите не бяха достатъчни, за да разбере дали има монтирани камери над вратите, но той беше длъжен да предположи точно такъв вариант. От друга страна, дъждът щеше да направи образите размазани и неясни, а и пазачите едва ли ще са достатъчно бдителни в три часа през нощта.

Докато приближаваше къщата, той видя камера над една от вратите. Извади малка кутийка, в която имаше вода под налягане, и я насочи към обектива. Отвори я и парата обля камерата като от порив на дъжда.

Савидж натисна дръжката на вратата — тя беше здраво заключена, но той успя да се справи за дванадесет секунди. Все още не смееше да отвори вратата. Вместо това извади малък детектор за метал и провери вратата. В слушалките се чу познатият шум. Поредният капан.

Савидж беше наясно с принципа му. Не му трябваше много време, за да обезвреди тази аларма.

Най-сетне беше в къщата, но напрежението не го напусна.

11.

Джойс Стоун му беше дала плана на сградата. Припомняйки си разположението на стайте на първия етаж, той тръгна внимателно по тъмния коридор. Отляво вратата на кухнята беше отворена и той съзря светещия часовник на печката. Помещението беше просторно, все още се чувстваше миризмата на олио и чесън от вечерята. Оттам влезе в тъмна трапезария с голяма маса, около която можеха да се съберат тридесетина гости заедно със стопаните.

Но Пападрополис отсъстваше. Един от осведомителите на Савидж беше разбрал, че тази сутрин милиардерът ще излети за Крит с личния си самолет. Отсъствието му беше като неочакван подарък от съдбата. С Пападрополис беше заминала голяма част от охраната, а тези, които бяха останали, щяха да се чувстват по-свободни. Така че Савидж не губеше надежда. Скоро всичко щеше да стане ясно.

От стълбището вляво се чуваха приглушени гласове. Той спря и се ослуша. Трима мъже се смееха. Савидж си помисли, че нямаше да са толкова доволни, ако бяха мокри и премръзнали като него.

Продължи през хола. По средата на стаята чу шум и се шмугна зад дивана. Звукът идваше от скърцането на стол някъде напред. Савидж приготви пистолета. Нямаше намерение да използва истински куршуми, затова беше приготвил газови патрони с бързодействащо приспивателно.

Чу се приглушен изстрел. Савидж изтича без да вдига излишен шум, но едновременно с това достатъчно бързо, за да успее да сграбчи пазача и най-вече оръжието му, преди то да издрънчи по мраморния под.

С чуждото узи през рамо, той внимателно изучаваше стълбището. Заизкачва се полека, като непрекъснато се оглеждаше. Най-горе спря и се залепи за стената, за да се ориентира в обстановката. Краят на сводестия коридор не се виждаше. Стаята на Рейчъл Стоун беше именно натам и Савидж беше убеден, че пред нея ще има охрана.

Пристъпи напред, за да разгледа по-добре. Отново никой.

Накрая си подаде главата и разгледа целия коридор.

Мъжът седеше в самия край и четеше вестник.

Дали и от срещуположната страна имаше човек?

Савидж пристъпи леко напред и се огледа надясно.

По-точно направи само неуспешен опит за това, защото дочу шум. От зареждане на оръжие. *Имаше* пазач и в дясното крило на коридора. Савидж се прицели и стреля моментално. Човекът политна назад, очите му вече губеха фокус, когато посегна към стрелата, стърчаща от гърлото му. Коленете му се подгънаха.

Савидж се молеше само зареденото оръжие да не възпроизведе изстрел, удряйки се в пода. Почти едновременно той стреля и в другата посока. Вторият пазач беше видял другаря си да залита. Почти инстинктивно беше хвърлил четивото си и посегнал за пистолета. Отчаяно се опита да се прицели, но това не му се отдаде, защото Савидж го беше ранил в лявото рамо. Очите му се обърнаха и той тупна на земята.

Мекият килим пое шума от телата. Или поне така се надяваше Савидж. Той се затича към вратата, за която Джойс Стоун му беше казала, че е на сестра ѝ. Опита бравата; беше заключена. Подозираше, че ключалката се отваря само от тази страна. Изкърти бравата, набързо провери рамката с металния детектор и след като не откри нищо, бързо се вмъкна вътре и затвори вратата след себе си.

12.

Спалнята беше луксозно обзаведена, но Савидж не обърна внимание на скъпите мебели, тъй като търсеше Рейчъл Стоун. Лампата светеше. Леглото не беше оправено — явно, че съвсем до скоро някой беше спал в него. Но сега стаята беше празна.

Савидж провери под леглото. Надникна зад завесите и видя решетки на прозорците, погледна под канапето и стола.

„Къде се е дянала, за бога?“

Намери банята и светна лампата. Имаше отделно помещение за душа, но и там не я откри.

„Къде ли може да е?“

Отвори друга врата. Оказа се на вграден гардероб, пълен с дрехи. Рейчъл Стоун беше между дрехите. Проблесна ножица. Савидж сграбчи китката ѝ секунда преди да промуши окото му.

— Негодник!

Изкривеното ѝ от яд лице изведнъж се промени, като видя изцапаната с кал физиономия пред себе си.

— Кой... — опита се да каже изненадано тя, но Савидж сложи ръка на устата ѝ и произнесе само с устни:

— Не говори.

Той извади от джоба си едно картонче, загънато в найлон.

Тя се вторачи в това своеобразно съобщение.

СЕСТРА ВИ МЕ ИЗПРАТИ ДА ВИ ИЗМЪКНА ОТ
ТУК.

Той го обърна от другата страна, където пишеше:

В СТАЯТА МОЖЕ ДА ИМА МИКРОФОНИ. НЕ
ТРЯБВА ДА ГОВОРИМ.

Тя старателно изучаваше картончето... после него... накрая потисна подозренията си и кимна в знак на съгласие.
Показа ѝ следващото съобщение.

ОБЛИЧАЙ СЕ. ТРЪГВАМЕ. ВЕДНАГА.

Но Рейчъл Стоун не се помръдна.
Савидж обърна листчето.

СЕСТРА ВИ МИ ДАДЕ ТОВА КАТО ДОКАЗАТЕЛСТВО, ЧЕ МЕ ИЗПРАЩА ТЯ.

Показа ѝ годежен пръстен с огромен диамант.

Този път вече наистина повярва. Пръстенът я убеди окончателно. Посегна към една рокля от гардероба. Савидж хвана ръката ѝ, за да я спре. Посочи с глава към чифт маратонки, джинси и пуловер.

Тя разбра. Без следа от неудобство свали нощницата си.

Савидж се опита да не я гледа и се обърна към вратата, откъдето всеки момент можеше да нахълта охраната.

„По-бързо“ — молеше се той наум. Пулсът му се ускори.

Погледна отново към нея, но беше прекалено зает с други мисли, за да се заглежда в чувствените ѝ бедра и копринените бикини, върху които точно в момента нахлузваше джинсите.

Вниманието на Савидж беше насочено по-скоро към други два аспекта от външността ѝ.

Първо: Рейчъл Стоун, макар и десет години по-млада, изглеждаше като близначка на Джойс. Висока, слаба, с наситени сини очи. Съвършена овална форма на лицето, обрамчено с прекрасна коса до раменете. Все пак имаше разлика. Косата на Джойс беше светла, докато на Рейчъл беше кестенява. Това нямаше особено значение. Приликата си оставаше поразителна.

Второ: лицето на Джойс беше спокойно и загоряло, докато това на Рейчъл беше насинено и подпухнало. Не стига че изнасилва жена си постоянно, но отгоре на това я бие и то така, че юмруците му да

оставят задълго следи. Унижението — ето кое оръжие беше избрал този деспот.

Но дотук. За първи път Савидж се почувства не само професионално, но и морално ангажиран. Рейчъл може би — или със сигурност — е достатъчно разглезена от лукса. Но нищо не дава право на който и да било да се отнася така брутално с нея.

„Добре, Пападрополис“ — помисли си Савидж. — „Започнах всичко това, за да докажа нещо на себе си, но сега ще го довърша, за да докажа и на теб. Мръсно копеле!“

Потръпна от възмущение.

Рейчъл беше готова.

Наклони се към ухото ѝ и прошепна едва чуто, като същевременно не пропусна да отбележи дискретния аромат на парфюма ѝ:

— Вземи само най-необходимото.

Тя мълчаливо кимна с глава и се наклони към него. Гласът ѝ погали слуха му:

— Ще ви дам всичко, което пожелаете. Само ме измъкнете оттук. Савидж посочи с глава към вратата.

13.

Рейчъл Стоун се спусна безшумно по стълбите с уменията на опитен танцьор. В коридора Савидж докосна ръката ѝ, за да я насочи към всекидневната. Възнамеряваше да напуснат къщата през същата врата, която използва на идване.

Тя обаче не се подчини и тръгна към външната врата. Макар че ѝ се искаше да избяга колкото може по-бързо, Рейчъл все пак беше запазила достатъчно здрав разум и не забрави да изключи алармата.

Дъждът продължаваше да вали. Савидж внимателно затвори след себе си. Почувства се прекалено открит на това място, осветен от външната лампа. Искаше да даде на Рейчъл някои указания.

Тя беше изчезнала в бурята.

„О-о, не!“ — той изтича след нея. — „Господи, не разбира ли, че там сигурно има хора от охраната? Не може просто така да прескочи оградата — ще задейства алармата.“

Дъждът се усили. Беше станало по-студено. Макар да потрепери, той знаеше, че някои от струйките, стичащи се по лицето му, бяха от пот. Настигна я с намерението да я замъкне под прикритието на голяма статуя отляво. Изведнъж промени решението си. Тя не бягаше напосоки. Стигна до малка пътечка, която пресичаше алея, водеща до отделна постройка с шест врати, които се отваряха нагоре.

Гаражите. *Това* беше нейната цел. Тук щяха да се скрият, докато ѝ обясни как да минат през сензорите.

Савидж я настигна и каза с нисък, но настоятелен глас:

— Последвай ме. Ще минем отзад.

Вместо това тя се втурна към една от вратите, която се виждаше много добре от къщата. Опита дръжката, но не можа да отвори.

— Господи, заключена е — изхлипа тя.

— *Трябва да минем отзад, за да не ни виждат.*

Тя продължаваше да се бори с ключалката.

— Хайде.

В същия момент се обърна към къщата, откъдето се раздаде изстрел. Един от охраната стоеше с вдигнат пистолет до външната врата, оглеждайки се навън.

„По дяволите“ — помисли си Савидж.

Още един.

Надяваше се, че дъждът е достатъчно плътен, за да не ги видят до гаража. Когато се показа и третият, вече беше ясно, че цялата охрана се е заела с претърсването.

— Нямаме избор — каза той. — Идеята ти е доста щура, но сега не мога да измисля нищо по-добро. Отдръпни се.

Дъждът го пронизваше целия, докато се бореше отчаяно с вратата. Когато отвори, Рейчъл се вмъкна преди него и посегна към ключа за лампата. Той успя да затвори точно навреме, за да не би неочакваната светлина да ги издаде на преследвачите им.

Той видя няколко луксозни коли.

— Сигурно ще е прекалено да се надявам, че имаш ключове? Бих могъл да съединя жиците, но това ще ми отнеме поне минута, която благодарение на теб нямаме.

Рейчъл посочи към една от колите — мерцедес лимузина.

— Ключовете са винаги на тях. Никой не би дръзнал да краде от мъжа ми.

— Тогава защо вратата беше заключена?

— За да ми попречи да взема някоя от колите, ако се измъкна от къщи.

Докато говореха, Савидж изтича след нея към мерцедеса. Тя мина откъм шофьорското място и затръшна вратата точно преди да направи опит да я спре. Както и очакваше, ключът беше там. Колата запали и гаражът се изпълни с изгорели газове. Рейчъл натисна един бутон на таблото, който явно беше за дистанционно управление на вратата. Чу се шум и тя бавно се отвори пред мерцедеса. Савидж едва успя да се пхне вътре и колата потегли. Той затвори вратата секунда преди тя да се удари в предната стена на гаража.

— Едва не ме остави!

— Знаех, че ще успееш.

— А ако не бях успял?

Рейчъл изви наляво кормилото и тръгна по алеята пред гаража. Един проблясък от лампата освети посинялото ѝ, подпухнало лице. Тя натисна по-силно газта и изви кормилото този път надясно, към алеята пред къщата.

Преди да закопчае колана си Савидж политна също надясно.

— Ако не беше успял да се качиш преди да тръгна ли? Имам чувството, че може да се разчита на теб.

— А аз имам чувството, че си кучка.

— Мъжът ми често ме нарича така.

— Извинявай.

— Е, недей да се извиняваш. Имам нужда от спасител, а не от сантименталности.

— Това, от което имаш нужда сега — отвърна Савидж, — са чистачките.

— Знаех си, че може да се разчита на теб.

Савидж се огледа наоколо и видя хората от охраната, които отчаяно се мъчеха да пресрещнат колата. Те носеха оръжие, но не стреляха.

Защо? В това нямаше логика.

След това разбра.

„С удоволствие биха ми пръснали черепа“ — помисли си Савидж. — „Имат картбланш. Не смеят да стрелят от страх да не наранят жената на Пападрополис. В такъв случай те самите нямаше да бъдат застреляни, а щяха да послужат за храна на акулите“.

Блесна светкавица и Савидж видя пред себе си човек. Мъжът имаше оръжие, но както и останалите, не го използва. За разлика от другите той носеше силно фенерче, което беше насочил към шофьорското място с надеждата, че ще заслепи Рейчъл и ще я принуди да излезе от пътя. Тя обаче вдигна едната ръка над очите си и продължи да кара право към мъжа с фенерчето.

Телохранителят скочи встрани толкова леко, че Савидж се зачуди дали е тренирал нещо специално. Човекът беше вече от страната на Савидж и насочи фенерчето този път към него. И в това нямаше логика. Не можеше да заслепи Рейчъл от тази страна.

Изведнъж проумя неговата логика.

Този път насочваше фенерчето не към нея, а към него.

„За да ме разгледа по-добре! И да ме опише на Пападрополис с надеждата, че някой може да ме идентифицира!“

Савидж бързо закри лицето си с ръце. Когато колата отмина, Савидж погледна назад. Останалите тичаха по пътя пред къщата. Всички лампи бяха запалени и силуетите им се очертаваха ясно в нощта. Човекът с фенерчето беше с гръб към къщата. Междувременно

той го беше изгасил, но Савидж успя да види лицето, защото в този миг проблесна нова светкавица.

Не можа да го разгледа както трябва. Не само заради дъжда, който се стичаше по стъклото, но и поради това, че все още не виждаше добре след заслепяването. Освен всичко друго мерцедесът бързо се отдалечаваше от мястото, където стоеше мъжът. Все пак Савидж видя достатъчно. Чертите му бяха азиатски. Безшумният му скок преди малко не се дължеше на гимнастически тренировки, както си помисли Савидж в началото, а най-вероятно на някое източно бойно изкуство.

Четири секунди. Толкова време имаше Савидж да разгледа мъжа. Светкавицата угасна. Отново стана тъмно.

Тези четири секунди му бяха достатъчни. Мъжът беше около тридесет и пет годишен, висок около метър и седемдесет и изглеждаше доста силен. Носеше тъмни панталони, които подхождаха много добре на пуловера и якето му. Лицето му беше продълговато. Брадичката и скулите изпъкваха и придаваха решимост на изражението му. Да, беше азиатец. Савидж можеше да бъде и по-конкретен. Беше *японец*. Той отгатна неговата националност, тъй като мъжът зловещо му напомняше на...

Не искаше да мисли за това.

Акира?

Не! Не е възможно!

Докато мерцедесът се отдалечаваше, Савидж отново си припомни краткия миг, в който зърна японца. Главното не бяха отличителните черти на лицето му, а меланхолията, която се излъчваше от него. Акира беше най-тъжният човек, когото беше виждал.

Не може да бъде!

Савидж беше като в шок. Той се обърна към Рейчъл. Тя вероятно беше в същото състояние, но успяваше да се контролира.

— Никога няма да минеш през портата.

— Сега ще видиш — каза тя и увеличи скоростта.

— Но портата е стоманена. Освен това е подсилена допълнително.

— Колата също. Бронирана е.

Охраната на входа се дръпна встрани. Желязната порта се надвеси застрашително над тях. Колата се вряза в нея с голяма сила.

Савидж се обърна назад и видя фарове след тях. Той изпадна в мрачно настроение. Вече беше почти сигурен. Човекът в колата зад тях ужасно приличаше на Акира.

— Аз ли те изплаших? — попита Рейчъл.

— Съвсем не.

— Тогава защо изведнъж пребледня?

— Може би току-що видях призрак.

14.

Савидж беше обмислил няколко варианта за измъкване от острова. При идеално стечение на обстоятелствата те трябваше да се доберат до един мотоциклет, оставен на склона на около половин километър отгук. След това имаха избор между три различни заливчета, във всяко от които чакаше моторна лодка, която трябваше да ги отведе до риболовен траулер, обикалящ около острова.

Първото затруднение дойде от времето. Докато се промъкваше към имението, дъждът беше добре дошъл — колкото по-силно валеше, толкова по-добро прикритие имаха. Той се надяваше, че по-късно бурята ще отслабне, а вместо това тя се засилваше. Вятърът беше прекалено силен, а морето прекалено бурно. Не можеха да използват лодките.

Разбира се Савидж никога не разчиташе само на времето дори прогнозите на синоптиците да бяха в негова полза. Един от помощниците му беше намерил изолирана пещера, в която можеха да изчакат да премине бурята. Савидж не се безпокоеше, че ще ги преследват с кучета, тъй като Пападрополис страдаше от фобия към кучетата и не позволяваше да се използват дори за охрана. Даже в имението да имаше кучета, дъждът щеше да попречи на преследването. Беше пресметнал и вероятността лодките да бъдат намерени. Той уреди хеликоптер, който чакаше на съседния остров Делос. Трябваше само да се свърже с него чрез радиопредавателя и хеликоптерът щеше да дойде на уреченото място.

Ако времето не се променеше обаче, хеликоптерът нямаше да може да излети. Ами ако хората на Пападрополис са в района на срещата? Освен това трябваше първо да се измъкнат от преследвачите си и тогава да мислят как да се доберат до пещерата. Оставаше само една възможност. Най-неблагоприятната.

— Малко по-напред пътят се разклонява. Завий наляво — каза той.

— Това значи да тръгнем на северозапад към...

— Миконос — кимна той.

— Селището е като лабиринт. Ще се окажем в капан преди да успеем да се скрием!

— Не смятам да се крия — Савидж се вторачи отново в светлините зад тях, които бързо се приближаваха.

Акира? Не може да бъде!

— Не разбирам как така няма да се крием. Какво ще правим тогава?

— Ето го разклонението. Прави каквото ти казвам. Завий наляво.

Веднага след като минаха портала, бетонната алея се смени с черен път. Дъждът беше размекнал пръстта и тежкият брониран мерцедес затъваше в калта. Напредваха доста бавно. Савидж се успокояваше с мисълта, че другата кола среща същите трудности. После забеляза, че фаровете зад тях бяха повече — значи преследвачите им се бяха увеличили.

Разкаляният път беше принудил Рейчъл да кара с не повече от тридесет километра в час, но дори и с тази скорост тя едва успя да удържи колата, когато зави според инструкциите наляво. За малко да се хлътнат в канавката.

— Доволен ли си?

— Засега. Между другото караш доста добре.

— Опитваш се да ми повдигнеш самочувствието, нали?

— Няма да ти навреди. Казах ти истината.

— Мъжът ми непрекъснато ме лъже. Откъде да знам...?

— Че аз не те лъжа ли? Аз отговарям за твоята сигурност и ако не се справяше добре, щях да те накарам да си сменим местата.

— Тогава комплиментът се приема — тя сбърчи чело от напрежение и успя да увеличи скоростта.

Савидж отново погледна назад. Светлините оставаха на същото разстояние зад тях.

— Мъжът ми е наел глупаци. Можеха поне да опитат да стрелят по гумите.

— Нямаше да е от голяма полза.

— Не те разбирам.

— Гумите на такива тежки коли се подсилват. Те издържат на обикновени куршуми и дори на 45-ти калибър.

— Какво ще правим в Миконос?

— Ако стигнем дотам. Сега внимавай само къде караш.

Бяха стигнали селцето Ано Мера. В този късен час то беше тъмно, хората вече спяха. Мерцедесът увеличи скоростта по чакълената настилка. Много скоро обаче Рейчъл бе принудена да вдигне крака си от газта, защото излязоха отново на черен път. Савидж въздъхна.

— Нещо не както трябва ли направих? — не разбра въздишката му тя.

— Не. *Мислех* си, че мъжът ти може да е наел хора в селото. Не беше изключено да се натъкнем на засада.

— Добре си научил урока си.

— Опитвам се, но винаги изниква по нещо непредвидено. Знанието е сила. Невежеството...

— Доизкажи се. Какво имаш предвид?

— Невежеството е смърт. Мисля, че ни настигат.

— Забелязах в огледалото. Като приказваме не ме е страх толкова. Ако ни хванат...

— Няма да позволя да те наранят.

— Докато не се върне мъжът ми. Да ме бие преди да ме изнасили. Но теб ще...

— Ще ме убият.

— Тогава защо ми помагаш? Колко ти плати сестра ми?

— Няма значение. Внимавай за пътя. Трябва да се доберем до Миконос, той е само на осем километра. И прави каквото ти кажа.

— Значи *имаш* някакъв план.

— Имах няколко, но съм принуден да използвам този — Савидж погледна към преследвачите. — Животът ти зависи от това дали ще изпълняваш безпрекословно инструкциите ми.

— Когато ми заповядва мъжът ми, обикновено не се подчинявам. Но когато ми заповядваш ти, съм готова да те следвам и в ада.

— Да се надяваме, че няма да се наложи да го доказваш.

15.

Фаровете осветиха заоблените стени на къща, които въпреки силния дъжд, се белееха в тъмнината пред тях.

— Микнос! — зарадва се Рейчъл и натисна по-силно газта.

— Недей!

Беше твърде късно. От високата скорост мерцедесът занесе и се хлъзна в калта, наляво, после надясно, завъртя се *два пъти*. Воланът беше станал безполезен. Накрая колата се блъсна в някаква ограда. Рейчъл дръпна силно лоста назад, натискайки отново газта.

— Спри! — извика Савидж.

Но най-лошото беше вече станало. Вместо да даде леко назад, Рейчъл беше качила колата върху купчина пръст и гумите висяха във въздуха. Двама души едва ли можеха да я избутат обратно на пътя. Фаровете вече ги настигаха.

Рейчъл се измъкна от колата. Савидж бързо я последва. Обувките му се пързалиа в калта. За секунда изгуби равновесие, но се закрепил и дори успя да задържи Рейчъл, която също се беше подхлъзнала. Хвана я здраво за ръката и я поведе напред. Усещането беше ужасно — като в кошмарен сън, където се опитваш да избягаш от калта, но все оставаш на едно място.

Но те упорито напредваха. Къщите пред тях бяха все по-близо и ставаха все по-големи, сякаш увеличени от фаровете на колите зад тях. Изведнъж кошмарното чувство от тичане на място се смени с чувството, че въжето, с което са били вързани, се е скъсало. Затичаха по-бързо, защото бяха излезли на павирана улица.

Когато влязоха в градчето, той разбра, че мерцедесът и без друго нямаше да им върши работа тук. Улиците бяха тесни и извити. Завоите бяха толкова остри, че тяхната кола нямаше да може изобщо да маневрира. Чу шума от колите на преследвачите и забърза към съседната улица вляво, но изведнъж пред него се оказаха още две. За миг се обърка, но знаеше, че която и да избере, след малко ще налети на други.

Савидж чу зад себе си шум от затръшващи се врати, ядосани гласове и забързани стъпки, които кънтяха по настилката. Той прецени

набързо улиците пред себе си. Едната водеше нагоре, другата — надолу. Нямаше какво толкова да мисли. Трябваше да избере долната, защото целта беше да стигнат до пристанището. Той се затича натам, но не след дълго разбра, че улицата извива отново нагоре.

„Ще ни изведе там, откъдето тръгнахме!“

Савидж отново зави, принуждавайки Рейчъл да стори същото. Чуваха се само поривите на вятъра и ядосаните гласове зад тях. Белотата на къщите, случайно светец прозорец или блясъкът на передната светкавица му помагаха да се ориентира за пътя.

Успя да намери една алея, която преди не беше забелязал. Тя водеше надолу и беше толкова тясна, че раменете им опираха в стените. Излязоха на една по-широка алея този път хоризонтална, но от нея не можеха да преценят в коя посока да тръгнат. Шумът от стъпки, който идваше от лявата им страна, ги накара да се втурнат надясно. Този път, когато алеята свърши, те с ужас откриха, че има само един изход — надясно и *нагоре*.

Не! Трябва на всяка цена да продължат към пристанището!

Савидж се обърна и се взря в тъмнината. Стъпките и проклятията се чуваха все по-близо. Светкавица освети алеята. В същия момент един от преследвачите се обърна назад и лъчът на фенерчето му блесна в лицето на този зад него.

Беше японецът. Дори и от това разстояние отчайващо му напомни за Акира. Той бързо сграбчи фенерчето и го обърна, за да не свети право в него. Двамата се втурнаха напред.

В тяхната посока.

„Още не са ни видели, но скоро и това ще стане.“

Савидж се спъна в нещо. Беше някаква стълба. Стената, до която беше оставена, още не беше изцяло боядисана. Той я вдигна и я закрепил за стената. Рейчъл бързо започна да се изкачва. Той я последва, защото фенерчетата вече шареха по близките порти.

Когато се добраха до покрива, той издърпа стълбата нагоре. Тя се удари в стената и лъчите се насочиха по посока на звука. Савидж беше заслепен и се дръпна инстинктивно назад, влачейки стълбата след себе си. В същото време чу характерния приглушен шум от пистолет със заглушител и един куршум изсвистя покрай ухото му. След миг беше вече вън от полезрението на преследвачите.

Вече мислеше да остави стълбата, но промени решението си.

— Рейчъл, хвани другия край.

Беше доста неудобно да се върви със стълбата по покрива. Залитайки, те продължиха напред, докато не стигнаха до празно пространство, което се оказа уличка от другата страна на къщата. В далечината Савидж видя неясните светлини на обляното от дъжда пристанище.

— Ще използваме стълбата.

Той прехвърли единия край от другата страна и се опита да го закрепил здраво.

Рейчъл запълзя напред, но стълбата беше доста хлъзгава и единият ѝ крак пропадна. Тя успя да го измъкне и продължи.

Савидж се взираше в пространството под тях — не видя никакви светлини, макар да чуваше викове. Погледна назад към мястото, където бяха намерили стълбата. Все още никой не се показваше от края на покрива.

Дъждът размиваше очертанията на предметите. Видя, че Рейчъл вече е от другата страна. Легна по корем и започна да се изтласква напред. Когато се добра до другия покрив, Савидж издърпа отново стълбата след себе си. Продължиха напред към следващото празно пространство и така смятаха бавно да се придвижат надолу към пристанището.

След като минаха над втората уличка, Савидж отново се огледа назад и изтръпна. Нова светкавица му помогна да види една глава най-горе на стената. Беше на японца. Савидж си припомни блясъка на сабя и... Японецът рязко се дръпна встрани. Появи се още един и насочи пистолета си към Савидж.

Японецът загуби равновесие на хлъзгавия покрив. Беше почти невероятно това да се случи на специалист като него. Въпреки всичко той залитна към онзи с пистолета и му попречи да се прицели добре. Изстрелът беше неуспешен.

Японецът забърза след Савидж и Рейчъл. Движенията му отново бяха станали като на котка.

„Все пак ще му се наложи да спре!“ — мислеше Савидж. — „Не може току-така да прескочи двете улички, над които минахме.“

„Не се самозалъгвай! Ако това е Акира, той ще намери начин.“

„Знаеш, че не може да е Акира!“

Савидж мислеше, че ще полудее. Погледна отново назад с надеждата, че ще види как японецът спира на края на покрива. Вместо това мъжът се засили и скочи. Гъвкавото му тяло за момент заприлича на птица с разперени криле. Приземи се на отсрещния покрив, сви крака в коленете и се наклони напред, за да убие ускорението. Бързо се изправи и продължи преследването.

Рейчъл и Савидж не губеха време и бързо се придвижваха, макар че товарът им не беше лек. Този път вместо да се прехвърлят на отсрещния покрив, те слязоха по стълбата долу на уличката. Савидж успя преди това да види следващия скок на японеца.

Преследвачите бяха някъде наблизо. Савидж отстрани стълбата от стената, така че японецът да не може да я използва. Уличката водеше надолу. Припряно затичаха по нея. Гласовете останаха зад тях.

„Ще се хване за покрива и ще скочи. Може пък да се нарани случайно. Как ли не! Той е като котка.“

Уличката свърши. Савидж видя друга, този път хоризонтална, но не можеше да реши накъде да тръгнат. Светлината от прозореца на близката къща се отразяваше в локвите. С разтуптяно сърце Савидж забеляза, че водата се оттича наляво.

Затичаха в тази посока. Виковете отекваха зад тях. Фенерчетата шареха съвсем наблизо.

Колкото повече приближаваха пристанището, толкова повече градчето се стесняваше и заприличваше на нещо като бутилка, обърната с гърлото към морето. Савидж знаеше това и се успокояваше, че ще трябва да избира между все по-малко улици, а следователно ще прави и все по-малко грешки. Предполагаше, че онези сигурно са се досетили каква е крайната им цел. „Най-вероятно ще се опитат да ни пресрещнат.“

Молеше се те да са толкова объркани от лабиринта, колкото и той. Освен проклятията и лъчите на фенерчетата, които ги следваха, беше убеден, че и котешките стъпки са по петите им.

На японеца.

Кошмарният сън сякаш свърши и те най-сетне се измъкнаха от селището. Нямаше засада. Пътят им беше чист, първо към брега, после към доковете. Рейчъл дишаше учестено до него, често се спъваше и беше на ръба на пълното изтощение.

— Давай — подканяше я Савидж. — Почти стигнахме.

— О, боже. Надявам се — задъхано отвърна тя.

— Заслужава си. Гордея се с теб. Справяш се отлично.

Комплиментът му беше искрен. Тя му се подчиняваше във всичко. Неговите окуражителни думи — без съмнение единствените, които беше чувала напоследък — свършиха добра работа. Тя така се ентусиазира, че почти го задмина.

— Мога да повторя думите си от преди малко — пое въздух тя.
— Ще отида с теб и в ада.

16.

Яхтата беше завързана до няколко други в края на пристанището. Това беше последната им цел. Ако откриеха лодките или риболовният траулер не можеше да се приближи поради лошото време, което важеше и за хеликоптера, единственото им спасение беше тази яхта, оставена от негов човек в пристанището на Миконос.

Савидж скочи на борда, освободи въжетата, с които беше завързана, махна капака на мотора и сграбчи ключа за стартера. Пъхна го в контролното табло и го превъртя. Облекчено въздъхна, когато двигателят забоботи. Зарадва се на лекия тласък, който почувства при потеглянето на яхтата.

— Благодаря ти! — промълви Рейчъл и го прегърна.

— Легни бързо на палубата.

Тя се подчини моментално.

Яхтата се отдалечаваше от брега, като оставяше след себе си вълни, но те изглеждаха нищожни в сравнение с тези, причинени от бурята. Савидж намръщено се взираше зад борда. Яхтата се клатушкаше нагоре-надолу и това му пречеше да вижда добре. Някакъв човек тичаше с всички сили към тях. Японецът. Осветлението в края на пристана беше достатъчно, за да забележи меланхолията, изписана на лицето му. Същата като на Акира. Изражението му издаваше и други чувства. Объркване. Отчаяние. Гняв.

Преди всичко страх.

Това беше трудно обяснимо. Но нямаше никакво съмнение. Най-силното чувство беше страх.

— Савидж? — гласът беше приглушен, вероятно от бурята.

— Акира? — провикна се Савидж, но се задави от вълната, която го заля и напълни устата му с вода.

Останалите преследвачи също бяха вече на пристана, но не смееха да стрелят, за да не засегнат жената на работодателя си. Лицата им приличаха на размазани от дъжда портрети на отчаянието.

Японецът се провикна:

— Но аз те видях...

Бурята заглуши последните думи.

— Видял си мене? — Савидж също крещеше. — Аз видях теб!
Савидж не можеше да си позволи да се разсейва. Още не беше приключил мисията си.

— ... мъртъв! — достигна до него викът на японеца.

Рейчъл повдигна глава.

— Ти го познаваш?

Ръцете му хванаха по-здраво руля. Сърцето му щеше да се пръсне.

Беше като зашеметен. Спомни си как японецът прескачаше от единия покрив на другия. Правилно беше преценил, че ще скочи накрая безпрепятствено на улицата като котка.

Да, като котка. Със седем живота.

— Дали го познавам? Бог да ми е на помощ. Да.

— Не те чувам!

— Видях го мъртъв преди шест месеца!

ИЗКУСТВОТО НА ПЕРСОНАЛНИЯ ЗАЩИТНИК

1.

Греъм Баркър-Смит, англичанинът обучавал Савидж, живееше в къща на елегантна, павирана с червени плочи улица в Ню Йорк почти до площад Вашингтон.

Той беше на четиридесет и осем години, напълнял от многото шампанско и хайвер, но разправяше, че в младостта си е служил в SAS — елитната част на британските военновъздушни сили. След като напуснал армията, бил в охраната на няколко премиер-министри. Доходът му като цивилен държавен служител не го задоволявал, ето защо решил да опита в частния сектор. Америка предлагала най-големи възможности.

— След смъртта на президента Кенеди, на Мартин Лутър Кинг, после и на Робърт Кенеди, тези, които се занимаваха с политика, започнаха да се страхуват най-много от убийства. Разбира се специалните служби имаха грижата за най-високопоставените политици. Затова аз си избирах по-изтъкнати бизнесмени. Бяха тъпка ни с пари и след масовите терористични акции през седемдесетте натрупах фантастично богатство.

Макар да беше живял двадесет години в Америка, Греъм говореше с английско произношение, а речникът му представляваше вълнуваща смесица от американски и английски изрази.

— Някои от бизнесмените, които охранявах, бяха обикновени престъпници, облечени със скъпи костюми. Елегантен външен вид и нищо повече. Не бяха като аристократите, за които работех по-рано. Но благодарение на тях научих нещо. Телохранителят не трябва да си позволява да мисли лошо за своя работодател. Ако неодобрението е водещо в твоята работа, винаги можеш да допуснеш грешка, която ще погуби клиента ти.

— Искаш да кажеш, че не трябва да имаме лошо мнение за клиентите си.

— Това е лукс, който не можем да си позволим. Ако работим само за тези, които одобряваме, почти няма да имаме работа. Няма човек без недостатъци. Все пак имам някои минимални изисквания. Никога не бих работил за наркотрафиканти, търговци на оръжие, терористи, гангстери, съблазнители на малолетни; такива, които бият жените си или членове на военизирани групи. Не бих могъл да потисна отвращението си от тях. Но ако клиентът ти не е непоправим грешник, нямаш право да го съдиш. Разбира се винаги можеш да му откажеш, ако възнаграждението ти се стори малко или работата твърде опасна. Все пак трябва да бъдем прагматични, да се адаптираме към обстоятелствата.

Тези философски дискусии винаги доставяха удоволствие на Греъм и независимо от препоръките на лекаря, той дори запали пура.

— Замислял ли си се някога защо те приех за ученик?

— Предполагам заради добрата подготовка в SEAL.

— Без съмнение тя наистина е добра. Когато дойде при мен, ти беше силен млад човек, свикнал да рискува живота си. Имаше похвално минало. Даваше големи надежди. Но не беше шлифован. Ако трябва да сме точни, ти беше груб. Не ме гледай обидено. Смятам да ти направя комплимент. Приемам, че SEAL са сред най-добрите командоси в света, макар че моето подразделение SAS е от не по-малка класа — очите на Греъм светнаха. — Но армията изисква пълно подчинение, докато персоналният защитник трябва да ръководи, а не да се подчинява. Или още по-точно, той е с особен статут при своя работодател. Той не само изпълнява, но и дава команди, оставя клиента си да действа свободно, като в същото време го насочва. Тази връзка е известна като симбиоза.

Савидж отговори сухо:

— Знам я тази дума.

— Да даваш и да получаваш — продължи Греъм. — Ако искаш да бъдеш добър в нашата област, безспорно трябва да имаш опит на военен специалист. Но също така трябва да притежаваш таланта на дипломат. И най-вече достатъчно ум. Именно последното — твоят ум — ме привлече у теб. Ти напусна SEAL...

— Защото не бях съгласен с това, което се случи в Гренада.

— Да, нашествието на американците на този малък остров в Карибско море. Оттогава минаха няколко години, но ако не ме лъже

паметта, датата беше двадесет и пети октомври 1983.

— Паметта *никога* не те лъже.

— Като всеки англичанин съм доста точен. Шест хиляди войници имаха задача да освободят хиляда американски студенти по медицина, задържани от съветски и кубински войски.

— Не се знае дали *наистина* бяха задържани.

— Говориш като в деня, когато дойде при мен. Още ли смяташ, че нашествието беше несправедливо?

— Сигурен съм, че на острова нямаше никакви проблеми. След преврата прокубински настроеният премиер-министър беше сменен с марксист. Различни оттенъци на червеното. Към сто и четиридесет протестиращи бяха убити от местните войници. Премиер-министърът също. Американските студенти изобщо не бяха застрашени. Всъщност двама комунисти водеха битка за власт. Не ми е ясно от къде на къде американци ще учат медицина в прокубински настроена страна, но превратът едва ли щеше да наруши баланса на силите в Латинска Америка.

— Какво ще кажеш за кубинските, съветските, източногерманските, севернокорейските, либийските и българските съветници на острова, много от които бяха всъщност агенти.

— Американското разузнаване преувеличаваше. Видях само кубински строителни работници. Когато нашествието започна, те, естествено, грабнаха оръжията и се сражаваха като войници. Но кой младеж в Куба не е минал военно обучение?

— Ами какво ще кажеш за огромните бетонни писти, способни да приемат тежки бомбардировачи?

— Видях само летища, подходящи за пътнически и товарни самолети. Нашествието беше само шоубизнес. Американците бяха безпомощни след вземането на зложниците в Иран през седемдесет и девета. Рейгън победи Картър само защото се кълнеше, че ще действа по-решително, ако отново бъдат застрашени американци. Двеста и тридесет миротворци бяха убити в Ливан малко след преврата в Гренада. Арабски терорист взриви камион с експлозиви в казарма с американски моряци. Това беше лудост, но какво направи Рейгън в този район? Нищо, защото ситуацията в Близкия изток е достатъчно завързана. Изми си ръцете, като заповяда на армията да атакува една

лесна мишена, уж за да освободи предполагаемите американски заложници.

— Пред народа това беше представено като важна победа срещу комунистическата заплаха в западното полукълбо.

— Репортерите не бяха допуснати в Гренада. Единствените сведения идваха от армията. В обикновения живот на това му казват лъжа. В политиката се нарича дезинформация.

— Да — каза Греъм — дезинформация. Точно тази дума очаквах да чуя. Както казах, привлече ме твоят ум. Способността ти да разсъждаваш, да разпознаваш истината и да мислиш самостоятелно, въпреки армейските условия, при които си живял. Защо реакцията ти преди малко беше толкова остра?

— Ти знаеш защо. Бях в първия нападателен отряд. Бяхме спуснати с парашути от транспортен самолет. С друг самолет бяха хвърлени лодки, тъй като трябваше да проникнем на острова откъм брега. Началниците от флота не оцениха времето. Вятърът беше посилен от предвиденото. През нощта вълните бяха ужасни и въобще не видяхме лодките. Много от нас — много от моите приятели — се удавиха.

— Загинаха самоотвержено.

— Да.

— В служба на родината.

— В служба на кинозвездата Рейгън, който ни изпрати в съвсем ненужна битка, за да изглежда герой.

— А ти от отвращение не поднови договора си, независимо, че ти предлагаша петдесет хиляди долара. С твоите качества можеше да станеш наемен убиец от най-висока класа.

— Не бих станал наемен убиец.

— Ясно. Искаше да запазиш достойнството си. Освен това прояви достатъчно мъдрост, за да разбереш, че войниклъкът не е истинското ти призвание.

Греъм се беше облегал удобно на стола зад огромното махагоново бюро и дърпаше с удоволствие от пурата си. Макар и доста пълен, той носеше безупречен сив костюм на райе, който прикриваше този недостатък, тъмнокафява вратовръзка, светлосиня кърпичка, която се подаваше елегантно от джобчето.

— Връзката и кърпичката никога не трябва да си подхождат — казваше той, когато обясняваше на Савидж как трябва да се облича, ако съпровожда клиента си на някое не особено важно място. — Обличай дрехи, които да подхождат на случая, но да не са по-елегантни от тези на работодателя ти.

Начинът на обличане беше малка част от това, което Савидж научи за работата на персоналният защитник. Тази професия изискваше много повече, отколкото очакваше той, когато за пръв път дойде при Греъм през есента на осемдесет и трета. За щастие Савидж не мислеше, че няма какво повече да овладява, след като е бил в толкова елитна част. Точно обратното. Бяха го научили да признава това, което не умее, за да се подготви още по-добре за всяка мисия. Знанието е сила. Невежеството — смърт. Ето защо той дойде първо при Греъм — да разсее невежеството и да се обучи при световноизвестен специалист на тънкостите в новоизбраната си професия.

Относно оръжията той не се нуждаеше от допълнителна подготовка. Нямахме нещо в тази област, което да не му беше известно — огнестрелно оръжие, експлозиви, химикалки и дори жици от електрическо пиано — владееше ги до съвършенство.

Що се отнася до техниките за преследване, Савидж беше обучен да убива, а не да следва някого.

А откриването на „буболечки“? Той имаше опит само с откриването на истински насекоми в джунглите, но не и с микрофони, монтирани в телефон, лампа или стена.

А изплъзването от преследване с кола? Не беше му се налагало да бяга, а само да атакува. Колкото до самото шофиране, практикуваше го само за удоволствие с наета кола, за да обикаля по-лесно баровете, докато е в градски отпуск. Иначе не му се налагаше, тъй като ги превозваха до съответния самолет или кораб, който ги отвеждаше до набелязаната цел.

— За удоволствие ли? — беше възкликнал Греъм. — Ще те излекувам от тези мераци. Подозрителните превозни средства трябва да се избягват. По барове можеш да ходиш, но ще пиеш само отбрани вина и то в умерени количества, ако не си на служба, естествено. Пушиш ли?

Савидж кимна утвърдително.

— Но не и отсега нататък. Как ще забележиш, ако нещо заплашва Главния?

— Кого?

— Главния. В професията, която смяташ да усвоиш, клиентът се нарича Главния. Твърде подходяща дума, тъй като той е главната ти и първостепенна грижа. Та как ще забележиш дали нещо заплашва Главния, ако в същото време палиш цигара? Мислиш, че си противореча, защото в момента пуша ли? Сега мога да си го позволя, след като вече не практикувам, а се занимавам само с обучение и ви помагам да не стоите без работа. Срещу съответния процент, естествено. Но *ти* как би защитил Главния, ако ръцете ти са заети с цигара? Да, виждам, че имаш доста да учиш.

— Да започваме тогава.

— Първо трябва да докажеш, че заслужаваш.

— Как?

— Защо си избра да бъдеш...?

— Телохранител ли?

— Не. Персонален защитник. Телохранителят е обикновен побойник. А персоналният защитник е човек на изкуството. *Защо избра тази професия?*

Свикнал с обидите на инструкторите от флота, Савидж не се разсърди на Греъм за избухването. Опита се да формулира по-добре отговора си:

— За да бъда полезен.

Греъм повдигна вежди:

— Не е лош отговор.

— Има толкова мъка по тоя свят.

— Тогава защо не отидеш в Корпуса на мира?

Савидж се изпъна по армейски:

— Защото съм войник.

— А сега искаш да ставаш охрана? Член на *комитатос*? Виждам, че думата не ти е известна. Няма значение. Скоро ще разбереш, тъй като реших да те приема за ученик. Ела при мен след седмица. Прочети Илиадата и Одисеята. Ще обсъдим тяхната етика.

Савидж не се поинтересува защо му дадоха тази на пръв поглед ненужна задача. Той действително беше трениран да изпълнява команди, но чувстваше, че това не е обикновена проверка на

способността му да се подчинява. Възприе го по-скоро като начало на ново обучение, за което предишната му подготовка — колкото и перфектна да беше — щеше да остане само като първоначално условие за усвояване на петата и най-благородна професия, както я беше нарекъл Греъм.

След обсъждането на Илиадата и Одисеята Греъм беше настоял той да прочете още няколко книги от световната класика, в които също се говореше за умения на воини и на хора от охраната.

— Традицията и начинът на мислене са от първостепенно значение. Има определени правила и кодекси. Етичен и естетичен. Като му дойде времето, ще се заемем и с тактиката. Засега ще се научиш да бъдеш предан на Главния, като едновременно с това го насочваш, когато е необходимо. Не забравяй, че връзката между вас е нещо уникално и трябва да е много добре балансирана. Това е като да създаваш произведение на изкуството.

Именно Греъм даде на Савидж да прочете описанието на така наречените комитатос, предани до смърт англосаксонци, които защитавали господаря си в битката срещу викингите при Малдом. Греъм запозна Савидж и с японската легенда за четиридесет и седемте ронини, които отмъстили за обидата на господаря си, като обезглавили врага му. Макар и победители, те се подчинили на заповедта на шогуна да се самоубият.

Кодекси и задължения.

2.

— Имам нещо специално за теб — каза Греъм.

— Защо толкова тържествено? Опасно ли е?

— Всъщност е доста рутинна работа. Освен едно нещо. Клиентът е японец.

— *Японец?* — изненада се Савидж.

— Защо правиш такава физиономия?

— Никога не съм работил за японец.

— Това смущава ли те?

Савидж се замисли преди да отговори:

— С повечето националности мога да разчитам на общи елементи в културата и възпитанието. Това улеснява работата. Но с японците... Не знам достатъчно за тях.

— Те са възприели доста американски черти. Дрехите и музиката...

— Това им е от окупацията след войната. Искаха да угодят на победителите. Но техният начин на мислене е уникален. Не говоря само за разликата между Изтока и Запада. Дори и в комунистически Китай мислят повече като западнци, отколкото японците.

— Нали не знаеше нищо за японците?

— Казах само, че не знам *достатъчно* за тях. Това не значи, че изобщо не съм се интересувал. Знаех, че един ден ще ми се наложи да защитавам японец. Исках да съм подготвен.

— И подготвен ли си?

— Трябва да помисля по този въпрос.

— Страх ли те е?

Въпросът го накара да настръхне.

— От какво?

— Че можеш да бъдеш комитатос, но не и самурай?

— *Амае*.

— Думата не ми е позната.

— На японски това означава задължението да се подчиняваш на групата.

— Е, и какво от това? Озадачаваш ме.

— *Омоте* и *ура*, или обществените и лични настроения. Типичният японец никога не разкрива истинските си мисли. Той винаги казва това, което смята, че ще бъде прието от групата.

— Все още...

— Японската кастова система е основана на безпрекословно подчинение. От шогуна към даймио, после към самурая, фермера, търговеца, до най-нисшите съсловия — месаря и дерача на кожи. Независимо от тази йерархия съществува и император, който няма власт, но има голямо влияние, тъй като се смята за потомък на японските богове. Предполага се, че тази строга система е унищожена от демократичните реформи по време на американската окупация. Но тя все още съществува.

— Моите почитания.

— Моля?

— Както обикновено, добре си се потрудил.

— Не ме прекъсвай — помоли го Савидж. — Как мога да защитавам човек, който се съобразява преди всичко с групата и не ми казва какво мисли, с убеждението, че е по-добър от по-нискостоящите, в случая от мен? Прибави и японския навик да не се правят услуги, тъй като после трябва да се върне *по-голяма услуга*. А също и това, че японецът ще се почувства смъртно обиден, ако подчиненият му има някаква власт.

— Все още не...

— Всичко, което си ме учил, се свежда до това — охраняващият да бъде *едновременно* слуга и господар. Слуга, защото е нает да защитава. Господар, защото е длъжен да настоява работодателят му да се подчинява на неговите инструкции. Както казваш, това е изкуството да се балансира умело. Изкуството да даваш и да получаваш. Отговори ми тогава, как мога да изпълнявам задълженията си към Главния, ако той не ми разкрива мислите си, не понася наставления и заповеди от подчинените си?

— Съгласен съм, че това е една дилема.

— Препоръчваш ли ми все още да приема тази работа?

— С образователна цел. Защо не?

Савидж се вторачи в Грейм и изведнъж се засмя:

— Голям негодник си.

— Смятай го за предизвикателство. Изпитание на твоите умения. Досега мога само да те похваля за успехите ти. Въпреки това още не си достигнал пълно съвършенство. Невежеството е смърт. За да бъдеш най-добрият, трябва непрекъснато да учиш. В това отношение самурайската традиция ти предлага големи възможности. Предполагам, че ще се потопиш още по-дълбоко в японската култура.

— Таксата, която предлагат...

— ... за предизвикателството ли?

— ... за усилията. Дали си заслужава?

— Няма да бъдеш разочарован. Ще бъдеш напълно компенсиран.

— За какво?

— За твоето *гири* — отвърна Греъм, като изненада Савидж с познанията си по японски. — Тази дума е една от най-важните в техния речник. С нея означават тежестта на задълженията към господаря и към всеки, който ти е направил услуга. Дори и работата да не се отличава с интересни събития, сигурен съм, че няма да скучаеш, приятелю.

3.

Неприятен дъждец се сипеше от пепелявото небе. Прахолякът по прозорците на летище Ла Гуардия се превръщаше в кални струйки.

Савидж седеше в претъпканата чакалня на американските авиолинии и гледаше как самолет DC-10 се приближава към мястото за спиране. Той изучаваше безпорядъка наоколо с мисълта за възможна опасност, но засега такава нямаше. Разбира се един опитен преследвач не би си позволил да привлича вниманието, но Савидж продължаваше да е нащрек.

— Как се казва Главния? — беше попитал той Греъм.

— Муто Камичи.

Японците поставят на първо място фамилното си име и после собственото. Вместо „господин“ използват официалното японско „сан“, но след собственото име. Значи обръщението към Главния ще бъде Камичи-сан.

— Пристига в Ню Йорк утре — беше му казал още Греъм. — Ще мине през митницата и имиграционната служба в Далас.

— Каква е целта на визитата му?

Греъм само беше свил рамене.

— Хайде, кажи ми. Бизнесмен ли е? Или политик? Какъв е?

— *Ура* — беше поклатил глава Греъм. — Както правилно отбеляза, това са тези интимни мисли, които японците предпочитат да не споделят. Главния предпочита да ги запази за себе си.

— Точно затова още се колебае дали да приема работата — беше отвърнал Савидж. — Ако не знам поне причината за посещението му, как бих могъл да предвидя опасностите, които евентуално ще се изпречат на пътя ни? Политиците обикновено се страхуват от убийство, докато бизнесмените — от отвличане. Двете неща изискват различна защита.

— Без съмнение. Но ме увериха, че потенциалната заплаха е съвсем нищожна. Освен това Главния си води собствена охрана. *Един* придружител. Ясно е, че ако се чувстваше застрашен, щеше да води повече. От теб се иска да му бъдеш шофьор и да го охраняваш, докато

другият спи. Проста работа. Само за пет дни. Десет хиляди долара, като не броим моите на посредник.

— Само за шофиране? Множко ми се вижда.

— Дават ти най-доброто.

— Нещо за придружителя?

— Името му е Акира.

— Само една дума?

— Той също се придържа към нашата практика и използва псевдоним, така че враговете да не разкрият истинската му самоличност.

— Това ми харесва. Но дали е достатъчно ефективен?

— Предостатъчно, ако се съди по отзивите. В това отношение си приличате. Между другото езикът няма да е проблем. И двамата говорят свободно английски.

Савидж не беше напълно убеден как да постъпи.

— Прекалено ли ще е да се надявам, че Главния ще ми съобщава предварително поне къде трябва да го карам?

— Не е толкова безмозъчен. И още нещо. Сигурно ще се наложи да караш надалеч. — Греъм изглеждаше развеселен. — Дадоха ми и този плик с инструкции.

4.

Самолетът спря на установеното място. Двигателите заглъхнаха. Нетърпеливи роднини и приятели забързаха към входа за пристигащи пътници.

Савидж ги преценяваше и отхвърляше възможна заплаха, идваща от тях. Все още нищо особено.

Радостни прегръдки. Страстни целувки. Всичко изглеждаше нормално. Той насочи вниманието си към стълбичката на самолета.

Главния и неговият придружител пътуваха в първа класа. Повисоката такса осигуряваше не само по-удобни места, услужливи стюардеси, по-добра храна и неограничено количество питиета, но и привилегията да се качат и да напуснат самолета преди останалите пасажери.

Ранното качване наистина имаше своите плюсове. Не беше без значение дали ще влезеш в самолета без да се срещаш с всички пътници. Но излизането преди останалите криеше непредвидими рискове, тъй като срещата с тълпата посрещачи беше неизбежна. Поради тази причина опитният телохранител би настоявал пред работодателя си да напуснат самолета с последните пасажери.

За да избегнат суматохата. Да се придържат към реда.

Савидж остана доволен, че сред пътниците със златни часовници и модни дрехи нямаше азиатци. Много от тях бяха се докарали с каубойски обувки, което можеше да се очаква, тъй като самолетът пристигаше от Далас, където по-рано се беше приземил Боинг 747 от Япония. Очевидно повечето пътници от японския самолет са останали в Далас или са се пръснали в различни посоки, не към Ню Йорк.

Савидж търпеливо чакаше.

Постепенно потокът намаляваше.

Един стюард буташе инвалидна количка с възрастна жена. На теория самолетът трябваше да е празен.

На теория.

Савидж се огледа. Посрещачите се бяха разпръснали. В същото време в отделението за пътуващи беше многолюдно, тъй като няколко самолета щяха скоро да излетят.

Но от неговата страна почти нямаше хора. Персоналът чистеше пепелниците. Никаква опасност.

Отново се обърна към входа.

Оттам изникна един японец, облечен с тъмни панталони, тъмен пуловер и тъмно шушляково яке. Беше към тридесет и пет годишен, строен, но не слаб. Мускулите му не изпъкваха, но явно беше доста силен. Жилав. Гъвкав. С плавни движения. Спокоен. Без излишни жестове. Приличаше на танцьор, който владее и бойни изкуства. Мазолите на пръстите и дланите му бяха характерни за хората, занимаващи се с карате. Ръцете му бяха свободни — не носеше нито дипломатическо куфарче, нито някакъв друг багаж. Просто един приятен на външен вид японец, висок около метър и седемдесет, с тъмна кожа и къса черна коса, сериозна физиономия, правоъгълно скулесто лице и очи, които шареха като лазери наоколо.

Това очевидно бе Акира. Савидж бе впечатлен. Беше свикнал да има работа с по-неопитни от него колеги и се зарадва при мисълта, че ще работи с професионалист.

Зад Акира вървеше друг японец. За разлика от първия този приближаваше шестдесетте. Беше леко прегърбен. С куфарче в ръка. Син костюм и шкембенце. Кичури побеляла коса. Хлътнали бузи. Имаше преуморен вид.

Савидж не можеше да бъде заблуден толкова лесно. Вторият японец би могъл, ако иска, да изправи рамене и да си прибере шкембенцето. Това беше Муто Камичи, Главния, явно също тренирал бойни изкуства. И той като Акира, но не и като предишните му работодатели, имаше мазоли по пръстите и дланите.

Савидж трябваше да бъде облечен с кафяв костюм и специална вратовръзка. Когато Камичи и Акира приближиха, той не подаде ръка за поздрав. Вместо това избра японския обичай и се поклони леко. Долови учудването от своя жест само по очите на двамата японци. Савидж нямаше намерение да ги задължава с нещо, макар че възпитанието им ги накара да му отвърнат също с поклон. Всъщност Акира само леко кимна с глава, като продължаваше да се оглежда.

Савидж им направи знак да го следват. Той вървеше отпред, Камичи след него, а Акира ги следваше, без съмнение взирайки се във всеки човек.

Още щом видя Главния, той натисна един бутон на малък предавател, поставен в джоба на сакото. Един от неговите съдружници трябваше да докара до входа на летището оставената преди това на паркинга кола.

Групата слезе по стълбите и мина покрай пътниците, които вземаха багажа си.

Савидж набързо ги огледа и заобиколи навалищата. Направи още един жест, този път към една от плъзгащите се врати. Камичи и Акира го следваха без да се притесняват за своя багаж.

„Добре“ — помисли си Савидж. Първоначалното му впечатление се потвърждаваше. Тези двамата разбираха от занаята.

Те излязоха на тротоара под козирката. Дъждът продължаваше да вали. Температурите бяха високи за април.

Савидж се огледа наляво, за да се убеди, че тъмносиният плимут приближава. От него слезе червенокос мъж, отиде бързо до тротоара и отвори задната врата. Точно преди да се качи Камичи подаде на червенокосия талоните за багажа. Савидж отново остана доволен, че Главния предпочете да не занимава Акира с това. Беше достатъчно опитен да разбере, че по този начин щеше да отклони вниманието му.

Савидж седна на волана, натисна един бутон, който заключваше автоматично вратите, закопча колана си. Междувременно червенокосият беше отишъл за багажа. Тъй като Камичи и Акира се бяха забавили достатъчно в самолета, багажът им със сигурност беше вече на лентата. Добро и безопасно начало.

Минута по-късно червенокосият донесе три куфара, остави ги в багажника на колата и затвори капака. В същия момент Савидж потегли и видя в огледалото как съдружникът му се отправя към такситата. Беше му платил предварително. Мъжът със сигурност знаеше, че няма да се бави да му казва довиждане.

Савидж от своя страна също знаеше, че японците, които вече бяха показали забележителни познания в неговата област, няма да се чудят защо е избрал такава обикновена кола. Трудно можеха да ги проследят. Не че Савидж очакваше някой да ги следи. Както беше казал Греъм, за тази задача не се предвиждаха големи рискове. Въпреки всичко Савидж никога не нарушаваше основните правила. Колата, макар и на пръв поглед по нищо да не се отличаваше от

останалите, имаше някои подобрения — бронирани стъкла и купе, мощен осемцилиндров двигател.

Гумите изсвистяха по мократа настилка, докато Савидж завиваше към потока коли, напускащи летището. Той се насочи на запад към Гранд Централ Парк. Пликът с инструкциите беше в него, но не му трябваше, защото помнеше всичко. Не преставаше да се чуди обаче защо Камичи беше избрал Ла Гуардия, а не летище Нюарк. Пътят им щеше да е по-кратък и нямаше да се налага да обикалят целия град. Логиката на Камичи беше странна и тази излишна обиколка го озадачаваше.

5.

Към пет дъждът престана. Савидж пресече моста „Джордж Вашингтон“ в този натоварен час. Той попита Главния дали не би пийнал малко затоплено саке от термоса.

Камичи отклони поканата.

Савидж му каза, че плимутът има и телефон, и ако Камичи-сан иска, може да го използва.

Поканата отново беше отклонена.

Това беше целият им разговор.

Освен когато Камичи и Акира размениха няколко думи на около тридесет километра западно от магистрала 80. И то на японски.

Савидж знаеше няколко европейски езика, защото това беше необходимо за работата му, но японският беше много труден за него със сложната си система от представки и наставки. След като Камичи говори английски, питаше се Савидж, защо Главния го изключва по този начин от разговора. Как би могъл да си върши работата, след като не разбира какво казва човекът, когото трябва да защитава?

Акира се наведе напред.

— До следващото разклонение има хотел-ресторант. Мисля, че му казвате „Хауард Джонсън“. Ако обичате, спрете отляво на басейна.

Савидж се намръщи. Имаше две причини за това. Първо, Акира изключително добре познаваше пътя. Второ, английското му произношение беше безупречно. Японците не правеха разлика между „р“ и „л“ и често ги разменяха. Той обаче не казваше „хотер“ или „сплете“, а произнасяше всички думи правилно.

Савидж кимна и се подчини на инструкциите. Излезе от магистралата и се отправи към плувния басейн. Там имаше табела ЗАТВОРЕНО. Отнякъде се появи плешив мъж в анцуг, поогледа двамата японци на задната седалка и вдигна куфарчето, което държеше в ръка. То беше метално, със секретен код, съвсем същото като на Камичи.

— Вземете куфарчето от моя господар, слезте от колата и го разменете с другото — помоли го Акира.

Савидж се подчини.

Върна се в колата и подаде куфарчето на Камичи.

— Моят господар ви благодари — каза Акира.

Савидж наклони глава и отвърна, озадачен от размяната:

— Задължението ми е да служа. *Аригато*.

— „Благодаря“ в отговор на неговото „благодаря“? Моят господар оценява високо вашата учтивост.

6.

След като отново излезе на магистрала 80, Савидж погледна в огледалото, за да види дали ги следят. Колите зад него постоянно се сменяха. Това беше добре.

Беше вече тъмно, когато пресякоха планинския склон между Ню Джърси и Пенсилвания. Фаровете на отсрещните коли осветяваха лицата на японците и той можеше да ги разгледа по-добре в огледалото.

Главния изглеждаше заспал — лицето му беше отпуснато, главата облегната назад, но беше възможно само да си почива или да размишлява.

Акира бе постоянно нащрек. Бе невъзможно да разчете мислите му.

Очите му обаче изразяваха такава дълбока тъга, каквато Савидж никога не бе виждал.

За запознатите с японската култура заключенията на Савидж можеха да се сторят наивни. Самият той също знаеше, че меланхолията е присъща на японския характер. Традиционните ценности налагаха своите строги изисквания и правеха японците резервирани. Трябваше непрекъснато да внимават да не наранят някого с небомислени думи и да не се поставят в услуга на други хора. Той беше чел, че в наши дни японецът би се поколебал да каже на случаен минувач, ако онзи изпусне портмонето си — само защото човекът ще се чувства задължен да му се отблагодари с нещо повече от съдържанието на самото портмоне. Савидж беше чел и по-странни случки от средновековието. Ако някой паднел в реката и не бил в състояние да стигне до брега, не можел да разчита на помощ. Това би означавало да оставят жертвата цял живот да се чувства задължена на своя спасител и да се отблагодарява отново, отново и *отново*, освен ако не върне същата услуга, т.е. да спаси спасителя си. Единствената привилегия за жертвата била да я оставят да се удави, тъй както са решили боговете.

Страхът да не бъдат засрамени, както и задълженията им към останалите, контролираха живота на японците. Това, че бяха

посветили всичко на честта, беше за тях не само непреодолимо, но и доста изтощително. Спокойствието им често беше измамно, а умората на духа — неизбежна. Ритуалът на самоубийството — сепуку — беше понякога единственото им спасение.

Савидж се беше убедил, че тази ценностна система е характерна само за истинските японци — тези, които не бяха корумпирани и не приемаха американския начин на живот, наложен след окупацията. Акира създаваше впечатление точно на такъв човек, неподкупен и патриот, предан на Земята на Боговете, независимо от широките му познания за американските пътища и езика. Въпреки всичко очите му изразяваха нещо повече от обичайната японска меланхолия. Тъгата извираше от дълбините на душата му. Толкова дълбока, неразбираема, черна. Черна като стена от абанос, надвиснала над тях. Савидж сякаш се докосваше до нея. Тя изпълваше цялата кола.

7.

Към единадесет пътят започна да лъкатуши из потъналите в мрак планини, отвеждайки ги към град Медфорд Гап. Камичи и Акира отново размениха няколко думи на японски. Акира се наклони напред.

— Като стигнем големия кръстопът в града, моля ви, завийте наляво.

Савидж се подчини. Пътят извън града беше толкова тесен и стръмен, че той се молеше да не срещнат друга кола, идваща отгоре. Нямаше достатъчно отбивки, пък и те бяха разкаляни.

Отстрани дърветата ставаха по-гъсти. Продължаваха да се изкачват все по-нагоре. Фаровете на колата осветяваха натрупания по банкетата сняг. Десет минути по-късно пътят стана равен, острите завои отстъпиха място на по-малки. Над дърветата пред себе си Савидж забеляза слаба светлина. Мина през някаква порта, зави, за да избегне купчина камъни и излезе на голяма поляна. От двете ѝ страни имаше множество пътечки, пейки, дори жив плет. Но Савидж беше най-впечатлен от чудатата постройка, която изникна пред него.

В началото си помисли, че са няколко сгради — тухлени, дървени и каменни, на пет, три и четири етажа. Стилът им също беше различен — от градска къща, пагода, замък до швейцарска вила. Някои бяха с прави стени, други — със заоблени. Разните комини, балкони и фронтони довършваха абсолютната архитектурна бъркотия.

Когато наближи, Савидж разбра, че това всъщност е една огромна постройка. „Боже, мой“ — мислеше си той. — „Колко ли е дълго това чудо? Сигурно е над триста метра. Направо гигантска работа.“

Нито едно от крилата нямаше врата, с изключение на средното, където се виждаше дървено стълбище, а на площадката стоеше мъж в униформа. Тя приличаше на онези, които носеха в луксозните хотели. Над вратата имаше и табела — „Планински комплекс Медфорд Гап“.

Савидж спря колата отпред, а мъжът с униформата тръгна към тях. Целият се напрегна.

„Защо, по дяволите, не ми дадоха по-подробни инструкции? Поне да ми бяха казали къде ще отседнем. Това място... на върха на

планината, *напълно изолирано*, никакви обяснения защо дойдохме точно тук, където изобщо не се знае кой влиза и излиза в тази грамада, само с двама души охрана за Камичи... истински кошмар.“

Припомняйки си и мистериозната размяна на куфарчетата, Савидж си позволи да каже на Камичи, че *ура* или мислите на отделния човек може да е нещо чудесно в Япония, но тук затруднява неимоверно работата на охраната и изобщо какво по дяволите става?

Акира се намеси.

— Моят господар оценява вашата загриженост. Той приема, че чувството ви на дълг ви заставя да се противопоставите на рискованите условия тук. Смея да ви уверя, че с изключение на няколко други гости, хотелът ще остане празен. При това *тези гости* също имат охрана. Пътят ще се наблюдава. Не се очакват инциденти.

— Аз не съм пръв телохранител, а *ти*. Моите уважения, но съм доста озадачен. Ти съгласен ли си на такива условия?

Акира сведе глава, стрелвайки с тъжния си поглед Камичи.

— Правя, каквото господарят ми желае.

— Това се очаква и от мен. Все пак ще отбележа, че не ми харесва.

— Забележката е приета. Господарят ви освобождава от отговорност.

— Вие знаете по-добре. Но след като така или иначе съм в играта, не мога да не нося отговорност.

Акира отново наведе глава.

— Разбира се. Препоръките ви бяха много добри. Затова и се съгласих, когато господарят реши да ви наеме.

— Значи ви е напълно ясно, че разговорът ни е излишен. Ще се постарая да си върша работата колкото мога, но занапред не смятам да се обвързвам с вас.

— Не искаме такова нещо.

— Добре тогава.

Отвън пиколото чакаше. Савидж натисна бутона, който отваряше вратите и багажника. Излезе от колата и каза на мъжа да внесе багажа. Нервно се огледа в тъмнината наоколо и тръгна пръв, следван от Камичи и Акира.

8.

Фоайето изглеждаше така, както навярно и в края на миналия век. Стените бяха облицовани с чамови греди. Полилеите бяха от стари железни колела. Допотопен асансьор се мъдреше до извита старовремска стълба. Въпреки историческите си достойнства, хотелът миришеше на плесен и явно започваше да се руши. Приличаше на място, обитавано от призраци.

Савидж беше с гръб към Камичи и оглеждаше внимателно запустялото фоайе. Акира правеше същото, а господарят им разговаряше тихо с възрастната жена от рецепцията.

— Няма да използваме асансьора — каза Акира.

— И аз съветвам клиентите си да го избягват, когато е възможно.

— В този случай господарят ми предпочита да се качи по стълбата.

Савидж си помисли, че Камичи е бил тук и преди.

Стигнаха третия етаж. Мъжът с куфарите спря пред една врата.

— Благодаря. Оставете багажа тук — каза Савидж.

— Както обичате, сър — отвърна той и подаде ключовете на Камичи, а не на Савидж или Акира.

Савидж го проследи с поглед, докато слизаше надолу. Дали е обучаван специално? Очевидно знаеше, че ръцете на хората от охраната трябва да са винаги свободни.

Камичи отключи и остави Акира да влезе пръв, за да инспектира стаята.

Когато се върна, кимна към Камичи, после се обърна към Савидж и повдигна въпросително вежди:

— Вие ще...?

— Да.

Според стандартите на богатите, а защо не и на всички останали, стаите му се сториха направо примитивни. Небоядисани радиатори. Мъждукаща крушка на тавана. Единичен прозорец с най-обикновено перде. Гол дървен под. Тясно легло, покрито със стар, ръчно изработен юрган. В банята имаше само подвижен душ, окачен на мръсен кран.

Същият дъх на плесен. Нито телевизор, нито радио, само старомоден черен телефон и то не с бутони, а с шайба.

Савидж отвори единствения шкаф. Лъхна го познатата миризма на мухъл. Тръгна към вратата до прозореца. Взирайки се навън, видя малко балконче. Точно под него слабата светлина се отразяваше в езеро с елипсовидна форма. Отдясно се издигаха скали. Виждаше се и нещо като кей от лявата страна. Зад езерото смътно различи очертанията на стръмна пътека, която водеше към борова гора. Побиха го тръпки.

Излезе от стаята.

— Отговаря ли обстановката на изискванията ви?

— Ако шефът е решил да се чувства като в летен лагер.

— Летен лагер ли?

— Шегувам се.

— А-а, така ли? — Акира се помъчи да се усмихне.

— Исках да кажа, че условията не са от най-люксовите. Повечето ми клиенти не биха дошли тук.

— Господарят ми не се стреми към разкош.

— Както и да е, желанията на Камичи-сан са винаги на първо място — Савидж се поклонил към работодателя си. — Безпокоят ме балконите. Няма да затруднят никого, ако реши да се прехвърля през тях. Най-спокойно ще стигне до стаята.

— Всички балкони са на *нашите* стаи. Освен това в хотела има само още няколко гости. Те, както и охраната им, са достатъчно надеждни. Шефовете им са съдружници на моя господар. Казах, че не очакваме инциденти.

— Притесняват ме и дърветата от другата страна на езерото. Не ги виждам добре, но вечер, когато се запали осветлението, стаята на Камичи-сан ще се вижда съвсем ясно оттам.

— От някой с оръжие ли?

— Така са ме учили да мисля.

— Господарят ми цени вашата загриженост, но смята, че няма причина да се страхува за живота си. Не му е необходима допълнителна охрана.

— Но...

— Господарят ми смята да се изкъпе.

Савидж знаеше, че банята е едно от най-големите удоволствия за японците. Тя не беше за тях просто едно измиване на тялото, а цял ритуал.

— Каквото и да е желанието му, не трябва да очаква, че водата ще бъде достатъчно гореща.

Савидж имаше предвид, че японците предпочитат такава температура, която би се сторила ужасна на западниците.

Акира отвърна:

— Човек трябва да приема неудобствата при пътуване. А вие трябва да се научите да цените величието на заобикалящото ни спокойствие. Докато господарят ми се къпе, аз ще поръчам храната. Когато се приготви за лягане, ще дойда да ви освободя.

Камичи взе куфарите сам, като остави ръцете на придружителя си свободни. Акира се поклони на Савидж и последва господаря си в стаята, като затвори вратата след себе си. Савидж остана на пост. Сега имаше повече време да огледа странната обстановка на хотела. Обърна поглед към вратата в дъното на коридора. Забеляза някакви фотографии по стените: стари, избелели образи, заснети пред обрамченото със скали езеро, семейни снимки на хора, живели през миналия век.

Не се чувстваше спокоен. Обърна се наляво, за да разгледа горния край на впечатляващото стълбище. В тази посока коридорът беше дълъг най-малко сто метра. Огледа се надясно, където забеляза ниша със старовремски люлеещи се столове, а дъното на коридора не се виждаше.

Савидж внимателно се доближи до нишата и видя, че там имаше остър завой точно над главния вход, а след това и още един. Следваше прав участък, също около сто метра, колкото беше дълъг хотелът в тази си част. Тя изглеждаше още по-изоставена, не само поради задушавашата атмосфера на миналото, но и поради потискащото чувство, че си попаднал в капана на времето, в друго измерение. В небитието.

Отново го побиха тръпки.

9.

Два часа по-късно той лежеше на хлътналия матрак в стаята си и четеше рекламния проспект, който беше намерил до нощното шкафче.

Чудноватата история на планинския комплекс „Медфорд Гап“ обясняваше до голяма степен мистериозността на постройките. През 1870 година двойка менонити^[1], които притежавали ферма в подножието, решили да се изкачат до тук и открили, че към върха има равен участък с езеро, запълвано от топящия се сняг. Мястото им се сторило докоснато от Бога.

Те построили нещо като хижа, точно където е днешният хотел и поканили други семейства да се присъединят към молитвите за възхвала на това небесно кътче на земята. В крайна сметка почитателите станали толкова много, че се наложило да се прави разширение, после още едно, за да приютят уморените от светския живот, които се надявали да намерят отдих и утеха в менонитската вяра.

През 1910 хижата и разширенията били унищожени от пожар. Причината останала неизяснена. По това време двойката, построила хижата, вече не била между живите. Синовете и дъщерите им, предани на вярата на родителите си, започнали да строят отново. Тъй като не разбирали от тези неща, те се свързали с един архитект от Ню Йорк, който бил изоставил професията си, защото смятал, че градът му налага прекалено много ограничения. Той приел менонитската вяра и се посветил изцяло на планината. Интуицията му подсказала, че постройката трябва да бъде уникална, да се отличава от всичко останало, за да накара невярващите да изоставят чернилката и отчаянието на своя живот и да тръгнат към величавата природа на Пенсилвания. В това диво място на върха на планината те щели да открият езерото, което отразявало величието на Бога.

Той построил всяка част в различен стил. Начинанието имало голям успех и сградата постепенно достигнала дължина над двеста и петдесет метра. Идвали посетители чак от Сан Франциско и много от тях отсядали всяка година в една и съща стая. Едва през 1962 наследниците на основателите на хотела с неохота разрешили да се

постави телефон във всяка стая. Строгите закони на менонитите забранявали да има радио и телевизор. Изкуството на Бога, проявено във величествената природа, трябвало да бъде единственото развлечение. Танците и играта на карти също били забранени, както алкохолът и цигарите.

[1] Менонити — членове на лютеранска секта, основана в XVI в. по време на Реформацията и селските войни в Германия от холандския реформатор Мено Симонис. Обявяват се против експлоатацията на селяните и занаятчиите от господстващата феодална класа. ↑

10.

Последното ограничение едва ли се спазваше. На следващата сутрин, когато Савидж слезе с Камичи в залата за конференции, там вече имаше трима мъже, двама от които пушеха. Огромни дървени колони подкрепяха носещите греди. Прозорци заместваха стените отляво, отдясно и отпред. Гледката беше великолепна. Слънцето сякаш се къпеше в езерото.

В огромната камина горяха дърва и прогонваха сутрешния хлад. В дъното имаше голямо пиано. Покрай стените бяха подредени люлеещи се столове. Савидж се интересуваше преди всичко от дългата маса в средата, където седяха останалите трима.

Както и Камичи, те бяха над петдесетте, облечени със скъпи костюми, а очите им святкаха хитро като на бизнесмени или дипломати от висшия ешелон. Единият беше американец, другият испанец, а третият италианец. Те или не знаеха японските обичаи, или държах на западните обноски, защото се здрависаха с Камичи вместо да се поклонят. След като си размениха обичайните любезности, те отново седнаха около масата. Пресилените им усмивки изчезнаха. Започнаха доста сериозно да обсъждат нещо.

Савидж остана до входа, твърде далече, за да чуе за какво говорят. До прозорците отляво и отдясно стояха телохранителите на испанеца и италианеца. Те бяха с гръб към работодателите си, а вниманието им беше изцяло насочено към страничните прозорци. Американецът наблюдаваше езерото.

Професионалисти.

Савидж реши, че събеседниците на Камичи имат и друга охрана. Някои вероятно патрулираха навън, а други спяха, като Акира, който застъпи в два през нощта и на разсъмване отиде да легне.

Срещата започна в осем и половина. От време на време спорът се разгорещаваше, но общо взето доминираше спокойният тон. Рядко се прекъсваха един друг с нетърпеливи забележки. Към единадесет и половина разговорът достигна своя връх и скоро приключи.

Камичи стана и излезе от стаята, следван от останалите мъже и охраната. Савидж реши, че сигурно скоро ще си тръгнат, защото по

лицата на всички се четеше неудовлетворение. Той скри изненадата си, когато Камичи му каза:

— Трябва да отида да се преоблека. На обед ще поиграем тенис.

Акира вече беше буден и зае мястото си до Камичи. Започнаха игра по двойки — Камичи с испанеца срещу американеца и италианеца. Беше горещо и разпалените играчи много скоро започнаха да попиват потта от лицата си.

Савидж реши да се разходи наоколо, за да не губи форма. Освен това искаше да разбере дали има допълнителна охрана.

Почти веднага ги забеляза. На склона над езерото той видя мъж с пушка и радиостанция. Савидж продължи нагоре по извитата пътека, която на места беше заледена. Между дърветата снегът още не се беше разтопил. Стигна чак до върха и спря до ръба на скалата, откъдето се откриваше внушителна гледка към долината, заобиколена от всички страни с планини. Дървени стъпала водеха към пътечка надолу в скалата, която продължаваше до почти отвесен склон. Имаше и табела: САМО ЗА ОПИТНИ АЛПИНИСТИ.

Савидж се обърна да си върви и забеляза между боровете друг въоръжен мъж, също с радиостанция. Мъжът реши, че Савидж е от техните, кимна и продължи да наблюдава.

Играта тъкмо беше свършила, когато Савидж се прибра. Камичи победоносно се отправи към стаята си, взе душ и седна да обядва в компанията на Акира, а Савидж остана да пази в коридора. Срещата бе възобновена в два и продължи до пет, когато мъжете се разделиха, отново без да постигнат съгласие. Особено недоволен остана американецът, защото лицето му пламтеше от яд.

Групата се отправи към огромна столова на втория етаж. Седнаха на маса в средата. Запалиха цигари, после нарушиха още едно от правилата, защото си позволиха и алкохол. Предишната им сериозност се смени с неочаквано оживление и дори смях. След вечеря пиха коняк и после се поразходиха навън, като често си разменяха шеги. Охраната ги следваше. Към осем се разделиха и се прибраха по стаите си.

Савидж остана да дежури до полунощ, след което Акира зае мястото му до сутринта. В осем и половина започна поредната среща, също доста разпалена. Сякаш приятелството от предната нощ се беше изпарило.

11.

В края на третия следобед те станаха от масата, стиснаха си ръцете и излязоха от залата, но този път не се отправиха към столовата. Всеки тръгна към стаята си безкрайно доволен.

— Акира ще опакова багажа — каза Камичи, когато бяха вече на третия етаж. — Довечера си тръгваме.

— Както желаете, Камичи-сан.

Един звук накара Савидж да изтръпне. Едва чуто щракване на ключалка.

От стаята срещу тази на Камичи четирима мъже се шумгнаха в коридора. Мускулести. На около тридесет. Японци. Облечени с тъмни дрехи. Трима от тях държаха бокен — къси дървени мечове.

Камичи въздъхна.

Савидж го бутна встрани, като изкрещя:

— Бягай!

Моментално се хвърли напред, за да бъде между нападателите и Главния. Не можеше да си позволи да мисли за себе си в този момент. Най-близкостоящият убиец вече беше извадил меча си.

Савидж парира удара с крак и го удари по ръката, в която държеше меча. Извъртя се и разцепи въздуха с длан, като я заби в гърлото на следващия.

Не можа да продължи.

Видя как над лакътя му изсвистя бокен. Костта на ръката му изпука. Той изохка инстинктивно. Ръката не можеше повече да му служи, но Савидж отново се втурна напред, отклонявайки следващия удар със здравата. Този път успя да счупи носа на нападателя.

Изведнъж почувства присъствието на Камичи до себе си.

— Не! — изкрещя Савидж.

Камичи посегна да ритне един от убийците.

— Бягай! — викна му Савидж.

Отново някой замахна към него с бокен. Този път улучиха другата му ръка. Изстена от болка, защото костта беше строшена. Бяха изменили само четири минути.

Видя как Акира хуква към тях.

Във въздуха се извиха мечове.

Акира отбиваше ударите с ръце и крака.

Нов удар с бокен към Савидж, този път в ребрата. Той се задъха от липса на въздух. Опита се да се задържи на крака. Видя как Акира със страхотен удар събори един от нападателите.

Прободен, Камичи изпищя от болка.

След като и двете му ръце се оказаха безпомощни, Савидж можеше да разчита само на краката си, но успя да нанесе само един удар в нечии слабини. Някой разцепи коляното му. Усети силна болка в другото коляно, после в гърба и тила.

Лицето му се удари в пода и от носа му шурна кръв.

Остана да се гърчи безпомощен на земята. Опита се да види как Акира нанася страхотни, добре координирани удари с ръце и крака.

Само трима от нападателите бяха с мечове. Ръцете на четвъртия изглеждаха свободни. Но изведнъж със светкавични движения той посегна към хълбока си и извади катана — дълъг извит самурайски меч. Проблесна стомана.

Изрева някаква заповед на японски. Тримата се затичаха назад. Той размаха своя меч катана. Острият като бръснач метал изсвистя, удари Камичи през кръста и го преряза на две. Частите на тялото му отхвъркнаха в различни посоки.

Рукна кръв. Вътрешностите му се пръснаха по пода.

Акира изрида от обида и се втурна да разсече гръкляна на убиеца преди да е замахнал отново.

Твърде късно. Онзи вече замахваше към него, стискайки меча здраво в ръце.

Савидж агонизираше на пода, но му се стори, че Акира успя да отскочи встрани навреме и да избегне удара. Мъжът не замахна втори път. Вместо това Савидж видя как главата на Акира се отдели от раменете му.

Кръвта бликна от оголения му врат.

Тялото му се задържа около три ужасни секунди преди да се строполи.

Главата му падна като тиква, търколи се и спря точно пред Савидж. Закрепи се на основата си, а очите останаха на едно ниво с неговите.

Бяха отворени.

Стори му се, че премигнаха.

Савидж изпищя. Все още в съзнание, той видя, че някой се приближава. Почувства се така, сякаш и неговата глава не е вече на раменете му.

Виждаше само в червено.

После в бяло.

Накрая изгуби съзнание.

12.

Клепачите му бяха толкова тежки, сякаш някой нарочно ги притискаше. Савидж с мъка успя да ги отвори, но силната светлина го принуди отново да ги затвори. Дори и след това той я усещаше и се помъчи да вдигне ръка, за да предпази очите си. Напразно. Не можа да помръдне. Чувстваше се като в преса.

Не само ръцете, а и краката.

Опита се да мисли, да проумее какво става, но съзнанието му беше като в мъгла.

Тази безпомощност го хвърли в ужас. Стомахът му се сви. След като не успя да раздвижи тялото си, той направи опит да завърти глава, но веднага разбра, че нещо меко и плътно му пречи да стори това. Изпадна в паника.

— Не! — каза някакъв мъжки глас. — Не мърдайте.

Опита се да отвори очи.

Над него се надвеси сянка и закри ужасната светлина. Мъжът посегна с нещо като прът, за да пусне щорите.

Мъглата започна да се прояснява. Разбра, че лежи по гръб. В легло. Напрягна се и се опита да се изправи. Не успя. Не можеше да диша спокойно.

— Моля ви — продължи мъжът. — Не мърдайте. Претърпели сте злополука.

Пулсът му се ускори. Опита се да размърда устни. Гърлото му беше като циментирано.

— Злополука?

— Не си ли спомняте?

Савидж поклати глава и извика от пронизалата го болка.

— Моля ви — продължаваше да настоява мъжът — не въртете глава. Тя също е наранена.

Очите му се разшириха от ужас.

— Не трябва да се разстройвате. Било е доста сериозно, но засега мисля, че сте вън от опасност. Все пак не мога да съм напълно сигурен. — Мъжът носеше очила и бяла престилка. На врата му висеше стетоскоп. — Знаем, че сте объркан. Това ви плаши. Напълно

естествено е, но се помъчете да се овладеете. След такива наранявания по цялото тяло и особено по главата временната загуба на паметта е обичайно явление. Аз съм доктор Хамилтън — завърши той, като сложи слушалката на гърдите му.

Това, което каза лекарят, беше прекалено бързо, прекалено много и прекалено сложно, за да стигне изцяло до съзнанието на Савидж. Той се опита да разбере поне най-важните неща.

— Къде? — каза едва чуто той.

— В болница. Трябва да се примирите с положението си. Знаем, че сте много объркан. Това ще премине. Сега за вас най-важното е да се успокоите и да не мърдате много.

— Къде? — повтори Савидж беззвучно.

— Не разбирам. А-а, да. Искате да знаете къде се намира болницата?

— Да — въздъхна Савидж.

— В Харисбърг, Пенсилвания. Оказана ви е бърза помощ на сто мили северно от тук, но местната клиника не разполага с необходимото за лечението ви оборудване, така че се наложи един от нашите екипи да ви пренесе с хеликоптер.

— Да — премигна Савидж. — Хеликоптер.

Съзнанието му се замъгли и отново настъпи мрак.

13.

Събуди се от силни болки. Чувстваше, че всяка клетка на тялото му се гърчи от страданието. Усети някакво дърпане за дясната ръка. Насочи очи натам и видя медицинска сестра, която сменяше лекарството в прикрепената за китката му система.

— Болкоуспокоително — каза доктор Хамилтън, появявайки се отнякъде. — Демерол.

Савидж само притвори очи, защото вече знаеше, че кимването с глава ще му причини страдание. Болката все пак имаше и добра страна — помагаше му да вижда нещата съвсем ясно.

Леглото му беше с прегради. Отдясно видя системата, закрепена на метална стойка. Течността в шишето беше жълта.

— Какво е? — попита той.

— Нещо подхранващо — отвърна лекарят. — В края на краищата вече пети ден сте тук. Нямаше как да ви храним през устата.

— Пет дни? — мозъкът му заработи усилено.

Благодарение на болката съзнанието му се беше изяснило достатъчно, за да разбере, че не само главата, а и краката и ръцете му са бинтовани.

Докторът — защо ли тези детайли му се струваха толкова важни? — беше около четиридесетте, рус, с лунички.

— Много ли съм зле? — лицето на Савидж лъщеше от пот.

Докторът се поколеба преди да му отговори.

— Ръцете и краката ви са счупени на няколко места и целите са гипсирани. Ето защо се наложи да включим системата към китката.

— А бинтовете по главата?

— Имахте фрактура на черепа. Освен това имате и три счупени ребра.

Савидж разбра, че гърдите му са стегнати с бинтове, които му пречат да диша. Ясно защо го боляха дробовете. Демеролът започна да действа. Наркотикът не само притъпяваше болките, но замъгляваше и съзнанието му. Не! Имаше прекалено много въпросителни. Направи усилие да се съсредоточи.

— Това ли са най-сериозните ми наранявания?

— Страхувам се, че не съм. Натъртени бъбреци. Разкъсан апендикс и далак. Вътрешен кръвоизлив. Наложил се да ви оперираме.

Не чувстваше вече почти нищо, но все пак осъзна, че има и катетър между краката.

— Благодарете на бога, че останалите наранявания не са толкова сериозни.

— С други думи целият съм на трески.

— Чувството за хумор е добър признак. Значи се възстановявате.

— Злополука, казвате?

Савидж на всяка цена искаше да изясни мислите си.

— Още ли не си спомняте?

— Сякаш съм като в мъгла. Преди време... Помня, че бях на Бахамските острови.

— Кога? — попита докторът бързо. — Спомняте ли си месеца?

Савидж направи усилие да се сети.

— В началото на април.

— Горедолу преди две седмици. Можете ли да ми кажете как се казвате?

Савидж едва не изпадна отново в паника. Какво ли име използваше напоследък. Дали ще отгатне правилно?

— Роджър Форсайт.

— Името, което е и в шофьорската книжка. А адреса?

Савидж се опита да се концентрира. Каза адреса на ферма край Александрия, Вирджиния. Греъм я беше наел под чуждо име за него и за още няколко души, които я посочваха в официални документи като постоянен адрес.

„Греъм“ — пулсът му се ускори, когато си спомни за него.

Докторът кимна.

— Да, това е адресът от шофьорската книжка. Взехме и телефонния номер от указателя. Опитвахме да се свържем, но напразно. Щатската полиция във Вирджиния дори изпрати там свой служител, но отново без успех.

— Живея сам.

— Нямате ли приятели или роднини, които бихте искали да уведомим?

Демеролът беше омаломощил Савидж. Страхуваше се да не сбърка нещо.

— Не съм женен.

— Родителите ви?

— Починали са. Нямам братя и сестри. — Клепачите на Савидж натежаха. — Не искам да тревожа приятелите си.

— Сигурен ли сте?

— Да. Съвсем.

— Добре. Отговорите поне съответстват на данните, които открихме за вас в документите ви. Това доказва, че имате само временна загуба на паметта. Не се случва винаги след травми на черепа, но не е и необичайно. Няма да е задълго.

Савидж се мъчеше да остане буден.

— Още не сте ми отговорили. Каква беше злополуката?

— Спомняте ли си планинския комплекс „Медфорд Гап“?

Независимо от мъглата, която вече го обгръщаше, Савидж беше пронизан от спомени.

— „Медфорд Гап“? Да. Странен хотел.

— Много добре. Вече и това си спомнихте — доктор Хамилтън се приближи. — Били сте гост на хотела. Отишли сте да се катерите по скалата.

Савидж си спомняше само разходката до там.

— Паднали сте от скалата.

— Какво?

— Управителят на хотела настоява, че е имало маркировка: „Само за опитни алпинисти“. Тръгнали сте надолу по стълбите. Изглежда сте се подхлъзнали на леда. Ако не е била някаква издатина на десет метра по-надолу, щели сте да паднете направо долу. Това са триста метра. Извадили сте късмет. След като не сте се върнали за вечеря, персоналът тръгнал да ви търси. Успели да ви намерят точно преди залез-слънце, бих казал точно преди да ви изтече кръвта или да замръзнете.

Лицето на доктора се замъгляваше все повече. Савидж се опитваше да запази образите в съзнанието си ясни.

— Паднал съм от скалата?... Но аз...

Обхванат от панически ужас, той чувстваше, знаеше, че това не е вярно, че се беше случило нещо по-страшно.

Кръв. Замъгленото му съзнание виждаше кръв.

Блясък на стомана. Нещо падащо.

Пред очите му причерня.

14.

Тялото на Камичи тупва разположено на земята. Обезглавеният Акира до него, а главата се търкулва почти до Савидж.

Очите на Акира премигват.

Стенейки, Савидж се събуди.

Целият беше в пот.

Сестрата влезе в стаята.

— Господин Форсайт, добре ли сте? — попита тя и побърза да му измери пулса и налягането. — Нещо сте притеснен. Ще ви дам пак демерол.

— Не.

— Моля?

— Не искам успокоително.

— Такива са нарежданията на доктор Хамилтън — каза тя учудено. — Трябва да ви дам демерол.

— Не. Кажете му, че искам съзнанието да е ясно. Кажете му, че демеролът ми пречи да мисля. Кажете му, че започвам...

— Да, господин Форсайт — каза русият лекар, който точно влизаше в стаята. — Започвате какво?

— Да си спомням.

— За злополуката ли?

— Да — излъга Савидж. Инстинктът му подсказваше да говори това, което очакват от него. — Управителят ви е казал истината. Имаше изрично предупреждение, че пътят е опасен. Едно време се занимавах с алпинизъм. Не ми е приятно да го споменавам, защото проявих прекалена самоувереност. Опитах да премина един заледен участък. Загубих равновесие и...

— Паднахте.

— Изглеждаше ми по-скоро като че скалата тича към мен.

Доктор Хамилтън направи гримаса:

— Не е било точно така. Добре, че поне сте оцелели.

— Той не иска демерол — каза сестрата.

— О-о! — учуди се лекарят. — Необходимо е заради самия вас. Без успокоителни болките ви...

— ... ще са ужасни. Разбирам, но демеролът замъглява съзнанието ми. Не знам кое е по-лошо.

— Разбирам, че за вас е важно да си спомните дните преди инцидента. Но като се има предвид колко са сериозни нараняванията ви, не знам дали разбирате какво ви очаква...

— ... когато свърши действието на демерола ли?

Савидж искаше да добави, че страданията са по неговата част, но болките му се усилиха и той добави:

— Да направим компромис. Половин доза. Ще видим как ще се чувствам. Винаги можем да се върнем към предписаната от вас доза.

— Не съм свикнал пациентите да спорят с мен — докторът сбърчи вежди. — Ще видим как ще се чувствате. Ако сте добре...

— Аз съм доста издръжлив.

— Не се и съмнявам. Може да искате нещо да хапнете?

— Сухари с пилешки бульон.

— Точно това исках да ви предложа.

— Ако успея да ги преглътна, системата ще е излишна.

— Правилно. Това щеше да е следващото ми решение.

— И след като демеролът намалява уринирането, без него ще мога да уринирам сам — без този проклет катетър между...

— Много бързате, господин Форсайт. Много бързате. Ако минете с половин доза демерол и ако погълнете храната без да я повърнете, може да махнем системата и катетъра. Първо ще видим как ще се справите.

15.

— Още ябълков сок?

— Да, моля.

Савидж се вбесяваше, че не може да използва ръцете си. Пиеше бавно със сламка от чашата, която държеше сестрата.

— Трябва да кажа, че съм впечатлен — това беше докторът. — След като се справихте и с обедата, и с вечерята, утре ще пробваме нещо по-твърдичко. Парчета месо. Може и малко пудинг.

Савидж почувства остра болка по цялото тяло.

— Добре. Може и пудинг.

Докторът се намръщи:

— Искате ли да увелича дозата?

— Не — присви очи той. — Всичко е наред.

— Разбира се. Сивият цвят е съвсем нормален за лицето ви, а пък устните си ги хапете за удоволствие.

— Не искам по-голяма доза. Не искам да ме упоявате.

Още по-ясно си спомни ужасяващия образ на Камичи, прерязан на две от катана и обезглавения Акира в локва кръв.

Твърде много кръв.

„Паднал съм от скалата? Кой ли е съчинил тази история? Какво е станало с телата на Камичи и Акира?“

„Трябва да внимавам да не кажа нещо различно от тези измишльотини. Да разбере какво става.“

Непоносима болка прекъсна мислите му. Той задържа дъха си, за да не изохка неволно.

Докторът се наведе над него и се намръщи още повече.

Болката го отпусна достатъчно, за да си поеме въздух. Затвори очи, после ги отвори и помоли сестрата:

— Още малко сок, моля.

— Вие сте най-волевият човек, когото съм виждал — отдъхна си и лекарят.

— Всичко дължа на медитацията. Кога ще ми махнете системата и катетъра?

— По всяка вероятност утре.

— Сутринта?

— Ще видим. Между другото имам изненада за вас.

— О-о — Савидж се напрегна.

— Казахте, че не искате приятелите ви да знаят за случилото се. Все пак един от тях е разбрал. Дойде преди малко. Чака отвън. Не искам да го пускам преди да видя как сте и преди, естествено, да ви питам.

— Приятел?

— Филип Хейли.

— Не се и съмнявах. Добрият стар Фил. — Савидж никога не беше чувал това име. — Нека да влезе. Ако нямате нищо против, бих искал да го видя насаме.

— Разбира се. След като свършите...

— Нещо нередно ли има?

— Ами как да ви кажа. Вече изминаха няколко дни и трябва да поразмърдате червата си. С тези гипсирани ръце и крака едва ли ще се справите сам.

— Страхотно.

Докторът излезе доволен. Сестрата го последва. Савидж примирено остана да чака.

16.

Вратата се отвори.

Макар че не беше чувал за Филип Хейли, мозъкът му работеше достатъчно добре, за да познае влезлия. Беше американец. Над петдесетте. Със скъпи дрехи. С хитри очи на политик или дипломат от висшия ешелон.

Един от присъстващите на разговорите в „Медфорд Гап“.

Савидж така и предполагаше, че все някой ще се появи. Точно затова искаше да не му дават успокоителни, доколкото е възможно. Тялото му си оставаше неподвижно във всички тези бинтове, гипс и превръзки. Експерт по самозащита, сега той беше направо безпомощен. Филип Хейли би могъл да го убие без никакво затруднение. С инжекция. Или капка отрова в устата. Да го напръска с нещо.

Посетителят носеше рози и шоколадови бонбони. Вместо тях можеше да носи оръжие. Имаше мустаци, бръчки около очите и голям пръстен, който би могъл да съдържа бързодействащ химикал.

— Надявам се да не ви стане лошо от мириса на розите — каза мъжът.

— Щом вие ги понасяте и аз ще мога — отвърна Савидж.

— Мнителен сте — мъжът остави розите и бонбоните на стола.

— По навик.

— Много полезен навик.

— Филип Хейли?

— Струва ми се съвсем нормално. Анонимно. Типично американско. Също като Роджър Форсайт.

— Признавам, че псевдонимът ми е абсолютно безличен. Както току-що казахте — това е целта.

— Така е. Който избира такъв псевдоним обаче, не е безличен. Вие сте човек с характер.

— Може би не съвсем. Очевидно съм станал небрежен. Казват, че съм паднал — отвърна Савидж.

— Истинска трагедия.

— Да. Паднах в коридора на хотела.

— Не е чак толкова лошо като падане от скала. Но все пак е ужасна трагедия.

— Известно време не си спомнях, но после вече нарочно повтарях измислената история. Не съм се разприказвал.

— Точно това очаквахме от човек с вашата репутация. Въпреки всичко, трябваше да направя проверка. За да съм сигурен.

Савидж потръпна от болка:

— А Камичи и Акира? Какво стана с телата им?

— Отнесоха ги. Не мислете, че не сме проявили към тях нужното уважение. Добросъвестно изпълнихме японския обичай. Прахът на Главния и неговия придружител почиват в мир до този на дедите им.

— А полицията? Как им обяснихте всичко?

— Не сме им обяснявали.

— Не разбирам — Савидж имаше чувството, че главата му ще се пръсне.

— Много просто. Властите изобщо не бяха информирани.

— Персоналът на хотела трябва да им е телефонираше.

Филип Хейли поклати глава:

— Уредихме нещата. Такова брутално убийство би навредило на репутацията им. Ние бяхме няколко души, съответно и персоналът беше сведен до минимум. Всеки от тях получи прилична сума, за да мълчи. След като вече взеха парите, дори и да имат някакви задни мисли, няма да посмеят да вдигат шум от страх да не ги обвинят в съучастничество. Освен това полицията нямаше да намери никакви улики.

— А следите от кръв? Имаше толкова кръв.

— Целият коридор беше ремонтиран. Както знаете, един опитен екип би могъл винаги да установи къде е имало кръв, дори и да мислите, че сте изчистили абсолютно всичко. Така че се наложи да сменим не само килима, но и да обновим пода, стените, вратите и дори тавана. Всичко старо беше изгорено. Не остана и следа от кръв.

— Мисля, че са останали два въпроса — гласът на Савидж почти преградна. — Кой ги уби и защо?

— Всички ние споделяме вашата обида и ужас. Съжалявам, но все още не мога да отговоря на последните ви въпроси. Очевидно мотивът за убийството е свързан с темата на срещата ни. Но това не е ваша работа, така че не съм упълномощен да обсъждам с вас защо бе

убит Главния. Мога да ви кажа само това — съдружниците ми и аз имаме доста врагове. Започнахме разследването веднага. Очакваме скоро да открием убиеца, който и да е той, и да го накажем.

— За какво става дума? За бизнес? Разузнаване? Или терористи?

— Да не се задълбочаваме.

— Убийците бяха японци.

— Знам. Видяхме ги да изчезват. Убийци японци могат да се наемат и от всеки друг, не само от японци. Националността няма много да ни помогне.

— Да, но Камичи и Акира също бяха японци.

— Бяха тренирали бойни изкуства, следователно срещу тях е трябвало да се изправи някой със същите умения. Това още не е доказателство, че този, който ги е наел, е бил японец. Да считаме въпроса за приключен. Моля ви. Целта на посещението ми беше да ви изкажа нашата загриженост и да ви уверя, че ще направим всичко възможно да отмъстим за тази жестокост.

— С други думи да не си пъхам носа.

— С тези наранявания имате ли друг избор? Мисля ще се съгласите, че задълженията ви свършват дотук.

Хейли бръкна в джоба на самото си и извади дебел плик. Той показва тлъстата сума в стодоларови банкноти, която беше вътре и запечатана плика. Пъхна го под дясната ръка на Савидж.

— Мислите, че мога да приема пари след като не успях да защитя Главния?

— Доколкото виждам от раните ви, били сте се доста храбро.

— Не бях достатъчно добър.

— Бил сте без оръжие. Срещу четирима с мечове. Не сте изоставили Главния. Държали сте се достойно, дори с цената на живота си. Моите съдружници са ви признателни. Заслужавате парите като малка компенсация. Платихме също и лечението ви. Такова беше желанието ни. Жест на добра воля. Като отплата очакваме и *вие* да проявите добра воля и да не ни разочаровате.

Савидж се вторачи в мъжа.

Доктор Хамилтън отвори вратата и каза:

— Съжалявам, господин Хейли. Трябва да ви помоля да напуснете. Вашият приятел има процедури.

Филип Хейли се изправи:

— Точно щях да се сбогувам. — Той се обърна към Савидж — Надявам се, че те ободрих поне малко. Наслаждавай се на розите и бонбоните, Роджър. Ще дойда пак колкото се може по-скоро.

— Ще те чакам с нетърпение, Фил.

— Като се пооправиш, трябва да помислиш и за почивка.

— Разбрах поканата. Благодаря. Трогнат съм от твоите грижи.

— Нали за това са приятелите.

Филип Хейли си тръгна.

— По-добре ли се чувствате? — усмихна се докторът.

— Да. Много съм радостен. Бихте ли ми донесли телефона?

— Искате да говорите с друг приятел? Чудесно. Бях започнал да се тревожа от нежеланието ви да контактувате със света.

— Повече не трябва да се безпокоите.

Савидж му каза кои бутони да натисне и го помоли:

— Ако обичате, поставете слушалката под брадичката ми.

Доктор Хамилтън изпълни желанието му.

— Чудесно. Ако нямате нищо против, бихте ли ме оставили още за минута сам?

Докторът излезе.

Савидж усещаше пулса в слепоочията си, докато слушаше как телефонът отсреща звъни.

„Очакваме и вие да проявите добра воля и да не ни разочаровате“ — беше казал Филип Хейли. Нямахше нужда добрият стар Фил да добавя: „Ако не проявите разбиране и не стоите настрана, ще смесим праха ви с този на Камичи и Акира.“

Чу как се включи телефонният секретар без съответното предупреждение. Сега ще се включи и записващото устройство.

— Говори Савидж. Намирам се в болницата в Харисбърг, Пенсилвания. *Ела веднага тук.*

17.

Номерът, който избра, не беше в дома на Греъм в Манхатън, а на специален телефон, нает от него за клиенти, които не искат да го търсят вкъщи. Самият Греъм също не искаше всеки да знае домашния му телефон, защото някои от клиентите му бяха влиятелни хора и не беше желателно да се знае кой ги охранява. По номера на телефона враговете им можеха лесно да открият това и да потърсят разплата. Веднъж на ден Греъм набираше от уличен автомат същия номер. Поставяше устройство с дистанционно управление срещу слушалката и предаваше няколко определени звука. Те осигуряваха връщането на записващото устройство в първоначалното му състояние и възпроизвеждането на направените записи. Никой не би могъл да проследи тази операция.

Ако можеше да се движи, Савидж би се обадил на Греъм направо у дома. Той беше принуден да потърси помощта на доктора и затова не посмя да му каже домашния телефон на Греъм.

Оставаше му да чака. Всичко беше въпрос на *време*. Ами какво ще стане, ако Филип Хейли промени решението си относно способността му да мълчи? Ако Греъм е извън страната за известно време? Трябва да чака.

Савидж се изпоти от напрежение и болка. Реши да поиска повече демерол. Но как ще запази бдителността си? Филип Хейли може да изпрати някой, който да му донесе смърт, а не рози и шоколадови бонбони. От друга страна, какво значение има, че ще бъде буден? Пак ще е като парализиран с тези гипсирани ръце и крака. Няма да е в състояние да се отбранява.

„Не мога просто така да се предам! Не мога само да лежа и да се надявам, че няма да ме убият!“

Не беше ходил преди това в Харисбърг. Не познаваше никого тук. Добре, че поне Филадельфия е на по-малко от сто мили.

Когато докторът влезе, Савидж го помоли да набере друг номер.

— Искате да говорите с друг приятел ли?

— Изведнъж почувствах нужда да общувам с повече хора.

Докторът отново постави слушалката под брадичката му и излезе. Савидж с нетърпение зачака някой да вдигне.

— Ало — изръмжа някакъв глас.

— Тони?

— Зависи.

— Привет от миналото, младежо. Спасих ти живота в Гренада.

— *Савидж?*

— Имам нужда от помощта ти, приятелю. От закрилата ти. Мисля, че съм натясно.

— От закрилата ми? Откога се нуждаеш от...

— Отскоро. Ако си свободен...

— За *тебе* винаги. Даже и да бях в прегръдките на Раquel Уелч, пак щях да ѝ кажа, че имам по-важна работа — засмя се Тони на собствената си шега. — За кога ти трябвам?

— Още преди пет минути ми трябваше.

— Толкова ли е лошо положението?

— Може би дори по-лошо, отколкото смяташ — Савидж за момент млъкна, напипвайки дебелия плик под пръстите си. — Приготвил съм някъде около петнадесет хилядарки за усилията ти.

— Забрави това, човече. Ако не беше ти, щях да съм мъртъв. Ще ти се отплатя. Не искам пари от теб.

— Това не е услуга, Тони. Това е работа. Трябва да заработиш всеки долар. Доведи някой приятел. И не пристигай без съответното оборудване.

— Не е проблем. Приятелите са малко кът.

— Винаги е било така. *Пристигай.*

18.

След три часа — три *безкрайни* часа — Тони пристигна с някакъв друг италианец. И двамата бяха с наболи бради и широки плещи.

— Здравсти. Харесват ми тези бинтове. Изглеждаш така, както и аз след Гренада. Какво се е случило? Кой те подреди...

— Без много въпроси. Наблюдавай вратата. Русият доктор не е опасен. Сестрите се сменят непрекъснато. Проверявай ги. Всеки друг...

— Разбрах.

След като се почувства по-сигурно, Савидж разреши на лекаря да му даде по-голяма доза демерол. Той се успокои и се унесе в сън, но дори и тогава не се освободи от кошмарните видения. Главата на Акира се отделя от раменете търкулва се към него, премигва с очи.

Савидж отново се събуди от ужас, който разпръсна неговата замаяност и му помогна да осъзнае четири неща: Тони и приятелят му бяха до него. Системата я нямаше. Катетърът също. Отвън се чуваше как някакъв мъж недоволства:

— Искате да загася кубинската си пура? — питаше той с английско произношение.

„Греъм! Най-последно!“

В стаята влезе плешив, добре облечен внушителен господин — неговият наставник.

— О, боже — възкликна той, след като огледа Савидж.

— Както разбираш, не се получи.

— Охраната ти...

— Имам им доверие.

— Дойдох веднага щом чух съобщението ти.

— Не се и съмнявам — отвърна Савидж. — А сега ме изведи оттук колкото може по-бързо.

19.

Вилата южно от Анаполис беше построена на дървени подпори. От нея се откриваше прекрасен изглед към залива Чезапийк: Леглото на Савидж беше до прозореца и с подпряна на възглавниците глава той можеше да вижда гонените от вятъра бели зайчета по вълните. Обичаше да гледа и платноходките, които с всеки изминал ден ставаха все повече, тъй като вече беше настъпил май. Окован в гипс, той си представяше, че е на една от тях и държи руля, а вятърът роши косата му. Чувстваше соления вкус на водните пръски, чуваше пронизителния кръсък на чайките. Изведнъж се появяваше главата на Акира и се търкулваше към него. Платноходките изчезваха, а на тяхно място изникваха гротескните падащи тела и рукналата кръв.

Имаше двама телохранители и се притесняваше от неудобството защитник да търси защита. Не бяха Тони и приятелят му. В болницата вероятно имаха записан техния телефон. Врагът лесно би могъл да го научи и да ги проследи. Греъм беше уредил да го пазят други хора. Същевременно беше променил и номера на онзи телефон, защото и него сигурно го имаха записан след разговора на Савидж.

Греъм беше наел и лекар, на който можеше да се довери. Той идваше всеки ден. Медицинска сестра дежуреше постоянно до болния. Всеки петък откарваха Савидж до близкия рентгенолог, който проверяваше как заздравяват счупените кости.

Греъм го посещаваше всяка събота. Носеше му стриди и хайвер от белуга или пък омари. Продължаваше да пуши пури, но винаги отваряше прозореца да се проветри.

— Тази вила с целия персонал трябва да са ти стрували цяло състояние — каза Савидж.

Греъм отпи от чашата с изстудено шампанско „Дом Периньон“ и продължи да пуши.

— Ти го заслужаваш. Ти си най-добрият персонален защитник, когото съм обучавал. Разходите ми са без значение. Те са като минимално капиталовложение, ако се има предвид бъдещата ми посредническа такса. Мисля, че това е въпрос на чест — предаността на учителя към ученика. На приятел към приятеля. Мога дори да

добавя — отношенията помежду ни са на равен с равен. Никога не си ме разочаровал. И аз не искам да те разочаровам.

— ... А ако реша да се оттегля?

Греъм едва не се задави с шампанското.

— Ще развалиш един чудесен следобед.

— Когато ми свалят гипса, няма гаранция, че ще съм същият. Може да съм станал по-бавен. Ами ако съм осакатял? Или — Савидж се поколеба за миг — не искам повече да рискувам живота си?

— Това е проблем на *бъдещето*.

— Не знам. Когато видях тялото на Камичи разполовено...

— Трябва да си виждал и по-страшни неща в SEAL.

— Да. Някои от приятелите ми бяха така раздробени, че не можех да ги позная. Но там бяхме задължени да отблъснем врага. И да се защитаваме един друг, доколкото можем. Но това не беше главната ни цел.

— Да се защитавате? Разбирам. Сега за пръв път не успя да защитиш Главния си.

— Ако бях по-бдителен...

— „Ако“ е дума, която използват глупаците. Истината е, че си бил пометен от по-голяма сила. Даже и най-добрият персонален защитник понякога се проваля.

— Бях длъжен...

— Най-красноречивото доказателство за свършена работа е натрошеното ти тяло. Направил си всичко, което е зависело от теб.

— И все пак Камичи е мъртъв — гласът му съвсем падна. — Акира също.

— Защо този придружител толкова те интересува? Имал е същите задължения като твоите. Когато се е съгласил да работи за Камичи, е приел всички последствия от това.

— Защо ме интересува ли? — Савидж отново потъна в мрачни мисли. — Мисля, че го чувствах като брат.

— Съвсем естествено. Изпитвал си уважение към него. Но не оставяй професията си заради това.

— Трябва да си помисля.

— Мисленето е опасно. По-добре се опитай бързо да оздравееш. Изкарай до следващия петък. Надявам се в събота да те видя без гипс.

— Господ да ми е на помощ в такъв случай, защото тогава започват *истинските* болки.

20.

Ако си беше счупил само крак или ръка, Савидж би се опитал да поддържа формата си. Но сега, дори и след като му свалиха гипса, той си оставаше безпомощен. Крайниците му бяха като изсъхнали, а мускулите отпуснати. Нямаше сили да помръдне. Тези обезсърчаващи резултати го хвърляха в отчаяние.

Всяка сутрин и следобед идваше сестра, която в продължение на час масажираше крайниците му, раздвижваше ги бавно, а Савидж се свиваше от болка. Колената и лактите му бяха като дървени. Но може ли дървото да причинява толкова болка?

Греъм поклати съчувствено глава, когато го посети:

— Донесъл съм ти подарък.

— Тези две гумени топчета ли?

— Ще възстановят по-бързо мускулите ти, ако ги стискаш достатъчно дълго — Греъм закрепил една дъска към долния край на леглото. — Можеш да притискаш стъпалата си тук. Така ще укрепнат прасците и бедрата ти.

Савидж се изпоти от напрежение. Всеки опит му причиняваше силна болка.

— Търпение — окуражи го Греъм.

През отворения прозорец се чува гласове. Някакви хора се суетяха.

— Господи! Какво...

— Няма защо да се тревожиш. Това е заради другия подарък. Ще ти инсталират гореща вана на двора. Не знаят за кого е. Често ги използвам и им имам доверие. Ваната е с приспособления за подводен масаж. След ежедневните упражнения горещата вана ще успокои болките ти.

Савидж отново си спомни с тъга за Камичи и Акира, които се къпеха направо с вряла вода.

— Благодаря ти, Греъм.

— Излишно е да ти казвам, че водните процедури са много полезни и за мускулите ти.

— Поредната ти манипулация.

— Не забравяй да стискаш топчетата.

Вместо отговор Савидж се засмя.

— Добре. Още не си загубил чувството си за хумор.

— Само че няма много неща, на които да се смея.

— Имаш предвид болките си или Камичи и Акира?

— И двете.

— Надявам се, че не мислиш пак за оттегляне.

— *Кой ги нападна, Греъм? Защо?* Винаги си казвал, че задълженията ни не свършват, ако клиентът бъде убит.

— Човекът, който се е представил като Филип Хейли, те е освободил от това задължение. Обещал ти е да разбере кой е наредил да убият Камичи. Гарантирал е, че ще отмъстят за него. Освен това ти е дал ясно да разбереш, че не трябва да се намесваш.

— Ами ако не са успели да свършат работа?

— Срамът ще си остане за тях. Твоята грижа е да оздравяваш по-бързо. Почивай си. Спи повече. Надявам се сънищата ти да са спокойни.

— Върви по дяволите.

21.

Постепенно, с много усилия и непоносими мъки, Савидж започна да свива лактите и колената си. След още няколко ужасни дни вече можеше да повдига крайниците си и дори да сяда. Първият му опит да ходи с патерици завърши трагично — сестрата успя да го хване точно преди да падне.

Той помоли охраната да му закачат две гимнастически халки на тавана. Опитваше се да ги стигне с ръце, а после да се избуца от леглото. Силата на ръцете му се възвръщаше и това му помагаше да държи по-добре патериците. Краката му вече не бяха като дървени. Изпита гордост в нощта, когато не се наложи да извика сестрата да го придружи до тоалетната.

Всеки божи ден той благославяше Греъм за ваната. Потапяйки се в нейния водовъртеж, Савидж чувстваше как се отпуска и освобождава мислите си от всяка грижа, как достига до някаква вътрешна хармония. Спомените за Камичи и Акира отново се натрапваха, изпълваше го срам, а също и гняв към човека, наредил да убият Главния. Раните, които получи в планинския хотел, му се струваха недостатъчно наказание за неговия провал като защитник. Искаше да измъчва тялото си до безкрайност.

Веднъж Греъм го посети точно когато беше във ваната. Той отпусна мощното си тяло на един от столовете, поставени до нея. Носеше модни слънчеви очила и костюм с жилетка, който не подходеше на провинциалната обстановка тук.

— Значи баща ти е работил в ЦРУ?

Савидж обърна глава към него:

— Никога не съм го споменавал пред теб.

— Точно така. Първия път, когато се срещнахме, ти отбягна въпроса ми. Сигурно не мислиш, че оставих нещата така. Налагаше се да проверя всичко преди да се съглася да се занимавам с теб.

— Разочароваш ме.

— Досега не се е налагало да ти го казвам. Все пак нямаше да ти откажа, ако няхах сериозна причина.

Савидж се надигна от ваната.

— Чакай. Ще ти подам патериците.

— По дяволите. Не се притеснявай.

Като се придържаше за краищата на ваната, той излезе полека с треперещи крака. С малки стъпки стигна до съседния стол и седна до Греъм.

— Впечатляващо. Не знаех, че си напреднал толкова.

Савидж се вторачи в него.

— Споменах баща ти, защото смятам, че има връзка с приказките ти за оттегляне. Хиляда деветстотин шестдесет и първа. Куба.

— Е и какво?

— Катастрофата в Залива на прасетата.

— *Е и какво?*

— Баща ти е бил един от организаторите. Администрацията на Кенеди имала по-други намерения. Променили плана. Нахлуването — по-точно затъването в блатата — се превърнало в катастрофа. Белият дом естествено не си признал грешката. Трябвало да прехвърлят вината на друг. На висш служител от ЦРУ например. На някое „момче за бой“, достатъчно предано, за да не се противопостави или да издаде каква е работата.

— Баща ми.

— Той бил публично порицан и тайно възнаграден за това, че се е оттеглил и е приел вината върху себе си.

— Скъпият татко — гласът на Савидж беше станал дрезгав. — Колко обичаше страната си. Как ценеше задълженията си към нея. Бях хлапе тогава. Не разбрах защо изведнъж трябваше да остане вкъщи. Винаги беше толкова зает. Често отсъстваше. Не даваше много обяснения за пътуванията си. Но когато си беше вкъщи, успяваше да навакса всичко. Играехме на най-различни игри. Ходехме на кино. За пици. Глезеше ме като принц. Обичаше да казва: „Обичам майка ти, но ти си гордостта на живота ми.“ После всичко се промени. Все повече и повече си стоеше вкъщи, защото нямаше къде да отиде и с какво да се заеме, пиеше бира и гледаше телевизия. След това престана и да гледа. Накрая се застреля.

— Съжалявам — каза Греъм. — Тези спомени са доста болезнени, но нямах избор. Трябваше да ти напомня.

— *Трябваше?* Греъм, не съм просто разочарован. Мисля дори, че започвам да те мразя.

— Имах причина за постъпката си.

— Можеше да измислиш нещо по-свастно.

— Баща ти отказа да се бори. Това не е критика. Без съмнение той е преценил възможните варианти. Отчаянието е надделяло. В Япония решението на такива непоносими ситуации е в самоубийството. В Америка го считат за позор. Нямах намерение да те засегна. И все пак преди години, когато научих произхода ти, бях малко притеснен, че в отговор на това самоубийство си решил да постъпиш в най-тежката част на американската армия. В SEAL са прекалено взискателни. Питах се защо си отишъл точно там. Реших, че... извини ме... си направил това като компенсация за провала на баща ти, за отказа му да се бори.

— Вече чух достатъчно.

— Не, не си. Когато научих за баща ти, си казах: „Този кандидат има доста качества, но заслужава ли да стане защитник?“ Накрая реших, че именно желанието ти да успееш, да заличиш слабостта на баща си, е най-силният ти мотив, който трябва да взема предвид. Така стана мой ученик. Страхувах се, че ще последваш примера на баща си и ще се самоубиеш поради *собствения* си неуспех. Направих всичко възможно да не изпаднеш в отчаяние. Преди години ти ми каза: „Има толкова мъка по тоя свят.“ Да. Толкова жертви, които се нуждаят от твоята помощ.

— А ако аз имам нужда от помощ?

— Мисля, че ти я дадох. Надявам се следващата събота да те намеря в по-добро състояние на духа.

22.

Савидж се натоварваше все повече и повече. Той искаше не само да заглуши болката, но и да се самонакаже за неспособността си да спаси Камичи. Точно това беше причина за мъките му сега. Крайното изтощение и страдание му помагаша да потисне мислите за баща си.

„Не отидох в SEAL заради него. Не станах персонален защитник, за да компенсирам неговото поражение. Направих тези неща, за да изпитам себе си и да покажа на баща ми, че може да се гордее с мен, независимо, че е мъртъв. Исках да покажа на негодниците, които го натикаха в ъгъла, че той ме е научил как да постъпвам.“

„Може Греъм да е прав, че се опитвам да изтрия слабостта на баща си. И на свой ред се провалих.“

Като начало пет изправяния в леглото. После по още едно всеки ден. Гимнастическите халки над леглото му вършеха добра работа. Ръцете му укрепнаха дотолкова, че можеше да прави лицеви опори като постепенно увеличаваше и тях. С помощта на патериците беше в състояние да слиза по склона до залива. Лекарят престана да идва. Сестрата също не му трябваше повече и той остана само с двамата телохранители.

Оттогава, а междувременно вече беше настъпил юни, Греъм го поздравяваше за успеха всяка събота. Той пак правеше забележки, но Савидж беше решил да не издава мислите си и казваше само това, което очакваше Греъм.

На Четвърти юли Греъм донесе фойерверки. Когато нощта падна, учител и ученик се радваха и пускаха най-различни ракети — едноцветни, многоцветни, като звезди, като иглички... Над отдалечените вили наоколо също искряха ракети. Една от тях с пронизително свистене се изви в небето и избухна точно над залива.

По някое време Греъм реши да гръмне бутилка шампанско „Дом Периньон“. Седна на тревата без да мисли за скъпия си костюм.

— Направо съм във възторг.

— Защо? Защото тези фойерверки не бяха само за удоволствие ли?

— Не знам какво имаш предвид — намръщи се Греъм.

— Те звучат като изстрел от оръжие. Искал си да провериш нервите ми.

Греъм се засмя:

— Добър ученик си.

— А ти непрекъснато се опитваш да ме манипулираш.

— Нали нямаш вреда от тази работа?

— Не. Прекалено добре се познаваме.

— Трябваше да съм сигурен.

— Разбира се. Учителят непрекъснато изпитва учениците си. Но ти изпитваш и нашето приятелство.

— Приятелите *непрекъснато* се изпитват един друг. Само че не си го признават.

— Все пак не трябваше да си правиш труда. Не ти ли докладваха, че вече се упражнявам в стрелба?

— Да. Разбрах, че вече си стрелял.

— Тогава сигурно са ти казали, че имам отлични постижения?

— Отлични? Не чак толкова.

— Ще станат и по-добри.

— Да не би да се притесняваш, че убийците на Камичи или хората на Хейли ще те преследват?

Савидж поклати глава:

— Щяха да го направят, когато бях безпомощен.

— Ако те бяха открили тук. Може още да те търсят.

Савидж потръпна.

— Работата е там, че вече съм достатъчно добре, за да се защитавам.

— Още не си го доказал. Утре заминавам за Европа. За известно време няма да идвам. Страхувам се, че и охраната ти ще ми е необходима. Трябва да се оправяш сам.

— Ще се справя.

— Ще ти се наложи. — Греъм стана от тревата и си изтупа панталона. — Надявам се, че няма да скучаеш.

— Изтощението прогонва самотата. Освен това заливът е толкова красив през лятото. Какво друго ми трябва? Чакам с нетърпение обещаното спокойствие.

— Ако всеки разсъждава като теб, аз ще остана без работа.

— Да, заслужава си да си помисля сериозно по въпроса за спокойствието.

— Предупреждавам те. Не се увличай много.

23.

Към средата на юли Савидж вече изминаваше по десет мили всяка сутрин. През август можеше да тича. Правеше по сто изправяния в леглото и по сто лицеви опори. Мускулите му възвърнаха предишната си сила. Плуваше в залива срещу течението. Купи си лодка с гребла, за да натоварва повече ръцете и краката си. Всяка вечер ходеше да стреля.

Остана само да възстанови уменията си в бойните изкуства. Дисциплината на духа беше също толкова важна, колкото и физическата издръжливост. Първите опити му донесоха разочарование. Чистотата на духа изключваше такива чувства като срам и гняв. Емоциите бяха разрушителни, а мислите го разсейваха. Трябваше да успокои духа си и да го слее отново с тялото си. Инстинктите, а не интелектът — трябваше да ръководят действията му. Мисленето беше пагубно в борбата. Рефлексите решаваха всичко.

Опитваше с длани да разцепва бетонни блокчета. По ръцете му отново се появиха мазоли. Към края на септември вече беше готов.

24.

Гребеше навътре в залива, доволен, че се справя чудесно. Долови мирис на буря във въздуха, сивите облаци се сгъстиха. На около сто метра забеляза моторница с двама мъже, които го наблюдаваха.

На другата сутрин, докато тичаше из гората, видя син понтиак — същия, който беше забелязал предния ден спрял на пътя с други двама мъже вътре.

Вечерта той спази обичайния си режим и изгаси лампите в десет и тридесет...

И излезе от къщи.

Облаци покриваха небето. Без звезди и луна нощта изглеждаше необичайно тъмна. Савидж, беше с тъмни дрехи, ръцете и лицето бяха почернени. Изпълзя през ливадата към тъмната горичка наблизо. Скри се в храстите и зачака. Щурците пееха. Вълните се разбиваха в брега.

Наблизо изпраця клонка. Не на някое дърво, а на земята. От лявата му страна.

Храстите отдясно се размърдаха. Но не от вятъра.

Двама мъже излязоха от дърветата и тръгнаха към други двама, които заобикаляха къщата.

Отвориха вратата.

След десет минути трима от тях излязоха и се сляха с нощта.

Савидж стисна здраво пистолета и зачака. На разсъмване някакъв мъж в костюм с жилетка излезе навън, седна на стола до ваната и запали пура.

Греъм.

„Негодник“ — помисли си Савидж.

Излезе от прикритието си и тръгна към къщи.

— Каква приятна сутрин — каза Греъм.

— Добре ме подреди.

— Съжалявам.

— За бога! Направи го само да видиш дали ще забележа онези леваци в колата и в моторницата, нали?

— За да се уверя, че си се възстановил напълно.

— Те се виждаха от километри.

— Само за човек, който може да ги види.

— Да не мислиш, че...

— Не си възвърнал уменията си ли? Повтарям: *трябваше* да съм сигурен.

— Благодаря за доверието.

— А *твое* доверие към мен? Готов ли си за следващата задача?

ПРЕСЛЕДВАНЕ

1.

Савидж се мъчеше да не загуби контрол над яхтата в разразилата се буря. Дъждът и тъмнината не му позволяваха да види изхода на пристанището. Упътваха го само случайни светкавици. Преследвачите им продължаваха да стоят на кея безпомощни. Бяха вбесени, че не могат да стрелят.

Яхтата се отдалечаваше. Падащият мрак го затрудняваше, но Савидж не преставаше да се взира в единия от преследвачите. *Японец*.

— *Савидж?* — беше изкрещял той, тичайки по кея.

— *Акира?*

Невъзможно!

Мъжете тръгнаха обратно към пристанището. Японецът се задържа миг по-дълго, втренчен в яхтата, след това се затича да догони останалите.

Яхтата се накланяше ту на едната, ту на другата страна. Вълните обливаха палубата.

Преди малко Рейчъл бе попитала:

— Ти познаваш ли този човек?

Светкавица озари насиненото, подуто лице. Мокрите джинси и пуловер бяха прилепнали за тялото ѝ. Савидж изучаваше системата за управление. Гръм разтърси небето. За миг му се зави свят. Не заради клатушкащата се яхта, а заради образа на Акира, който го преследваше.

— Дали го познавам? Бог да ми е на помощ. Да.

— Вятърът! Не чувам!

— Преди шест месеца го видях как умира.

Една вълна заглуши думите му.

— Още не... — Рейчъл запълзя към него, хвана се за таблото и се помъчи да се изправи. — Какво искаш да кажеш?

— Нямам време да ти обяснявам — Савидж потръпна, но не от студ, — а и не съм сигурен, че мога да ти обясня. Върви долу и се преоблечи!

Една огромна вълна се разби в яхтата и едва не я потопи.

— Провери всичко долу! Виж дали има нещо незакрепено! Завържи се за някой стол!

Друга вълна заля палубата.

— Ами ти?

— Не мога да напусна мостика! Прави каквото ти казвам! Отивай долу!

Валеше като из ведро. Нова светкавица му помогна да се ориентира, че са излезли от района на пристанището. Бяха сами сред разгневената морска шир. От всички страни бе пълен хаос.

„Сега какво?“ — помисли си той. — „Къде отиваме?“ Савидж провери показанията на контролното табло, но не посмя да търси навигационни карти. Не трябваше да отвлича вниманието си. Можеше да разчита само на предишните си проучвания. Най-близо на юг от тях бе остров Делос, където ги чакаше хеликоптер.

„Делос е съвсем близо — на шест мили. Но островът е малък, само един и половина квадратни километра. Като нищо може да не го забележа или да потънем преди да стигнем следващия остров на двадесет и пет мили на юг. Другата възможност е да се отправим на югозапад към Ринея. Той е по-голям и е само на четвърт миля по-далеч. Изглежда това е по-доброто решение.“

„А ако го пропусна? Ако времето не се оправи, яхтата като нищо ще потъне и ще се удавим“.

Савидж погледна компаса и завъртя руля, борейки се с вълните. Опитваше се да насочи яхтата на югозапад.

Капакът се отвори. Подаде се Рейчъл с жълт дъждобран. Кестенявата ѝ коса бе полепнала по бузите.

— Нали ти казах да стоиш долу!

— Млъкни и по-добре облечи това! — каза тя и му подаде дъждобран.

На слабата светлина от таблото видя, че очите ѝ блестят.

— Вземи тази риза и пуловера! Голям инат си... Да не мислиш, че не знам какво е хипотермия?

Савидж взе дрехите и се вторачи в напрегнатото ѝ подуто лице.

— Добре. Убеди ме.

— Как така този път мина без да спорим? Направо ме изненадваш.

— По-скоро *ти* мен. Можеш ли да поемеш управлението? Правила ли си го някога преди?

— Само стой и гледай.

За миг той се поколеба, но силна тръпка го накара да пусне руля.

— Гледай компаса. Посоката е югозапад.

Под навеса се преоблече набързо и веднага почувства прилив на сили в сухите и топли дрехи. Върна се на мястото си и провери компаса. Показваше югозапад.

„Добре“ — помисли си Савидж. Искаше да го каже и на нея, но връхлетя една вълна. Рейчъл изгуби равновесие. Той успя да я хване.

— Какво имаше предвид, когато каза, че те изненадвам? — попита тя със затаен дъх.

— Богаташите обикновено са доста разглезени. Очакват да им бъде слуга. Не разбират...

— Доколко животът им зависи от теб ли? Сега *достойнството* ми зависи от теб. Можех да съм още в онзи затвор и да моля мъжа ми да не ме изнасилва непрекъснато. Ако не ме бе спасил, щях да продължавам да служа за боксова круша.

Савидж погледна израненото ѝ лице.

— Знам, че няма да те успокоя кой знае колко, но искам да ти кажа, че съжалявам за всичко, което си преживяла.

— Само ме измъкни от тук.

„Ако мога“ — помисли Савидж и погледна бурното море.

— Дали ще ни преследват?

— Съмнявам се. В тази буря. На тяхно място бих изчакал да свърши и да използвам хеликоптер.

— Къде отиваме?

— В Делос или Ринейя. Ако приемем, че компасът е верен. И ако не ни отнесе течението.

— А после къде...

— Млъкни.

— Какво?

— Остави ме да чуя.

— Какво да чуеш? Чувам само разбунтувалото се море.

— Не — отговори Савидж. — Не е само бурята.
Тя наостри уши и изведнъж промълви:
— О, господи.
Отпред се чуваше някакъв грохот.
— Вълни — каза Савидж, — които се разбиват в скала.

2.

Грохотът ставаше все по-силен. Превърна се в оглушителен рев. Савидж бе стиснал с все сила руля. Очите го заболяха от виждане в тъмното. Ушите му ехтяха. Опита се да обърне на север, по-далече от разбиващите се вълни. Но силата на вятъра и течението изтласкваха яхтата обратно към скалите, които напразно се мъчеше да избегне.

Яхтата се килна на една страна. Водата обля палубата.

— Страхувам се, че трябва да се махаме — извика Савидж. — Пригответи се.

Рейчъл тръгна към долната палуба.

— Недей! — каза той.

— Не разбираш! Там има спасителни жилетки.

— Какво? И не си ми казала досега?

Много скоро тя изскочи бързо отдолу и му подаде гумена жилетка, а друга завърза на себе си. Яхтата се накланяше все повече и все по-дълбоко. Водата изпълваше палубата и изобщо не се отичаше.

— Хвани се за мен! — извика Савидж.

Следващата вълна се разби със страшна сила. Всичко се обърна наопаки.

Савидж се задъхваше, загуби равновесие, удари се в палубата, успя да сграбчи Рейчъл. Двамата се изтърколиха на една страна. Вълните ги задушаваша. Не можеха да си поемат въздух. Нагълтаха се с вода.

Рейчъл бе плътно до него. Савидж се опита да повдигне глава и да извика, преди да го залее следващата вълна:

— Давай назад!

„Трябва да се махнем оттук. Иначе ще се обърне върху нас. Ще ни повлече към дъното.“

— Давай назад!

Рейчъл не можа да се задържи за него. Той я хвана за жилетката.

„Назад“ — помисли Савидж и се оказа отново под водата. „По дяволите! Трябва да се махнем“. — Той показа глава отгоре, пое въздух, после нагълта пак вода и я изкашля. Бе тъмно като в гроб, като черен кошмар. Абсолютна лудост.

Светкавица блесна право в очите му. Стори му се, че огромни вълни се придвижват към него и всеки момент ще го залаят. Изведнъж разбра. Тези страховити черни очертания не бяха вълни! Това бяха хълмове!

Хвана по-здраво Рейчъл. Докато светкавицата още не беше угаснала, успя да забележи на брега огромни валуни, заливани от вълните.

Отново всичко потъна в мрак. Вятърът набираше все по-голяма скорост. Най-накрая ги изтласка към прибоа.

Рейчъл изстена. Савидж се удари в скала и също изстена. В следващия момент водата го заля. Потъваше. Сякаш се върна отново в болницата в Харисбърг, в трескавия сън, причинен от демерола. После му се стори, че е в коридора на „Медфорд Гап“ и губи съзнание от ударите с бокен. Проблесна стомана. Видя как острият като бръснач самурайски меч — катана, отсича главата на Акира.

Шурна кръв.

Главата на Акира падна като тиква на пода.

Търкулна се към него и спря изправена, а очите премигнаха.

„Савидж?“

„Акира?“

Лудост!

Хаос!

Вълните го погълнаха.

3.

— Ш-ш-т — прошепна Савидж. — По-тихо.

Рейчъл продължаваше да стене. Той сложи длан на устата ѝ. Тя се стресна и се събуди, отблъсна ръката му. В очите ѝ се четеше див ужас, сякаш беше видяла пред себе си Пападрополис.

После осъзна грешката си. Страхът ѝ премина. Тя въздъхна с облекчение. Бяха изхвърлени върху скалите. Отстрани ги заобикаляха големи валуни, но сутрешното слънце вече се издигаше над тях. То грееше приятно и сушеше дрехите на корабокрушенците. Небето беше ясно. Лекият ветрец прогонваше последните облаци.

— Преди малко имаше кошмари — продължи да шепне той. — Бълнуваше. Трябваше да те събудя. Не можех да ги оставя да ни чуят.

— Кого да оставиш?

Той посочи през една пролука между камъните. На сто метра надолу по гранитния склон вълните се удряха в брега. Бурята беше изхвърлила яхтата върху скалите. Отломки от нея бяха разхвърляни по брега. Двама гръцки рибари стояха там с ръце на кръста и разглеждаха останките.

— Господи! От хората на мъжа ми ли са?

— Не мисля. Фактът, че са облечени като рибари, не ми говори нищо. Всеки може да се облече така и да се смеси с местните жители. Само че не виждам да носят оръжие и най-важното — нямат предаватели. Все пак не е излишно да внимаваме. Не бих искал да ни открият, преди да реша какво ще правим.

— Къде сме?

— Не мога да ти отговоря. Вълните са ни изхвърлили на камъните. Когато се ударихме в брега, ти припадна — каза ѝ Савидж и си спомни как я беше сграбчил за спасителната жилетка. Знаеше, че ако не го бе сторил, бурята щеше да ги раздели и може би никога нямаше да я види отново. Спомни си как подводното течение ги бе повлякло назад, как вълните се опитваха да ги съборят и той изгуби равновесие, как падна и успя да се изправи, после пак падна и вълните го заляха, как се мъчеше да измъкне и двамата от водата. — Извлякох те нагоре и намерих този заслон тук. Бурята утихна чак на сутринта.

Вече бях започнал да се тревожа. Мислех, че никога няма да се събудиш.

Тя се опита да се изправи и изстена.

— Къде те боли?

— По-добре да ме беше попитал къде не ме боли.

— Огледах ръцете и краката ти. Мисля, че не са счупени.

Тя ги размърда полека.

— Изтръпнали са, но иначе всичко е наред.

Савидж приближи показалеца си до очите ѝ и започна да го движи във всички посоки. Погледът ѝ го следеше внимателно.

Той разтвори три пръста и я попита:

— Колко са?

Отговорът беше правилен. Той сви двата.

— А сега?

— Един.

— Гади ли ти се?

Рейчъл поклати глава:

— Не че се чувствам идеално, но не ми се повръща.

— Ако започне да ти се гади или образите да се размиват пред очите ти, веднага ми кажи.

— Мислиш, че може да съм получила сътресение на мозъка?

— Сигурен съм. Иначе нямаше да изгубиш съзнание. Остава да се надяваме, че не е твърде сериозно.

„И нямаш фрактура на черепа“ — довърши мисълта си наум.

— Онези правят нещо там — каза Рейчъл.

Савидж погледна през пролуката.

Мъжете нагазиха във водата и тръгнаха към голяма отломка от яхтата, заклещена в скалите. Вълните ги избутваха отново назад. Обърнаха се с лице един към друг и започнаха да обсъждат нещо, подкрепяйки думите си с жестове. Единият се затича по брега надясно. Скоро се скри от погледите им зад склона. Другият се озърташе наоколо, после тръгна нагоре към скалите.

— Чуди се дали има оцелели — прошепна Савидж. — Ако съм преценил правилно и те не работят за мъжа ти, първият сигурно тръгна към селото за помощ. След като сами не успяха да стигнат до най-голямата част от яхтата, са решили да не се отказват. Кой знае? Може би си мислят, че ще намерят пари или скъпоценности.

— Но ако онзи доведе още хора...

— Ще претърсят района — пулсът му се ускори. — Трябва да се махаме.

Той се надигна. Рейчъл коленичи до него.

— Сигурна ли си, че ще можеш?

— Само кажи какво трябва да правя.

— Като спре да гледа към нас, тръгваме. Не си повдигай главата.

Трябва да се правим на змии.

— Ще се преструвам на каквото поискаш.

— Движи се бавно. Да не ни забележи по склона.

Рейчъл посочи надолу и каза:

— Обърна се към яхтата.

— Тръгваме! — Савидж се залепи за скалата и изпълзя между валуните.

Рейчъл го последва.

— Не се обръщай. Понякога хората усещат, когато някой ги гледа.

— Единственият човек, когото искам да виждам, си *ти*.

Савидж се заизкачва нагоре. Сантиметър по сантиметър. Съвсем бавно.

Въпреки че слънцето печеше в гърба му, усещаше как го полазват тръпки. Очакваше всеки момент човекът от брега да извика по тях. Секундите се превръщаха в минути, но никой не ги спря. Усещаше как Рейчъл пълзи зад него. Той прехвърли склона, изтърколи се в някаква вдлъбнатина и изчака спътничката си. Легна по гръб и въздъхна с облекчение.

Позволи си съвсем кратка почивка. Избърса потта от лицето си и се обърна към брега. Повдигна внимателно глава и погледна натам. Човекът, който беше отишъл до селото, тичаше обратно, следван от жени, мъже и деца. Те се отправиха към останките от яхтата със смесени чувства на страхопочитание и вълнение.

Мъжът, който беше останал на брега, започна да дава заповеди на жените и децата, явно искаше да претърсят склона. Те се пръснаха чевръсто, като оглеждаха всеки камък.

— Скоро ще открият скривалището ни.

Савидж реши да тръгват, но изведнъж спря.

— Какво има?

Той посочи морската шир. Видимостта бе доста ограничена докато бяха долу. Сега от върха той видя малък остров на около четвърт миля на изток.

— Вече знам къде сме. На остров Риней. Западно от Делос.

— Това добро ли е или лошо?

— Имам готов хеликоптер на Делос. Наех го в случай, че не можем да напуснем Миконос с лодка. Не можах да го извикам заради бурята. Ако успеем да пресечем пролива...

— Ако пилотът не ни чака?

— Имаше заповед да стои там четиридесет и осем часа. Екипировката ми остана на яхтата. Няма как да се свържа с него. Трябва да стигнем там до утре.

— Как?

— Има само един начин. Не можем да преплуваме разстоянието до Делос. Остава да откраднем лодка.

Реши, че е време да тръгват, но нещо отново го спря.

Далечно боботене.

Савидж потръпна.

Боботенето приближаваше. Опита се да се съсредоточи и да определи откъде идва шумът. Над водата забеляза някаква точка, която ставаше все по-голяма, докато придоби формата на летящ дракон. Слънцето ослепително блестеше в бронята.

Хеликоптерът се насочи към острова.

— Няма защо да се чудим кой е — отбеляза Савидж. — Ще проверят първо брега. Когато видят всички тези хора... Когато видят отломките... Бързо!

Запълзяха навътре, като си позволяваха да се поизправят само когато височините по хълма ги скриваха от хеликоптера. Островът беше почти без растителност. Не можа да си спомни кой знае какво за него. В края на краищата целта му беше Миконос, а не близките острови.

Малкото, което знаеше, не го удовлетворяваше. Риней имаше площ само пет квадратни мили. Тук почти не живееха хора. Туристи също не идваха често. Единствената атракция беше древното гробище с множество саркофази и гробници, но те не можеха да се сравняват с величието на руините в Делос.

Тези от хеликоптера ще видят селяните и останките от корабкрушението. Ще извикат подкрепление. Ще претърсят острова. Той е толкова малък, че това няма да им отнеме много време.

Погледна към Рейчъл, за да се убеди, че е до него.

„Ами ако припадне?“

„И къде, по дяволите, ще се скрием?“

4.

Боботенето беше спряло преди около пет минути. Пилотът сигурно е намерил равно място на брега. Всеки момент можеха да се появят нови хеликоптери или лодки с подкрепление.

Слънцето се беше вдигнало високо и напичаше. Пред тях се издигаха хълмове.

Рейчъл се препъна и падна.

— Господи.

Савидж се върна да ѝ помогне.

— Май че беше прав.

— Това не бе спъване нали?

— Да. Завъртя ми се главата.

— Може да не е от сътресението. Ако искаш, да си починем пет минути.

— Още ми се вие свят.

Савидж изпсува наум.

— Май ще повърна.

— Може да е от притеснение. Трябва да ми имаш доверие. Повярвай ми. Ще те измъкна от този ад.

— Как ми се иска да е така.

— Поеми си въздух. Стегни се. Те ще загубят време, докато организират претърсването. Няма веднага да започнат.

— А после?

Савидж не знаеше какво да ѝ отговори.

— Съжалявам — каза тя.

— За падането ли?

— Не. Затова, че те забърках в тази каша.

— *Ти* не си ме забъркала в нищо. Никой не ме е насилвал. Аз знаех какъв риск поемам. — Помогна ѝ да стане. — Само не се предавай. Мъжът ти още не е спечелил.

Рейчъл се усмихна окуражена. Насиненото ѝ лице засия.

Савидж се извърна и загледа напред.

„Какво ще правиш?“

Обгърна терена с поглед да види къде могат да се скрият. Съзря някакви невисоки развалини, които изглеждаха като точки по хълма. Бяха кръгли, направени от плоски камъни. Нямаха покриви, но оцелелите стени подсказваха, че са били с форма на кошер.

„Гробниците! Може би ще успеем да се скрием... Не, веднага ще разберат. Това е първото място, което би избрал всеки беглец.“

„Не можем просто така да стоим тук!“

Рейчъл стисна ръката му и каза:

— Готова съм.

Савидж продължи напред, като ѝ помагаше да върви.

5.

Изведнъж земята поддаде и кракът му хлътна навътре. Хълбокът му се удари в гранита. В следващия момент Савидж пропадна целият. Изненадата беше толкова голяма, че той дори не успя да приклекне, за да омекоти удара. Лежеше по гръб в тъмнината и се мъчеше да си поеме въздух. Рейчъл тупна до него и изохка. Прахът покри устата и очите му. Изтри ги и се помъчи да се ориентира.

Бяха попаднали в дълбок изкоп.

Савидж се изкашля и се наклони към Рейчъл.

— Добре ли си? — попита той.

— Мисля, че да. Чакай да видя... — тя се опита да се изправи. — Да. Аз... Какво стана?

— Намираме се в куполна гробница.

— Къде?

Савидж си пое дъх и се помъчи да ѝ обясни.

— Древните гърци били погребвани по няколко различни начина. Руините около нас се наричат гробници *толос*, което означава, че са с форма на кошер. Понякога използвали подобни изкопи, като укрепвали стените с камъни, а отвора закривали с гранитна плоча. Умрелият бил поставян легнал със сгънати колена в мраморен саркофаг. Наоколо слагали оръжия, храна, дрехи и бижута. Запълвали дупката, когато имало с какво. Тук в Риней обаче е доста каменисто и затова повечето останали незапълнени.

Савидж разгледа внимателно и реши, че в самата скала е имало дупка и затова е била избрана за погребение. Само към върха, където е трябвало да бъде разширена, бяха сложили плоски камъни да поддържат плочата, покриваща гробницата. По-точно *покривала* някога гробницата.

— Работа на иманяри — каза Савидж. — Махнали са плочата, откраднали са скъпоценностите и надве-натри са покрили отгоре, за да не се забелязва много. Изглежда са бързали, защото не са си свършили добре работата. Ние стъпихме точно върху недобре закрепения капак.

Савидж посочи към висящата надолу плоча.

— От тежестта ни се е наклонила и хлътнала навътре.

— Можеше и съвсем да пропадне — нервно отбеляза Рейчъл.

— Щеше да падне върху нас и да ни смачка. — Един слънчев лъч помогна на Савидж да се огледа по-добре. — Можеше да се срути върху саркофага.

Те бяха тупнали до него. Беше метър широк и също толкова висок, поставен в средата, а пространството наоколо беше достатъчно за тези, които го бяха внесли и оставили.

По стените бяха изсечени фигури на войници и коне.

Савидж погледна отново към увисналия капак.

— Мисля, че вече намерихме подходящо място за скривалище.

— *За скривалище?* Повече ми прилича на *капан*. Ще видят отвора и ще ни открият.

— А ако няма отвор?

Савидж се изправи и опита капака.

— Внимавай — предупреди го Рейчъл и отстъпи назад.

Капакът се заклати така, сякаш беше на панти.

Савидж повдигна ниския край. Капакът започна да се затваря. Слънчевият лъч ставаше все по-тънък. С изтръпнало сърце той чу отново шума от хеликоптера. После капакът се затвори и единственото нещо, което се чуваше в тъмнината, бе дишането на Рейчъл.

6.

— Надявам се, че не страдаш от клаустрофобия — шепотът на Савидж отекна от ехото.

— Да не мислиш, че след всичко, което изтърпях, това може да ме разтревожи?

Савидж се усмихна.

— Сега поне ще си починеш. Седни до мен — той сложи ръка на рамото ѝ. — Още ли ти се върти главата?

— Не.

— А как ти е стомахът?

— Боли ме, но мисля... Може да е от глад.

— Това си помислих и аз.

Той разкопча един джоб на панталона си и извади найлоново пликче.

— Какво е това?

— Говежда пастърма и сушени плодове.

Тя отхапа парче месо.

— Сега съм сигурна, че съм гладна. Много е вкусно. Съвсем не очаквах да ми хареса толкова.

— Никога ли не си яла пастърма?

— Аз съм богата и разглезена. Нали така беше?

Той се засмя и се зае със своето парче.

— Сигурен съм, че си жадна, но засега с нищо не мога да ти помогна.

— Колко време можем да изкараме без вода?

— Ако пестим силите си, около два дни. Не бих казал, че няма да чувстваме жажда. Но ние ще се измъкнем оттук до довечера.

Той излъга, за да ѝ вдъхне кураж. Гробницата беше без проветрение и още отсега беше станало горещо. По лицето му се стичаше пот. Може би съвсем скоро щяха да имат нужда от вода.

Въздухът беше спарен и тежък.

— Трябва да...

— Какво?

— Да пишкам — каза Рейчъл.

— Не само ти.

— Срамувам се.

— Няма защо. Иди от другата страна на саркофага. Докато всичко това свърши, няма да имаме тайни един от друг.

Тя се поколеба, но тръгна натам.

В тъмнината Савидж се мъчеше да игнорира звуците, които тя издаваше. Стараеше се да мисли за това, което ги чакаше занапред.

Хората на Пападрополис ще трябва да прекъснат претърсването като се стъмни. Освен ако не използват фенери. А може и светлините на хеликоптера.

„Но островът е толкова малък, че ще свършат преди да падне нощта. Ще решат, че не са ни видели, че сме се удавили или вече сме избягали. Какво ли ни очаква оттук нататък?“ — мислеше си Савидж.

„Страхуват се от Пападрополис. Няма да се откажат от преследването.“

„А Акира? Ако това изобщо беше Акира“.

Савидж не се съмняваше, че беше именно той.

„Акира, който гледаше с тъга и ужас как Савидж изчезва — с яхтата, който беше извикал името му.“

„Акира, чиято глава се беше търколила в краката му преди шест месеца, а очите бяха премигнали.“

„Акира ще се върне. Никога няма да ни остави на мира.“

„Преследва по-скоро мен, а не Рейчъл.“

„Акира умря.“

„А сега ме преследва.“

„Нещо се е случило преди шест месеца. Но, боже мой, какво точно?“

7.

Савидж продължаваше да се поти. Той погледна светещите стрелки на водонепроницаемия си часовник. Девет и четиридесет и пет. Слънцето трябваше вече да е залязло. Преследвачите сигурно са се събрали да обмислят по-нататъшните си действия. Устата му беше пресъхнала, а мозъкът му работеше трудно в този задух. Той побутна Рейчъл, изправи се, за миг се подвоуми, но веднага се стегна.

— Време е.

Те почти не бяха разговаряли след няколкото думи, които бяха разменили преди Савидж да затвори изхода. Само от време на време я питаше дали е добре. Дори и това беше доста рисковано, защото не можеха да са сигурни, че няма да ги чуят, ако претърсват наоколо.

Повечето време прекараха в дрямка. Рейчъл още не можеше да се разсъни. Той отново я побутна. Движенията ѝ бяха забавени. Това го разтревожи, защото не беше изключено състоянието ѝ да се е влошило.

— Хайде — каза ѝ той. — Ще се почувстваш по-добре, ако глътнеш чист въздух.

Това ѝ вдъхна сили. Успя да се надигне. Савидж подхвана капака отдолу и го бутна. Той не се помръдна. Бутна го по-силно. Една мисъл прониза сърцето му: „Ами ако капакът се е заклешил като го затворих? Ако не успея да го отворя? Господи, ако е така, дори двамата не можем да го отместим. Ще се задушим!“

С треперещи ръце той опита още веднъж, като напрегна всички сили. От него рукна пот. Когато чу как капакът изскърца, той мислено благодари на бога. Беше обезумял от радост.

Плочата помръдна половин сантиметър, краят ѝ леко се наклони на една страна. Савидж продължи да бута и в един момент капакът се извъртя така, както когато пропаднаха.

През дупката видя луната и звездите. Почувства и лек ветрец в лицето си. Пое жадно чистия въздух. Рейчъл се залепи за него и също започна да вдишва с пълни гърди.

— Това е така...

Савидж сложи ръка на устата ѝ и погледна нагоре, като се заослушва внимателно.

Дали наблизно има някой?

Не чу нищо. Нито гласове, нито стъпки.

Той избута Рейчъл през отвора, изчака я да се измъкне, хвана се за края на гробницата и се изтласка внимателно нагоре, за да не го затисне плочата.

Легна по очи и се огледа наоколо. Не се виждаха подозрителни силуети или движещи се сенки.

Той издърпа камъка, с който беше подпрял капака, и го върна обратно на мястото му. Ако решат да претърсват тук, нямаше да се досетят, че жертвите им са били през цялото време съвсем близо.

„Ако изобщо успеем да се отдалечим достатъчно“ — помисли си Савидж. Обърна се към Рейчъл и ѝ посочи пътя, по който дойдоха вчера. Щяха да се върнат по него. Тя кимна разбиращо.

Не пълзя дълго, защото ръката му напипа вдлъбнатина в скалата, където се беше задържала вода от вчерашната буря. Облиза пръстите си. Водата ставаше за пиене. Отново ги потопи и докосна с тях устните на Рейчъл. Отначало тя се дръпна, но веднага разбра защо е постъпил така и жадно залепи устните си, за да изсмуче водата. Разбра откъде може да пие още и бързо потопи цялото си лице.

Савидж реши, че може да ѝ стане лошо, ако изпие много вода наведнъж, и лекичко я побутна. Отначало тя се възпротиви, но после отстъпи. Беше негов ред да пие от песьчливата течност. После избърса устата си и огледа отново местността преди да тръгнат.

8.

Половин час по-късно те спряха на върха на хълма, от който се виждаше морето. Луната се отразяваше във водата. Брегът, където бяха разхвърляни отломките от яхтата, сега беше пуст. Савидж погледна надясно. Вчера хората от селото бяха дошли от тази посока. Съвсем скоро разсъжденията му се потвърдиха. Видя осветените прозорци на няколко десетки къщурки. Два хеликоптера бяха кацнали на един равен участък от брега. Мускулести мъже с шушлякови якета и автоматично оръжие патрулираха между къщите. Някои държаха радиостанции и оживено разговаряха.

Савидж продължи да изучава обстановката. На допотопно пристанище вляво бяха привързани шест големи моторници, всяка от които можеше да побере десетина души. Още по-наляво върху каменистия бряг видя осем обикновени лодки. Тези лодки го изкушаваха.

„Там е цялата работа“ — мислеше той. — „Хеликоптерите имат охрана. Рибарските лодки нямат. Това е капан. Тогава как ще се измъкнем от острова?“

След пет минути вече имаше план. Опита се да обясни с жестове и на Рейчъл, но тя не разбра. След няколко неуспешни опита се принуди да прошепне едва чуто:

— Върви по този склон надясно. Когато заобиколиш селото, мини още петдесетина метра, спри и ме чакай. Ще се забавя малко. Ще чуеш стрелба. Не се паникьосвай.

— Но...

— Обеща да правиш каквото ти кажа.

По лицето ѝ се изписа уплаха.

Той я изгледа с неодобрение и посочи настойчиво към селото. Тя се поколеба още минута и запълзя нагам.

Съжали я, защото знаеше колко щеше да трепери от страх сама. Но нямаше друг избор. Не можеше да я вземе със себе си. Имайки предвид какво му предстои, тя щеше само да му пречи, а можеха и двамата да бъдат убити.

Почака, докато тя се скри и се опита да събере мислите си. Рибарските лодки примамливо го зовяха. Капанът беше прекалено очевиден. Той не се усъмни нито за миг, че това е засада.

„В момента, в който се доближа, веднага ще стрелят. Може да ме заслепят с фенер за по-лесно. Сега ще видим.“

Савидж запълзя надолу.

„Ще се забавя малко“ — беше казал на Рейчъл, но това „малко“ можеше да продължи и часове. Трябваше да пълзи бавно заедно с движението на сенките, предизвикани от лунната светлина.

След тридесетина минути, за които успя да измине не повече от петдесетина метра, той изведнъж замръзна на място.

Едва доловим шум беше задействал рефлексите му. Слабо търкане на дреха в скалата. Точно пред него. До стената от валуни.

Савидж възбудено вдигна глава и се огледа. Мъжът се бе скрил зад камъните. Беше насочил пушката си към лодките.

Савидж се хвърли върху него, изви ръцете му надолу, а главата назад и настрани.

Часовоят не успя да направи нищо. Мълниеносното нападение му попречи да вдигне тревога. Мъртвото тяло се свлече на земята.

Савидж взе пушката му, която имаше устройство за нощно виждане. Намери и револвер Магnum 357. Джобовите на убития бяха пълни с патрони. След това заобиколи камъните и се върна обратно нагоре. Можеше да има още снайперисти. Това беше почти сигурно. Пътят, по който дойде, беше чист, затова запълзя по-бързо.

На върха спря, за да провери дали всичко в селото е спокойно. Не видя нищо особено. Първата част от плана му беше изпълнена. А сега? Втората част беше толкова трудна, че не му се тръгваше.

„Ако не успея сега, няма да имам друга възможност. Не можем да стоим и да се надяваме, че няма да претърсват отново. Ако се крием дълго, гладът ще ни изтощи. При едно следващо претърсване ще ни открият. Или Рейчъл ще извика от ужас. Тя е на границата на силите си. Трябва да го направя сега.“

„Беше казал на Рейчъл: «Ще се забавя малко. Ще чуеш стрелба. Не се паникьосвай.»“

„Да става каквото ще. Дано само Рейчъл да се владее.“

Той стреля с пушката и се втурна напред. Отговорът не закъсна.

След като чу изстрели откъм селото, той дръпна спусъка на револвера и продължи да тича. Стреля отново с пушката. След секунди и с револвера.

Суматохата разтърси нощта. Всички преследвачи се втурнаха към мястото на стрелбата. Скоро обувките им затропаха по склона, отронвайки ситни камъчета от скалата. Той даде още два изстрела с револвера, веднъж с пушката и после продължи да тича, но не към вътрешността, а наляво.

Гърмежите се чуваха все по-близо, мъжете вече бяха на върха на хълма. Савидж рязко спря. Обърна се пак наляво и се втурна приведен напред.

Ракета освети небето точно над него.

Савидж се наведе още повече и затича по-бързо, за да не го освети ракетата. Прехвърляше наум случилото се. След като са чули изстрелите от две различни оръжия, мъжете са решили, че часовоят е стрелял по Савидж. Те са се пръснали и сега го търсят към вътрешността. Междувременно Савидж трябваше да се възползва от заблудението им. Той се втурна към противоположната страна на селото, добра се до хълма и се огледа за Рейчъл. Не можа да я открие.

Тръгна напред по склона.

Забеляза някаква сянка и замръзна на място.

За малко да стреля, но разбра, че е Рейчъл.

Тя се хвърли разтреперена в обятията му, но сега не беше време да я успокоява. Под тях на брега включиха двигателите на хеликоптера. Перките се завъртяха бавно. Едновременно с това избухна друга ракета на отсрещния хълм.

„Претърсването продължава усилено“ — заключи Савидж със задоволство. „Охраната се е пръснала. Отишли са доста навътре и са поръчали на хеликоптера да се вдигне, за да осветява пътя с прожектори.“

Рейчъл го прегърна още по-силно. Савидж приближи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Само не се паникьосвай. Не точно сега. След пет минути вече няма да сме тук.

Савидж я дръпна — трябваше да тръгват надолу.

Перките на хеликоптера се въртяха все по-бързо. Луната и светлините на контролното табло осветяваха пилота в плексигласовата

кабина. Помощникът му тичаше към хеликоптера.

Савидж теглеше Рейчъл за ръката, за да тича по-бързо.

Вторият пилот отвори вратата и тъкмо щеше да се качи, когато Савидж стреля право в лицето му. Той отхвъркна назад.

Савидж го отстрани от пътя си, хвърли пушката и насочи револвера към уплашения пилот:

— Излизай, по дяволите, или ще стрелям.

Пилотът непохватно си разкопча колана, бутна вратата и скочи на земята.

Савидж скочи вътре и изтегли Рейчъл след себе си.

Не се наложи да я окуражава. Напротив, тя възбудено го подкани:

— Тръгвай!

Той хлопна вратата на кабината, сложи крака върху педалите и сграбчи лоста. Обучението в SEAL не включваше управление на хеликоптер, но Греъм смяташе, че трябва да се оправят и с летателни апарати. Не с реактивни самолети, защото те трудно можеха да бъдат усвоени без продължителни тренировки. Витловите самолети и особено хеликоптерите можеха по-лесно да бъдат изучени за няколко месеца в часовете за отдых.

„Слава богу, че това не е военен хеликоптер“ — мислеше си Савидж. — „Контролното табло е доста сложно.“

Воят на двигателите се превърна в рев.

— Тръгвай — изкрещя Рейчъл.

Хеликоптерът се отдели от земята. Бяха свободни.

Насочи хеликоптера нагоре и напред, извисявайки се над осветеното от луната море. Хвърли един поглед назад и видя разни фигурки да бягат надолу по склона, други тичаха откъм селото. Събраха се на брега и приготвиха оръжията си за стрелба.

Набирайки скорост, видя как долу проблеснаха дула.

„Твърде късно“ — помисли си той. Закопча предпазния колан и подкани Рейчъл да стори същото.

— Вече го закопчах.

— Ти си по-различна — каза ѝ Савидж с усмивка. — Трябва да си призная, че съм впечатлен. Не познавам много...

В същия момент тя изпищя, но той едва ли можеше с нещо да ѝ помогне. Сепнато се обърна и видя насочения към главата ѝ пистолет.

И Акира.

9.

— Да не забравяме къде сме — в очите на Акира се четеше познатата меланхолия, английският му беше все така безупречен. — Не посягай към оръжието. Ще стрелям. Ще те убия, а хеликоптерът не може да се остави на автопилот. Преди да успея да те заместя, ще сме се разбили. И аз ще умра. Но най-главното — и тя ще загине.

— Как успя...

— Чудех се дали сте оцелели след корабокрушението. След като си служил в SEAL и си експерт по оцеляването, това беше твърде вероятно. Какво бих направил аз на твое място? Щях да търся начин да се измъкна от острова, докато не съм загубил напълно сили от глад и жажда. Без съмнение наблизо има спасителен отряд. Може би в Делос. Между другото аз намерих онзи хеликоптер. Разсъждавайки по-нататък, заключих, че ще се помъчите да стигнете дотам преди спасителният отряд да се откаже да ви чака. Какви са възможностите ви в този случай? Лодките можеха да ви послужат, но наоколо гъмжеше от снайперисти и това беше очебиен капан. Отвлечане на вниманието им? Или отвлечане на хеликоптера? Прецених вероятността за едното и за другото и се скрих в хеликоптера. В края на краищата какво щях да изгубя? Само няколко часа докато лежа безмълвен. Мога да го правя дни наред. И ето ме тук.

— Не беше толкова приказлив, когато работехме в „Медфорд Гап“ — отбеляза Савидж и погледна с неодобрение назад към насочения пистолет. След това премести поглед към тъжните очи на Акира. Очите на човека, когото беше видял обезглавен.

— Спомена „Медфорд Гап“. Точно затова съм тук. Затова те последвах. Затова се скрих. Трябва да ти задам няколко въпроса. *Как така си още жив?* Преди шест месеца те видях да умираш.

От изненада Савидж загуби контрол над хеликоптера. Наклониха се рязко към морето. Бързо успя да го овладее и отново набраха височина. Отдъхна си. Умът му обаче беше изцяло погълнат от потресаващите въпроси на Акира.

— Видял си ме мъртъв? Но аз видях...

— Те са по петите ни — каза Рейчъл.

Тази новина беше също толкова шокираща. Савидж се обърна назад. Същото направи и Акира.

„Сега мога да грабна оръжието му“ — помисли Савидж.

Инстинктът му подсказа, че Акира няма да се остави да бъде обезвреден.

— Добре — каза той. — Устоя на изкушението.

— Как разбра, че няма да опитам?

— Разчитах на твоя опит. Все пак смятам, че е по-добре да си имаме доверие. Като жест на добра воля... — той не довърши думите си, но прибра оръжието под якето си.

В този момент напрежението спадна.

Савидж се опита да си представи какво им предстои.

— Не виждам опашка след нас.

— Там — посочи Рейчъл наляво. — Някакви светлини.

— От моторниците ли?

— От другия хеликоптер — отвърна му Акира.

— Господи! Въръжени ли са?

— Сигурен съм, че мъжете вътре имат автоматични пушки, но самият хеликоптер е същият като този. Няма никакви допълнителни оръжия.

— Ако ни настигнат — каза Рейчъл, — ще отворят вратата и ще стрелят по нас.

— Няма.

— Откъде си толкова сигурен?

Савидж го прекъсна:

— По същата причина, както и когато бягахме от имението. Страх ги е да не улучат теб.

— Това не ги спря, когато откраднахме хеликоптера.

— Мисля, че бяха твърде неприятно изненадани и малко се престараха. Сега имат възможност да размислят. Ако катастрофираме заради тях, Пападрополис ще им откъсне главите.

— Да — промълви Рейчъл. — Мъжът ми е способен на всичко.

— Така че сега вие сте нашата защита — отбеляза Акира.

— *Нашата*? Но вие сте на тяхна страна.

— Вече не съм. Пристигнах в имението онзи ден. Замествам един от охраната, който е болен. — Акира се обърна към Рейчъл и продължи: — Веднага щом разбрах за какво са ме наели — да пазя

като затворничка жена, за да я бие и изнасилва мъжът ѝ — си казах, че не мога да остана. Всъщност обмислях как да те спася. Тъй като Пападрополис ме заблуди — обясни ми, че са го заплашвали и затова му трябвало охрана — смятам, че ангажиментът ми към него е отпаднал.

— Тогава защо насочи оръжието си към мен?

— За да не ме нападнеш. Трябваше да те накарам да ме изслушаш.

— Светлините приближават — каза Рейчъл.

— Може да ни принудят да кацнем. Има остров отдясно — отбеляза Савидж, като посочи натам. Реши да го заобиколи и увеличи скоростта.

Стрелката за горивото сочеше средата. Савидж поклати глава:

— Ако караме толкова бързо, ще изразходваме твърде много гориво.

— С тази скорост, с която ни преследват, те ще изразходват същото количество — каза Акира. — Аз не бих се тревожил. Те поначало имаха по-малко гориво. Скоро ще им се наложи да кацнат, за да заредят. По-спокойно. А сега да помислим за вас. Вие двамата трябва да сте много гладни.

Акира посегна надолу. С усмивка, която не успя да скрие тъгата в очите му, той подаде на Рейчъл пластмасова бутилка и увити в хартия сандвичи.

Рейчъл я отвори, отпи няколко глътки, след което спря и се обърна към двамата:

— Отбягвате темата.

Савидж разбра какво има предвид.

Акира наведе тъжните си очи надолу и каза:

— Да.

— Това ми звучи като някаква лудост. Какво искате да кажете?

Савидж и Акира не отговориха. Само се вторачиха един в друг.

— „Аз те видях“ — цитира Рейчъл думите на Акира. — Това чухме, когато потегляхме от пристанището — обърна се тя безкрайно озадачена първо към японца, а после към Савидж. — Ти също му отвърна. „Аз пък видях *теб*.“ После гръмотевиците ми попречиха, чух само думата „мъртъв“. Спомням си, че те попитах дали познаваш този човек. На теб не ти се говореше. След малко каза: „Бог да ми е на

помощ. Да.“ Следващите ти думи ми прозвучаха доста зловещо. „Видях го мъртъв преди шест месеца.“ Вятърът беше силен и не съм убедена, че съм те разбрала правилно. Прозвуча ми безсмислено. Сега пък този мъж твърди, че те е видял...

— *Обезглавен*. Савидж, как оцеля?

— *А ти* как оцеля?

— Мечът отсече главата ти. Тя се търкулна по пода.

— Главата ти спря изправена — прошепна Савидж. — Очите премигнаха.

— *Твоите* премигнаха.

— О, господи — промълви Рейчъл. — Май ще се окаже, че и двамата сте откачили.

— Не — отвърна й Савидж. — Но тъй като и двамата сме живи, нещо не е наред.

Докато произнасяше това, стомахът го присви и краката му се подкосиха. Рейчъл пребледня и заклати недоумяващо глава:

— За бога. Говорите невъзможни неща. Ако никой от вас не е луд, значи все някой лъже!

Начинът, по който погледна Акира, беше достатъчно изразителен. Ясно, че се съмняваше в него.

Японецът впери тъжните си очи в Савидж и сякаш искаше да му каже, че отхвърля тези подозрения.

— Питам ви още веднъж. Казвате, че сте го видели обезглавен?

— Точно така — отвърна й Акира, като продължаваше да гледа към Савидж.

— А ти си видял *него* обезглавен? — този път тя говореше на Савидж.

Той кимна. Побиха го тръпки. Имаше чувството, че е в кабината заедно с някакъв дух. Рейчъл вдигна ръце и каза:

— Ще повторя отново. След като това не може да се е случило, значи е лъжа.

— Не ми ли вярваш? — попита я Савидж.

— Знаеш много добре. Колко пъти да ти го казвам? Заклех ти се, че ще те следвам и в ада.

— Чувствам се така сякаш съм вече там. Това, което казваш, че е невъзможно, аз го видях с очите си. Аз бях там. Знам какво се случи. Видях го. Казвам ти... мислиш, че съм луд, не ме е грижа... Казвам ти,

видях как един убиец, беше японец, отсече главата на този човек. Този спомен ме преследва от шест месеца.

— И мен също — прекъсна го Акира.

— Нещо не се връзва — отвърна Савидж. — Ние с Рейчъл знаем, че можем да си имаме доверие. Но можем ли да вярваме на *теб*?

— Напълно професионален въпрос. Аз се питам същото. Щеше да ме разочароваш, ако не беше толкова недоверчив. Нещо повече, щеше да ми се стори подозрително, ако беше повярвал веднага.

— И двамата започвате да ме плашите.

— *Започваме?* Аз съм в шок от момента, в който видях Акира в имението.

— Само си представи какво изпитах самият аз — каза Акира. — Не вярвах на очите си, когато мина покрай мен с колата... докато те преследвах из селото... когато ти извиках на пристанището.

— Това не доказва нищо — отвърна Савидж. — Интересува ме само онова, което видях преди шест месеца. В него съм сигурен. Не е като да те прострелят и да изглеждаш мъртъв, а после лекарите да те спасят.

— Тогава защо съм тук? Как приказвам с теб?

— По дяволите! Не знам.

— Престанете! — помоли ги Рейчъл. — Направо ме ужасявате.

— Аз изпитвам същото — каза Акира. — Как да ви накарам да ми повярвате? Савидж, през последните шест месеца ти си непрекъснато в кошмарите, които сънувам. Докато се възстановявах...

— От какво?

— От ударите с бокен.

Рейчъл сърдито помоли:

— Говорете на английски.

— Това са мечове с дървени дръжки. Счупиха ми ръцете и краката, ребрата, черепа. Далакът и апендиксът ми бяха разкъсани. Трябваша ми цели шест месеца да се възстановя.

— Същото се случи и с мен — каза Савидж. — Върнахме се там, откъдето започнахме. Или и двамата сме откачили, или ти лъжеш, или...

— ... ти лъжеш. Аз много добре знам какво съм видял. А ти как оцеля?

Освен тъгата в очите на Акира, Савидж забеляза и ужасно объркване.

— Добре. Ще се съглася с теб — обърна се той към японеца. — Да приемем, че всеки е видял другия мъртъв. Но това е невъзможно — отчаяно се мъчеше да намери думи. — Ако не сме откачили... и ако никой не лъже...

— Да? — наведе се Акира към него.

— Разсъждаваш толкова логично, колкото и аз. Има някакъв друг вариант.

— Неизвестен засега — кимна Акира. — След като и двамата сме живи...

— Когато ти трябва да си мъртъв...

— Също и ти.

Савидж съвсем се обърка.

— Какво става, по дяволите?

— Предлагам заедно да открием.

10.

— Светлините зад нас май се отдалечават — отбеляза Рейчъл.

Савидж погледна назад. Преследващият ги хеликоптер обърна и се насочи надясно към близкия остров.

— Изглежда наистина горивото е свършило.

— Слава богу. Едно главоболие по-малко — каза Рейчъл с облекчение и притвори очи.

— А нашето гориво? — попита Акира.

Савидж провери и отвърна:

— Имаме четвърт резервоар.

Рейчъл припряно отвори очи и попита:

— Ще ни стигне ли да се приземим успешно?

— Ако следваме този маршрут.

— Какво искаш да кажеш с това „ако“? Защо да не го следваме?

— Савидж има предвид, че пилотът сигурно е предупредил какъв курс държим и по всяка вероятност ще ни пресрещнат.

— Така че трябва да отидем там, където не ни очакват. Ще променим курса от северозапад на запад. После ще завием на север.

— Така много ще се отдалечим от Атина. Ще изгорим повече гориво — отбеляза Рейчъл.

— Ще карам по-бавно.

— Това означава ли, че ще ни стигне дотам?

Савидж не отговори.

Рейчъл изпсува.

11.

Моторът започна да бучи подозрително, горивото беше на привършване, но вече бяха съвсем близо. Още не беше започнало да се зазорява, когато се приземиха на площадката, приготвена за техния хеликоптер от Делос. Тримата изтичаха към тъмните храсти наблизко. Само за момент Савидж се уплаши, че Акира ще извади пистолет и ще признае, че ги е лъгал, за да спечели доверието им. Акира явно нямаше такова намерение. Той по-скоро се притесняваше, че Савидж може да постъпи така.

— Зад тези храсти има черен път — каза Савидж. — След около стотина метра ще стигнем до един обор.

— Където има кола.

Савидж кимна.

— А ако не бяхме стигнали дотук?

— Бях приготвил още две места за кацане. Бях предвидил и пристанища, в случай, че използваме лодка. Знаещ правилото: Ако нещо *може* да се случи, то се случва. Затова трябва да имаме достатъчно резервни варианти.

— Който и да те е обучавал, свършил е добра работа.

Стигнаха черния път и се втурнаха наляво.

— Естествено властите ще открият хеликоптера — каза Акира.
— Ако Пападрополис реши да заяви, че е откраднат, ще извикат и полиция да снемат отпечатъци.

— Твоите регистрирани ли са?

— Никога не са ми снемали отпечатъци.

— На мене са ми снемали — призна Савидж.

— В такъв случай Пападрополис ще използва цялата си власт, за да ги идентифицират. Ще изпрати хора да те убият, задето отвлече жена му.

— Избърсах всичко, което бях докосвал. Пападрополис сигурно знае името ти — обърна се той към Акира.

— Не е точно така. Знае само псевдонима ми.

— Да, действително. Това беше едно от първите неща, които трябваше да науча — да пазя своята анонимност. Да не оставям

възможност на враговете си да ме преследват.

— Мъдър инструктор си имал.

— Можеше и да е някой мошеник.

— Аз... — започна Рейчъл като дишаше учестено — Не мога да тичам толкова бързо.

Двамата мъже я подхванаха отстрани и продължиха към обора. Фиатът беше на място. След пет минути те вече потегляха. Рейчъл стоеше на предната седалка между двамата.

Савидж почувства изпотените ѝ дрехи до себе си.

— Мисля, че най-лошото мина. Сега си свободна. Можеш да поспиш малко. Скоро ще имаш храна, дрехи и меко легло. Пробвал съм го.

— Искам само да се изкъпя — отвърна тя.

— Имам го предвид. Уредил съм и това. И достатъчно топла вода.

— Къде отиваме — попита Акира и се загледа в сивото небе, което се превръщаше в синьо с настъпването на утрото.

— В една ферма близо до Атина — каза Савидж. Очите му бяха зачервени от изтощение. — Наех една занемарена къща. Казах на собственика, че съм писател и имам нужда от спокойствие и усамотение, защото пиша биографията на Аристотел.

— А той какво ти отговори?

— Помисли, че имам предвид Аристотел Онасис. Накара ме да му обеща, че ще му кажа всички клюки за Ари и Джаки.

— И обеща ли му?

— Според мен Ари е светец като папата — отвърнах му аз, а той ококори очи и ми каза само: „Вие, професорите, сте едни...“ Взе парите ми и реши, че съм пълен идиот. Сигурен съм, че изобщо няма да се появи.

Акира се подсмихна лекичко, Рейчъл вече се унасяше в сън.

12.

Скриха колата зад къщата. Наоколо се бяха ширнали лозя. Макар че отвън къщата изглеждаше запустяла, вътре беше чиста и добре обзаведена. Савидж се бе погрижил за всичко.

По пътя двамата бяха обсъждали кошмарите си, но тук трябваше преди всичко да се погрижат за Рейчъл. Попитаха я какво иска. Храна? Или да поспи? Беше настояла първо за баня. Стоя там близо час, а когато излезе, беше облечена с рокля на Ив Сен Лоран, която сестра ѝ беше избрала. Бе доста красива, независимо от синините по лицето.

Когато я видя, Акира се изуми.

— В хеликоптера си мислех, че лицето ти е покрито с мръсотия след две нощи и един ден бягство. Нямах представа, че това, което ми изглеждаше като нечистотия, всъщност е...

Рейчъл закри лицето си с ръка.

— Извинявай — каза Акира. — Не исках да те притеснявам, просто трябваше да изкажа съчувствието си. И запомни, моля те, синините са временна работа. Но никой няма право да насилва душата ти.

Рейчъл свали ръка и се усмихна:

— Благодаря ти. Имах нужда някой да ми го напомни.

Савидж не преставаше да ѝ се възхищава. Очите ѝ бяха очарователно сини, а цветът на роклята ги открояваше още повече. Те сякаш светеха с достойнство и издаваха силата на духа ѝ. Тя решише назад зад ушите мократа си кестенява коса и това подчертаваше още по-добре овала на лицето ѝ. Елегантните ѝ черти бяха започнали да придобиват нормалния си вид.

— Дори да те беше убил, пак нямаше да постигне власт над душата ти — каза Акира. — Аз вярвам в шинтоизма.

Рейчъл кимна в знак на съгласие.

— Това е една от най-древните религии в Япония.

— Досега не съм се интересувала от нея.

— Според шинтоизма, когато човек умре, душата му се слива със заобикалящия ни свят. Животът не се прекъсва. Само се променя. Все едно че се разтваря, но запазва своята идентичност. Върви по своя път.

Мъжът ти нямаше да навреди на душата ти, защото дори и мъртва, тя е неуязвима. Тя щеше да заживее друг живот.

— Интересува ме само *този* живот — отбеляза Рейчъл.

— Естествено — каза Акира и продължи — Шинтоизмът не изисква да се откажеш от настоящето, което ти предпочиташ.

— И в това настояще имам нужда от храна.

— Вече е готова — обади се Савидж. — Агнешко задушено.

— Не звучи лошо.

Наистина си го биваше.

Още не бяха свършили да се хранят, когато Савидж се обърна към Акира:

— Кажи ми го пак.

— Вече ти го казвах пет пъти.

— Добре де, нека станат шест. И двамата уж трябва да сме мъртви, а не сме. Само като си спомня, ме побиват тръпки. Когато те погледна, все едно виждам...

— *Ками*.

— Какво?

— Онова, в което се превръща човек след смъртта си. Дух. Призрак. Непрекъснато се мъча да си обясня, но не мога. Така че ако искаш да чуеш всичко още веднъж...

— Да. И то с най-големи подробности. Все ще излезе найвече нещо, на което да не си обръщал внимание досега.

— Добре. Бях нает от...

— Муто Камичи.

Савидж слушаше напрегнато.

— Над петдесетте. Леко прегърбен. С изпъкнало коремче. Сиви кичури в черната коса. Хлътнали бузи.

— Точно така бих го описал и аз — не се стърпя Савидж. — Къде те нае?

— В Токио.

— С какво се занимаваше?

— Не знам.

— Все трябва да имаш някаква представа. Опиши ми офиса му.

— Казах ти вече, че се срещнахме на неутрална територия. В някакъв парк.

— После ви взеха оттам с лимузина.

— Точно така.

— Какво представляваше шофьорът?

— Вършеше си добре работата. Имаше перденце и не можах да го разгледам добре.

— Възможно ли е Камичи да е бил политик?

— Не е изключено, но със същия успех можеше да бъде и бизнесмен. Най-силното ми впечатление бе, че изглеждаше изтощен.

— Да. Уморен администратор. Такова бе и моето мнение. Но „администратор“ е твърде широко понятие. Кажи ми какви бяха ръцете му?

— Имаше мазоли на пръстите. Също и на долната част на дланите.

— Също като нас. От тренировките по карате.

— И аз така мисля. Но в Япония бойните изкуства не са нещо необичайно. Много административни служители ги практикуват.

— Какви бяха задълженията ти?

— Да придружавам Камичи-сан в Америка. Трябвало да ходи на някаква конференция, така ми каза. Не очаквал никакви неприятности, но смятал, че е въпрос на чест да има охрана.

— Това ме озадачава. След като е имал шофьор, значи е имал и охрана.

— Обясни ми, че иска някой, който да познава обичаите в Америка.

— Ти работил ли си за американци?

— Работил съм за хора от най-различни националности. Тъй като знам добре английски, съм предпочитан от богати американци, които посещават Япония и обратно — богати японци, които пътуват из Америка.

— Каза ли ти, че смята да наеме и американец?

— Да. В това няма нищо необичайно. Често се наема човек от страната, където отиваме. Пък и трябва някой да ме замества, докато спя и се храня.

— И така отлетяхте от Токио за...

— Далас.

— Случи ли се нещо необичайно там?

— Господарят ми разговаря с един японец от самолета. После с няколко американци.

— На летището ли?

— Да. Съвсем кратко. Не разбрах за какво говориха. После заминахме за Ню Йорк.

— Където се срещнахме — вметна Савидж. — После пътувахме около час и спряхме.

— Господарят каза, че си получил предварително инструкциите. В Япония ми поръча да ти обясня подробностите допълнително.

— Спряхме на паркинга на хотел „Хауърд Джонсън“. Размяната...

— ... на кюфарчетата. Това ме изненада.

— И мен също. После стигнахме...

— ... най-необичайната сграда, която наподобяваше няколко постройки от различен материал и в различен стил. — Акира за миг се поколеба коя дума да избере — архитектурна бъркотия.

— Да. Точно така. Бъркотия.

— Бях малко притеснен. Сградата ми се стори абсолютно незащитена и трудно можехме да си изпълняваме задачите на подобно място.

— Аз бях направо изнервен, но ти ми каза да не се притеснявам. Били взети специални мерки.

Акира поклати глава:

— Само повтарях думите на господаря си. Не знаех какво точно има предвид.

— Имаше хора по склона. Другите трима души, които присъстваха на срещата, също имаха охрана.

— От каква националност бяха?

— Американец, испанец и италианец.

— Не знам нищо за работата ви — каза Рейчъл и остави лъжицата си.

Савидж и Акира я погледнаха учудено. Тя продължи:

— Аз не съм била в армията и може би не трябва да се намесвам, но докато ви слушах ми хрумна нещо.

— О-о — възкликна Савидж и я изчака да довърши.

— Сигурно не е толкова важно, но...

— Кажи го — подкани я Акира.

— Как се свърза Камичи с вас?

Акира изглеждаше доста озадачен.

— И двамата сте болни на тема анонимност. Съмнявам се, че ще кажете нещо.

Савидж се засмя:

— Сигурно си права.

— Добре де, как се случихте заедно в тази работа?

Акира потръпна и отговори:

— Както винаги. По стандартната процедура. Моят агент ме извика.

— Същото се отнася и за мен. Това не е толкова важно.

— Преди пет минути каза, че *всичко* е важно.

— Тя има право — каза Акира. — Трябва да обсъдим всичко.

— Но моят агент не знаеше нищо за Камичи. Не можа дори да ми каже дали ще работя за бизнесмен или за политик. Камичи просто се свързал с него и му поискал охрана за пет дни, обещал добро заплащане.

— И моят агент не знаеше нищо за Камичи — каза Акира и се зае да обяснява на Рейчъл. — Бизнесмените се нуждаят от едни мерки за сигурност, политиците — от други. Първите се страхуват от отвличане, вторите — от убийство. Спомням си, че не бях много очарован от липсата на информация.

— След като непрекъснато си повтаряте един на друг какво се е случило и не стигате до никъде, защо не попитате вашите агенти? Може да си спомнят нещо.

Савидж повдигна вежди.

— Предполагам — съгласи се Акира.

— Защо не? Струва си да опитаме. Сами явно няма да се справим — Савидж изведнъж посърна. — Моят е в Америка, а твоят в Япония. Не можем да говорим с тях по телефона.

— Значи ще отидем дотам. Само половината от това, което каза, е вярно. Аз не трябва да ходя в Япония. Когато работя в Америка, използвам американския си агент.

— Как се казва?

Акира се поколеба, изгледа Рейчъл, като че ли се двоумеше до каква степен може да ѝ се довери и каза:

— Греъм Баркър-Смит.

— Исусе!

13.

Савидж се изправи толкова рязко, че столът му политна назад.

— Това е името на моя агент. Кучият му син.

— *Греъм е и твой агент?* — възкликна Акира и също се изправи, безкрайно учуден от изражението на Савидж. — Има някаква грешка. Аз казах, че е американец, но той в действителност е...

— ... англичанин. Към шестдесетте. Възпълен. Плешив. Пуши пури. Носи костюми с жилетка.

— Най-скъпите — добави Акира. — Обича шампанско и хайвер.

— От белуга, а шампанското да е „Дом Периньон“. Греъм е. Негодник такъв.

Рейчъл вдигна ръце и попита:

— Ще ми обясни ли някой... И двамата сте ползвали един и същи агент без да подозирате.

— Не бихме могли да знаем — отвърна ѝ Савидж. — Професията ни изисква тази потайност. Работата, която вършим, често ни превръща в мишена.

— Задължени сме да проявяваме лоялност към господарите си — каза Акира. — Не можем да предадем доверието им. Трябва да бъдем дискретни. Естествено, не можем да разчитаме на същото от тяхна страна. Затова се налага да работим под чуждо име, в случай че господарят ни реши да ни преследва, за да е сигурен, че ще мълчим или ако враговете му поискат по някаква причина да си отмъщават на нас.

— Говорите за преданост, като че не живеете в днешния непочтен свят.

— Ако схващаш това, значи си разбрала всичко. Как бих искал да се върна три столетия назад — промълви Акира.

Савидж го погледна недоумяващо, после обърна поглед към Рейчъл и каза:

— Истината е, че се налага да действваме предпазливо. Не само заради клиентите. Заради нас самите. Доверяваме се безрезервно само на агента си. Той е свързващото звено между врага, клиента, възложената задача и...

— ... вас — обърна се тя към двамата. — Така че Греъм също трябва да бъде извънредно предпазлив.

— И напълно надежден — допълни Савидж. — Не може да предаде интересите на клиентите си.

— Или да издаде самоличността на персоналните защитници, които представлява? — попита Рейчъл.

— Точно така. Ето защо ние със Савидж не бихме могли да знаем, че имаме един и същи агент. Ако ми беше казал името на мой колега, когото той представлява, веднага щях да загубя доверие в него и да си потърся нов посредник.

Савидж обикаляше около масата.

— Мислиш, че е проявил тактичност като не ни е казал, че имаме еднакви кошмари?

— Трябвали са ти шест месеца да се възстановиш. *На мен също.* Той посещаваше ли те през това време?

— Всяка събота — отвърна Савидж. — В залива Чезапийк.

— А мене в четвъртък. В Мартас Винярд.

— През цялото време мислех, че си мъртъв. Той знаеше това.

— А аз мислех, че ти си мъртъв.

— Не е постъпил справедливо. Трябваше да ни каже.

— Да не смяташ, че е забъркан в тази каша? — учуди се Акира.

— Дявол да го вземе. На това ми мирише.

Лицето на Акира се вкамени.

Рейчъл скръсти ръце и каза:

— Не искам да проявявам безпокойство, приятели, но...

— Не се тревожи. Няма да хванем следващия самолет за Щатите и да те изоставим, ако от това се страхуваш — успокой я Савидж. — Ти си все още главната ни грижа.

— В такъв случай... — раменете ѝ потръпнаха. — Трябва да... — виждаше се, че едва държи очите си отворени — много съм изморена.

— Отивай да си легнеш. Опитай се да поспиш.

Рейчъл се прозя и попита:

— А вие?

— Не се притеснявай. Ние ще спим на смени. Непрекъснато ще има човек до теб.

Рейчъл отпусна глава на масата и заспа.

Савидж я пренесе в спалнята.

14.

Когато Савидж се върна, Акира беше излязъл. Провери набързо другите стаи, но не го откри. Намръщи се и реши да види и навън. Намери го седнал на стъпалата пред къщата с вдигнато към слънцето лице.

— Какво става? — попита Савидж.

— Трябваше да огледам наоколо.

— Е, и?

Акира посочи с ръка към лозята и отговори:

— Всичко изглежда нормално. Лозята са обрани и се вижда между редовете. Наблизо няма хора. Свършил си добра работа, като си избрал тази къща.

— Благодаря — каза Савидж и седна до него. — Имайки предвид твоите умения, приемам думите ти за комплимент.

Акира се засмя, макар че очите му си останаха тъжни.

— Английският ти е безупречен — похвали го на свой ред Савидж. — Къде си го учил?

— Ще ти кажа някой друг път.

— Ако си в настроение. *Омоте* и *ура* — нали така?

Акира се обърна към него и учудено попита:

— Обществениите и лични настроения? Ти си запознат с нашия начин на мислене?

— Опитвам се да проумея, доколкото мога.

— Похвално. Все пак мисля, че е напразно. Никога няма да успееш.

— И аз така реших.

— Какво става с жената?

— Справя се отлично. Създава добро впечатление. Трябва да е дяволски изтощена. Дори не помръдна, когато я завих с одеялото. Сигурно ще спи до довечера.

— Сигурно.

— Ние също имаме нужда от сън. Ако искаш, аз ще пазя пръв. Ти се изкъпи и...

— Ти си по-уморен от мен. Ти иди пръв.

— Така можем да спорим до утре сутринта — каза Савидж и взе две камъчета, разбърка ги в ръце и хвана всяко поотделно. — Който изтегли по-малкото, ще е пръв.

— Това детска игра ли е? — попита японецът.

— Защо не? След като не можем да се разберем.

Акира се развесели и посегна към лявата му ръка. Савидж разтвори дясната, за да сравнят камъчетата.

— По всичко личи, че ти ще си пръв — отбеляза Савидж.

Акира се поклони и каза с усмивка:

— Хай.

— Това „да“ ли означава на японски?

— Не само това. Може да се преведе като „разбира се“, „наистина“, „непременно“ в зависимост от ударението — Акира внимателно го изучаваше. — Ти си човек на честта, както казваме ние. Лоялен. Сериозен.

— С ужасен проблем.

— Даже два — уточни Акира. — Първо, трябва да доставиш клиента на работодателя си.

— Направил съм необходимото.

— Засега да. Дотук беше изряден. Предлагам да се включа и аз, за да ускорим нещата.

— Ще бъде чест за мен — каза Савидж и вдигна ръце, долепи длани и леко наведе глава.

— След това отиваме в Ню Йорк.

Савидж се изправи и допълни:

— За да искаме обяснение от Греъм.

— Има нещо, което не сме обсъждали с теб. Не се отнася за нас двамата.

— Знам — отговори Савидж. — За Камичи.

Акира го погледна учудено.

— Четиридесет и седемте ронини — добави Савидж.

— Ти знаеш за тях?

— Трябвали са им две години, но в крайна сметка са отмъстили за господаря си.

— Камичи е единственият Главен, когото не съм успял да защитя — каза Акира с пресипнал глас.

Савидж се навъси.

— И единственият, когото аз не съм опазил. Ако Греъм има нещо общо... Това, което се случи с Камичи... е по-важно от Рейчъл... от нашите кошмари...

— И трябва да отмъстим за него — каза Акира и се изправи. — Ако и двамата сме съгласни за последното...

— ... можем да станем приятели — довърши Савидж.

Акира присви очи.

— Приятели?

„Сигурно си въобразявам прекалено много“ — помисли си Савидж.

— Бих казал — временни партньори. За да покажа уважението си към теб, след като ти вече разкри своето, ще използвам западните обичаи.

Стиснаха си ръцете. Савидж за миг си помисли, че Акира е хванал ръката му толкова здраво, колкото навярно самураите своя меч.

Това сравнение извика у него спомена за меча, който беше разполовил тялото на Камичи и отсякъл главата на японеца.

Той стисна по-силно ръката на Акира.

Вече мислеше за Греъм.

ЧАСТ II
ИЗВЪН РАЗУМА И ВРЕМЕТО

БЯГАНЕ С ПРЕПЯТСТВИЯ, РАЗЧИСТВАНЕ НА СМЕТКИ

1.

Не можеха да използват летището в Атина. Беше ясно, че там със сигурност ще чакат хората на Пападрополис. Другите международни летища бяха в Солун — на няколкостотин километра на север, и Корфу — на същото разстояние, но на северозапад. Без съмнение те също щяха да са под наблюдение.

Следващата възможност беше да напуснат Гърция с кола, но това би било истинско мъчение. За по-голяма безопасност трябваше да се отправят първо на север към Югославия, после на запад през планините в северна Италия и накрая през Франция до контролираното от сестрата на Рейчъл княжество.

Най-доброто решение изглежда беше да се качат на кораб. Дори и състоятелен човек като Пападрополис едва ли би могъл да осигури наблюдението на всяко пристанище, макар да беше ясно, че близките до Атина ще бъдат проверявани, както и фериботите в района.

Савидж, Акира и Рейчъл се отправиха към Патра на четири часа път на западното крайбрежие. Решиха, че могат да подкупят някой рибар да ги прекара до Италия. Можеха ли обаче да му имат доверие? По-безопасно им се стори да минат легално границата.

— Все пак имам известни възражения — каза Акира, докато тримата стояха на една тъмна улица до билетната каса на пристанището и наблюдаваха пешеходците и колите, бързащи за ферибота. Беше девет часа вечерта. — Да приемем, че е по-бързо от пътуването с кола и не чак толкова като със самолет.

— Което казахме, че не ни устройва — допълни Савидж.

— Това място може да е също толкова опасно, колкото и летището.

— Без съмнение. Отивам да проверя. Не е изключено да отгатнат, че съм американец, но мога да мина и за европейец. Но ти... Тебе

веднага ще те забележат — обърна се той към японеца.

След десет минути Савидж се върна.

— Не забелязах нищо подозрително.

— Това не означава, че е чисто.

Савидж подаде на всеки билета и каза:

— Могат да наблюдават не само касата, а и кораба.

— Или *на* кораба. Няма къде да избягаме. Могат да ни устроят капан.

— Същото важи и за тях. Ние имаме по-голям шанс да ги проследим.

Акира обмисляше тази възможност.

— Така е — съгласи се той.

— За колко време ще стигнем до Италия? — попита Рейчъл.

— Деветнадесет часа.

— *Какво?*

— Фериботът спира на две места по гръцкото крайбрежие преди да пресече Адриатическо море — обясни Савидж. — Времето не ме притеснява. Пападрополис едва ли ще предположи, че ще изберем по-бавния начин да напуснем страната. Тръгваме след петнадесет минути, затова по-добре да се връщаме в колата.

2.

Савидж и Рейчъл се отправиха с колата към кея и се наредиха в колоната на чакащите превозни средства. Трябваше да минат митническият контрол и да се качат на ферибота. В Италия също ги очакваше проверка, но тук беше по-строго, защото митничарите проверяваха за контрабанда с древни произведения на изкуството. Щеше да им се наложи да си показват и документите за самоличност.

Да, паспортите. Савидж беше извадил своя от един сейф в Атина. Акира не ходеше никъде без своя, който носеше в найлоново пликче.

Този на Рейчъл стоеше в Пападрополис. Това беше още един начин да упражнява контрол над нея.

Рейчъл би могла да отиде в американското посолство, да обясни, че си е загубила паспорта и да поиска нов. Това щеше да стане за няколко дни, а и Рейчъл нямаше други документи, за да докаже, че е американска гражданка. Освен всичко друго, Пападрополис със сигурност знаеше, че ще ѝ трябва паспорт и посолството щеше да е под наблюдение.

Единственото решение беше да се уреди фалшив паспорт. Трудностите идваха от обезобразеното лице на Рейчъл, което дори козметиката не можеше да оправи. Митничарите веднага щяха да разберат, че снимката е правена съвсем наскоро след като синините личат и на нея. Оттук лесно щяха да се сетят, че паспортът е фалшив.

Савидж не би могъл да знае в какво състояние е лицето на Рейчъл преди да я види. Професионалните навици му бяха подсказали, че трябва да има стабилен план в случай, че паспортът не е у нея. Джойс Стоун му беше показвала снимки на сестра си и Савидж беше останал учуден от приликата помежду им. Сякаш не бяха просто сестри, а близначки, макар че Рейчъл беше с десет години по-млада.

Той беше казал на Джойс Стоун да се върне на своя остров и да използва цялото си влияние, за да не ѝ сложат печат при пристигането. След това специален човек беше донесъл паспорта ѝ обратно в Атина. По нищо не личеше, че Джойс Стоун вече не е в Гърция.

Приликата беше наистина поразителна. Само дето Рейчъл имаше кестенява коса, а сестра ѝ руса. Освен това Джойс Стоун

продължаваше да изглежда като филмова звезда, докато Рейчъл си приличаше на пребитата съпруга.

Савидж бе решил да използва всичко това. Беше донесъл на Рейчъл боя за коса при престоя им във фермата до Атина. Остана доволен от преобразяването ѝ. Русата коса я правеше да изглежда съвсем като сестра ѝ, а синините, колкото и парадоксално да беше, допринасяха за илюзията, че е по-възрастна.

Митничарят огледа колата.

— Нямате ли друг багаж?

— Само тези ръчни чанти — отговори Рейчъл според инструкциите на Савидж.

— Паспортите, моля.

Двамата му ги подадоха. Акира щеше да се присъедини към тях по-късно на ферибота. Не биваше тримата да са заедно, за да не събуждат подозрение.

— Джойс Стоун? — изненада се митничарят като погледна паспорта, после Рейчъл. — Извинете, не ви познах... Аз съм ваш почитател, но...

— Синините ли имате предвид?

— Изглежда ви причиняват болка. Нарушават вашето съвършенство. Какво ужасно събитие...

— Катастрофите край Атина.

— Много съжалявам. Моите сънародници са доста непохватни.

— Вината беше моя. Благодаря на бога, защото нито другият шофьор, нито аз пострадахме сериозно. Платих на човека за щетите по колата и за лечението му.

Митничарят се изправи.

— Ваше превъзходителство е извънредно любезна. Дори и след нараняването сте така прекрасна, както и във филмите. И така благородна.

— Може ли да ви помоля за една услуга?

— Аз съм ваш скромнен почитател.

Тя докосна ръката му.

— Не казвайте на никого, че сте ме видели. Обикновено се радвам на обожателите си. Вече се оттеглих, но не пренебрегвам задълженията си към тези, които не са забравили филмите ми.

— Ваше превъзходителство никога няма да бъде забравена.

— Но не и ако ме видят така. Хората ще кажат, че съм погрознила.

— Не сте.

— Много сте мил — Рейчъл говореше без да пуска ръката му. — Може да има фотографии на борда. Ако обичате филмите ми...

— Боготворя ги.

— Тогава, моля ви, не разваляйте спомена за мен — Рейчъл стисна по-здраво ръката му и най-сетне я пусна.

Митничарят отстъпи назад.

— Очевидно не пренасяте контрабандна стока. Можете да кажете на шофьора си да се качва на кораба.

— Благодаря ви — Рейчъл го награди с една очарователна усмивка.

Савидж подкара навътре.

— Ти си по-добра актриса от сестра си — прошепна той. — Много, много добра.

— Ей, знаеш ли, че винаги съм завиждала на сестра си — устните ѝ едва мърдаха, докато говореше. — Винаги се е справяла по-добре. Сега, когато ме преследват, имам възможност да се проявя и аз.

— Няма спор по този въпрос — отбеляза Савидж и паркира в отделението за коли на ферибота. — Сега ще чакаме Акира.

3.

Двадесет минути по-късно Акира още не се бе появил, а фериботът вече напускаше пристанището.

— Остани в колата — нареди Савидж на Рейчъл и излезе.

Напрегнато заглежда тъмните пространства между редиците с коли. Почувства мириса на бензин и изгорели газове. Другите пътници очевидно бяха предпочели да се качат на горните палуби, за да почиват, да се подкрепят с нещо освежително или просто да погледат отражението на луната и светлините от крайбрежието във водата. Металният под вибрираше от работата на машините.

Все още нямаше и следа от Акира.

— Промених решението си — каза Савидж. — Излез и ела при мен. Ако нещо се случи, бягай. Трябва да има охрана горе. Стой близо до тях.

Рейчъл го послуша.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Още не съм сигурен — Савидж продължаваше да се оглежда наоколо. — Акира трябваше да ни намери досега.

— Освен да проверява прекалено усърдно пасажерите.

— Не е изключено... Или да е възникнал някакъв проблем.

Макар и заобиколен от коли, Савидж не се чувстваш достатъчно защитен.

Едно от правилата гласеше, че не трябва да преминава границата въоръжен. Наистина не на всички граници проверяваха сериозно и пушките, които имаха доста неметални части, трудно можеха да бъдат видени на рентген, особено ако бяха разглобени. Но Савидж предпочиташе своя револвер Магнум 357, който не се разглобяваше с изключение на цилиндъра. Освен това, по-рано Италия и Гърция проявяваха едно помиренческо отношение към терористите. Фанатиците веднага се бяха възползвали от тяхното гостоприемство. След няколко изстъпления охраната по границите беше засилена. Затова Савидж и Акира бяха хвърлили оръжията си в канализационна шахта преди да стигнат пристанището.

Сега Савидж отчаяно искаше да не бяха го сторили. По металния под отекнаха стъпки. Откъм стълбището се появи мъж. Савидж се надяваше да е Акира.

Не! Не беше японецът.

Савидж почувства ръката си на хълбока и в същия ми въздъхна.

Мъжът носеше униформа. Беше от екипажа на кораба и идваше да провери колите. Погледна към двамата и каза:

— Извинете. Не е разрешено да стоите тук.

— Добре. Върнахме се да вземем портмонето на жена ми.

Човекът ги изчака да минат пред него и тръгна след тях по стълбите. Савидж се опита да проучи горния край на изхода към палубата.

— Предполага се, че ще бъдем на по-сигурно място в каюта, така ли? — попита Рейчъл и се опита да придаде увереност на гласа си. — Да се присъединим тогава към тълпата.

— И да намерим Акира. Запомни едно — хората на мъжа ти не знаят как изглеждат. Освен това те търсят жена с кестенява коса, а твоята сега е руса.

— Не мога да скрия лицето си.

— Ако се наведеш към морето и подпреш брадичка върху ръцете си, няма кой да забележи нещо в тъмното. Готова ли си?

Тя трепна за момент и кимна:

— Само ме хвани за ръка, моля те.

4.

Фериботът беше голям и побираше шестстотин пътници. Над трюма имаше две палуби с каюти и редици от столове с подвижни облегалки. Савидж беше запазил каюта, но докато не откриеха какво се е случило с Акира, не можеха да рискуват и да се окажат като в капан вътре.

Когато наближиха главната палуба, той чу множество гласове, смесица от различни диалекти и езици. Вятърът освежи оросеното му с пот чело. Той стисна ръката на Рейчъл и изкачи последното стъпало. Тълпата от пътници веднага ги подхвана, та се наложи да си пробиват път с лакти.

Рейчъл трепереше.

Савидж я прегърна и я насочи към неосветената част на перилата. Тя облегна послушно лице върху ръцете си, а той се обърна към тълпата.

„Къде е Акира?“

Корабът имаше място за разходки, което завършваше с ресторант и бар. През прозорците се виждаха насядалите по масите хора.

„Акира.“

„Къде е, по дяволите?“

Пет минути. Десет. Стомахът вече го присвиваше. Колкото и да му се искаше да го открие, не смееше да остави Рейчъл дори и в наетата от него каюта.

Между масите изведнъж забеляза японца, който тъкмо излизаше. Насочи се към тях.

— Двама са — промълви той и отмина.

Савидж погледна към ресторанта, после към морето, все едно, че не се интересува от японца, който мина покрай него.

— Мини пак оттук — успя да прошепне Савидж.

Когато се обърна безразлично към перилата, Акира вече изчезваше в тълпата.

Двама мъже го следваха от разстояние. Костюмите им бяха прекалено тесни и не успяваха да скрият мускулестите им тела.

Савидж се чудеше дали тези двамата не са само примамка, така че жертвата им да разбере, че я наблюдават, а други да проследят реакцията му. Това не беше изключено. Двамата мъже очевидно не бяха толкова непохватни, освен това Акира не беше крайната им цел. Те търсеха *Рейчъл*. Тъй като Акира изобщо не им обръщаше внимание, те не можеха да са сигурни, че точно това е японецът, когото търсят. Можеха да го хванат и да го разпитат или да продължат да го следят, за да видят дали ще се срещне с мъж и жена. Макар и с друг цвят на косата, лесно щяха да познаят *Рейчъл*.

„Какво ще правим?“ — чудеше се Савидж. — „Ще си играем на криеница из целия кораб?“

Пулсът му се ускори. Той внимателно се взираше в тълпата, за да види дали някой проявява интерес към тях двамата. Когато Акира ги подмина за втори път със същите мъже по петите си, Савидж реши, че те са сами.

Това не решаваше проблема.

„Господи, как ще се справим с тях?“

Най-лесният начин бе да се занимават с Акира докато се опразни палубата. Тогава Савидж щеше да се опита да ги проследи, обезвреди и изхвърли зад борда.

Дали бяха инструктирани да държат връзка с брега през равни интервали дори и в случай, че не са открили нещо? В SEAL това беше обичайна практика. Ако тези двамата не се обадят навреме, Пападрополис щеше да знае накъде да насочи силите си.

Докато разсъждаваше му хрумна и друга мисъл. Ами ако те вече са докладвали? Ако са съобщили, че са забелязали японец на борда, който може да е Акира? Пападрополис щеше да нареди да получат подкрепление утре сутринта, когато корабът спре в Игуменица.

Твърде много неизвестни.

Но и сегашната ситуация не можеше да продължи вечно.

Трябваше да се измисли нещо.

Савидж видя Акира през прозореца на ресторанта. Беше седнал на една маса и потапяше пакетче чай в чашата си. Двамата мъже го наблюдаваха ненатрапчиво от една отдалечена маса. Единият от тях каза нещо. Другият кимна. Първият стана и излезе от ресторанта.

Савидж напрегнато каза:

— *Рейчъл*, да вървим.

— Къде ще...?

— Сега няма време за обяснения — прекъсна я той.

Поведе я към задимения бар зад ресторанта, като се озърташе към пътеката за разходки. Видя мъжа до редиците с телефони. Той тъкмо пъхаше кредитна карта в един от тях и натискаше бутоните.

— Рейчъл, облегни се на тези перила както преди малко.

Савидж бързо тръгна към мъжа, спря до него и вдигна телефона.

— Още не сме сигурни — каза мъжът и почувства, че до него има някой, обърна се и се намръщи.

Савидж се престори, че не го забелязва и продължи да се преструва, че иска да се обади по телефона.

— Да, японец е — продължи мъжът. — Отговаря на описанието. Възрастта, височината и телосложението не са достатъчни, за да сме сигурни.

— Здравей, скъпа — произнесе Савидж в слушалката. Той беше натиснал някакви случайни бутони. — Исках само да знаеш, че хванах ферибота от Патра.

— Да се уверим ли? — попита мъжът. — Как?

— Да, ще бъдем в Италия утре следобед към пет — каза Савидж.

— Да го разпитаме? — мъжът отново погледна към Савидж намръщено, недоволен, че не може да говори достатъчно свободно. — Ако е той, не е ли по-добре да изчакаме да се свърже с приятелчетата си? От това, което сме чували за него е ясно, че само двамата трудно ще го склоним да ни сътрудничи.

— С нетърпение чакам да те видя, скъпа — продължаваше разговора си Савидж.

— Да, тази идея ми харесва повече. Изпратете още хора за преговорите.

— Не, всичко мина чудесно. Срегнах се с всички клиенти. Получих доста големи поръчки.

— В Корфу? — мъжът се опита да говори по-тихо. — Но това е втората спирка. Защо не се качат в Игуменица? Добре, разбрано. След като вече имаме хора на пристанището и летището на Корфу, по-добре да използваме тях. Освен това няма да успеят да стигнат навреме до Игуменица.

— И аз те обичам, скъпа.

— Добре. Ще се видим утре сутринта в девет. Ако междуременно възникне нещо, ще те уведомя.

Мъжът окачи слушалката и се върна в ресторанта.

Савидж също се отдалечи, но тръгна в тъмнината към Рейчъл.

— Промяна в плановете — каза той.

— Не разбирам.

— И аз не съм сигурен, че разбирам — намръщи се Савидж. —
Още обмислям детайлите.

5.

Към един през нощта мястото за разходки беше съвсем безлюдно. Повечето пътници бяха отишли да спят или бяха на долната палуба. Имаше няколко души в бара и в ресторанта.

Един от тези в ресторанта беше Акира. Той си беше поръчал вечеря и се хранеше толкова бавно, че двете къртици, които го наблюдаваха от ъгловата маса, бяха започнали да нервничат и като че ли вече не ги интересуваше, че ще привлекат вниманието му.

— Време е — каза Савидж на Рейчъл.

Тя стоеше през цялото време така, че да не я забележат през прозореца на ресторанта, но той надничаше от време на време вътре. Знаеше, че това е подозрително. Настъпваше моментът да действа.

— Сигурен ли си, че ще успеем? — попита Рейчъл с треперещ глас.

— Не, но това е единственото, което можах да измисля.

— Не ме успокояваш много с тези думи.

— Ще се справиш. Повтаряй си непрекъснато, че си по-добра актриса от сестра си. Имаш още една възможност да го докажеш.

— Не ме е грижа за това сега. Страх ме е.

— Не ме разочаровай. Хайде, тръгвай.

Савидж се усмихна и лекичко я побутна.

Тя го погледна и също му се усмихна, пое дълбоко въздух и влезе в ресторанта.

Савидж наблюдаваше от тъмнината реакцията на двамата мъже. Когато видяха Рейчъл, те едва не изпуснаха чашите си с кафе. Акира пък, точно обратното, продължи да се храни съвсем спокойно.

Рейчъл седна до него. Той остави приборите си настрана, все едно, че точно нея беше чакал досега. Каза й нещо, после се наведе към ухото й и продължи да говори. Тя му обясняваше нещо като сочеше към долната палуба. Той кимна с глава.

Мъжът, който беше говорил по телефона, стана и излезе от ресторанта. Савидж стоеше отвън в тъмното и го чакаше. Огледа бързо наоколо да се убеди, че няма други хора. Изневиделица сграбчи мъжа за лявата ръка, хвана десния му крак и го хвърли във водата.

Човекът бе толкова изненадан, че не успя дори да извика. От такава височина все едно че падаше върху бетон.

Савидж се завъртя отново към прозореца без да се показва на светлото и погледна вътре. Акира беше станал и плащаше сметката. Дватамата с Рейчъл излязоха от срещуположната врата.

Къртицата се намръщи, поколеба се за момент. Явно се чудеше колко ще се забави партньорът му. Савидж знаеше, че той не може да си позволи да ги изпусне от поглед. Както и очакваше, мъжът стана, хвърли пари на масата и също излезе.

Не беше необходимо да го следи. Знаеше къде ще го открие.

Важното беше да пести време. Савидж слезе бързо по стълбите. Трябваше на всяка цена Акира и Рейчъл да стигнат до наетата от него каюта, а мъжът да види къде влизат. После щеше да тръгне да търси другия при телефоните и да му каже какво е видял.

Савидж се престори на пиян и се заклатушка в края на коридора до стълбите. Ровеше из джобовете си, уж че не може да открие ключа за каютата си. Къртицата се втурна в неговата посока, бързайки колкото може към горната палуба. Савидж го ритна в корема, удари го с длан през устата и го повлече през пустия коридор към тяхната каюта. Мъжът беше загубил съзнание, но отстрани приличаше на пиян. Савидж почука три пъти на вратата.

Някой откряна вратата.

— Обслужване по стаите — каза Савидж.

6.

Каютата беше малка, скромно обзаведена с бюро, две койки една над друга, шкафче. Имаше и баня. За четирима беше прекалено тясна и те едва се разминаваха. Рейчъл заключи вратата, а Акира помогна на Савидж да сложат мъжа на долното легло. Завързаха ръцете му отзад с неговия колан, а краката с връзката му. Претърсиха го и откриха, че и той не е посмял да пренесе оръжие през митницата.

— Ужасно е блед — каза Рейчъл. — Физиономията му... цялата е *подута*.

Ударението върху последната дума накара Савидж да се обърне. Осъзна, че за първи път тя вижда ефекта от побой върху някой друг, не върху себе си.

— И дишането му...

— Не се притеснявай — успокои я Савидж. — Не съм го ударил чак толкова лошо. Скоро ще се съвземе.

— Сега ще проверим дали можем да му помогнем малко — каза Акира и отиде за вода. Донесе една чаша и напръска лицето му.

Той отвори очи, но погледът му все още блуждаеше. Когато зрението му се нормализира, видя надвесените над него Савидж, Акира и Рейчъл и понечи да стане. По лицето му се изписа ужас, когато разбра, че е завързан.

— Лежете спокойно — каза му Савидж. — Не бъдете глупав и не викайте за помощ. Приятелчето ви не е в състояние да ви помогне.

— Къде е...?

— Падна зад борда — отвърна му Савидж.

— Кучи син.

— Имаме едно предложение — обърна се към него Акира. — Искаме сега да се наспите хубаво и на сутринта да се обадите по телефона.

— Няма ли да ме убиеете?

— Във всеки един момент можем да го направим — в очите на Акира се четеше още по-силна меланхолия. — Ще се радваме, ако ни сътрудничите, за да не бъде необходимо да ви отправим към предците ви преждевременно.

— Към предците ли? Това някакъв японски израз ли е?

— Ако така ви харесва повече, да — отвърна Акира с горчива усмивка — японски израз е.

— Що за разговор искате да проведем?

— Ще бъдем в Игуменица в седем сутринта. След като продължим към Корфу, искам да се обадите на шефа си и да му кажете, че сме ви разкрили. Ще кажете, че сме слезли в Игуменица и сме тръгнали на изток към вътрешността по шосе номер деветнадесет към Йонина.

— В действителност всички ще останем на кораба? — уточни мъжът.

— Точно така. Подкрепленията, които очаквахте в Корфу, ще бъдат оттеглени.

Мъжът попита:

— А после? Какво ще стане като стигнем Корфу? Ще продължим за Италия, така ли?

— Не берете грижа за нашите планове.

— Искам да знам, по дяволите, какво ще стане с мен. От къде на къде ще се обаждам? Убили сте съдружника ми. Какво ви пречи да убиете и мен?

— Имате думата ни. Няма да ви причиним нищо лошо — отговори му Акира.

— Думата ви? — засмя се мъжът. — Думата ви не струва пукната пара. След като си изпълня задачата вече няма да ви трябва и все едно съм мъртъв. Не можете да си позволите да ме оставите жив. Нали ще докладвам къде сте отишли в действителност.

Очите на Акира светнаха от възмущение.

— Моята дума е закон.

Човекът се обърна към Савидж:

— Виж, и двамата сме американци. Това все пак не е без значение. По дяволите, не ме ли разбираш?

Савидж седна до него на леглото.

— Естествено. От една страна те е страх, че ще те премахнем след като ни свършиш работа. От друга страна се притесняваш, че Пападрополис ще те убие, ако разбере какво си направил за нас. Няма да те пита дали си защитавал живота си по този начин. От негова гледна точка ти си предател. Той ще те накаже. И то жестоко. Така че

наистина имаш голям проблем. Съгласен съм. Въпросът, който трябва да си зададеш е дали искаш да умреш веднага или да поотложиш за по-късно.

— Няма две мнения по въпроса, че ако откажеш, ще отидеш при приятелчето си в морето — допълни Акира. — Ние имаме и други начини да избегнем капана.

— Тогава, за бога, защо не ги използвате?

— А какво ще правим с теб? В момента ти ни създаваш грижи, а не Пападрополис. Така че, помисли си по въпроса.

Мъжът отпрати уплашен поглед към Савидж, после към Акира, пак към Савидж и накрая се вторачи в Рейчъл.

— Госпожо Пападрополис, не им позволявайте...

— Мразя това име — отвърна тя. — Не ме наричайте така. Никога вече няма да го използвам. Не искам да го чуя дори. Фамилията ми е Стоун.

— Госпожо Стоун, не им позволявайте да ме убият. Вие пребледняхте, когато разбрахте, че този човек — мъжът кимна към Савидж — е убил партньора ми. Ще се почувствате още по-зле, ако убият и мен. Вие ме познавате по-отблизо. Говорила сте с мен. Името ми е Пол Фарис. На тридесет и четири години съм. Аз съм специалист по охраната, а не убиец. Имам жена и дъщеря. Живеем в Швейцария. Ако оставите тези хора да ме убият, дори и да не присъствате лично, ще чувствате вина до края на живота си.

Рейчъл свъси вежди и преглътна.

— Чудесна реч, но ние ви претърсихме преди да дойдете в съзнание — каза Савидж. — Името ви не е Пол Фарис, а Харолд Траск. Единственото вярно нещо, което казахте, са годините ви. Рейчъл, не му позволявай да те разчувства.

— Да не мислите, че съм откачил да нося истински документи за самоличност? Хората, които обслужвам, могат да преследват семейството ми, ако решат да си разчистват сметките с мен. Хващам се на бас, че и вие двамата не носите истинските си документи.

— Съвсем правилно — отбеляза Акира. — Обаче се отклонявате от въпроса. Дори и Рейчъл да ни помоли да не ви убиваме, това няма да има значение. Нейният живот не е застрашен. Ако Пападрополис я открие или тя реши да се върне при него...

— Не, никога. Никога няма да се върна там.

— ... той ще продължи да я бие, без съмнение още по-жестоко, но няма да я убие. Ще убие *нас*, ако разбере кои сме и успее да ни залови. Така че ако ви убием, това ще е самозащита.

— Избирайте — подкани го Савидж. — Ще ни сътрудничите ли?

— Искате да се обадя по телефона, така ли? И после ще ме освободите?

— Вече ви обещахме.

Мъжът обмисляше трескаво.

— Очевидно съм принуден да приема.

— Разумно решение — отбеляза Акира.

По очите на мъжа личеше, че още пресмята.

— Дори и да се съглася...

— Започвам да губя търпение.

— Ще ми трябва допълнителен стимул.

— Пари ли? Не си играйте с късмета си — предупреди го Савидж.

Рейчъл го прекъсна:

— Платете му.

Савидж се обърна към нея намръщен.

— Той поема голям риск — каза тя. — Мъжът ми ще се вбеси, ако разбере, че този човек го е излъгал.

— Права сте, госпожо Стоун. Ще трябва да взема жена си и дъщеря си и да изчезнем за малко. Ще ми трябва пари.

— Ако изобщо имате жена и дете — усъмни се Савидж. — Колко искате?

— Четвърт милион.

— Май ви се привижда нещо.

— Нека бъдат двеста хиляди.

— Да кажем петдесет хиляди. Трябва да сте благодарен.

— Откъде да знам, че ги имате?

— Имате ли друг избор?

Мъжът пребледня.

— Не ме изнервяйте повече.

— Добре — преглътна мъжът. — Съгласен съм. Има само още едно нещо.

— Ставате невъзможен — вметна Акира.

— Не, изслушайте ме. Искам да ми помогнете да измисля нещо, така че Пападрополис да не ме преследва.

— Още някакви претенции? — попита Савидж.

— Поне ми развържете ръцете и краката.

— По-скоро ми се ще да ти запуша устата — отвърна му Акира.

— Трябва да отида до тоалетната.

Акира вдигна ядосано ръце и каза:

— Не мисля, че ще изтърпя този човек до утре сутринта.

— Това е изписано на лицето ти — засмя се Рейчъл.

7.

В седем и десет сутринта фериботът се отдалечаваше от Игуменица по посока на Корфу. Савидж, Акира и Рейчъл стояха с напрегнати лица до мъжа, а той говореше с шефа си по телефона. Савидж го стискаше здраво за ръката и слушаше разговора доколкото беше възможно.

— Знам, че стана една каша, няма нужда ти да ми го казваш. Грешката не е моя. Партньорът ми ги следеше отблизо. Японецът го е засякъл. Точно преди да стигнем в Игуменица той избяга. Изгубихме малко време докато го намерим. Дотогава американецът и жената на Пападрополис бяха през цялото време с него. Трябва да са останали да спят в някоя каюта. Какво можех да сторя? Да чукам от врата на врата и да питам: „Госпожо Пападрополис, тук ли сте?“ Японецът явно е бил примамка — искали са да проверят дали е чисто или имат опашка. Предполагам, че щяха да продължат за Корфу, ако не ни бяха засекли.

Мъжът спря да говори. Савидж чуваше как някой крещи в слушалката отсреща.

— Не, не можахме да ги спрем, като потегляха от ферибота.

Отсреща продължаваха да крещат.

— Вече ти казах, че вината не е моя. Партньорът ми така се изплаши, че Пападрополис ще го убие, когато разбере какво е направил, та направо избяга.

Мъжът отдръпна слушалката от ухото си, защото виковете станаха още по-нетърпими.

— Кажи го на него, че е задник, не на мен. Още си върша работата. Как ще ги преследвам сам не ми е ясно. Едва ги стигнах, когато слязоха в Игуменица. Тръгнаха на изток по шосе номер деветнадесет. Защо не се обадох по-рано ли? Как мислиш, че мога да говоря по телефона и да ги следя едновременно? И сега нямаше да ти се обадя, ако не бяха спрели да заредят. Аз съм в едно ресторантче малко по-надолу от бензиностанцията. Още не са разбрали, че ги следя. Чакай един момент. По дяволите, май тръгват. Мисля, че отиват към Йонина. Оттам на север югославската граница е на по-малко от

час. Предай да наблюдават района. Господи, тръгват! Не мога да говоря повече! Ще звънна по-късно!

Останал без дъх, мъжът тресна слушалката.

Савидж поотпусна ръката му.

Арестантът избърса потта от челото си. Той се наведе към телефона и попита:

— Добре ли беше?

— Много убедително — отвърна му Акира.

— А сега какво? — угрижено попита мъжът със съзнанието, че вече могат да го убият.

— Ще си почиваме и ще се наслаждаваме на пътуването.

— Наистина ли това имате предвид?

— Вие изпълнихте своята част от сделката.

Мъжът въздъхна с облекчение й каза:

— Мисля, че пратих Пападрополис за зелен хайвер. Сега ще търсят съдружника ми.

— Така и няма да го намерят. Да, изглежда главоболията ви свършиха.

— И нашите също — добави Рейчъл. — Няма да ни чакат в Корфу. Ще ни търсят по пътя за Югославия.

— Където ние нямаме никакво намерение да се мяркаме. — Савидж се обърна към мъжа: — Слезете ли на брега, гледайте колкото се може по-скоро да тръгнете натам. Ще се наложи да се преструвате, че ни преследвате. Продължете да им се обаждате и да им давате лъжлива информация.

— Не е необходимо да ми го казвате. Ако не се срещна с тях някъде към границата, изобщо няма да ми повярват. Дотогава уж ще съм ви изпуснал.

— Точно така.

— Има още нещо.

— Така ли? Какво е то?

— Забравихте да ми дадете парите.

8.

След час и половина фериботът акостира в Корфу. Тримата наблюдаваха от палубата как мъжът се отдалечава от пристанището в редицата от коли.

— Все пак може да ни издаде — отбеляза Акира.

— Не мисля така — каза Савидж. — Рейчъл имаше право. Сега знае, че ако ни издаде, Пападрополис ще го убие заради подкупа.

— Ние продължаваме към Италия, така ли? — попита Рейчъл.

— Защо да си удължаваме пътя? — усмихна се загадъчно Савидж. — Летището в Корфу вече не е под наблюдение. Да хванем първия самолет за Франция. До довечера ще сме при сестра ти.

Рейчъл не се зарадва особено.

„Защо ли?“ — питаше се изненадан Савидж.

— После ние двамата с него взимаме първия самолет за Ню Йорк — допълни Акира. Тъгата в очите му се беше примесила с гняв. — За да искаме обяснение от Греъм. Да ни каже защо всеки от нас видя как другият умира.

9.

— Дали се вълнувам? Естествено. Как да не се вълнувам — обясняваше Рейчъл.

Бяха на път за Ница. В Корфу бяха взели самолет на Ал Италия до Рим, където се бяха прекачили и сега летяха с френските авиолинии.

Бе късен следобед. Времето беше прекрасно. Рейчъл седеше до илюминатора и се взираше към Корсика на запад и към ослепителната повърхност на озареното от слънцето Средиземно море.

Савидж усещаше, че чудесната гледка не я интересува толкова, по-скоро се опитваше да скрие чувствата си и затова бе извърнала лицето си.

— По-рано, когато бяхме още на ферибота, не се зарадва особено като ти казах, че довечера ще сме при сестра ти.

Рейчъл продължи да гледа навън.

— Да не очакваш, че ще подскачам от радост? След всичко, което се случи, съм като изцедена. Не чувствам нищо. Още не мога да повярвам, че съм се отървала.

Савидж неволно погледна към ръцете ѝ. Тя стискаше чантичката толкова силно, че пръстите ѝ бяха побелели.

— Рейчъл...

Тя не се обърна.

— Искам да ме погледнеш.

Рейчъл съвсем се залепи за стъклото.

— Дали чакам с нетърпение да видя сестра си, това ли искаш да разбереш? Естествено. Тя ми е *повече* от сестра. Тя е най-добрата ми приятелка. Ако не беше тя... и ти също... никога нямаше да се измъкна от острова.

Тя потрепери.

— Рейчъл, моля те, обърни се към мен.

Тя се сви, после бавно извърна глава към Савидж. Синините подчертаваха още повече мрачното изражение на лицето ѝ.

Савидж хвана ръката ѝ, откопча пръстите от дръжката на чантичката и ги обви около своите.

— Кажи какво има?

— Мъча се да си представя какво ме чака. Сестра ми и щастливи прегръдки. Спокойствие и отмора. Със сигурност ще ме глежат. Ще имам от всичко само най-доброто. И какво? Клетката си е клетка, позлатена или не. Пак ще съм като затворник.

Савидж не я прекъсна. Чакаше я да продължи и наблюдаваше Акира, който седеше в задната част на самолета и оглеждаше пътниците.

— Мъжът ми няма да ме остави на мира. Лесно ще разбере къде съм, ще постави изходите под наблюдение. Няма да съм истински свободна.

— И да, и не. Винаги може да се измисли нещо и да го изиграеш.

— Да го изиграя. Точно така. Но извън имението на сестра ми няма да съм в безопасност. Където и да отида, трябва да се дегизирам, да използвам чуждо име, за да не събуждам подозрение... И това до края на живота ми.

— Е-е, май преувеличаваш. Няма да е чак толкова страшно.

— Ни най-малко — отвърна Рейчъл и обърна глава към пътниците, засрамена, че е повишила глас. После напрегнато прошепна: — Ужасно ме е страх. Какво става с другите хора, които си охранявал?

Савидж беше принуден да я излъже. Всеки, който беше ползвал неговите услуги, знаеше, че може само временно да реши проблемите си. Той не беше в състояние да премахне опасността, само можеше да я отложи.

— Оправят се някак си.

— Мръсен лъжец. Не ги оставят на мира толкова лесно.

Савидж не отговори.

— Права ли съм?

Той погледна към острова надолу.

— По дяволите. Аз те погледнах в очите преди малко. Сега ти ме погледни.

— Добре. Ако искаш да знаеш мнението ми, смятам, че мъжът ти е прекалено арогантен, за да отстъпи. Наистина трябва да бъдеш предпазлива.

— Много си гаден — каза Рейчъл и издърпа ръката си от неговата.

— Нали искаше истината.

— И със сигурност я получих, така ли?

— Другата възможност е да преговаряте.

— Не ми говори като адвокат.

— А ти какво очакваш?

— През последните няколко дни, колкото и ужасни да бяха... докато бях с теб... преди никога не съм се чувствала по-добре и на по-сигурно място. Накара ме да се почувствам отново... като личност, уважавана, със самочувствие. Ти се отнасяше към мен така, като че означавам всичко за теб.

— Наистина е така.

— Да, като клиент. И сега, като ме оставиш при сестра ми, ще си получиш парите.

— Не знаеш защо го правя. Не рискувам живота си само за пари. Хората имат нужда от мен. Но не мога завинаги да остана с...

— *Всеки*, който има нужда от теб?

— Рано или късно се налага да ги напусна. Знаеш, че сестра ти те чака.

— И веднага ще ме забравиш, нали?

— Никога — отговори Савидж.

— Тогавя ме вземи със себе си.

— Какво? В Ню Йорк ли?

— Няма да се чувствам в безопасност без теб.

— Рейчъл, след три седмици ще отпиваш от шампанското в басейна на сестра си и изобщо няма да си спомняш за мен.

— За разлика от много хора аз съм ужасно предан човек.

— Това съм го чувал и преди — отвърна Савидж. — И то не един път. Човекът, който ме е обучавал...

— Греъм.

— Точно така. Той винаги ми казваше: „Никога не се забърквай с клиентите си.“ И беше прав. Емоциите те карат да грешиш, а грешките могат да бъдат фатални.

— За теб бих направила всичко.

— Например да ме последваш в ада, нали?

— Вече ти го обещах.

— Да. Направи го и, както виждаш, оцеляхме. Но Акира и аз трябва да минем през още един кръг на ада, за да разберем какво се е

случило с нас. Повярвай ми, само ще ни пречиш. Наслаждавай се на басейна при сестра си... и мисли за двамата мъже, които се опитват да разгадаят своя кошмарен сън.

— Прегърни ме за минута.

— Защо?

Рейчъл се наклони към него и обхвана лицето му с ръце. Савидж се опита да се дръпне.

— Не — помоли го Рейчъл — Почакай.

— Но...

— Не казвай нищо.

Рейчъл го целуна. Отначало само докосна устните му и го накара да потръпне. Постепенно впи устни в неговите. Езикът ѝ се плъзна навътре и ускори движенията си.

Савидж не се съпротивляваше, но и нея окуражи.

Тя бавно се отдръпна.

— Рейчъл, знаеш ли, че си много красива.

Тя беше горда от постъпката си.

Савидж прокара пръст по бузата ѝ.

Тя потръпна.

— Не мога — каза той. — Не мога да изневеря на правилата. Ще те предам на сестра ти. След това ще замина за Ню Йорк с Акира.

Тя се дръпна още по-назад и каза:

— Нямам търпение да видя сестра си.

10.

Кацнаха в Ница малко след четири следобед. Савидж се беше обадил на Джойс Стоун от Корфу. Когато влязоха в митническата и имиграционна служба, към тях се запъти красив мъж с безупречно ушит сив костюм. На ревера си имаше отличителен знак, макар че Савидж не знаеше какво означават цветните ивици по него. Зад мъжа вървеше униформен служител.

— Господин Савидж? — попита красавецът.

— Да.

— Ще ме последвате ли тримата, моля?

Акира не издаде с нищо напрежението си, освен че направи една гримаса към Савидж, който му отвърна с леко кимване на главата и после хвана Рейчъл под ръка.

Влязоха в едно странично помещение. Униформеният затвори вратата. Красавецът седна зад едно бюро.

— Господине, както знаете, пристигащите във Франция трябва да имат не само паспорт, но и имиграционна виза.

— Сигурен съм, че всичко при нас е наред — отговори Савидж и постави паспорта и визата си на бюрото. Още преди да тръгне за Миконос беше наредил на Джойс Стоун да осигури визи за него и за Рейчъл.

Служителят прегледа документите.

— А това е паспортът на госпожа Стоун — добави Савидж. Тъй като сестра ѝ беше френска поданичка, а Рейчъл продължаваше да използва нейния паспорт, не беше необходима виза.

— Чудесно — каза мъжът, след като разгледа паспорта.

Той въобще не изглеждаше впечатлен от възможността да разговаря с толкова известна и влиятелна жена.

Савидж посочи с ръка към Акира и продължи:

— Приятелят ми има паспорт, но се страхувам, че е пропуснал да си осигури виза.

— Разбирам. Една важна личност, ваша позната, ми обясни всичко. Докато пътувахте всичко се уреди — мъжът постави на бюрото готовата виза и протегна ръка за паспорта на Акира.

След като го разгледа, подпечата всички документи и им ги върна.

— Имате ли нещо да декларирате?

— Не, нищо.

— Елате с мен, моля.

Те излязоха от стаята, минаха безпрепятствено митническия контрол и се озоваха сред посрещачите. Мъжът ги придружи до изхода и се раздели с тях.

— Приятно пребиваване — пожела им той.

— Благодарим за съдействието — отвърна Савидж.

Служителят добави:

— Вашата влиятелна позната беше доста настоятелна. Очарователна, разбира се. Ще се радвам, ако мога пак да ѝ услужа. Тя ме помоли да ви предам, че е уредила транспорт за вас. През този изход, моля.

Савидж остана изненадан. Той излезе, последван от Рейчъл и Акира. Това, което видя отвън, го ужаси. Под яркото слънце, на улицата със затревена площ по средата и на фона на палмови дървета, стоеше блестящ ролс-ройс. Джойс Стоун беше пренебрегнала съвета на Савидж да използва по-обикновена кола. Зад волана се мъдреше един от онези, които охраняваха нейния апартамент в хотела до Акропола.

— Това не ми се нрави — отбеляза Акира.

Рейчъл напрегнато попита:

— Защо?

— Не се прави така — обясни ѝ Савидж. — Липсва само една табелка: „Возим важни личности“. Със същия успех можем да сложим и разграфена мишена.

Мускулестият шофьор излезе от колата, изпъчи гърди и се ухили на Савидж:

— Значи го направи, а? Като разбрах, бях направо шашнат.

Савидж съвсем се разстрои.

— Значи знаеше кои ще са пътниците ти?

— Шефката си изгриза ноктите от притеснение последните три дни. Не се стърпя и ми каза — обясни мъжът, като продължаваше да се хили.

— Майка му стара.

— Е-е, спокойно, де. Всичко е наред.

— Не — включи се и Акира, — не е.

Мъжът престана да се хили.

— А ти пък кой си?

Акира не си направи труд да му обяснява, само каза на Савидж:

— Ще трябва да търсим друга кола.

— Какво ѝ е на тази? — попита мъжът.

— Няма да разбереш.

— Напълно оборудвана е.

— За момента не ни интересува стереото, нито климатичната инсталация — каза Акира.

— Не, имах друго предвид под „напълно оборудвана“.

Невероятният шум наоколо, многото коли и пешеходци притесняваха Савидж. Трябваше му малко време, за да разбере точния смисъл на казаното от мъжа.

— Имаме картечници под предния капак. Отстрани могат да се изстрелват запалителни бомбички, отзад пък изскачат метални кутии със сълзотворен газ. Всичко е бронирано, резервоарът също е обезопасен. Ако случайно попадне граната в него, има една метална плоскост, която предотвратява разпространението на огъня към купето. Нали ви казах. Всичко има. С целия този арсенал шефката смята, че няма нужда от други предпазни мерки.

Акира направи една гримаса към Савидж:

— Възможно е.

— Ако не беше тази външна показност — отвърна Савидж.

— Може би това не се отнася за тук. Нали сме в Южна Франция. Досега видях точно пет просташки коли като тази.

— Май че ще се изкуша накрая — каза Савидж.

— Просташка ли? — учуди се мъжът. — Тази кола не е просташка, това е кола мечта от сънищата.

Рейчъл започна да нервничи.

— Докога ще стоим тук?

— Добре — каза Савидж. — Ще я използваме.

Той помогна на Рейчъл да се качи и се обърна към Акира:

— Седни до нея. — После към шофьора: — Аз ще карам.

— Но...

— Или сядай до мен, или тръгвай пеш.

Мъжът изглежда се засегна.

— Ще трябва да ме освободите от отговорност.

— Това се подразбира.

— Какво?

— Не носиш отговорност. Влизай в колата.

Докато Савидж се наместваше зад волана, мъжът забърза и тръшна вратата след себе си.

— Откъде се управлява? — попита Савидж.

— Всичко е автоматично.

— Имах предвид оръжейния арсенал.

— Повдигни капака отдясно на таблото.

Савидж видя ясно означените бутони. Той превъртя ключа и потегли. Отправиха се на запад по шосе №98, което извиваше покрай брега на Кот д'Азур и щеше да ги изведе към Антибите и накрая в Кан. Между островите след този известен курорт беше и приказното островно княжество на Джойс Стоун, което тя управляваше от името на своя болен съпруг.

Колкото повече се отдалечаваха от летището, толкова по-спокойно ставаше движението. Повечето шофьори предпочитаха магистралата, която вървеше паралелно с този път. По нея щяха да стигнат до Кан по-бързо, но Савидж нямаше намерение да влиза в града. Беше дал инструкции на Джойс Стоун да осигури моторница на половин километър от града по този маршрут. После трябваше да се прекачат на яхта, която да ги отведе на острова — ефикасен и достатъчно потаен начин да достави Рейчъл на сестра ѝ.

— Не бих искал да е така, но ми се струва, че си имаме компания — каза Акира.

Савидж погледна в огледалото и попита:

— Камионът ли?

— Следва ни откакто излязохме от летището.

— Може да отива към някой от курортите по пътя.

— Да, но тогава нямаше да задминава колите. Щеше и нас да ни изпревари, ако бързаше толкова.

— Сега ще разберем.

Савидж намали скоростта. Камионът също намали.

Задмина ги някакво порше.

Савидж натисна газта. Същото направи и шофьорът на камиона.

Савидж погледна към мъжа до него и попита:

— Мога ли да се надявам, че сте взели обикновено оръжие?

— Не беше необходимо.

— Ако преживеем всичко това, ще ти дам да разбереш какво е необходимо.

Рейчъл попита, обхваната от ужас:

— Как са ни открили?

— Мъжът ти знаеше къде ще отидем.

— Но нали той мисли, че сме в Югославия.

— Така е. Повечето от хората му сигурно са там — отговори й Савидж като увеличи скоростта. — Трябва да е имал няколко души тук, в случай, че се доберем по-бързо. Наблюдавали са летището.

— Не забелязах нищо — отбеляза Акира.

— Може да са били отвън. Когато този идиот се появи с ролса...

— Хей, внимавай кого наричаш идиот.

— ... те са задействали капана. Ясно, че не са сами. Някъде по пътя ще ни пресрещне друга кола. Предали са координатите по радиотелефон. А ти — обърна се Савидж към мъжата до него, — не си ли затвориш устата, ще кажа на Акира да те удуши.

Савидж се мушна покрай един камион, превозващ пилета. Този зад него направи същото.

Надолу по склона вляво Савидж видя Антибите. Курортът се простираше покрай морето със своите прочути паркове, романската катедрала и древните тесни улички. Отдясно по хълма бяха накацали живописни вили.

Савидж изчака да влезе в завой и натисна газта. Скоростта се увеличи доста плавно.

— Автоматика — каза Савидж недоволно. — Не мога да повярвам. Не знаеш ли, че стандартните коли са по-ефикасни, когато някой те преследва? — обърна се той към мъжа до него.

— Да, но автоматичните скорости са по-удобни в градовете с натоварено движение. Цяло мъчение е да се превключват непрекъснато скоростите.

Савидж изпсува и влезе в следващия завой. Отдясно продължаваха да се редят вили, а по склона надолу се издигаха множество хотели, които почти скриваха морето.

Преследвачите им ги приближиха още повече.

— Може да има и друго обяснение — предположи Акира.

— За това, че ни откриха ли?

— Телефонното обаждане преди да тръгнем от Корфу. Този некадърник до теб каза, че работодателката ти е говорила съвсем открито за операцията.

— Кого наричаш „некадърник“?

— Ако не млъкнеш, ще взема наистина да те удуша.

Когато влезе в следващия завой, Савидж се намръщи.

— Подозирам, че телефонът е бил подслушван. Освен това, в къщата сигурно има шпионин.

— Предупредих я — каза Савидж. — Казах ѝ, че безопасността на Рейчъл зависи от нейната абсолютна дискретност.

— Това е било *преди* да заминеш. След това е решила, че може да прави каквото иска.

Савидж погледна отново в огледалото. Камионът беше съвсем близо.

— Мисля, че си прав. Някой шпионира за Пападрополис. Затова ни засякоха веднага.

— И какво ще правим сега? — попита мъжът.

— Лично аз бих те изхвърлил като начало — озъби му се Савидж.

— *Гледай напред* — изкрещя Акира.

Дъхът му спря като видя изпречилия се отпред камион. Той занесе на една страна, завъртя се и застана по средата на тесния път.

— Рейчъл, виж дали си закопчала колана.

Преследващият ги камион съвсем се залепи за тях.

Савидж натисна леко спирачките, като държеше крака на газта и завъртя волана. Маневрата не беше от най-лесните. Ако натиснеше рязко спирачките, щеше да блокира задните колела. Трябваше да балансира равномерно натиска върху двата педала. Колата се завъртя на 180 градуса, гумите изсвистяха, замириса на изгоряла гума.

Камионът, който беше блокирал пътя, остана зад тях. Отпред бяха преследвачите им. Савидж рязко дръпна левия си крак от спирачката и натисна докрай газта. Ролсът се понесе напред. Шофьорът на камиона рязко изви. Савидж прелетя покрай него. Видя в огледалото как той се опита да спре и занесе. Другият камион потегли, подмина спрелия и се включи в преследването.

— Сега поне и двата са зад нас — каза Савидж. — Ако успеем да стигнем обратно в Антибите, може и да им се изплъзнем.

Изтръпна като видя трети камион пред себе си.

— Господи — възкликна мъжагата до него. — Имат и помощници!

Камионът извъртя наляво и спря по средата. Първият от камионите зад тях направи същото и им препречи пътя за отстъпление.

— Няма накъде да мърдаме — мрачно отбеляза Савидж.

Шосето беше прекалено тясно, за да заобиколи спрелия камион. Отляво бяха стръмните възвишения, отдясно склонът се спускаше рязко надолу.

Савидж посегна към капака вдясно, където бяха бутоните. „Дано само тези оръжия работят.“

Системата беше изобретена от някакъв мафиотски бос в Южна Америка. Савидж натисна един бутон. Метални дула се показаха над фаровете. Натисна друг бутон. Ролсът се раздруса от стрелбата.

Предният камион се разтърси от ударите. Прозорците се разхвърчаха. Куршумите удряха в метала и превръщаха бронята на решето. Ролсът приближаваше все повече. Камионът заприлича на развалина.

Савидж спря стрелбата и натисна спирачките. Гумите изскърцаха и колата занесе, но успя да спре навреме, за да избегнат удара.

Той се извърна назад. Единият от камионите продължаваше да стои на сред пътя, а другият беше съвсем наблизо. В следващия момент той спря, от него наизскачаха мъже и насочиха оръжията си към тях.

— Рейчъл, затвори си очите. Закрий си ушите бързо с ръце.

Савидж натисна други два бутона и също закри очи, а с длани притисна ушите си. Въпреки тези предпазни мерки, той се сгърчи от невъобразимия шум. Настана абсолютен хаос.

Беше натиснал бутоните за катапултиращото устройство, което изхвърляше специални запалителни бомбички. Те избухваха с гръм и трясък, като достигаха целта си. Наричаха ги фишеци и бяха достатъчни, да те заслепят и оглушат. Човек можеше временно да изгуби и ориентация. Няколко десетки от тях бяха в състояние да предизвикат ужасяващи резултати.

Макар и със затворени очи, Савидж усети ослепителния блясък и чу приглушените писъци на нападателите отвън. Или писъците идваха

отвътре? Ушите му пицяха. Ролсът се тресеше.

Изведнъж кошмарният шум стихна.

— Излизайте бързо! — извика Савидж.

Той се изтърколи от шофьорското място навън и потъна в гъст пушек. Не беше от бомбичките, а от кутиите с газ, които беше изстрелял преди това.

И бомбичките, и задушливият газ бяха предназначени само да дезориентират нападателите, за да могат потенциалните жертви да успеят да избягат в суматохата. Бомбичките можеха да причинят и смърт, ако попаднеха директно върху врага. Савидж не разбра дали има убити от хората на Пападрополис, но със сигурност знаеше, че следващите няколко минути те ще лежат на земята и ще вийт от болка.

Той изтича бързо покрай колата и се натъкна на мъжagата, бутна го настрани и видя Акира, който пазеше с тялото си Рейчъл. Нямаше нужда от разговори. И двамата знаеха, че единственият път за спасение беше надолу по склона към хотелите край морето.

Забързаха натам. Оставиха Рейчъл между тях. Слънцето светеше точно в очите им и ги заслепяваше.

— Тичайте по-бързо — каза Савидж.

Рейчъл обаче не се нуждаеше от подкана. Тя се стрелна напред, скочи от края на някаква скала и се приземи метър и половина по-надолу. Изгуби равновесие и се претърколи, изправи се бързо и продължи да бяга.

Савидж и Акира тичаха зад нея. Преследвачите им щяха да се съвземат всеки момент и да тръгнат по петите им.

Рейчъл забави малко крачка. Савидж и Акира я настигнаха. Наближиха някакви тенис кортове. Играещите бяха спрели и наблюдаваха пушеците горе на пътя. Някои забелязаха Савидж, Акира и Рейчъл, които тичешком ги отминаха, и после пак насочиха вниманието си нагоре.

Хотелите станаха по-големи и по-високи на равното. Тримата спряха до нещо като ремонтна работилница, разположена сред палмите. Наблизо имаше и басейн. По склона не се забелязваха тичащи хора.

Савидж обаче за най-голям ужас забеляза мъжagата шофьор, който дишаше тежко, пристъпвайки към тях.

— Господи, едва не ви загубих. Добре, че ме изчакахте.

— Не чакахме теб — разочарова го Акира. — Просто се чудехме накъде да тръгнем. Едно нещо обаче решихме със сигурност.

— Кажете ми бързо какво е то — задъхано попита той, докато бършеше изпотеното си лице.

— Не искаме да идваш с нас. Накъдето и да тръгнем, ти си в обратната посока.

— Сега не е време за шеги. Нали сме всички заедно в тая каша.

— Не — отрязва го Акира.

— Виж горе на склона — обърна се Савидж към Акира.

Той проследи погледа му и видя преследвачите, които бързаха надолу.

— Не, не сме заедно — каза Акира, сграбчи мъжа за врата и впи пръста си зад ухото му.

Мъжът се сви от болка. Той изсумтя и се опита да се освободи от хватката на Акира. Но той го притисна още по-силно.

— Няма да вървиш след нас.

— Добре, ще ви оставя — отговори мъжът. Беше ужасно преbledнял.

— Изчезвай — бутна го Акира настрана.

Мъжата го погледна за последен път и се отправи към отсрещния хотел.

В далечината запищяха сирени.

— По-бързо да се махаме оттук — каза Савидж. Той посочи към преследвачите, които бяха още на склона, после сграбчи Рейчъл за ръката.

— Накъде? — попита тя.

Минаха между два хотела и излязоха на шумна улица до морето. Савидж махна на едно такси, което спря. Те побързаха да се качат.

Савидж повтори въпроса на Рейчъл:

— Накъде ли? Преди година и половина работих в този район. Един човек, който живее тук наблизо, ми дължи услуга.

Той се обърна към шофьора на френски:

— Бързаме за тържество. Ще удвоя таксата, ако ни закарате по-скоро.

— Bien entendu, monsieur. — Той пое към Антибите и посочи към дима на шосето отгоре. — Qu'est ce que c'est?

— Un accident d'automobile.

— *Serieux?*

— *Je pense.*

— *Quel dommage.*

— *Trop de gens ne regardent pas la route.*

— *C'est vrai, monsieur. C'est vrai.*

Шофьорът престана да говори със Савидж, потръпна и извъртя волана, за да заобиколи камиона.

Савидж се обърна назад. Преследвачите им още се мотаеха на улицата с палмите. Когато се усетят, дори и да ги забележат, ще бъде вече прекалено късно да видят номера на отдалечаващото се такси.

Антибите имаха постоянно население от около шест хиляди души. Макар че не бе разгарът на туристическия сезон, имаше достатъчно туристи, бродещи из тесните улички. Таксито намали скоростта. Савидж каза на шофьора да спре, плати обещаната сума и тримата слязоха. Изчезнаха в някаква уличка, където възета с пране висяха между къщите. Отдясно се чуваше прибойт на вълните, отляво се издигаше стар замък с кули.

Рейчъл забърза към Савидж и задъхано му каза:

— Нали даде на шофьора някакъв адрес. Ако го хванат и го разпитат, ще разберат къде сме отишли.

— Адресът беше грешен.

— Това е обичайната практика — уточни Акира.

Стигнаха края на улицата. Рейчъл спря да си поеме дъх.

— Значи *всичко* е лъжа?

— Не — отвърна Савидж. — Обещанието ни към теб не е.

— Да, докато не сте си получили парите.

— Вече ти казах, че парите не са важни. *Ти* си на първо място.

Савидж я побутна към съседната улица.

— Вече съм сигурен, че има предател при сестра ти — каза Акира. — Ако пак се опитаме да те заведем там, ще се натъкнем на нов капан, после на друг и така докато те хванат.

— Значи е безнадеждно — промълви Рейчъл.

— Не — успокой я Савидж. — Трябва да ми имаш доверие. Няма да те изоставя.

Те пресякоха, смесиха се с тълпата и тръгнаха по друга уличка.

— Преди година и половина — продължи Савидж, — когато работех в този район, ми се наложи да правя някои подобрения на

колата си. Намерих човек да ми свърши тази работа. Парите не го интересуваха. Те не означават нищо, след като с тях не можеш да си купиш това, което ти трябва. Искаше друга услуга. Какво по-точно? — попитах го аз. Отгатнете какво ми отговори. Видях в колата някакви плакати, които клиентът ми беше оставил. Реши, че имам нещо общо с фестивала в Кан. Поиска да му осигуря среща с неговия идол Арнолд Шварценегер. — „Дадено“ — казах му аз. — „Това може да се уреди. Но не трябва да говорите с него, можете само да му стиснете ръката. Един ден ще поискам да ми върнете услугата.“ — „Естествено“ — отвърна той. — „Услуга за услуга. Надявам се, че няма да ви разочаровам.“

— И сега ти ще поискаш да изпълни обещанието си, така ли? — попита Акира.

— Ще му поискам кола.

— И после? — поинтересува се Рейчъл.

— Зависи от обстоятелствата. Ние с Акира сме преследвани от нашия общ кошмар, но ти си главната ни грижа. Изглежда, че ще спечелиш това, за което ме молеше в самолета.

— Ще ме вземете с вас — Рейчъл започна да диша ускорено — в Ню Йорк?

— При Греъм — допълни Акира. — Мисля, че трябва и аз да дам съгласието си.

— *Защо?* — попита го Савидж.

— Защото вече не защитаваме само тази жена, а и себе си. Искаме да разгадаем нашия кошмар. Твоята и моята смърт. Ако тази жена застане на пътя ни...

— Ще я защитиш, ако се наложи.

— Разбира се — съгласи се Акира. Очите му се натъжиха. — *Аригато* за напомнянето. Знам, че тримата сме обвързани, но интересите ни не са общи. Пътищата ни трябва да се разделят.

— Нямаме друг избор — отговори му Савидж.

БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛ

1.

Тридесет и шест часа по-късно тримата кацнаха на летище „Кенеди“ в Ню Йорк. Бяха успели да стигнат с кола до Марсилия, после със самолет до Париж. Там Савидж реши, че синините на Рейчъл могат да се прикрият с малко грим. Бяха ходили на фотограф и Савидж уреди първокласно направен фалшив паспорт, защото не смееха да привличат повече вниманието като използват този на Джойс Стоун. Ако някой от митническите служители забележеше приликата на Сюзън Портър — това беше името от паспорта — с бившата кинозвезда, Рейчъл трябваше просто да благодари за комплимента. Минаха безпроблемно всички формалности на пропускателните пунктове.

Акира беше застанал по-назад на опашката, все едно че пътува сам. След малко той се присъедини към тях.

— Разгледах тълпата. Изглежда никой не се интересува от нас.

— Точно на това се надявахме. Нямаше начин Пападрополис да разбере къде ще отиде Рейчъл. Сигурно си мисли, че още сме в Южна Франция и се опитваме да стигнем до островното княжество.

Те прекосиха голямата шумна зала.

— Значи съм *свободна*? — възкликна Рейчъл.

— По-добре да кажем, че си във „временен отдих“ — уточни Савидж. — Ако трябва да съм искрен, проблемът ти е отложен, но не и окончателно решен.

— Засега това ме удовлетворява. Стига ми, че мога да вървя спокойно без да се оглеждам непрекъснато назад.

— Все пак ще се наложи да гледаш напред — вметна Акира. — Имаме да свършим една работа.

— Разбирам. Искаш да кажеш, че аз ви задържам. Съжалявам. Ако не бяхте вие двамата... Не мога да намеря подходящи думи...

Каквото и да кажа, ще бъде недостатъчно. *Благодаря ви* — произнесе
тя накрая и ги прегърна.

2.

Взеха такси до Гранд Сентрал Стейшън, после се прекачиха на друго до Сентрал Парк и оттам стигнаха пеша до един хотел близо до Пето Авеню.

Апартаментът, който Савидж резервира по телефона, се оказа доста просторен.

— Рейчъл, спалнята е твоя — каза той. — Акира и аз ще спим поред на дивана.

Разопаковаха чантите, които бяха купили в Париж.

— Има ли гладни?

Савидж взе поръчките и се обади да донесат сандвичи с пушена съомга, салати, плодове и минерална вода.

През следващите няколко часа те си отпочинаха, изкъпаха се и си хапнаха добре. Въпреки че бяха спали в самолета, това не им беше достатъчно, затова си поръчаха и кафе. Смениха си дрехите. Следобед Савидж отиде до близкия магазин и купи палта и ръкавици, защото по телевизията бяха предупредили, че нощта ще е студена и влажна. Изчакаха до девет часа.

— Готови ли сте? — попита ги той.

— Още не — отвърна Акира. — Има някои неща, които трябва да обсъдим. Зная отговора ти предварително, но все пак ще задам въпроса си. Не е ли по-добре да оставим Рейчъл тук?

— Ние смятаме, че не са ни проследили, но не сме сто процента сигурни. Ако я оставим тук, може да изпадне в беда.

— *Може би.*

— Това е неприемлив риск.

— Съгласен съм.

— Тогава какъв е проблемът?

— Нещо, което трябваше отдавна да се сетя. Знаеш ли какво ми хрумна. Твоят ангажимент към Рейчъл...

— Какво общо има това?

— *Моят* беше да защитавам съпруга й. Пристигнах един ден преди ти да дойдеш. Греъм се беше спазарил за цената. Тебе пък те изпрати да освободиш Рейчъл. Не ти ли е минавало през ум, че това не

е случайно съвпадение? Човекът, който ни беше наел да охраняваме Камичи преди шест месеца, сега ни изпрати пак заедно на острова. Това беше първата задача и на двамата след възстановяването ни.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да се срещнем? — по гърба му полазиха тръпки.

— Нямахте гаранция, че ще се видим там. Но така или иначе аз щях да те проследя.

— Същото щях да направя и аз, ако ролите ни бяха разменени. Греъм е знаел, че ще изпълним съвестно задълженията си.

— Да, знаел е, че колкото и време да ми отнеме, аз все пак ще те намеря.

— Има само няколко души, които биха могли да го сторят. Ти си един от тях и със сигурност щеше да ме откриеш. Искал е да се срещнем лице в лице.

— И да разкрием един на друг общия си кошмар.

— Който всъщност е нереален. Но защо смятаме, че всичко това се е случило в действителност? *Защо Греъм ни събра преди шест месеца, а сега за втори път?*

— Затова зададох въпроса си преди малко. След като не знаем какво ни очаква, трябва ли да вземем Рейчъл с нас? Не я ли излагаме на по-голяма опасност така?

— Тогава какво да правим? Искаш да я оставим тук ли?

— Искам само да разбера какъв беше онзи мъртъв мъж, когото видях пред себе си.

— И аз също — добави Савидж.

— Значи тръгвате — каза Рейчъл.

Те се обърнаха изненадано към нея.

— А аз тръгвам с вас.

3.

Прогнозата за времето излезе вярна. Студен и влажен вятър ги блъсна в лицата, когато излязоха на Пето Авеню. Очите им се насълзиха. Савидж закопча горното копче на палтото си и се загледа в таксито, което ги беше докарало и сега се отдалечаваше към Гринуич Вилидж.

Рейчъл стоеше до него, прикривана от Акира.

— Ще повторя още веднъж — каза ѝ Савидж. — Ако стане нещо, бягай. Не се тревожи за нас двамата. Върни се в хотела. Ако не установим връзка с теб до полунощ, напусни града. Ето ти десет хиляди долара. Мисля, че ще ти стигнат. Казах ти как да се свържеш с родителите си и със сестра си без Пападрополис да разбере. Избери си един град напосоки. Започни нов живот.

— Напосоки ли? А вие как ще ме намерите?

— Няма да те търсим. Мисля, че и друг трудно би те открил. Нали това е целта. Докато стоиш настрана от всичко и от всеки, свързан с предишния ти живот, ще бъдеш в безопасност. Съпругът ти няма да може да те проследи.

— Звучи ми така — започна Рейчъл и потръпна — самотно.

— Другото е по-лошо.

Близо до площад „Вашингтон“ те се пъкнаха в малка уличка, сгушена между по-големите. Стигнаха до една постройка, пред която имаше желязна порта, завършваща с остри шипове. Савидж натисна дръжката. Не остана изненадан, че вратата е заключена.

Започна да разглежда металните пръчки. Бяха високи. Независимо от мита, че нийоркчани се интересуват само от себе си, беше повече от сигурно, че някой ще се обади в полицията, ако се опитат да ги прескачат.

— Ето възможност да покажеш уменията си, Акира.

По пътя бяха спрели в Йист Сайд при един от доверените хора на Савидж, който им беше дал необходимите инструменти.

Акира отвори толкова бързо, сякаш имаше ключ. От честите визити тук и двамата знаеха, че на външната врата няма сензори.

Влязоха първо Савидж и Рейчъл. Акира затвори вратата зад себе си без да я заключва. Кой знае, можеше да им се наложи да бягат.

Огледаха още веднъж уличката. Преди век тук е имало конюшни и по нея са се разхождали екипажи. Фасадите на къщите бяха реконструирани, но стилът не беше променен. Тесните входове се редуваха с двойни порти, през които се е влизало в конюшните. Уличката си беше останала павирана, както преди век. Електрическите лампи бяха във формата на фенери, за да се запази впечатлението, че тук времето е спряло.

Това беше един от скъпите квартали на града.

Повечето прозорци светеха, но Савидж се интересуваше само от тези на къщата вляво.

Тръгнаха нататък. Савидж натисна един бутон. Тежката дъбова врата също бе обкована с желязо, но въпреки това Савидж чу звънеца. След десет секунди натисна отново, изчака още десет и пак звънна. Очакваше да чуе гласа на Греъм.

Никой не се обади.

— Дали е заспал? — учудено попита Савидж.

— В десет вечерта? И със светнати лампи?

— Тогава не иска никой да го безпокои. А може да е излязъл.

— Има само един начин да разберем — каза Акира. — Ако си е в къщи, ще има и резе на вратата.

Вратата беше с две секретни брави. Акира се справи бързо с тях. Натисна дръжката. Вратата се отвори.

Савидж изтича вътре. Беше идвал тук толкова често, че познаваше добре сигналните инсталации на Греъм. Решетките на прозорците служеха и като сензори за натиск. На вратата на гаража също имаше такива сензори, както и на *тази* врата. Ако някой успееше да влезе, трябваше да натисне няколко закодирани бутона на специално табло в един от шкафовете, иначе алармата щеше да се включи след петнадесет секунди. Съседите ще чуят звука и, което е по-важно, полицията също щеше да бъде алармирана.

Той бързо отвори шкафа и натисна бутоните, които помнеше от преди година. Тогава, след няколко опита да надникне зад ръката на Греъм, най-сетне бе успял, оставайки верен на професионалния си навик.

Червената светлина угасна. Сирената не се включи. Савидж се подпря на шкафа. Силуетът на Акира се появи на вратата.

— Проверих този етаж. Няма и следа от него.

Савидж беше толкова зает, че не беше обърнал внимание на силната музика, която се чуваше още като влязоха.

— Той слуша хевиметъл?

— Не, от радиото е — поясни Акира. — Трябва да го е оставил включено, когато е излязъл. Сигурно е искал евентуалният крадец да си помисли, че в къщата има хора и да си избере по-лесна плячка.

— Защо пък Греъм ще си прави тоя труд? Нали, ако някой влезе, ще се изплаши по-скоро от сирената, отколкото от радиото. Докато чакахме отвън Греъм да ни отвори, звънецът едва се чуваше, а за музиката да не говорим. Не мисля, че го е оставил заради крадците.

„Не ми се вярва Греъм да излезе без да изключи радиото. Освен това той не слуша хевиметъл. Мрази електронната музика. Обича само класика“ — мислеше Савидж.

— Нещо не е наред — каза той. — Провери горните етажи. Аз ще сляза в мазето. Рейчъл, ти остани тук.

Японецът тръгна нагоре, а Савидж пресече стаята, която служеше за кабинет на Греъм, макар че приличаше повече на всекидневна. Предназначението ѝ можеше да бъде отгатнато единствено по бюрото в ъгъла, което беше хромирано, със стъклен плот. Отдясно, над камината, имаше рафтове с книги. На отсрещната стена нямаше нищо друго освен стереоуредба с две колони. Тя бе източникът на пулсиращата музика. В средата имаше малка масичка също от хром и стъкло в еднакъв стил с бюрото, а до нея две кожени канапета. По изрядно белите стени висяха само няколко картини, всички на Моне. Това допълваше впечатлението за пространственост, създадено от оскъдното обзавеждане.

Чужд човек не би могъл да знае, че Греъм крие важните документи в ниши зад рафтовете с книги. Целта на стереоуредбата пък беше да предотврати записването на разговорите с няколкото доверени клиенти, които той допускаше в кабинета си. Музиката на Бетовен бе всъщност предпазна мярка против неоткрити микрофони.

На масичката Савидж забеляза три празни бутилки от шампанско. Във високия пепелник на бюрото той видя не само

остатъци от пури, но и една чаша със столче. На дъното ѝ имаше някаква течност.

Отляво на бюрото беше вратата за мазето. Отвори я внимателно. Няколко стъпала водеха към тъмното помещение. Савидж извади пистолета, купен от Ийст Сайд заедно с шперцовете. Акира също си беше осигурил оръжие оттам.

Държеше пистолета с дясната ръка, а с лявата напипа ключа за лампата и го превъртя. Стана светло и той заслиза предпазливо надолу.

Когато стълбите свършиха, Савидж задържа дъх и насочи пистолета напред.

Видя три маси. Върху тях бяха натрупани жици, батерии, дискове и най-различни подслушвателни устройства, цели или разглобени.

Имаше и камина, зад която Савидж не пропусна да надникне. Потта се стичаше от челото му. Тук нямаше какво повече да търси, но той не почувства облекчение от това.

4.

Акира се появи след като свърши с горните етажи. Не беше открил нищо нередно, но Савидж не се успокои. Рейчъл се отпусна на канапето.

Акира прибра пистолета си. Електрическите китари продължаваха да гърмят.

— Сигурно се навиваме излишно. Може да има съвсем елементарно обяснение за тази необичайна за Греъм музика.

— Не ми звучи много убедително.

Рейчъл закри ушите си с ръце и каза:

— Сигурно е обичал да се изтезава.

— Нека си доставим това удоволствие — започна Савидж и посегна към радиото, което най-сетне заглъхна и настъпи благодатна тишина.

— Слава богу — зарадва се Рейчъл. Тя погледна към празните бутилки и продължи — Забелязахте ли ги?

Акира кимна и отговори:

— От шампанско са. Греъм много го обича.

— Е, чак пък толкова. Може ли да изпие три бутилки за една вечер?

— Способен е да погълне доста голямо количество от тази течност, но ти си права. Не е съвсем нормално да изпие три бутилки. Никога не съм го виждал да прекалява.

— Може да е бил с компания — предположи Акира.

— Има само една чаша — отбеляза Рейчъл. — Ако предположим, че е имал гости и е прибрал чашите им, защо тогава не е прибрал и своята, а също и бутилките? Има и нещо друго. Видяхте ли етикетите?

— Не — призна си Савидж. — Какво има?

— Нали казахте, че пие „Дом Периньон“?

— Да, само това признава.

— Е, добре. Две от бутилките са от тази марка, но третата не е.

— Така ли? — изопна се Савидж.

— Освен това, какъв е този шум? — попита Рейчъл.

Савидж се огледа неспокойно наоколо. Ушите му все още бяха заглъхнали, но вече долови приглушено бърмчене.

— Да — отбеляза Акира. — Усещам съвсем слаба вибрация. Откъде ли идва?

— Може да е от хладилника — предположи Савидж.

— Кухнята е на втория етаж — уточни Акира. — Хладилникът не може да се чува толкова отдалече.

— Може да е включена камината.

Акира сложи ръката си на вентилационния отвор и каза:

— Не усещам движение на въздуха.

— Тогава откъде...

— Струва ми се, че идва от вратата до рафтовете с книги — каза Рейчъл и тръгна натам.

Тя отвори вратата и бързо отстъпи назад, тъй като я обгърна плътен сив пушек. Приглушеното бърмчене се чуваше по-ясно. Рейчъл се закашля от задушливия дим.

„Само дето това не е дим“ — осъзна Савидж.

Гаражът на Греъм! Савидж избърза натам. Той беше тъмен, но осветлението от стаята бе достатъчно, за да види кадилака на Греъм. Двигателят работеше и въздухът бе наситен с изгорели газове, а една пълна фигура седеше отпуснато зад волана.

Той се втурна към отворения прозорец на колата и изключи двигателя. Мъчейки се да не диша, Савидж отвори шофьорската врата, измъкна Греъм и го повлече по циментовия под към всекидневната.

Рейчъл бързо затвори вратата след него. Вече бяха навлезли достатъчно изгорели газове, така че когато Савидж си пое въздух, той се задави и се разкашля.

Акира коленичи до Греъм и провери пулса му.

— Лицето му е тъмночервено — отбеляза Рейчъл.

— Въглероден окис — констатира Акира и се наведе към гърдите му. — Сърцето не бие.

Савидж коленичи от другата страна и се обърна към японеца:

— Направи му изкуствено дишане уста в уста. Аз ще се заема със сърцето.

Акира се подчини, а Савидж натисна гръдния кош на Греъм един път, после сложи двете си длани върху сърцето му и започна ритмично да натиска.

— Рейчъл, обади се на бърза помощ — помоли Савидж.

Тя тръгна към телефона, който се намираше върху бюрото на Греъм. Вдигна слушалката и започна да натиска бутоните.

— Остави — каза Акира със слаб глас. — Няма нужда — продължи той, взирайки се в Греъм и после бавно се изправи.

— Не се отказвай!

Акира поклати отчаяно глава:

— Не усещаш ли колко е студен? Погледни краката му. Когато го сложи на пода, те останаха така сякаш още седи в колата. Мъртъв е отскоро, но вече нищо не може да го съживи.

Савидж обърна очи към коленете на Греъм, преглътна и спря да натиска гръдния му кош.

Рейчъл остави слушалката.

В продължение на няколко секунди никой не помръдна.

— Господи — промълви Савидж и склочи ръце. После се изправи с мъка.

Рейчъл приближи, като се опитваше да не гледа към тялото на Греъм.

Савидж изведнъж забеляза колко е преbledняла. Той успя да я хване точно преди да ѝ се подгънат краката. Помогна ѝ да се отпусне на дивана, така че да е с гръб към Греъм.

— Наведи си главата между коленете.

— Изгубих равновесие само за секунда.

— Сигурно е така.

— Вече съм по-добре.

— Разбира се. Ще ти донеса малко вода — предложи Акира.

— Не, наистина мисля, че съм добре. — Цветът на лицето ѝ бавно се възвръщаше. — Само за миг стаята се размаза пред очите ми. Сега вече... — Тя се опита да говори по-уверено. — Ще се оправя. Не се безпокойте. Няма да припадна. Обещах си, че няма да заставам на пътя ви и да ви се пречкам — докато казваше това сините ѝ очи блестяха от гордост и упорство.

— Да ни се пречкаш ли? Точно обратното — отвърна Савидж. — Ако не беше ти, можеше още да не сме открили... — той прехапа долната си устна и погледна към тялото на Греъм. — Горкият мошеник. Дойдох тук, за да се изправя срещу него. Сега мисля, че бих

го прегърнал, ако беше жив. Господи, как ми липсва. — Той се опита да овладее чувствата си. — Какво ли се е случило, по дяволите?

— Искаш да кажеш, какво е *нагласено да изглежда*, че се е случило?

— Точно така.

Рейчъл изглеждаше смутена.

— Три празни бутилки — започна Акира.

— Така. Напил се е и е решил да се поразходи — продължи мисълта му Савидж. — Запалил е колата, но преди да потегли е минал в отвъдното. Изгорелите газове са го задушили.

— Следователят би отхвърлил тази хипотеза.

— Естествено.

— Не разбирам — каза Рейчъл.

— Гаражът беше тъмен, а вратата към стаята беше затворена — поясни Акира. — Дори и пияница би загреял, че първата му работа е да отвори външната врата.

— Освен ако няма дистанционно управление. Може да е мислел, че ще успее да натисне бутона, докато пали колата.

— Всъщност гаражът на Греъм е с двойна врата като на конюшните — отваря се и на двете страни и то ръчно.

— Значи гаражът е оставен нарочно затворен.

— Искаш да кажеш... — Рейчъл търсеше подходящи думи, — *че Греъм се е самоубил?*

— Стоял е тук сам, а радиото е гърмяло, докато си е пиел шампанското и е размишлявал. Когато е изпил достатъчно, за да отпусне нервите си, е решил да излезе с колата. И не си е направил труда да загаси радиото. Защо ли да го прави? После е отишъл в гаража и е затворил вратата към стаята. Запалил е колата. Изгорелите газове миришат ужасно, но след няколко вдишвания клепачите му са натезжали. Унесъл се е и е умрял. Без излишен шум и мръсотия. Да, следователят все пак ще приеме такова обяснение — мрачно заключи Савидж.

Рейчъл изглеждаше доста разстроена.

— Трябва да е имал причина, за да го направи — продължи Савидж.

— Например проблеми със здравето.

Той потръпна и отговори:

— Когато го видях за последен път преди три седмици, не забелязах нищо нередно. Все така пълен, но иначе беше як както винаги. Дори и да са му открили внезапно рак, той е от този род хора, които биха се вкопчили за всяко лечение, докато не разберат, че няма спасение. Едва тогава би посегнал на себе си, но не и преди това.

— Тогава е имал проблеми в работата си.

— Това звучи по-правдоподобно — отбеляза Савидж.

— Със сигурност тези проблеми не са били финансови. Греъм беше състоятелен човек. Имаше различни вложения. Остава едно — някой клиент се е обърнал срещу него или враг на негов клиент е открил за кого работи Греъм и е организирал това нападение.

Савидж обмисляше тази възможност.

— Може да си прав. В разцвета на силите си, когато Греъм е бил сред британските командоси, предизвикателствата са го вдъхновявали. След като се е оттеглил, се е отпуснал, напълнял е от многото шампанско и хайвер. Осъзнаваше, че е загубил способността си да издържа на болка. Той ме тренираше, но неговите собствени умения бяха останали в миналото. Веднъж ми призна, че не би имал шанс, ако излезе лице срещу лице с опитен противник. Ако е бил сигурен, че го преследват и смъртта му ще е мъчителна, би избрал точно такова самоубийство.

— Особено, ако ние с теб го преследваме — допълни Акира.

— Само че преди да ни изпрати в Миконос, той е бил наясно, че можем да се появим и да му поискаме обяснение. Освен това той знае, че колкото и да сме ядосани, никога не бихме посегнали на живота му. Следователят не знае нищо за нас. Предполагам, че няма и да разбере за нашето съществуване.

— Съгласен съм — каза Акира. — Все пак той ще предположи, че някой е преследвал Греъм, иначе сценарият ще се обърка. Вероятно зад тези рафтове, в някоя от секретните папки, полицията ще открие доказателства, че Греъм се е страхувал за живота си.

— И е знаел, че ще пострада.

— Затова е избрал достойнството — сложил е сам край на живота си. Съвсем като японец — свъси вежди Акира.

— Ще ми обясни ли някой какво става тук? — попита Рейчъл.

— Греъм не се е самоубил — отговори Акира.

— Но досега говорехте друго...

— Разсъждавахме от името на следователя — започна Савидж. — Но той не знае, че Греъм не би избрал такава станция. Не знае, че той никога не би смесил „Дом Периньон“ с друго шампанско. Греъм е бил убит. Изпил е насила шампанското, което са намерили в къщата. Две бутилки са им се сторили недостатъчни. Купили са още една, но по техен избор. След като са го убили, са го пренесли в колата и са запалили двигателя, затворили са вратите, уверили са се, че е мъртъв и са си тръгнали.

— Първо са включили радиото на тази станция и то отново по техен избор. Решили са, че така ще бъде по-правдоподобно.

— Справили са се блестящо — каза Савидж. — Ще ги...

— Ще ги накараш да си платят ли? — печалните очи на Акира проблеснаха. — Това се подразбира и без думи.

5.

Савидж хвана Греъм за ръцете, Акира за краката. Рейчъл отвори вратата, като се извърна назад, за да не вдишва изгорелите газове. Двата мъже пренесоха тялото обратно в гаража.

Поставиха го на същото място зад волана. Димът беше все още толкова гъст, че Савидж се стараеше да не диша, докато наместваше Греъм. В края на краищата, кръвта му вече не циркулираше. По законите на гравитацията тя щеше да се разпредели в коремната област и в долните крайници, които щяха да станат пурпурночервени. Ако открие такива места и по горните части на тялото, следователят ще разбере, че то е било премествано.

То наистина беше местено, но не беше лежало достатъчно дълго и кръвта не беше предизвикала червени петна по гърба. Следователят не би заподозрял нищо.

Савидж превъртя ключа и чу двигателя. Той затръшна шофьорската врата и се втурна след Акира към всекидневната.

Стаята беше изпълнена с газове. Савидж се закашля. Рейчъл побърза да затвори вратата след него.

— Прозорците — кратко каза Акира.

Втурнаха се натам. Натиснаха бутоните, които изключваха алармената инсталация, отвориха прозорците и поеха чист въздух.

Студеният вятър повдигна завесите и подгони пушека. Сивите кълба се завъртяха към тавана, разпръснаха се и излетяха през горната част на прозорците.

Савидж стоеше с гръб към вратата за гаража. Вятърът не му пречеше да чува приглушения шум от двигателя на кадилака.

— Съжалявам, приятелю.

— Мислиш ли, че наистина е такъв? — попита Акира. — Приятел не би ни предал. *Защо ли го е направил?*

Гневът и болката се сляха в едно и Савидж прошепна с прегракнал глас:

— Нали това се опитваме да разберем.

Той прекоси стаята и започна да дърпа етажерките с книги.

Стената на това място се отмести и се показаха нови рафтове с метални сейфове по тях. Това бяха документите на Греъм.

Савидж и Акира започнаха да ровят из тях.

Рейчъл стоеше отзад.

— Казахте, че следователят няма да заподозре нищо за вашето съществуване. Какво имахте предвид?

— Съвпаденията са прекалено много. Убийството на Греъм. Идването ни тук. Всичко е свързано.

— Не можете да го докажете.

— Напротив, можем — каза Акира и започна да рови в поредната кутия. — Греъм пазеше тези документи само по една причина — за да обясни доходите си пред данъчните служби. Ако не се налагаше да прави това, никога не би си позволил да държи всички тези папки. Естествено, той взимаше необходимите предпазни мерки, като даваше псевдоними на клиентите си и на хората, които работеха за него. Дори и някой от потенциалните му врагове да стигне до секретната информация, едва ли би научил нещо съществено. Кодът с псевдонимите е заключен в сейфа на една банка. Само Греъм в присъствието на адвоката си има достъп до него, така че кодът е на сигурно място. Само че той не ни трябва, защото ние със Савидж си знаем псевдонимите. Избрали сме си ги сами. Всъщност и ти вече ги знаеш.

Претърсиха и останалите кутии.

— Какво искате да откриете? — попита ги Рейчъл.

— Греъм държеше два вида документи, които бяха взаимно свързани — едните за клиентите, другите за хората, които ги обслужваха. Намери ли нещо?

— Не — отвърна Акира.

— И аз не ги открих.

— *Какво не откри?* — не разбра Рейчъл.

— Нашите папки. Изчезнали са — поясни Савидж.

— Не знаем какъв псевдоним е дал Греъм на Камичи, на сестра ти и на съпруга ти. Мисля, че след като нашите папки не са тук, вашите също са взети. Това е доказателството, за което ти споменах преди малко. Който е убил Греъм, е откраднал и документите. Следователят няма откъде да разбере за нас, нито дори за

псевдонимите ни. Убили са Греъм, за да не се доберем до информацията, която искахме да получим от него.

— Ето и последното му писмо, в което обяснява причините за самоубийството. Акира предвиди, че ще има и такова. Напечатано е разбира се. Защото Греъм не го е съчинил.

— Значи е оставено от убийците му. Добре. Вече ме убедихте. Не разбирам откъде са били толкова сигурни, че полицията ще открие писмото зад тези рафтове?

— Те не бяха плътно до стената.

— Мисля, че е по-добре да тръгваме — каза Акира. — Съседите откъм гаража може вече да са чули странния шум и да са заподозрели нещо. Не е изключено да се обадят в полицията.

Прибраха папките и наредиха обратно кутиите по рафтовете.

Савидж затвори прикритието, като остави съвсем малка пролука, както бяха направили убийците.

Акира включи отново радиото. Гръмна музика.

— Стаята е проветрена. Не усещам миризмата на изгорели газове — отбеляза Рейчъл и затвори прозорците.

Савидж се огледа наоколо още един път и каза:

— Мисля че всичко е така, както го намерихме. И тримата сме с ръкавици, така че няма да намерят наши отпечатъци. Можем да тръгваме.

Акира излезе навън, провери пътя и махна на Рейчъл да го последва.

Савидж включи отново алармената инсталация в шкафа, затвори го, излезе и изчака Акира да заключи входната врата.

Савидж хвана Рейчъл за ръка и тръгнаха към улицата.

— Не забравяйте да заключите и външната врата — напомни им тя.

— Не се тревожи. Няма да забравим. Все пак благодаря, че ми напомни — обърна се Акира към нея. — Бележиш добри успехи.

— Имам ужасното чувство, че докато всичко това свърши — ако изобщо някога свърши — ще съм вече експерт във вашата област.

6.

Те тръгнаха надолу по Пето Авеню и приближиха площад „Вашингтон“. Студеният и влажен вятър шибаше лицата им.

— Дали убийците са напуснали района?

— Така предполагам — отвърна му Акира. — След като са си свършили работата.

— Дали наистина са я свършили? Ако са искали да накарат Греъм да млъкне завинаги, може би очакват ние да го потърсим.

— А как биха могли да знаят за нас?

— Единственото обяснение, което ми идва наум...

— Кажи го.

— ... е това, че Греъм вероятно е работил за хората, които са го убили — довърши Савидж.

— Но защо ще помага на тях, а не на нас? Не го е направил за пари. Той ценеше лоялността у хората. Защо се е обърнал против нас?

— Хей — обърна се Рейчъл към тях. — Нека се опитаме да разберем това. Нали казахте, че убийците на Греъм сигурно са ни проследили. — Тя се огледа назад и продължи — значи ще се опитат да убият и нас.

— При всички случаи ще ни проследят, но чак да ни убиват? Не мисля, че ще го направят — каза Акира. — Загубили са толкова сили да ни накарат да повярваме, че всеки от нас е видял как другият умира. Не ми е ясно защо. Който и да го е направил, ще се опита да запази завоеванията си. Ние сме прекалено важни за някого.

Савидж махна на едно такси и те се пъкнаха вътре.

— Площад „Таймс“ — каза той на шофьора.

В продължение на час те се прекачваха от такси на такси, качваха се и на метрото, после пак на такси и накрая минаха пеша през Сентрал Парк.

Рейчъл се учуди, че вижда толкова много трениращи хора там.

— Мислех, че паркът не е безопасен през нощта.

— Те бягат на групички. Крадците не ги закачат.

Тя се изненада още повече като забеляза, че японецът беше изчезнал.

— Къде е...

— Между онези дървета на хълма. Върна се да провери пътя, по който минахме. Ако някой ни е проследил, ще му види набързо сметката.

— Но той не ни каза какво смята да прави.

— Не беше необходимо да дава обяснения.

— Вие май взаимно си четете мислите.

— Просто знаем какво трябва да се прави в такива случаи.

След десетина минути японецът изникна от храстите.

— Ако са ни следили изобщо, проявили са достатъчно здрав разум да не го правят и тук в парка посред нощ.

Тъмната алея се разклоняваше на това място.

— Оттук, Рейчъл — посочи Савидж надясно. — Най-безопасно е да се върнем в хотела.

7.

Четвъртият мъж размаха своя меч катана. Стоманата изсвистя, удари Камичи през кръста и продължи, като че беше минала през въздух. Разполови тялото му на две части, които отхвъркнаха на различни страни.

Шурна кръв. Вътрешностите му се пръснаха по пода.

Акира изрида от обида и се втурна да разсече гръкляна на нападателя преди да е посегнал отново.

Твърде късно. Онзи вече замахваше към него, стискайки меча здраво в ръце.

Савидж агонизираше на пода, но му се стори, че Акира успя да отскочи встрани навреме и да избегне удара. Но мъжът не замахна втори път. Вместо това Савидж видя как главата на Акира се отдели от раменете му.

Как кръвта бликна от оголения му врат.

Как тялото му се задържа около три ужасни секунди преди да се строполи.

Главата му тупна като тиква, търколи се и спря точно пред него. Закрепи се на основата си, като очите останаха на едно ниво с неговите.

Бяха отворени.

Стори му се, че премигнаха.

Савидж изпищя.

Той се бореше като обезумял да преодолее болката, да раздвижи крайниците си и да ги повдигне. След като не беше успял да защити Камичи и да помогне на Акира, трябваше поне да отмъсти за смъртта им преди убийците да го открият.

В същия миг усети как го притискат нечии ръце и започна да се мята още по-силно. Ръцете се увиха около него. После притиснаха неговите ръце зад гърба, като едва не му изкараха въздуха.

— Не — каза Акира.

Савидж продължаваше да се съпротивлява.

— Не — повтори японецът.

Изведнъж той спря. По гърба му полазиха студени тръпки, макар целият да беше потънал в пот.

„Акира!“

„Това е невъзможно!“

„... прегръща ме силно.“

„Не! Ти си мъртъв!“

Акира отмести лицето си малко назад. В тъжните му очи се четеше тревога — очите, които току-що беше видял да премигват, след като отсечената му глава се търкулна към него и остана на пода.

Акира повтори отново, този път шепнешком:

— Не.

Савидж бавно се огледа наоколо. Образът на потъналия в кръв коридор в „Медфорд Гап“ се разсея и отстъпи място на някаква приятно обзаведена стая. Осъзна, че се намира в апартамента на хотела близо до Пето Авеню.

Беше почти тъмно. Светеше само една слаба крушка в ъгъла до вратата за коридора.

Савидж въздъхна и се успокои.

— Вече съм по-добре — каза той.

— Сигурен ли си? — Акира продължаваше да го държи.

— Сънувах кошмар.

— Не се и съмнявам, че е същият като моя. Можеш да вържеш краката си.

Савидж кимна.

Акира се дръпна и той се отпусна обратно на дивана.

Вратата към спалнята се отвори и Рейчъл се показа. Погледна въпросително и бързо се приближи към тях. Беше облечена с къса синя нощница, която подчертаваше бюста ѝ. От резките ѝ движения краищата на нощницата се разтваряха.

Този факт явно не я смущаваше. Акира и Савидж също не му обърнаха голямо внимание. Тя беше част от отбора.

— Чух те да викаш — обърна се тя към Савидж. — Какво става?

— Сънувах кошмар.

— *Онзи* кошмар ли?

Той кимна, а после се вторачи в Акира.

— И аз го сънувам — каза японецът. — Всяка нощ.

Савидж смутено продължаваше да се взира в него.

— Мислех, че след като вече се срещнахме, този сън ще си отиде.

— И аз така си въобразявах.

— Опитвах се да не говоря за това — обезсърчено размаха ръце Савидж. — Още не мога да преодолея убеждението си, че те видях мъртъв. *Виждам* те пред себе си на сън! *Чувам* гласа ти! Ако поискам, мога да те пипна! И все същото. Вече сме заедно от няколко дни, но съм убеден, че *преди шест месеца те видях как умираш*.

— А аз видях *теб*. Когато започна да се съмнявам в това, винаги си спомням тези шест мъчителни месеца. Белезите по ръцете и краката ми напомнят за това.

Савидж разкопча ризата си и показа двата хирургически белега, единия отляво под ребрата, другия отдясно над тазобедрената кост.

— Трябваше да ми извадят далака и апендикса, защото бяха разкъсани.

— И моите трябваше да бъдат извадени по същата причина — Акира вдигна дрехите си нагоре и показа своите белези.

— Е, вече знаем... имаме доказателства... за насилието над вас — каза Рейчъл. — Очевидно обаче, че вашата „смърт“ — по-точно тази част от вашия сън — е наистина само сън.

— Не разбираш ли, че в това няма логика? — попита Савидж. — Това, че Акира е жив, не променя нищо. Аз знам какво съм видял. Полошо е от така нареченото *deja vu* или зловещото чувство, че си преживял това и преди. По-скоро ми прилича на обратната ситуация. Не знам как да я опиша. Може би *jamais vu*, т.е. това, което смяташ, че си видял, в действителност не се е случило. И все пак се е случило. Това, което виждам сега, е невъзможно. Искам да разбера защо срещу мен стои призрак.

— Не си единственият.

— Но Греъм е мъртъв. Кой друг може да ни каже какво се е случило? Как ще открием отговора? Откъде да започнем?

— Защо не... — не се доизказа Рейчъл.

— Да? Продължавай — подкани я Савидж.

— Просто си мислех да ви предложа...

— Доста добри предложения ни даде напоследък — окуражи я и Акира.

— Не е ли очевидно? — Рейчъл потръпна и продължи. — От всичко, което съм чула досега знам, че и двамата мислите непрекъснато за това, но го отхвърляте като невъзможно.

— Какво е то? — попита Акира.

— Трябва да отидете там, където е започнало всичко това преди шест месеца. Мястото, за което непрекъснато говорите.

— Планинският комплекс „Медфорд Гап“.

8.

Те поръчаха закуска в стаята и малко след седем напуснаха хотела. По обиколни пътища стигнаха до една агенция за наемане на коли. Отначало Савидж мислеше да помоли някой от помощниците си да му осигури кола, но после се отказа. Колкото по-малко хора знаеха, че е в града, толкова по-добре. Особено след убийството на Греъм.

Рейчъл им призна, че също е имала кошмари. Сънувала Греъм, отпуснат зад волана на своя кадилак, обвит от изгорели газове, пътуващ към вечността. Все някога горивото трябваше да свърши. Имаше възможност тялото му да остане няколко дни в гаража, да се подуе и да започне да се разлага, изпълнено с червеи, докато ужасната миризма не накара някой от съседите да се обади в полицията.

Отвратителната картина на червеите, пълзящи по лицето на Греъм, я бе заставила да се събуди от ужас.

— Защо не се обадихме в полицията и да кажем, че сме съседни на Греъм и сме разтревожени от подозрителния шум в гаража? — попита тя.

— Полицията има начин да проследи откъде се обаждаме. Правят го, когато някой се обади и съобщи за някакъв инцидент без да си остави номера. Ако се бяхме обадили от телефона на Греъм или от уличен телефон, веднага щяха да разберат, че не сме му съседни. След като не знаем какво са замислили убийците на нашия агент, по-добре ще е да оставим нещата да се развиват по техния сценарий.

Вече напуснаха града с наетата кола. Савидж беше на кормилото, Рейчъл беше потънала в дълбок размисъл, а Акира спеше на задната седалка.

Опитвайки се да следва онзи злополучен маршрут, Савидж излезе от Манхатън през моста „Джордж Вашингтон“ и мина границата на щата Ню Джърси, като се насочи към шосе номер 80. Двадесет минути по-късно той вече се взираше в надписите на крайпътните мотели.

Отминаха „Холидей Ин“, най-добрия в този край.

— Ето го — каза Савидж. — „Хауард Джонсън“. Тук разменихме куфарчетата. Това ме озадачи.

Беше ясен октомврийски ден, слънцето бе прогонило студа от предишната нощ. Когато навлязоха в Пенсилвания, покрай пътя започнаха да се забелязват все повече скалисти възвишения. След около половин час възвишенията се превърнаха в планини.

Рейчъл очевидно беше започнала да се успокоява.

— Винаги съм обичала есента — сподели тя. — Листата, които сменят цветовете си.

— Последния път, когато бях тук, листата още не бяха напъпили. Имаше дори сняг. Сняг, *покрит с кал*. Беше на смрачаване. Облаците приличаха на въглищен прах, разсипан по небето. Акира, — обърна се той към японеца — събуди се. Наближаваме отклонението.

Савидж се насочи към изхода на магистралата. Той си спомни инструкциите отпреди шест месеца и успя да открие пътя сред плетеницата от по-тесни пътища. Видя надписа: „МЕДФОРД ГАП“.

Градът беше малък и безинтересен. Нямахше почти никакво движение. Забелязаха само няколко пешеходци. Не всички магазини работеха.

— Акира, какво си спомняш за града? Такъв ли беше и тогава?

— Минахме по тъмно. Уличните лампи светеха, но друго не е останало в паметта ми. На главното кръстовище завихме наляво.

— Тази улица е без изход — каза Савидж и обърна обратно към центъра. — Ясно, че не съм налучкал пътя. Ето. Мисля, че е тук.

Зави наляво и скоро пое по стръмно шосе с много завои. Спомни си, че преди шест месеца калта и снегът по края го караха да се страхува от насрещното движение. Пътят беше тесен и той не би могъл да маневрира, ако тогава срещу него излезеше кола.

Както и преди, пътят беше безлюден, но сух. При това на дневна светлина Савидж забеляза и отбивките отстрани, така че вече не мислеше за насрещното движение.

— След малко ще видиш нещо много интересно, Рейчъл. Най-странната постройка, която можеш да си представиш. Смесица от най-различни стилове. Дължината ѝ е около триста метра.

Изкачиха най-високата част и завиха покрай скалата. Савидж внезапно натисна спирачките. Коланът се вряза в тялото му. Колата занесе.

Той гледаше и не можеше да повярва на очите си.

Пътят беше свършил внезапно. Пред тях имаше само камъни и дървета в шарена премяна.

— Какво става?

— Пак не си улучил пътя — отвърна Акира.

— Не. Това е пътят.

— Тогава беше тъмно. Откъде си толкова сигурен? Опитай отново.

Савидж се съгласи.

След като провериха всички възможни пътища, които водеха от Медфорд Гап към планината, решиха да спрат и да попитат някой.

Няколко мъже стояха до входа на една механа, дъвчеха и плюеха тютюн.

— Как да стигнем до планинския комплекс „Медфорд Гап“? — попита ги Савидж.

— Планински комплекс ли? Не съм чувал за подобна гадост — неприветливо отговори единият.

9.

Савидж караше бързо, завладян от непреодолимото желание да се махне оттук.

— Сигурен съм, че беше точно на това място — каза той като натисна педала на газта още по-силно. — Акира и аз го видяхме с очите си. Спахме там. Хранихме се в неговия ресторант. Охранявахме Камичи. Цели три дни и три ноци!

— Беше толкова стар — продължи мисълта му японецът. — Със старовремски свещници. Дървено стълбище. Сякаш още усещам миризмата на мухъл и на пушек от дървата в камината.

Колата навлезе в завой. Опитвайки се да овладее кормилото, Савидж изведнъж осъзна, че се движи прекалено бързо и намали скоростта. Видя надпис: „ВНИМАНИЕ! ПАДАЩИ КАМЪНИ“ и едно голо възвишение, а по-нататък изоставена постройка, бивш сервиз. Табелата беше откачена, прозорците изпочупени. Савидж реши да спрат там за малко.

— Разпитахме толкова хора — започна Савидж, като продължаваше да стиска волана, макар че колата не се движеше. — Нямаха и най-малка представа за какво говорим.

Той отвори вратата и излезе на чист въздух. Акира и Рейчъл направиха същото.

— Не беше някой малък хотел, за който местните жители може и да не са чували — каза Савидж. Погледът му блуждаеше по околните възвишения, но той не ги забелязваше. — Това трябва да е била главната туристическа атракция в района. Даже носеше името на близкото градче.

— Но ние проверихме всяка пътека, която води нагоре.

— Дори се върнахме пак по онзи път, по който смятате, че сте минали преди — отбеляза Рейчъл. — Търсихме и между дърветата, да не би хотелът да е изгорял. Нямаше и следа от пожар. За половин година гората не може да погълне основите на такава голяма постройка.

— Естествено — съгласи се Савидж. — То една хижа да изгори, пак ще има някакви следи, а какво остава за такъв голям хотел. Не

може и да го забравят за толкова кратък срок. Щяха поне да ни кажат, че е имало пожар. При всички случаи трябваше да намерим поне езерото, но и това не успяхме да направим!

— Въпреки всичко, ние сме сигурни, че хотелът и езерото съществуват — каза Акира.

— Сигурни? — учудено попита Савидж. — Колкото сме сигурни, че сме се видели един друг мъртви. Но ние сме живи.

— Излиза — започна колебливо Акира, — че планинският комплекс никога не е съществувал.

Савидж въздъхна и кимна.

— Чувствам се така... Снощи като говорихме в хотела се опитах да го обясня. Jamais vu. Нищо не се е случило наистина. Не мога да се доверявам повече на спомените си. Сигурно ще полудея.

— Какво е станало с нас?

— Къде? И защо? — намръщено допълни Савидж.

— Да продължаваме по стъпките ви — предложи Рейчъл. — Къде отидохте след това?

— В болницата — отговори Савидж.

— Моята се намира в Харисбърг на сто мили на запад. Пренесли са ме с хеликоптер.

— Харисбърг ли каза? — изтръпна Савидж. — Никога не си го споменавал.

— Не е станало дума. Как странно ме гледаш. Само не ми казвай, че и *ти* си бил там.

— Твоят лекар рус ли беше?

— Да.

— И имаше лунички?

— И очила?

— И се казваше...

— Хамилтън.

— Мамка му — изпсува Савидж.

Тримата се втурнаха към колата.

10.

— Какво ли я е задържало? — попита Акира.

— Минали са само десет минути.

Бяха оставили Рейчъл за малко, тъй като не можеха да намерят място за паркиране. Макар че се опита да успокои Акира, самият той вече започваше да се притеснява. Не само защото беше длъжен да я охранява, но и поради надигащото се в него чувство.

Беше късен следобед. Движението бе доста натоварено. Савидж зави надясно, като не преставаше да се оглежда.

— Ето я — посочи Акира.

Успокои се, като я видя да излиза от градската библиотека. След минута тя се качи при тях и той потегли.

— Проверих телефонния указател — каза тя. — Ето и фотокопие от картата на града. Взех и списъка на болниците в района. Ще ни отнеме доста време, тъй като не са малко. Сигурни ли сте, че не си спомняте името на болницата?

— Не са ни го споменавали — отговори Акира.

— Сигурно е било изписано на чаршафите и на пижамите.

— Бях упоен от демерола — каза Савидж. — И да е имало някакъв надпис, не съм го забелязал.

Акира изучаваше списъка. Започна да го чете на глас:

— „Централна остеопатична болница“, „Обществена болница“, „Щатска болница“.

— Остеопатична ли каза? — попита Савидж. — Звучи ми като „хиропрактика“. Това не беше ли лекуване чрез манипулации на гръбначния стълб и ставите?

— Не. Остеопатичната медицина смята, че повечето болести се причиняват от силния натиск при нараняване и разместване на костите.

Савидж се опита да схване, но поклати глава:

— Все пак трябва да опитаме навсякъде.

11.

— Съжалявам, господине — каза възрастната жена на информацията в Обществената болница в Харисбърг. — Нямаме доктор Хамилтън.

— Моля ви — опита да настоява Акира, — проверете пак.

— Вече три пъти проверявам. Няма такова име в компютъра.

— Може да не е от персонала. Ако има частна практика и само изпраща тук пациенти? — опита се да я склони японецът.

— Е, това не е изключено — отговори жената.

— Няма смисъл — каза Рейчъл.

Савидж и Акира я погледнаха изненадано.

— Проверих в указателя — обясни тя. — Гледах специално страницата за частно практикуващи лекари. И там го няма.

— Още не сме проверили всички болници.

Те пресякоха фоайето и се насочиха към изхода.

— Притеснява ме нещо друго — сподели Рейчъл. — На страниците с допълнително записани телефонни номера, също нямаше такова име.

— Значи телефонът му не е включен в указателя.

— Че кой лекар ще допусне това?

12.

Възпълният мъж на информацията в Щатската болница поклати глава, натисна още някакви бутони на клавиатурата, погледна екрана на компютъра и сви устни.

— Не. Нямаме такъв лекар. Съжалявам.

— Но това е невъзможно — промълви Савидж.

— След Медфорд Гап всичко е възможно — възрази Акира.

— Трябва да има някакво обяснение — каза Савидж и в същия момент нещо му хрумна. — Минали са цели шест месеца. Може да е напуснал, да се е преместил в друг град.

— Как ще разберем дали е така? — попита Рейчъл.

— Трябва да отидете в Личен състав. Тук в компютъра имаме само имената на работещите при нас лекари.

— А къде...

Човекът ги упъти и каза:

— Трябва да побързате, защото вече е пет часа и скоро ще затворят.

— Аз ще се заема с това — предложи Акира. — Савидж, обади се в службите Личен състав на останалите болници.

Той забърза надолу по коридора.

Савидж се затича към телефонните апарати в ъгъла, като се опитваше да не се блъска в хората. Рейчъл тръгна след него.

— Ще се срещнем тук след малко — каза тя изведнъж.

— Но къде...

— Имам една идея.

Савидж я видя как попита нещо на информацията. Но сега го интересуваха само телефоните. Всичките бяха заети. Погледна си часовника — пет без шест минути. Видя свободен телефон и пхна нетърпеливо монетата. Рейчъл изчезна някъде.

13.

Седяха в барчето на болницата и гледаха към чашките си с кафе.

— В личен състав не намериха такава име — наруши мълчанието Акира.

— В другата болница са имали такъв лекар — каза Савидж.

Акира го погледна напрегнато.

— Преди три години — уточни Савидж. — При това жена. Починала е от удар.

Акира се отпусна на облегалката си.

— Струва ми се, че доктор Хамилтън съществува толкова, колкото и Планинският комплекс — мрачно отбеляза Савидж.

— Това не са единствените неща, които не съществуват — вметна Рейчъл. — Вие двамата си мислите, че съществувате, но не е така.

— За какво говориш? — попита Акира.

— Поне що се отнася до болниците в Харисбърг — поясни тя. — Вече проверих тук. Обадох се и в другите болници. Искрах им една и съща информация.

— Каква информация? — попита Акира.

— Във финансовата служба се обработват сметките на пациентите. Знаех какви имена сте използвали, така че се престорих на застрахователен агент. Казах им, че сме платили лечението ви, но сега са възникнали някои спорни въпроси. Хората, с които разговарях, бяха доста учтиви. Провериха в компютрите си. Никога няма да познаете какво ми отговориха. Навсякъде ми казаха, че нямат данни за вас.

Савидж стисна чашата си толкова силно, че едва не я счупи.

— Тогава къде, по дяволите, сме били?

— Остава ни само Остеопатичната болница. Но имам усещането...

— ... че ще получим същите отговори, нали? — довърши мисълта ѝ японецът. — Няма хотел „Медфорд Гап“, няма доктор Хамилтън, не съм видял как умира Савидж, нито пък той ме е видял. Какво друго, което мислим, че се е случило, не се е случило?

Савидж се изправи рязко и тръгна нанякъде.

— Къде отиваш? — попита го Рейчъл и побърза да го настигне, последвана от Акира.

— Отивам на информацията.

— Но защо? — учудено попита Рейчъл като се стараеше да не изостава. — Вече им зададохме достатъчно въпроси. Какво се сети?

— Има нещо, което забравихме да ги питаме. Как да намерим проклетата Бърза помощ.

14.

В ярко осветения вестибюл ги посрещна загрижена сестра.

— Какво има, господине? Мога ли...

Тя се намръщи, когато видя напрежението, изписано по лицето на Савидж. Отправи поглед към Рейчъл и Акира.

— Искам да видя лекаря — каза Савидж.

— Случило ли ви се е нещо? Злополука ли сте претърпели? Не виждам да сте ранен. Някой друг ли има нужда от помощ?

— Казах, че искам да говоря с доктора.

Тя погледна недоумяващо и отвърна:

— Разбира се, господине. Моля, изчакайте тук.

Сестрата изчезна надолу по коридора.

— Спокойно — обърна се Акира към Савидж.

— Опитвам се, но не ми се отдава кой знае колко. Трябва да разбера...

Преди да довърши, сестрата се върна заедно с висок лекар, облечен в зелени дрехи.

— С какво мога да ви помогна, господине? — попита мъжът, като се приближи внимателно до Савидж. — Аз съм доктор Рейнолдс, дежурен лекар на тази смяна.

— Искам да ми направите рентгенова снимка.

— Защо? Какви оплаквания имате?

— Всичко ме боли.

— Къде точно? Гръдният кош? Ръката? Къде?

— Навсякъде.

— Моля?

— Искам... искам... да ми направите пълно рентгеново изследване.

— Чак пълно... Защо не... По-добре ми опишете симптомите си.

— Боли ме всичко — от главата до петите. Не мога да издържам повече. Трябва да знам какво ми е. Само ми направете това изследване.

— Не можем просто така...

— Ще си платя.

— Проблемът не е в парите. Вашият домашен лекар знае ли за оплакванията ви?

— Пътувам много и нямам определен лекар.

— Така без диагноза...

— Вече ви казах, че ще платя.

— Обясних ви, че това не е най-важното. Не можем да ви облъчваме безпричинно. Щом болките ви са толкова непоносими, защо не дойдете да ви прегледам?

— Името ви, моля? — попита сестрата. — И името на застрахователната ви компания.

— Промених решението си — отговори Савидж.

Лекарят се намръщи недоволено.

— Не искате ли да ви преглеждам?

Савидж поклати глава. Физиономията на лекаря не му вдъхваше доверие.

— Мислех, че... ако помоля... Приятелите ми имат право. Не се притеснявайте.

— Все пак нещо не е наред.

— Да, така е. Въпросът е — какво е то? Ще последвам съвета ви и ще си намеря домашен лекар.

15.

Възрастният лекар със сива коса и тиранти, който беше съгласен да направи рентгеново изследване на всеки, способен да плати пет хиляди долара, излезе от вратата с табелка: „САМО ЗА ПЕРСОНАЛА“.

— Готово ли е? — поинтересува се Савидж.

— Снимките са чудесни. Няма да се наложи да ви облъчваме отново. Проучих ги най-внимателно.

Савидж не можа да прикрие нетърпението си:

— И какво открихте?

— Толкова пари дадохте, защо не дойдете да ги разгледате сами?

Докторът ги поведе навътре към слабо осветена стая. Отдясно имаше шкафове, а отляво по стената висяха готовите снимки, закачени пред флуоресциращи екрани. — Това са вашите — обърна се лекарят към Савидж. — А онези са вашите — погледна той към Акира.

Те се вторачиха в тях. След около минута японецът поклати глава и каза:

— Не мисля, че разбирам нещо от тези снимки.

— Помолихте ме да ви кажа дали всичко е наред след многобройните счупвания. Първо искам да знам за какви *счупвания* става дума?

— Исусе — промълви Савидж, — знаех си.

— Не знам какво имате предвид, но съм сигурен в това, което виждам. — Докторът посочи с молив няколко снимки. — Ще ви спестя медицинските термини. Това е горната част на десния крак, а това долната. Ето и левият крак, ръцете, ребрата, черепа. Не забелязвам следи от счупване.

— Ние *мислехме*, че са били счупени.

— *Мислехте*? Толкова многобройни наранявания не биха могли да оставят място за съмнение. Страданията ви трябва да са били ужасни.

— Така беше — съгласи се Савидж.

Той потръпна. Рейчъл стисна ръката му.

— Как може да сте страдали, след като не е имало счупвания?

— Това е проклетият въпрос. Повярвайте ми. Ще направя всичко възможно, за да разбера.

— Добре. След като сте се заели с това, опитайте се да разгадаете още, нещо. Не обичам съвпаденията. И двамата казвате, че сте имали еднакви счупвания, които всъщност не съществуват. Но все пак и двамата *имате* следи от хирургическа намеса — той посочи отново към снимките. — Но това не е резултат от счупени кости.

— Да, и на двамата ни отстраниха далака и апендикса — поясни Акира.

— Вече ми показахте белезите. Изглеждат така, все едно че наистина са ви оперирали. Не мога да разбера по рентгеновите снимки, но не това исках да кажа преди малко. Имам предвид, че следите от операция са на черепа ви.

— Какво? — извика Савидж.

— Естествено, нали имаме фрактури по черепа.

— Не. Виждате ли тези малки кръгчета? Над лявото ухо. Това е неоспоримо доказателство.

— За какво?

— За хирургическа намеса в мозъка откъм лявото слепоочие. Никой от вас ли не знае за това?

Савидж се поколеба какво да отговори.

— Попитах ви нещо.

— Не — отговори Савидж. — Не знаехме.

— Трудно ми е да ви повярвам.

— Нямаше да ви е толкова трудно, ако бяхте прекарвали последните дни с нас. Моля ви — Савидж преглътна и продължи, — помогнете ни.

— Как? Направих каквото можах.

— Не, моля ви. Къде да отидем? Към кого да се обърнем?

— Всичко, което бих могъл да ви кажа е — докторът погледна към снимките, — че го е направил гениален хирург. Аз съм обикновен практикуващ лекар, но се интересувам от последните медицински новости. Не съм чувал за подобно нещо. Прекалено сложно ми се вижда, но е извършено прецизно. Искате да знаете къде да отидете, нали? Там, където парите могат да ви осигурят най-доброто. При най-известните неврохирурзи.

JAMAIS VU

1.

Името на хирурга, при когото отидоха, беше Антъни Сантизо. Той имаше гъста черна коса, мургава кожа и изключително интелигентни очи. В чертите на лицето му се долавяше някакво изтощение — последица от умората, както предположи Савидж, тъй като докторът идваше от седемчасова операция. Тялото му обаче беше стегнато, вероятно от редовната игра на тенис. Хирургът им беше казал, че няма много свободно време, защото след час трябва да бъде на корта.

— Знаем колко сте зает — започна Савидж. — Благодарим ви, че отделихте малко време за нас.

Сантизо повдигна рамене и отвърна:

— Не бих го направил, но неврохирургът, с когото е говорил вашият лекар от Харисбърг, ми е бивш съученик и добър приятел от медицинския факултет в Харвард. Мисля, че е постъпил добре, като ви е насочил към мен.

Бяха във Филадельфия, в университетската болница на Пенсилвания. Тя се намираше на сто мили източно от Харисбърг. Решиха, че ще стигнат по-бързо дотук, отколкото до другата голяма университетска болница на Пенсилвания, която беше два пъти по-далеч, в Питсбърг.

— Заплетените случаи ме интересуват — Шерлок Холмс, героите на Агата Кристи... Винаги разбулват някаква тайна. Но мозъкът е най-голямата загадка, ключът към това, което ни прави хора. Затова избрах тази специалност.

В безупречно чистия кабинет влезе секретарката с поднос в ръце.

— Чудесно — каза Сантизо. — Точно навреме. Това е билковият ми чай. Искате ли да го опитате?

— Да — отговори Акира. — Аз не бих отказал.

— Страхувам се, че не е толкова силен като японския.

— Сигурен съм, че е освежителен.

Сантизо се поклонил леко и каза:

— В Харвард учих с един ваш сънародник. Никога няма да забравя какво ми каза той. Тъкмо бяхме започнали стажантската си практика. Дългите изморителни дежурства направо ми взеха силите. Мислех, че ще умра. Тогава той ми каза: „Когато не си на дежурство, трябва да се занимаваш с нещо, което ти е приятно.“ Отговорих му, че не го разбирам. „След като съм капнал, как ще намеря сили за каквото и да било?“ — попитах аз. И знаете ли какво ми каза? „Състоянието ти е причинено от нервно изтощение на мозъка. Трябва да противопоставиш на нервното напрежение *физическа* умора.“ Казах му, че не виждам смисъл във всичко това. Отговори ми само с една дума.

— *Уа* — подсказа Акира.

Сантизо се засмя.

— Точно така. Знаете ли, вие ми напомняте за вашия сънародник.

— *Уа* — повтори Рейчъл, като наблегна на думата и се намръщи.

Всички се обърнаха към нея, а тя засрамено погледна към чашата си.

— Това означава „баланс“ — поясни Акира. — Умората на духа се неутрализира от...

— ... физически упражнения — довърши Сантизо. — Колко беше прав вашият сънародник. Трудно ми е да намирам време и трябва да ви призная, че след изтощителните дни и нощи не ми се прави нищо. Но се *налага* да го правя, защото тенисът ми помага да бъда по-добър неврохирург — той погледна часовника си. — След петнайсет минути трябва да съм на корта, така че покажете ми тези озадачаващи снимки. — Той ги взе и добави — Не унивайте толкова бързо. Не забравяйте за „*уа*“. За тениса и неврохирургията. За Шерлок Холмс.

2.

— М-м.

Сантизо стоеше в ъгъла на кабинета и се взираше внимателно в снимките пред флуоресцентния екран.

Той ги разглеждаше вече няколко минути. Беше скръстил ръце и слушаше обясненията на Савидж за събитията, които ги бяха довели при него.

— Персонални защитници ли казвате? — попита Сантизо, като не отделяше поглед от екрана. — Струва ми се, че имате доста интересна професия. Но дори и това...

Той се обърна към Савидж и Акира, извади нещо като химикалка от джоба на ризата си и разгледа лявото слепоочие на всеки от тях.

— Ммм.

Сантизо седна зад бюрото си, отпи няколко глътки чай и се замисли.

— Този хирург е свършил работата си много добре. Сътворил е произведение на изкуството. Имайте предвид, че говоря само за козметичната страна на тази процедура, т.е. за умелото прикритие на хирургическата намеса. Калцирането около мястото, където е била отделена част от черепа и после поставена отново, е минимално. Виждате ли, обикновено това се извършва като се пробиват дупчици в черепа по краищата на определеното място. Всичко се изчислява така, че бургията да не засегне мозъка. В дупчиците се пъха много тънка и здрава метална нишка и се насочва към срещуположния отвор. Хирургът хваща двата края на нишката и дърпа нагоре. Тази процедура се повтаря и с останалите отвори, докато се отстрани необходимата част от черепа. Казах ви, че нишката е тънка, но все пак не чак толкова, че да не остави следи след калцирането. Тези отвори не биха могли да останат незабелязани на рентгенова снимка. В този случай обаче — Сантизо потърка брадичката си — няма отвори, а само това малко кръгче, което прилича повече на капаче от костта, която е била отстранена и поставена отново. Линията между него и черепа е толкова фина, че почти не се забелязва калциране. Изненадан съм, че обикновеният лекар, при когото сте ходили, е могъл да го забележи.

— Но след като не е използвана обичайната техника, тогава как е направено всичко това? — попита Савидж.

— Именно там е цялата работа — отговори Сантизо. — Хирургът би трябвало да използва петмилиметрова бургия, за да направи отвор с размера на капачето, за което ви споменах. Но той не е искал да оставя следи. Единственото обяснение, което ми идва наум... Костта трябва да е била изрязана с лазерен лъч. Лазерът вече се използва в очната хирургия. Само въпрос на време е да започне да се прилага и в другите клонове на хирургията. Аз съм правил някои експерименти и затова ви казах, че този, който е извършил операцията, е сътворил произведение на изкуството. Без съмнение той е изключително надарен и много добре запознат с последните новости в нашата област. Все пак не бих казал, че това е уникална операция. Между водещите неврохирурзи познавам поне десетина, като включвам в това число и себе си, които биха могли да не оставят следи след подобна операция. Веднага трябва да добавя, че това е само формалната страна на всяка хирургическа намеса. Най-важният критерий си остава целта на операцията. Тъй като не знам защо е извършена, не бих могъл да дам оценка за същината на работата във вашия случай.

Акира го прекъсна:

— Може ли хирургията да обясни...

— ... вашата дилема ли? Възможно е. Но все пак не съм убеден. Какъв беше терминът, който употребихте? Противоположното на *deja vu*, нали така?

— *Jamais vu* — подсказа Савидж.

— Да. Нещо, което *мислите*, че сте видели, а то *никога* не се е случвало. Не съм много добре запознат с тази концепция, но обичам да научавам нови неща. Ще запомня вашия израз. И все пак, ако не бяха тези рентгенови снимки, щях да си помисля, че сте някакви мошеници и да ви изгоня.

— Признавам, че това, което ви разказахме, звучи невероятно — отвърна Савидж. — Трябваше да поемем риска, че може и да не ни повярват. В нашата работа предпочитаме да се доверяваме на фактите. Ние се занимаваме с *физични* проблеми, ако мога така да се изразя. Например, как да осигурим безопасното придвижване на Главния, как да избегнем куршума на убийците, как да избягаме от

преследване. Но тук физичните факти не отговарят на реалността. На нашите усещания за нея. Ние сме толкова объркани, направо бих казал невротизирани, което сигурно е нормално в случая. Освен това ни е страх.

— Да, забелязах го по очите ви. Искам да съм откровен докрай с вас. Програмата ми е прекалено натоварена. Съгласих се да ви приема, само защото моят съвипускник ме помоли за това. Каза, че ще бъда заинтригуван. Да, наистина е така. — Сантизо отново погледна часовника си и добави: — Половин час ще играя тенис, после ще направя няколко обиколки. Чакайте ме тук, да речем след около два часа и половина. Ще помоля и един колега да дойде. Междувременно искам да отидете отново в рентгеновия кабинет — завърши той и вдигна слушалката.

— Трябва ли да си правим още снимки? Тези не са ли сполучливи?

— Не, искам да ви направят магнитнорезонансно изследване.

3.

Един крехък човек с брада и спортни дрехи, които му бяха малко широки, седеше срещу Сантизо, когато се върнаха.

— Това е доктор Уайнберг — представи го той.

Тримата се ръкуваха с него.

— Доктор Уайнберг е психиатър.

— О-о — изненадано възкликна Савидж и започна да се върти неспокойно на стола си.

— Това притеснява ли ви? — попита Уайнберг учтиво.

— Не, не разбира се — отговори Акира вместо него. — Имаме проблем и горим от нетърпение да го разгадаем.

— С цената на всичко — допълни Савидж.

— Чудесно — каза Уайнберг и си извади тефтерче и химикалка. — Надявам се, че не възразявате.

Савидж се притесни още повече. Той избягваше разговорите му да бъдат документирани, но в случая беше принуден да каже:

— Както желаете.

— Добре.

Уайнберг отбеляза нещо в бележника си. На Савидж му се стори, че това бяха датата и часа.

— Всеки момент ще ми донесат магнитнорезонансното изследване — каза Сантизо. — Докато чакаме, доктор Уайнберг ще ви зададе няколко въпроса.

— *Jamais vu*. Разбрах, че този израз е ваше изобретение — обърна се той към Савидж.

— Точно така. Само това можах да измисля, за да опиша състоянието ни.

— Опитайте се да ми го обясните.

Савидж започна. Акира допълваше от време на време по нещо. Рейчъл само слушаше напрегнато.

Уайнберг си водеше бележки.

— И така, да обобщим. Вие двамата казвате, че всеки е видял как другият умира. Не сте могли да откриете хотела, където е настъпила

тази предполагаема смърт. Не сте намерили и болницата, където са ви закарали след инцидента, нито лекуващия ви лекар.

— Правилно.

— И тези събития са се случили преди шест месеца?

— Да.

Уайнберг въздъхна.

— За момента... — той остави химикалката си — смятам, че вашата дилема е хипотетична.

— Смятайте каквото желаете — отговори му Савидж.

— Не се изразих така, за да ви противореча.

— Не съм казал подобно нещо.

— Ще се опитам да ви обясня — Уайнберг се облегна назад. — Обикновено познавам добре пациентите си. Имам всичките им данни. Ако е необходимо, мога да се обърна към близките им или към техните работодатели. В този случай обаче, не знам почти нищо за вас. Имам само вашата преразказана история — да се изразя по-меко — за миналото ви. Няма как да засека тази информация. Съответно не мога и да ви повярвам. Бих могъл единствено да си помисля, че сте патологични лъжци, жадуващи за внимание или репортери, които проверяват наивността на читателите си с поредната „сензация“.

Сантизо не остана много доволен от думите му и каза:

— Макс, разказах ти тяхната история. Показах ти и снимките им. Те ме заинтригуваха. Дай ни някакво обяснение...

— Само като логическа задача в рамките на дискусиата.

— Е, и какво е то? — подкани го Сантизо.

Уайнберг си пое въздух и продължи:

— Най-вероятното обяснение ми се струва това, че вие двамата страдате от взаимна заблуда, причинена от почти смъртоносните удари, които казвате, че сте преживели.

— Как така? Нали снимките показаха, че не сме били наранявани? — изненада се Савидж.

— Не съм съгласен. Снимките доказват само, че не сте имали фрактури по краката, ръцете и черепа. Това не означава, че не сте били бити. Бих искал да обясня как си представям ситуацията. И двамата сте охранявали вашия клиент.

— Да.

— Отишли сте заедно в провинциален хотел. Там той е бил убит по ужасно жесток начин. Както ми описахте преди малко, с меч, който разсякъл тялото му на две.

Акира кимна.

— Докато сте се опитвали да го защитите, и двамата сте били пребити до безсъзнание. Били сте на границата на смъртта. Всеки от вас е получил халюцинации. Останали сте с погрешното впечатление, че сте видели другия да умира. След като очевидно това не е вярно, най-логичното обяснение е, че тези видения са били причинени от комбинацията между болката и заблудата или страха.

— Но защо тогава и двамата ще имат еднакви халюцинации? — не се стърпя Рейчъл.

— Заради чувството за вина.

— Не виждам връзката — намръщи се Савидж.

— Ако съм ви разбрал правилно, професията за вас не е само нещо, с което трябва да се препитавате. Тя е ваша *същност*. Защитата и спасяването на чуждия живот е ваше морално задължение. В този смисъл, мога да ви сравня със загрижени лекари.

— Да, така е — съгласи се Акира.

— За разлика от лекарите, които неизбежно губят пациенти и следователно са принудени да затворят емоциите си в нещо като черупка, вие сте имали забележителни успехи до онзи момент. Искам да кажа, че не сте губили нито един клиент. Вашата успеваемост, ако мога така да се изразя, е била сто процента.

— Освен...

— ... събитията в провинциалния хотел преди половин година. Тогава за първи път ви се случва да изгубите клиента си. А това е най-голямото насилие върху вашата личност. Дотогава не сте се проваляли. Не сте били подготвени за този удар. Изпаднали сте в шок, което се дължи и на отвратителния начин, по който е бил убит клиентът ви. Това е най-естествената реакция от чувството ви за вина. Защото вие сте оцелели, а той не. Защото безопасността на клиента ви означава всичко за вас, до такава степен, че сте готови да жертвате живота си за него. Но този път не е станало така. Загинал е *той*, а *вие* сте оживели. Не сте могли да понесете чувството за вина. Намесило се е подсъзнанието ви. Сторило ви се е, че виждате и другаря си да умира. То настойчиво е налагало мисълта, че клиентът ви може би нямаше да

умре, ако и вашият помощник е загинал в борбата, а самият вие едва сте останали жив след героичните, но в крайна сметка безполезни усилия да изпълните задълженията си. Като се имат предвид близките ви по същността си личности, тези еднакви халюцинации са лесно обясними, дори бих казал, предсказуеми.

— Тогава защо не успяхме да намерим хотела? — попита Савидж.

— Защото някъде дълбоко в себе си вие сте се борили с мисълта, че сте се провалили. Какъв по-добър начин да преодолеете всичко това, освен да си внушите, че хотелът, където не сте успели да защитите клиента си, болницата, където са ви пренесли и дори лекарят, който се е грижил за вас, не съществуват. Те са реалност, поне ако не сте ме лъгали досега. Но не ги търсете там, където ви водят вашите усилия да заличите спомените си.

Савидж и Акира се вторачиха един в друг, но в същия момент поклатиха отрицателно глави.

— Тогава защо — започна японецът скептично — и двамата смятаме, че хотелът е на едно и също място? И докторът? И болницата?

— Това е най-лесно за обяснение. Вие си влияете взаимно. Каквото каже единият, другият го потвърждава. За да подхранвате илюзиите си и да приглушите чувството си за вина.

— Не е вярно — отвърна му Савидж.

Уайнберг потръпна и каза:

— Казах ви, че всичко това е само хипотеза.

— Добре, защо сме били в гипс, след като крайниците ни не са били счупени? Защо изживявахме агонията на бавното възстановяване в продължение на цели шест ужасни месеца?

— В гипс ли казвате, че сте били? Може да са ви сложили само шини за по-бързо възстановяване на разтегнатите сухожилия на ръцете и краката. Наистина ли гърдният ви кош е бил също гипсиран или само стегнат здраво с бинтове? Не е невъзможно костите ви да са така добре зараснали, че фрактурите да не се забелязват на рентгеновите снимки. Казахте, че са ви давали демерол. Той нарушава чувството за реалност.

— Така е — съгласи се Рейчъл. — Аз не съм била там. Не съм усетила тяхната болка. Но аз се гордея с тези двама мъже. Толкова много преживяхме заедно. Не съм глупачка и мисля, че от нас тримата

аз имам най-обективни възприятия. Мога да ви уверя, че приятелите ми не подхранват взаимно илюзиите си, както вие се изразихте.

— Е, мисля че поне сте чували за принципа на Стокхолм. Хората в беда имат склонност да се идентифицират с онези, от които зависи тяхната сигурност.

— А вие сте чували за принципа на щрауса — не се въздържа Рейчъл. — Приличате ми на психиатър, който завира главата си в пясъка, тъй като не може да признае, че съществува нещо, за което той не е чувал.

Уайнберг се облегна назад, намръщи се и накрая се засмя.

— Ти беше прав — обърна се той към Сантизо. — Това наистина е забавно.

— Трябва да си признаеш, Макс. Тя наистина те ядоса.

— Само хипотетично.

На свой ред и Сантизо се разсмя:

— Да, естествено. Нека тогава да напишем една хипотетична статия за явлението да си хипотетично ядосан.

— Какво става тук? — попита накрая Савидж.

Сантизо престана да се смее и отговори:

— Това беше малка проверка. Искях да разбера дали ме лъжете. Нямах друг избор. А Макс беше чудесен. Прояви се като надарен човек с изключителен ум и талант на актьор.

— Аз не се опитвах да играя — възрази Уайнберг. — Това, което чух, беше толкова зашеметяващо, че искам да разбера повече подробности.

В този момент на вратата се почука. Секретарката, която донесе чая, сега влезе с голяма кафява папка.

— Това е магнитнорезонансното изследване — поясни Сантизо.

Той започна да разглежда филмите и след малко каза:

— Благодаря ти, Макс. Мисля, че отгук нататък ще се справя и сам.

— Сигурен ли си?

— Да. Дължа ти един обяд. Проблемът си остава мой. Мисля, че психиатър не може да обясни всичко *това*.

4.

Тримата се взираха в тъмните изображения на филмите. На всеки имаше по дванадесет образа, подредени в три колони по четири реда.

— Много добре — каза Сантизо. — Не бих могъл да искам по-добри образи.

— Бихте могли със същия успех да ни покажете и нещо друго. Приличат ми на мастилени петна — отвърна Акира.

Сантизо се подсмихна:

— Ясно ми е защо сте толкова мнителни. За да ви помогна да разберете, трябва първо да ви обясня някои основни неща. Страхувам се, че трябва да използвам медицински термини. Изследването с магнитнорезонансни вълни е най-модерната технология за фотографиране, която позволява да се заснеме мозъка. Преди той можеше да се фотографира само на обикновен скенер, но там изображенията не са достатъчно прецизни. Тук те са много по-добри. Все едно, че черепа се игнорира напълно и се сканира направо мозъка. Направихме снимки от различен ъгъл, така че като ги комбинираме, се получава обемно изображение.

— И какво успяхте да разберете? — нетърпеливо попита Акира.

— Потърпете още малко. Мозъкът има различни части — той посочи няколко участъка върху снимките. — Това е дясното полукълбо, а това лявото. Колкото и да е парадоксално, дясното полукълбо контролира лявата част на тялото и обратно. Нашата способност да мислим пространствено идва от дясното полукълбо, а умениято да говорим — от лявото. Двете полукълба са разделени на части. Това е фронталната част. Това е теменната кост, това тилът, а това слепоочията. Те от своя страна се делят също на части. Този забележителен комплексен орган работи благодарение на милиардите свързващи нервни звена, по които се предава енергията и информацията. Те се наричат неврони. Ако направим аналогия между тях и електрическата мрежа или телефонните кабели, това ще бъде твърде опростено. Всъщност не можем с нищо да ги оприличим... Между другото, някой от вас имал ли е епилепсия?

Въпросът беше толкова неочакван, че Савидж примигна от учудване.

— Епилепсия ли? Не. Защо? *Какво ви кара да мислите така?*

— Опитвам се да разбера нещо — каза Сантизо и посочи едно черно петънце на осветената част на една от снимките. То беше отляво, близо до средата. — Това е изглед на задната част на мозъка. Петънцето се намира върху медиалната слепоочна кост. То е на една линия с онази част от костта, която е била отстранена и поставена отново.

Савидж се обля в пот.

— Петънце ли казахте? Исусе, какво означава това?

— Означава, че има някакво поражение. Ето защо ви попитах за епилепсията. Понякога отклоненията в тази област се дължат именно на нея.

— *Искате да кажете, че имам нещо в мозъка?*

— Не — отговори му Сантизо и се обърна към Акира. — И вие имате такова петънце в същия участък от *вашия* мозък. Това ми дава основания да смятам, че не става дума за тумор.

— Какво е тогава? — попита Акира.

— Искайте компетентно мнение. Според мен това е белег върху тъканта, получен след интервенция върху мозъка ви.

5.

Савидж едва не изпадна в шок от това, което чу.

— В такива случаи първото правило е да се елиминира очевидното. Целта на операцията, извършена над всеки от вас, не е била отстраняването на тумор. Този тип хирургическа намеса изисква въздействие върху мозъка в по-големи размери. Съответно и по-голям участък от черепа трябва да бъде отстранен предварително.

— А при тях — вметна Рейчъл — капачето е широко само пет милиметра.

— Правилно. Единствената причина да се направи толкова малък отвор — Сантизо се поколеба за момент — е да се осигури достъпа на електрод до мозъка.

— Защо? — Савидж започна да диша учестено.

— Има най-различни причини. Вече ри споменах за епилепсията. В тези случаи електродът се вкарва в мозъка, за да бъдат измерени електрическите импулси, идващи от различни групи неврони. При епилептиците различните участъци от мозъка имат някои отклонения. Ако успеем да намерим източника на тези отклонения, ще можем да оперираме в тези специфични участъци и да се опитаем да ги направим нормални.

— Но ние не сме епилептици.

— Дадох ви само един пример. Ще ви дам още един. Има пациенти с нарушения на зрението, слуха или обонянието, които се дължат на мозъка, а не на външните рецептори. Понякога вътрешните рецептори, които са в мозъка, могат да се стимулират с електроди, така че нарушението да се коригира.

— Но ние можем да виждаме и чуваме. Обонянието ни също е в ред — отбеляза Акира.

— И все пак смятате, че всеки от вас е видял как другият умира. Не можете да намерите хотела, където се е случило това, нито пък болницата, в която са ви лекували. Някой е направил нещо с мозъка ви и по-конкретно е въздействал върху способността...

— ... ни да помним — изпревари го Савидж.

— И което е по-интересно, някой ви е накарал да помните това, което никога не се е случвало. Jamais vu. Този израз е много подходящ.

— Да помним това, което никога не се е случвало. Нямах предвид да се възприеме съвсем буквално. Никога не съм вярвал...

— Мога да ви заведа в патологията — прекъсна го Сантизо. — Мога да направя дисекция на мозъка и да ви покажа всеки негов компонент, да ви обясня защо виждате и чувате, защо имате определен вкус, откъде идва обонянието и защо усещате болка, макар че самият мозък не чувства нищо. Единственото нещо, което не съм в състояние да ви покажа, е паметта. Не бих могъл да ви посоча определен участък в мозъка, който осигурява способността ви да мислите. Последните десетина години се занимавам с изследвания върху човешката памет. Научавам все повече неща, но не бих казал, че съм постигнал голям напредък... Не знам как да опиша способността на човека да помни минали събития.

Савидж и Акира гледаха в недоумение.

Рейчъл махна с ръка и каза:

— Все едно, че виждаш събитията на филмова лента.

— Повечето хора го обясняват по този начин. Ние преживяваме някакво събитие, което мозъкът ни запечатва като камера и след време възпроизвежда поредицата от образи. Колкото повече събития преживяваме, толкова повече филми се натрупват в мозъка ни. Когато обстоятелствата го изискват, когато трябва да се върнем към миналото, за да разберем настоящето, ние избираме подходяща лента и я гледаме на въображаемия екран в мозъка. Разбира се ние приемаме за дадено, че филмите са като постоянни записи, неизменни както в киното.

Рейчъл кимна.

— Но филмовите ленти не са вечни. Те се късат, обезцветяват. Някои сцени могат да се изрежат. Ние се опитваме да обясним паметта чрез тази аналогия, но в нашия мозък няма филми, няма екран. Ние само си представяме, че ги има. Става още по-трудно да се обясни паметта, ако минем от конкретните събития към заучаваните абстракции. Когато мисля за математическото число пи, аз не си представям някакъв филм. Някак по интуиция разбирам какво означава то. Когато мисля за някоя абстрактна дума, като например чест, отново не виждам никакъв филм. Просто знам какво означава тази дума. На

какво се дължи способността ни да разбираме и помним тези абстрактни понятия?

— Имате ли отговор? — попита Савидж със свито сърце.

— Все повече се налага теорията, че спомените са закодирани в мозъка с помощта на невроните. Предполага се, че тези милиарди нервни клетки не само предават електрически импулси и информация, но и съхраняват получените данни. Често сравняват този процес с работата на компютър, но и тук аналогията е твърде опростена и не обяснява нещата напълно. Системата на запомняне е много по-сложна. В някои случаи невроните осигуряват прехвърляне на данни от засегнат участък на мозъка към здрав, като по този начин запазват застрашената от изчезване информация. В други случаи говорим за два вида памет — краткотрайна и дълготрайна. Връзката между тях е парадоксална. Краткотрайната е свързана с временни спомени за придобита наскоро информация, която не е чак толкова важна. Мога да ви дам за пример телефонния номер на зъболекаря. Ако искам да си запазя час, аз поглеждам в тефтерчето си, намирам телефона и го забравям до следващото обаждане. Дълготрайната памет е свързана с нещо, което има важно значение за мен — собственият ми телефонен номер например. Какъв е физичният механизъм на запомнянето в единия и в другия случай? Защо понякога при амнезия пациентите забравят важна за тях информация, а в същото време помнят с подробности маловажни случки отпреди четиридесет години? Никой не може да ви отговори на този въпрос.

— А вие какво мислите? — попита Акира.

— Бедата е там, че всички ние освен че помним и забравяме. И то важни подробности. При това по-бързо, отколкото бихме желали. Ние с доктор Уайнберг имаме една сантиментална традиция. Всяка събота, когато сме свободни, ходим семейно на кино. Очакваме с нетърпение това събитие, за да се поразсеем след изтощителната работа през седмицата. Вчера Макс беше много горд, че си е спомнил един филм, за който той смяташе, че сме гледали заедно. „Макс — прекъснах го аз, — гледал съм този филм по кабелната телевизия.“ „Не, гледахме го всички заедно в града.“ „Не, тогава бях на конференция и вие ходихте без мен.“ Накрая питахме жените си, но и те не можаха да си спомнят. Така и не се разбрахме.

— Естествено, нали досега ни обяснявахте, че такива временни събития са свързани с краткотрайната памет.

— Въпросът е къде свършва краткотрайната и откъде започва дълготрайната? Как можем да сме сигурни, че дълготрайната памет не ни изневерява? Ако помним, помним. Но не осъзнаваме това, което сме забравили... Не сме в състояние да опишем бъдещето.

— Да, не можем да го направим, защото бъдещето не съществува — отбеляза Савидж.

— Същото се отнася и за миналото, макар че благодарение на паметта се създава впечатление, че то съществува — в нашия мозък, разбира се. По мое мнение спомените ни не остават закодирани завинаги. Те непрекъснато се променят, подробностите биват добавяни или премахвани. В резултат на това всеки си създава своя представа за отминалите събития. Неточностите обикновено се отнасят за маловажни неща. В края на краищата, какво значение има дали сме гледали филма заедно или поотделно? Но понякога несъответствията имат значение. Макс имаше една пациентка, която в детството си е била многократно изнасилвана от баща си. Тя стигнала дотам, че започнала да идеализира миналото си, като си представяла своя баща нежен и любещ. За да излекува неврозата ѝ, Макс се принудил да я научи как да отхвърли лъжливите спомени и да възстанови целия ужас на преживяното от нея.

— Лъжливи спомени — повтори думите му Савидж. — *Jamais vu*. Но нашите лъжливи спомени не са причинени от психологични проблеми. Изследванията показаха, че способността ни да помним е била нарушена чрез хирургическа намеса. Това възможно ли е?

— Ако искате да ме питате дали аз бих могъл да го направя, отговорът е не. Не познавам друг неврохирург, който би могъл да го направи. Все пак това е възможно на теория. Нямаше да го направя, дори и да знаех как. Това е от областта на психохирургията. Нарушава се личността на пациента и с изключение на някои случаи — когато трябва да се предотвратят епилептични пристъпи или когато се налага да се направи лоботомия, за да се избегне саморазрушаване на личността — това не е етично.

— Но как се извършва това на теория? — попита Рейчъл.

Сантизо нямаше особено желание да отговори.

— Моля ви — настоя тя.

— Колкото и да съм любопитен по природа, понякога нямам желание да се занимавам с този загадъчен церебрален феномен. Само когато е необходимо поставям електроди в мозъка на пациентите и ги моля да ми опишат какво чувстват.

— Почакайте — прекъсна го Акира. — Как биха могли да направят това след като черепът им е отворен? Не са ли в безсъзнание?

— А-а — отвърна Сантизо. — Аз не ви обясних всичко. Пропуснах някои моменти. Свикнал съм да обсъждам тези проблеми с мои колеги. Очевидно вие мислите, че това е същото, както операцията на сърцето. Вече ви споменах, че самият мозък — нашият рецептор на чувствата — не усеща нищо. За него болката не съществува. Ако използвам местна упойка, мога да отстраня част от черепа и да оставя мозъка открит. С помощта на електрод мога да накарам пациента да усети несъществуваща миризма на портокал, да чува музика от детството си и дори да изпита оргазъм. Мога да манипулирам чувствата му и да го накарам да си представи, че е на яхта, да усети слънцето върху лицето си и вятъра в косите си, да чуе шума на прибой, да си представи, че се намира на Големия бариерен риф край Австралия, където е бил преди години.

— Но ще запомни ли всичко това? — попита Рейчъл.

— Разбира се. Ще го запомни толкова добре, колкото и операцията.

— Това обяснява какво се е случило с нас — каза Савидж.

— На теб и приятеля ти? Съвсем не е така. Това, което описах преди малко, се отнасяше само за активизиране на паметта с помощта на електронно стимулиране на различни неврони. Вие очевидно имате спомени за събития...

— ... които никога не са се случвали — довърши думите му Акира. — Тогава защо ги помним?

— Казах ви, че това е само теория. Но ако отворя лявата слепоочна кост... ако стимулирам невроните с електроди... и ви опиша в подробности какво трябва да запомните, ако ви пусна филм или използвам дори артисти, за да представя събитията... ако ви натъпча с амфетамини, за да ускоря процеса на запомняне... и накрая залича спомена от операцията... вие ще си спомняте това, което никога не се е случило и ще забравите това, което се е случило.

— Искате да кажете, че нашите мозъци са били промити?

— Не. „Промиване на мозъците“ е груб израз, който е бил използван за първи път по време на Корейската война. Пленниците били принуждавани да потиснат политическите си убеждения именно по този начин. Методологията е създадена в Съветския съюз и се базира на теорията на Павлов за условните рефлексии и реакцията при въздействието на различни стимули. Пленниците били подлагани на непоносими мъчения, които са пречупвали техния дух. След това им предлагали награда, ако се съгласят да сътрудничат. Както знаете, само няколко от тях са се поддали. Истинско чудо е, че повечето не са, дори и след като са били приложени психовъздействащи лекарства. Ако сте гледали филми от петдесетте за тези събития, хората, които са били подлагани на такова въздействие, винаги могат да се разпознаят. Имат изпити лица, ръцете им треперят, а очите им са с особен блясък. Вие двамата нямате такива симптоми. Вярно е, че сте уплашени, но имате нормални реакции. Личността ви не е засегната. Вие продължавате да упражнявате професията си. Не, вие не сте подлагани на такъв вид въздействие. Проблемът ви не е насочен към бъдещето. Не сте програмирани да извършите определена дейност. Вашата дилема е свързана с миналото или по-точно с въображаемото ви минало. Вие не помните какво се е случило с вас в действителност.

— Тогава защо е било извършено всичко това? — попита Савидж.

— Единственият отговор, който мога да ви предложа...

В този момент телефонът иззвъня.

— Спешно повикване. Трябва да отивам — той се обърна към стената с книги и продължи: — Ето ви някои стандартни текстове: „Структура на мозъка“, „Психология на паметта“, „Памет, запаметяване и мозък“. Запознайте се с тях и утре се обадете на секретарката ми. Тя ще ви каже кога ще се срещнем отново, а сега трябва да вървя.

Сантизо забърза към вратата. Акира се надигна от стола.

— Но вие тъкмо започнахте да ни обяснявате...

— Защо са ви били внушени тези фалшиви спомени? Не, не мога да си обясня. Исках само да кажа, че това знае единствено човекът, извършил операцията.

6.

Те успяха да намерят хотел близо до болницата. Смогът почти засенчваше залязващото слънце. Поръчаха риба и ориз за Акира, пържоли и пържени картофи за Савидж и Рейчъл, след което всеки взе по една книга. Когато пристигна храната, те вече бяха „презаредени“ за нов разговор.

— Медицинските термини са твърде трудни за разбиране — каза Акира. — Срам ме е да призная, но не владее английския до съвършенство.

— Английският ти е безупречен — успокои го Рейчъл. — Полошото е, че тези медицински термини биха могли със същия успех да бъдат и на японски.

— Искам да ви кажа, че разбрах някои места от тази книга, които ме плашат — намеси се Савидж.

Рейчъл и Акира се приготвиха да слушат.

— Не съм предполагал, че паметта е толкова сложно нещо. Не само че никой не знае как невроните складират информация в мозъка, но ние не знаем какво означава да си в състояние да помниш. Ето това ме плаши. Ние мислим, че паметта е нещо като запис на минали събития, а работата е, че според дефиницията, миналото не съществува. То е фантом от това, което е било настояще. Не само това, което се е случило преди година, месец или ден, а преди двадесет минути, т.е. всеки отминал момент. Това, което казвам, е вече в миналото, в спомените ни.

Рейчъл и Акира го чакаха да продължи.

— В тази книга има една теория, според която, когато виждаме една падаща от дървото ябълка, когато я вземем, помиришем и отхапем от нея, ние не изпитваме всички тези усещания едновременно с произтичащите събития. Има интервал от време — да кажем една милионна част от секундата — преди съответният импулс да достигне мозъка. Докато регистрираме вкуса на ябълката, това което мислим, че е настояще, всъщност вече е станало минало. С този интервал от време можем да обясним така нареченото състояние *deja vu*. Влизаме в стаята и оставаме с убеждението, че сме били тук и преди, а всъщност не сме.

Защо? За тази милионна част от секундата мозъкът получава съобщения от очите и ни казва какво сме видели. Ако в момента двете полукълба не работят синхронно, едната част на мозъка получава съобщението малко преди другата. Ние виждаме стаята *два пъти*. Ние мислим, че я виждаме за втори път, защото това *наистина е така*. Но не в миналото, а само преди тази частица от секундата, в която едното полукълбо е получило информацията преди другото.

— Но нашият проблем не е *deja vu*, а *jamais vu*. Защо се притесняваш толкова от прочетеното? — попита Акира.

— Защото не мога да бъда сигурен за миналото, пък какво остава за настоящето. Излиза, че няма настояще поне що се отнася до моя мозък. Всичко, което той ми поднася, е една забавена реакция.

— Това може да е вярно — съгласи се Рейчъл, — но за нашите практически цели можем спокойно да игнорираме този мимолетен интервал от време. Можем да приемем, че усещанията ни са в настоящето. Проблемът ни не е малък и без тези преувеличения.

— Искаш да кажеш, че аз преувеличавам? Аз съм изплашен, защото си мисля, че трябва да се преборя с фалшивите спомени, които някой е имплантирал в мозъка ми преди шест месеца. Но дали наистина е било преди шест месеца? Откъде мога да знам кога е извършена операцията? Мога ли да бъда сигурен, че дадено събитие се е случило вчера или дори тази сутрин? — Савидж се обърна към Рейчъл. — Във Франция, когато научи псевдонимите ни и нашите измислени истории, ти каза, че всичко свързано с нас е лъжа. Тогава не бих и помислил, че ще се окажеш права. Колко фалшиви спомени имам още? Как мога да разбера кой съм? Мога ли да бъда сигурен, че ти и Акира сте това, което изглеждате? А ако сте някакви актьори, наети, за да ме заблудите и подсилите илюзиите ми?

— Виждаш, че това не е така — отвърна Акира. — Заедно преживяхме толкова много неща — спасението на Рейчъл, бягството с хеликоптера, после и с ферибота, камионите, които се опитаха да ни попречат във Франция.

— Искан да кажа, че *нищо* от тези неща може да не се е случило. А ако моите фалшиви спомени са *от днес*? Цялото ми минало, всичко, което съм преживял, може да се окаже лъжа, а аз да не съзнавам това! Дали наистина съм се срещал със сестрата на Рейчъл? Дали *наистина Грезм е мъртъв*?

— Ако продължаваш да мислиш така — прекъсна го Акира, — направо ще полудееш.

— Така е — отвърна Савидж. — Исках да кажа, че изпитвам ужас. Чувствам се така, сякаш плувам в мъгла, сякаш нямам почва под краката си, а се движа в асансьор, който пропада. Сякаш напълно съм загубил чувството си за ориентация. Моята същност е да защитавам своите клиенти. Но как мога да защита *себе си* от *собствения си мозък*?

Рейчъл сложи ръка на рамото му и се опита да го успокои:

— Трябва да вярваш, че не сме актьори. Ние сме всичко, което имаш. Опитай се да ни се довериш.

— Да ви се доверя? Та аз не мога дори на себе си да се доверя!

7.

Тази нощ Савидж отново бе преследван от кошмари. Събуди се внезапно от една ръка, която докосваше бузата му. От уплаха той я сграбчи инстинктивно и се изправи на дивана, готов да се отбранява. Но след като видя загриженото лице на Рейчъл до себе си, той се отпусна. Тя беше коленичила до дивана.

— Какво става? — попита Савидж, като огледа стаята — Къде е Акира?

— В коридора. Помолих го да ни остави сами.

— И той защо...

— Защото го помолих — повтори тя, а русата ѝ коса беше още по-красива на слабата светлина.

— Защо си го направила?

— Защото исках да остана с теб.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Ш-шт. Прекалено много разсъждаваш и задаваш твърде много въпроси — каза Рейчъл и сложи ръка на устните му.

— *Не е възможно* да не задавам въпроси.

— Понякога е по-мъдро да не питаш нищо.

Савидж усети парфюма ѝ.

— Не мога да си представя...

— Да, знам, че не можеш. Толкова дълго си бил персонален защитник, че проявяваш мнителност за всяко нещо. Въпросите са предпазна мярка, а отговорите осигуряват безопасността. А тя е твое кредо — Рейчъл докосна бузата му. — Знаеш ли откога не съм го казвала?

— Какво не си казвала?

— Обичам те.

Савидж се сви и отблъсна ръката ѝ.

— Но това е абсурд.

— Да, така е. Спомни си: Авраам повярвал в Бога по силата на абсурда. Вярата е абсурд. Същото се отнася и за любовта, защото не сме в състояние да проумеем нито вярата, нито любовта. Господ може би не съществува, а човекът, когото обичаш, може да те предаде.

— Какво имаш предвид?

— Откакто влезе за първи път в спалнята ми в Миконос ти се отнасяш с мен като с нещо много скъпо. Това не ми се е случвало често. Не можех да не се влюбя в теб, макар да осъзнавах, че си дошъл само защото са те наели да ме освободиш. Трябваше да проявя малко разум. Не трябваше да се влюбвам в теб, но се влюбих... по силата на абсурда.

— Забрави ли какво каза Уайнберг? Хората, изпаднали в беда, имат склонност да се идентифицират с онези, от които зависи тяхната сигурност.

— Да, аз наистина завися от теб и се идентифицирам с теб. Нещо повече, искам да се любя точно с теб.

— Но аз...

— Наистина е така.

— Но...

— По дяволите, прегърни ме силно.

Тя започна да го целува, като едновременно с това разкопчаваше колана му.

За своя изненада той не се възпротиви.

8.

В съня си той се любеше със сестрата на Рейчъл.

Джойс Стоун и *Рейчъл* Стоун. В съня на Савидж те се преплитаха. Той се любеше не само с легендарната кинозвезда, но и с жената, която беше длъжен да защитава. Откакто беше станал персонален защитник, той не беше се поддавал на изкушението, на което го подлагаха клиентките му. Греъм винаги настояваше: „Никога не влизай в интимни връзки с клиентките. Това нарушава твоята обективност и те прави непредпазлив, а така излагаш на риск живота им.“

В съня си Савидж отново преживяваше близостта си с Рейчъл, докосваше възхитителното ѝ тяло и не можеше да спре. Чувството за вина се бореше с желанието. Беше напълно объркан, а това не влизаше в правилата. Страхът му трябваше да бъде потиснат по някакъв начин и тази любов му даваше такава възможност. Рейчъл вдигаше ръце към него, рошеше косата му и повтаряше: „Обичам те.“ Савидж изпитваше слабост и чувството, че предава себе си. Беше обхванат от меланхолия до дъното на душата си. „Не!“ — искаше да извика той. — „Не трябваше да го правя! Бях длъжен да устоя! *Защо не бях по-силен?*“

Изведнъж този сън отстъпи място на друг, от детските му години, когато беше събуден от изстрела на колт 45-ти калибър. Тогава напрежението в къщата беше продължило с дни. Нощем той спеше неспокойно, предчувствайки, че ще се случи нещо лошо. След изстрела бе изтичал надолу по стълбите към кабинета на баща си. Майка му беше направила опит да го спре, но той вече бе успял да надникне през отворената врата. Кръв. Твърде много кръв. Тялото на баща му лежеше на дъсчения под, а около лявото му слепоочие бе увита хавлиена кърпа, за да спре кръвта от мястото, където беше излязъл куршумът. Кърпата едва ли би могла да помогне в случая. Тя се бе превърнала в отвратителен парцал, напоен с кръв.

По бузите му потекоха сълзи. Той изрида, а думите му прозвучаха шокиращо за дете на неговата възраст: „Негоднико, нали ми обеща никога да не си отиваш. Дяволите да те вземат.“

Майка му го удари през лицето.

9.

За момент Савидж недоумяваше защо не е пред кабинета на баща си, изтръпнал от целия този ужас вътре. Той съвсем се обърка като разбра, че се намира в хотелския апартамент във Филадельфия. Забеляза Акира на един стол в ъгъла. Японецът остави списанието, което четеше и се надигна, поглеждайки към вратата, после тръгна към Савидж.

— Сънят ти беше доста неспокоен. Съжалявам.

— Да не мислиш, че ако Рейчъл ме беше прегърнала, щях да спя по-добре?

— Нищо такова не съм си помислил. Тя ме помоли да се преместя в коридора. Каза ми, че имате личен разговор.

— Да, наистина беше личен.

— Не искам да ми даваш никакви обяснения.

— Защо ли да го правя, след като тя ти е казала достатъчно ясно.

— Нищо не ми е казала. Помоли ме само да се преместя в коридора. След известно време си отиде в стаята и сега спи доколкото знам. Каквото и да се е случило между вас, то не ме засяга. Поведението ти е безукорно.

— Да, естествено. Сигурно.

— Тя очевидно е много привързана към теб. Ти към нея също.

— Случилото се тази нощ е съвсем ясно доказателство за това. Но то е грешка.

— При обичайни обстоятелства, да. Но сега ситуацията е друга. Прекалено си критичен към себе си. Чувстваш се застрашен и затова...

— Това с нищо не оправдава поведението ми. И ти се чувстваш така, но все пак успяваш да се контролираш.

— Моята култура ме е научила да скривам чувствата си... Позволи ми да ти разкажа една история — Акира за момент спря. — Баща ми беше пилот по време на Великата Източноазиатска война.

Савидж остана изненадан от наименованието.

— Вие я наричате „Втора световна война“. След капитулацията на Япония баща ми се върнал в родния си град и с ужас открил, че от него не е останало нищо. Градът бил Хирошима. Родителите, жена му

и двете му деца били поразени от вашата атомна бомба. Той страдал с години, напълно отчаян от своята загуба. Единствената му утеха била помощта, която оказвал за възстановяване на родината си. Помагал при реконструкцията на военните самолети в граждански. Успял да спечели доста пари. Оженил се отново. Аз бях единственото дете от втория му брак, тъй като майка ми е била близо до Хирошима при бомбардировката. Лявата ѝ ръка имаше белег от изгаряне и впоследствие тя почина от рак на костите. Мъката на баща ми беше неопишуема. Не би го понесъл, ако не беше се посветил изцяло на мен.

Акира затвори очи за момент и продължи:

— През вековете Япония е била толкова често жертва на тайфуни, огромни приливни вълни и земетресения, че фатализмът се е превърнал в национална черта, а сигурността — в мания. Както казваше баща ми, след като не можем да контролираме природните стихии, трябва да ги посрещаме със съответната дисциплина и достойнство. Ето защо той ме изпрати при най-взискателния сенсей в най-реномираното доджо. Бях обучаван на джудо, айкидо и различни форми на японското карате, естествено и на изкуството да владееш меч. Реших да противопоставя всичките си умения на враждебността в нашия свят и затова избрах тази професия, макар да бях разбрал, че нито дисциплината, нито достойнството могат да се преборят със съдбата. В крайна сметка ние сме съвсем незащитни срещу нея. Баща ми беше блъснат от кола, както си пресичал улицата.

— Съжалявам — каза Савидж. — Семейството ти е страдало толкова много. Започвам да разбирам защо почти не се усмихваш и дори да го направиш, очите ти остават тъжни.

— Моят сенсей ме наричаше „мъжът, който никога не се радва“. — При тези думи Акира потръпна и продължи: — Семейната трагедия не е единствената причина за моята тъга. Някой ден ще ти обясня. *Засега* ти разказах всичко това само, за да разбереш, че и аз се чувствам застрашен. Посегателството върху нашата памет ме кара да подлагам на съмнение всичко, свързано с миналото ми. Може би нищо от това, което току-що ти разказах, не е истина. Тази вероятност не само ме плаши, но и направо ме вбесява. Дали няма да се окаже, че тъгувам за майка, баща и предци, които никога не са съществували? Трябва да разбере това.

— Да — съгласи се Савидж. — И аз искам да знам каква част от това, което смятам, че представлявам, е лъжа.

— Ако се окаже, че това не е възможно?

— Трябва да има някакъв начин. Утре отиваме в Балтимор. Там има едни хора, които трябва да видя. Сега не мога да ти дам повече обяснения. Не ме принуждавай да говоря за това.

— Ти каза „Утре *отиваме* в Балтимор“ — неочаквано чуха те гласа на Рейчъл. — Това означава ли, че вече отново ни се доверяваш?

Савидж се обърна към нея. Тя стоеше до вратата на спалнята, облечена със синята нощница, която подчертаваше гърдите ѝ. Тялото ѝ беше запазило усещането за тяхната близост. Лицето ѝ беше все така красиво, макар да издаваше, че и нейният сън е бил неспокоен.

— Бих предпочел да се изразя по следния начин: *искам* да ви вярвам.

10.

Балтимор беше на час и половина път на югозапад от Филадельфия. Савидж спря пред двуетажна къща в едно от спретнатите предградия на града, вторачи се в подстриганите храсти, ограждащи двора и най-сетне изключи двигателя. По челото му изби пот, независимо, че октомврийският ден беше доста прохладен.

— На кого е тази къща? — попита Рейчъл.

— Това е проклетият въпрос — отвърна й Савидж и излезе от колата, като целият трепереше.

— Трябва ли ти помощ? — попита Акира и посегна към своята врата.

— Не — отсече Савидж с ръка. — Трябва да разбере сам.

— Какво да разбереш? — попита Рейчъл.

— Ако ви кажа, ще ме помислите за луд. Ще ви махна да влезете, ако трябва. Каквото и да стане, мисля, че няма да се забавя много.

Савидж решително тръгна по пътеката, минавайки покрай цветните лехи. Стигна до стълбите пред къщата. Стъпките му отекваха, докато приближаваше външната врата.

За момент той се подвоуми дали да почука, но после реши да направи това, което беше правил винаги. Просто влезе вътре.

Тъмният коридор миришеше на мухъл. Миризмата на чесън и задушено месо беше още по-силна. Отдясно бе всекидневната, претрупана от покрити с найлони мебели заради агресивните нокти на няколкото котки.

От кухнята, която бе по-нататък по коридора, се чуваха мелодраматичните гласове на артисти от някаква сапунена опера. Чуваше се и ритмичното почукване на дървена лъжица, което се получава при биене на масло.

За разлика от коридора кухнята беше ярко осветена. Савидж влезе и видя една прегърбена жена с посивели коси и сбръчкано лице. Тя се беше вторачила в екрана на малкия телевизор и наистина биеше масло.

Савидж пристъпи към нея и се усмихна:

— Изненадах те, нали, мамо?

Тя обърна глава настрани и изпусна лъжицата.

— Кой...

— Знам, че не си идвам толкова често, колкото ти би искала, но такава ми е работата. Поне ти изпращам пари всеки месец. Виждам, че добре се грижиш за къщата. Изглежда чудесно — говореше Савидж, като не преставаше да се усмихва.

— Какво правите тук?

— Вече ти казах. Ще се опитам да си идвам по-често, мамо. Съжалявам.

— Отговорете ми на въпроса. Какво правите тук?

— Не съм в беда, ако това те притеснява. Няма да се наложи да ме криеш и да търсиш лекар както последния път. Просто реших да се отбия. Да си поговорим за миналото. За татко — Савидж се приближи до нея и се опита да я прегърне.

Тя се дръпна назад.

— Е, не се ядосвай де. Казах, че съжалявам за...

— Стойте по-далеч. Кой сте вие?

В този момент Савидж осъзна, че всичко, от което се е страхувал, се оказа истина. Почувства, че му се завива свят. Краката му се подкосиха.

Успя да направи още една стъпка.

Жената изпищя.

— Не, моля ви, недейте...

Письците ѝ станаха по-силни, кресливи, отчаяни.

По стълбите се чуха стъпки. В кухнята дотърча възрастен мъж, мускулест, с навити ръкави. Косата му беше побеляла. По лицето му имаше червеникави петна. Той преливаше от сила независимо от възрастта си.

— Гладис, какво има?

Лицето на жената беше придобило цвета на сместа, която разбиваше. Тя се бе облегнала на плота до мивката и вече не пицеше, но едва си поемаше въздух. Посочи с трепереща ръка към Савидж.

— Кой сте вие? — изрева мъжът.

— Франк, той казва... — тя си пое дъх и продължи — той отвори вратата и направо влезе тук. Изплаши ме до смърт. Нарече ме... Мисли, че е наш *син*.

Лицето на мъжа стана червено. Той посегна към едно чекмедже, отвори го и извади оттам чука.

— Първо, единственият ни син, мошенико, умря преди двадесет години — каза мъжът и вдигна чука. — Второ, давам ти седем секунди да се ометеш оттук, иначе ще ти разбия черепа и ще извикам ченгетата.

Савидж вдигна ръце за самоотбрана. В стомаха му сякаш се бунтуваха змии. Той едва потискаше обзелия го ужас.

— Не, почакайте. Случи се нещо ужасно. Вие не разбирате. Нека да ви обясня.

— Да, нещо ужасно се случи. Вие нахълтахте в къщата ми и изплашихте жена ми до смърт. Нещо още по-ужасно ще ви се случи, ако не изчезнете веднага, по дяволите.

Жената се втурна към телефона, който висеше на стената до хладилника.

— Почакайте! — опита пак Савидж.

Тя набра три цифри.

— Моля ви, трябва да ме изслушате!

— Дежурният ли е? Имаме спешен случай!

— Изчезвайте! — извика отново мъжът.

Той вече замахваше с чука, а Савидж отскочи назад към вратата. Не можеше да продължи и стоеше като парализиран.

От ужас.

Защото едрият възрастен мъж с чука беше баща му. Той не беше такъв, какъвто Савидж го помнеше от последния им разговор часове преди самоубийството, а такъв, какъвто би изглеждал, ако беше имал възможността да остарее. Савидж беше разпознал трапчинката на квадратната му брадичка, малката пролука между долните зъби, белега на лявата му длан.

Жената трепереше, съобщавайки адреса си по телефона.

— Не! — изкрещя Савидж. — Вие сте ми родители! *Аз съм ваш син!*

— Ти си един луд и нищо повече! Може би този чука ще ти налее нещо в главата...

— *Защо не ме помните?*

Савидж се дръпна, за да избегне удара. Чука се удари със свистене в касата на вратата. От оглушителния удар ушите му писнаха.

— Спрете!

Мъжът замахна повторно.

Савидж побягна по коридора. Мина покрай кабинета на баща си, където го, беше видял да лежи в кръв. Отнякъде изскочи котка и заби нокти в крака му.

— Вън! — викаше мъжът, продължавайки да го гони и да размахва чука.

— Ако не сте ми родители, тогава *ти кой си?* — Савидж беше стигнал до външната врата и се мъчеше да я отвори. Котката продължаваше да забива нокти в плътта му. Той разтърси крак, за да се освободи от нея. — Боже мой, тогава *аз кой съм?*

Той се втурна по стълбите навън, като едва не загуби равновесие, прескачайки стъпалата.

Акира и Рейчъл наблюдаваха изненадани от колата. Савидж се пъхна при тях.

— Негодник такъв! — продължаваше да вика мъжът. Неочаквано той хвърли чука и улучи една от вратите.

Савидж натисна газта. Гумите изсвистяха и колата започна бързо да се отдалечава. В далечината чуха воя на сирените.

— Какво *стана?* — попита Акира.

— Току-що видях мъртвец — отговори Савидж и започна неволно да масажира гърлото си. Гласът му звучеше така, като че някой го душеше.

— Говориш безсмислици — каза Рейчъл.

— Така е. Всичко е безсмислица. Господи, помогни ми. Какво са сторили с нас?

11.

— Допусках такава възможност, но не го вярвах. — Савидж караше като луд и задминаваше всяка кола, която се изпречваше на пътя му. — Това е логичното продължение на *jamais vu*. Една ужасяваща възможност. Досега успях да убедя себе си, че страховете ми са били напразни, че фалшивите ми спомени са свързани само с планинския комплекс „Медфорд Гап“ и болницата в Харисбърг. Но сега? По дяволите, този мъж и тази жена са моите родители. Израснал съм в тази къща. Видях майка си преди година. Беше съвсем като тази жена. Ако беше жив баща ми, щеше да изглежда като този мъж!

Рейчъл и Акира мълчаха.

— Не ми ли вярвате? — попита ги Савидж. — Мислите, че си избрах някоя къща напосоки и просто нахълтах вътре?

— Не, аз ти вярвам — отвърна Акира. — Само че...

— Какво? Нали знаеш, че и теб видях да умираш. Трябва да ми вярваш и за всичко останало.

— Мисля, че знам какво има предвид Акира — намеси се Рейчъл. — Той *не иска* това да е истина. Когато говорихме снощи, ти каза... предполагам под влиянието на преумората и стреса. Най-сетне разбрах, дори нещо повече — чувствам го. Ако спомените ви са били изцяло променени, вие няма на какво да се опрете. Ще се съмнявате във всяко нещо, в което досега сте били сигурни.

— Ето защо сме тръгнали за Литъл Крийк, Вирджиния — каза Савидж. — За да открием в какво *друго* не мога да съм сигурен.

Гористата местност отстъпи място на блата, които на свой ред бяха сменени от плажове.

Южно от устието на залива Чезапийк Савидж зави на запад и пое по шосе номер 60. След две мили стигнаха морската военновъздушна база „Литъл Крийк“.

— Боже, колко е огромна! — възкликна Рейчъл.

Зад очертанятията на самата база се виждаха жилищни и административни сгради, игрище за голф, множество тенис кортове, зони за отдих, възстановителен център и открит басейн, яхтклуб и

езеро с лодки и водни колела. Впечатлението се допълваше и от рояците служещи, както и от тридесетината кораба в пристанището.

— Колко моряци има тук? — попита Рейчъл безкрайно озадачена.

— Девет хиляди. Има и още три хиляди волнонаемни, които живеят тук. „Моряци“ е доста условен термин. Някои служат в традиционните формирания. Не са много тези, които се числят към специалните части. Това е източната тренировъчна база на SEAL.

Той оглеждаше базата с гордост.

— Точно така си я спомнях — в гласа му се долавяше страх. — Бързах да стигна дотук. Сега вече не искам...

След известно колебание той излезе от колата и се отправи към часовите. Слънцето беше съвсем ниско. Сърцето му биеше учестено.

— Да, господине? — часовоят го погледна строго.

— Бих искал да видя капитан Джеймс Макинтош.

— По какъв въпрос, господине?

— Приятели сме. Не съм го виждал от години. Минавам оттук и реших да го потърся.

Часовоят го огледа внимателно.

— Не искам да влизам в базата — поясни Савидж. — Няма да нарушавам правилата за безопасност. Кажете му, че съм дошъл. Ако не иска да ме види, здраве да е.

— Кое подразделение, господине?

Пулсът му се ускори.

— Значи е още тук?

— Не съм упълномощен да ви давам сведения, докато не ми кажете къде служи.

— В тренировъчната база на SEAL.

Часовоят отново го изгледа.

— Изчакайте тук, моля.

Той влезе в съседното помещение. През отворената врата Савидж видя как онзи вдигна слушалката. След минута мъжът се върна.

— Господине, капитан Макинтош не е в базата. В момента ползва двадесет и четири часовата си почивка.

— Казаха ли ви къде е отишъл?

— Не, господине.

— Естествено. Благодаря ви все пак. Ще опитам да го намеря утре.

Савидж се върна унило към колата и обясни на Акира и Рейчъл:

— Не съм в настроение да чакам. Мисля, че знам къде да го намеря.

Все така в лошо настроение Савидж излезе от базата и насочи колата към Вирджиния Бийч.

12.

Механа „Кораба“ беше съвсем близо до брега. Савидж вече усещаше соления вкус на морето и чуваше крясъка на чайките. Скоро той долови мириса на цигарен дим. Чу гласа на Елвис Пресли, който идваше от бара. Влязоха тримата с Рейчъл и Акира.

Когато очите му свикнаха с тъмнината, той успя да разгледа обстановката. Около масите бяха насядали млади хора, късо подстригани и облечени с цивилни дрехи, които явно бяха отвикнали да носят. Те пиеха и разговаряха на висок глас. По стените имаше стъклени витрини с модели на самолетносачи, бойни кораби, изтребители, подводници, миночистачи, патрулни лодки, амфибии и т.н. Тук бяха изложени и моделите на „Меримак“ и „Монитор“, първите американски бойни кораби, участвали в сражение. По ирония на съдбата те били изправени един срещу друг във Войната между щатите.

— Съдържателят по-рано служеше в SEAL — обясняваше им Савидж, докато се промъкваша през едно по-свободно пространство към бара. — След като се пенсионира, не можа да изостави отбора и направи тази механа. Много хора, особено от SEAL, предпочитат да идват тук.

Съдържателят се появи. Беше около петдесетгодишен, подстриган като футболист. Носеше бяла риза с къси ръкави, която напомняше морската униформа и позволяваше да се види татуировката на лявата му ръка.

— Какво да бъде, народе?

— Газирана вода.

Рейчъл и Акира поръчаха същото.

Съдържателят кимна.

— Харолд, помниш ли ме? — попита го Савидж.

— Не бих казал — той се опита да се съсредоточи. — Трябва ли да ви помня?

— Преди често идвах тук, когато бях в отпуск.

— Малко ли моряци минават оттук. Вие кога сте...

— Октомври осемдесет и трета.

— Нямам представа. С годините всички започнаха да ми изглеждат еднакви, а и паметта ми не е това, което беше по-рано.

Той погледна недоверчиво към Акира и отиде да донесе содите.

— Това, че не ме помни, още нищо не означава. Аз помня и него, и бара му.

Рейчъл го гледаше недоверчиво.

— Мислиш, че помня толкова, колкото и къде живее майка ми, така ли?

Тя не можа да му отговори, защото съдържателят донесе питиетата.

— Дължите ми три и седемдесет и пет.

Савидж му даде пет.

— Задръжете рестото.

— Благодаря, младежо.

— Капитан Макинтош идва ли още тук?

— Мак ли? Ами да. Виждам го няколко пъти месечно.

— Тази вечер идвал ли е?

— Не знам. Ако е идвал, все някоя от сервитьорките ще го е видяла.

Съдържателят погледна не особено приветливо към Акира и тръгна към касата.

— Май не обича много японците — отбеляза Акира.

— Или пък не е виждал японци в бара си. Не е единственият, който те гледа особено — каза Рейчъл.

— Забелязах.

— Може би ти си причината — предположи Савидж. — Ако беше сама, досега стотина моряци да ти бяха предложили да те почерпят.

— Само не знам това комплимент ли е или заплаха — отговори Рейчъл и свъси вежди.

— Разкажи ни нещо за капитан Макинтош — помоли Акира.

— Служихме заедно в SEAL. След Гренада аз се оттеглих. Него го повишиха и той пое тренировъчния отряд. Бяхме близки. Спомням си го много добре. Участвали сме заедно в битки. Тука сме се напивали заедно. *Не е възможно* и той да се окаже фалшив спомен... — Савидж сви рамене. — Всъщност, ето го и самият него.

Добре сложен русоляв мъж, приближаващ четиридесетте, тъкмо влизаше в заведението. Беше висок, със загоряло лице и правилни черти, облечен с джинси и дънкова риза, горните три копчета на която бяха разкопчани и откриваха косматите му гърди. Беше обут с гуменки, а на ръката си имаше водонепроницаем часовник.

Той махна на група мъже, ухили се и тръгна към тях. Савидж стана от бара и побърза да го пресрещне, разбутвайки хората наоколо.

— Мак!

Мъжът спря и се заоглежда, за да определи откъде идва гласът.

— Мак! — каза отново Савидж като се добра до него. — Как си?

Мак се вторачи в него с изражение, което трудно можеше да се определи.

Савидж потисна вълнението си и направи опит да се усмихне приятелски.

— Какво има? Може ли да не ме помниш след всичко, което сме преживели заедно?

— Да ви помня ли? — попита Мак, като продължаваше да го гледа с прорязано от дълбоки бръчки чело.

„Не!“ — помисли си Савидж. — „Не и отново!“ Чувстваше, че ще припадне, виеше му се свят, а ръцете и краката му бяха сякаш вдървени.

Мак сви устни и се обърна на другата страна.

Савидж побърза да го пресрещне и се изправи пред него.

— Почакайте. *Моля ви*. Наистина ли не си...

— Вече ви казах, че ви нося парите. Ето ви ги проклетите двадесет долара. Престанете да вървите подире ми. Махайте се оттук.

Савидж се намръщи като усети пъхнатите в ръката му пари. Мозъкът му усилено работеше.

— Но...

Мак отново понечи да се отдалечи.

— Не ми дължите... — Савидж не се доизказа и тръгна след него. — За какво е този цирк?

Мак спря и се наведе към него. Зашепна напрегнато:

— И аз това се питам, по дяволите. Какво правиш тук? Да не си полудял, Дойл? Знаеш, че не трябва да ни виждат заедно.

— Какво?

— Изчезвай!

— Но...

Мак продължи едва чуто:

— Ще се видим след петнадесет минути. На алеята отвън.

Савидж примигна, а Мак продължи към приятелите си в ъгъла.

— Онзи ми беше дал назаем две десетачки и ме преследваше да му ги върна. Ето какво става, когато играеш карти с цивилни — обясняваше Мак на приятелите си.

Изведнъж шумът в бара му се стори по-силен, цигареният дим му пречеше да диша. Почувства, че не му стига въздух и се задушава. Махна с ръка на Рейчъл и Акира, че ще ги чака навън.

Навън бе станало съвсем тъмно. На улицата беше пълно с хора и доста шумно. Савидж поклати глава и едва чуто промълви, твърде развълнуван, за да говори нормално:

— Той ме нарече Дойл.

Рейчъл го погледна учудено.

— Значи те познава?

— Не, ти не разбираш. Истинското ми име не е Дойл. Защо ще ме нарича... Господи, дали не са откраднали името ми и са ми внушили чуждо? — Слепоочията му пулсираха. — *Кой съм аз, по дяволите?*

13.

По алеята бяха разхвърляни празни кутии и други отпадъци. По средата имаше слаба крушка, която едва осветяваше наоколо.

— Това е задният изход на механата — поясни Савидж.

Тримата вече стояха на една тиха уличка и следяха движението на ръката му.

— Трябва да съм бил вече тук, след като познавам това място.

— Освен ако...

Савидж разбра какво иска да каже Акира.

— Мислиш, че това е поредният фалшив спомен? *Нещо* трябва да е истина. Мак ме позна. *Сигурен съм, независимо, че ме нарече с име, което не си спомням* — въздъхна дълбоко той и продължи. — Каза да го чакам след петнадесет минути. След малко ще дойде. Искам да получа някои *отговори*.

Савидж се озова на алеята.

— Почакай — извика му Акира.

Савидж се обърна нервно назад.

— Какво има?

— Не мога да те оставя да отидеш сам.

— А Рейчъл?

— Да, не мога да я оставя тук без охрана. Ще дойде с мен и като види, че има някаква опасност, ще изтича обратно на пътя. Още от Ню Йорк, когато реши да я вземеш с нас, знаех, че рано или късно този момент ще настъпи. Не мога да осигурявам тила ти и едновременно да бъда бавачка.

— Когато аз реших, така ли? Нали и ти се съгласи с мен?

— С неохота.

— Обещах, че няма да ви създавам главоболия. Отивай с него, Акира. Тук ще съм в безопасност.

— Не. Докато си с нас, ние отговаряме за живота ти — отвърна японецът.

— Мъжът ми не знае къде съм. Ще се справя сама.

— В момента не ме притеснява мъжът ти. Каквото и да се случи с нас... ако тази среща се издъни, както вие американците обичате да

казвате...

Савидж видя как очите на Рейчъл проблеснаха.

— Аз се притеснявам за Савидж не по-малко от теб. Дори повече, отколкото за себе си. Ако не искаш да ме оставиш тук сама, значи и двамата тръгваме с него. Не виждам друга възможност.

— Страхувам се, че е права — съгласи се Савидж.

— Ако стане нещо? — попита Акира.

— Ще застана отстрани. Мога да се скрия.

— А ако се наложи да се разделим?

— Трябва да си уредим няколко срещи. Първо там, където оставихме колата. Ако не можем да се доберем дотам, ще взема стая в „Холидей Ин“. Знам псевдонимите от кредитните ви карти, а вие знаете моя — Сюзън Портър. Ще звъним и в останалите хотели на „Холидей Ин“ докато не установим връзка. Ако и след два дни не се срещнем, ще знаем, че се е случило нещо лошо. Разделяме се и всеки тръгва по пътя си.

— Предложенията ти не са лоши — отбеляза Савидж.

Акира вдигна учудено вежди, но без особено въодушевление.

— Имам добри учители. Петнадесетте минути изтекоха — обърна се тя към Савидж. — Приятелят ти ще се появи всеки момент.

Савидж погледна Акира, за да види реакцията му.

Акира намръщено отговори:

— Добре — въздъхна той и застана по-близо до Рейчъл. — Ето тук ще се скрием — посочи ѝ той една ниша.

Савидж се отпрати към задния изход на механата.

14.

Вратата се отвори и алеята се изпълни със звуците на песен на Евърли Брадърс. От мястото си Савидж видя как Мак се появи на вратата и огледа алеята. Зад него, отляво на тесния коридор, който водеше към механата, видя табелата на мъжката тоалетна.

Когато спря да оглежда алеята, той се вторачи в Савидж и пристъпи напред, затвори вратата след себе си и музиката престана да се чува.

— Момчетата, които са с мен, мислят, че съм до тоалетната, затова не мога да остана много дълго. Какво има, Дойл? За Бога, защо трябваше да се появяваш тук? Ако някой те познае...

— Трудно е за обяснение. Трябва да поговорим за *много* неща. Няма да ти отнема много време, обаче не можем да говорим тук.

— Току-що ти казах, че не мога да остана дълго. Може някой да ни види.

— А защо *не трябва* да ни виждат?

— Дяволите да те вземат, Дойл, ти знаеш правилата. Ти искаше да бъде така. Нали настояваше да използваме тайни квартири, за да се срещаме.

— За какво говориш?

— Дойл, добре ли си?

— Преди малко те попитах дали ме помниш?

— Много умно.

— Каква беше тази история с парите?

— Само това можах да измисля, за да обясня присъствието ти. Но май трябваше да те изхвърля навън. Това по щеше да приляга на твоята измислена история. Някой можеше да се обади на Военната полиция и... Почакай малко, Дойл. Всъщност ти това ли искаше? Да се борим отново?

— Господи, не разбирам за какво говориш. Защо ме наричаш „Дойл“? Не знам защо...

В същия миг Савидж изтръпна като чу шум от двигател. Рязко се обърна и видя нещо огромно, дори уродливо да завива по алеята и да се насочва към тях. Фаровете го заслепиха. Той изплашено вдигна ръка

над очите си, успя да забележи Акира и Рейчъл в прикритието им и изведнъж осъзна, че самият той няма къде да се скрие. Борейки се с желанието да избяга, Савидж се обърна към Мак с ръка на 45 милиметровия пистолет под якето си. Разбра, че странното превозно средство идва с грохот право към тях.

— Това е камион за смет — каза Мак спокойно. — Нещо е станало с теб, Дойл. Нервите ти са опънати. Затова ли са ти тези кучета пазачи? За да следят поведението ти? Какво каза? Помниш нещо, които никога не са се случвали? А какво се е случило? Имаш твърде много задачи, така ли? Стресът е много голям, а? Да не си получил нервна криза? *Кажу* ми, Дойл. Искам да ти помогна.

Камионът приближаваше. „Стегни се — каза си Савидж. — Запази спокойствие. Не е възможно за петнадесет минути да са ни устроили капан. Никой не знаеше къде ще се срещнем. С изключение на Мак, естествено.“

Савидж погледна напрегнато към мъжа, който помнеше като свой приятел. „Дали Мак не се е обадил, след като ние излязохме?“

„Не! Трябва да се доверявам на инстинктите си! Трябва да вярвам, че той ми беше — *той ми е* — приятел! Дори и да се е обадил по телефона — защо ли ще го прави — за толкова кратко време не могат да докарат това грозилище тук“.

Камионът беше вече съвсем близо и Савидж успя да види шофьора. В кабината нямаше други хора. Умореният мъж гледаше напред към кофата с боклука. Той натисна едно копче и насочи две огромни метални щипки, които дотогава лежах на покрива, към отворите отстрани на металния контейнер.

Камионът беше редом със Савидж. Той подпря гърба си на тухлената стена отзад.

Мак се приближи до него, но думите му бяха почти неразбираеми заради силния грохот.

Савидж чувстваше, че се задушаваше от изгорелите газове и ужасния шум. Той се притисна до стената.

— Управлението ли каза? Имаш предвид ЦРУ?

— А има ли друга агенция? Дойл сериозно ли говориш? Някой наистина трябва да е бъркал в мозъка ти.

— Защо ме наричаш „Дойл“? Аз не се казвам така.

— Напротив! А първото ти име е Робърт. Имахме двама души с това име и ви наричахме не „Боб“, а с фамилните ви имена, за да избегнем недоразуменията. Не помниш ли?

— Не! Кажете ми защо трябва да се преструваме, че сме врагове?

— Заради вашата измислена история.

— Какво?

Ревът на камиона съвсем ги заглуши. Металните щипки се изправиха и повдигнаха контейнера, след което го изсипаха отзад в каросерията. Вонята принуди Савидж да си запуши носа. Шофьорът върна обратно кофата на земята, после отново изправи металните щипки на мястото им и потегли назад.

— Каква измислена история?

— Мамка му! — изпсува Мак и посочи с ръка срещу тях.

Савидж погледна натам, камионът вече се беше отдалечил. Пред нишата, в която се бяха скрили Акира и Рейчъл...

Акира се бореше с някакъв мъж с ръце и с крака. Малко по-далеч двама други влачеха Рейчъл, която пицеше и се извиваше в ръцете им. Очевидно целта им беше да стигнат до колата, която препречваше изхода на алеята.

Савидж осъзна, че нападателите са били скрити зад камиона. Те са използвали ужасния шум и огромните му размери за прикритие. Успели са да изненадат Акира.

Двамата непознати вече приближаваха колата. Рейчъл пицеше още по-силно.

Избягвайки поредния удар, японецът се извъртя като котка. Той подскочи и замахна едновременно с ръце и крака. От удара носът на противника му изхрущя, вероятно бяха счупени и няколко ребра, а ларинксът бе смазан. Мъжът се строполи на земята.

Всичко стана за броени секунди. Савидж вече тичаше към бойното поле. Не към Акира. Той прецени, че японецът ще се погрижи за себе си. Дори и да имаше нужда от съдействие, Савидж би му помогнал само ако не беше застрашен главният им обект, подлежащ на защита.

Рейчъл. Ето кое имаше значение сега. Тя беше техният Главен. *Клиентът, когото трябваше да охраняват.*

Докато Савидж тичаше към нея, Акира го настигна. В края на алеята шофьорът вече палеше двигателя. Двамата мъже теглеха Рейчъл

към задната врата, която беше отворена.

Савидж прецени, че е твърде далеч и не може да ѝ помогне, но все пак знаеше какво трябва да направи.

Той спря рязко и извади пистолета си. Акира направи същото, сякаш бяха тренирали многократно подобни ситуации заедно. Стреляха едновременно. Острото свистене на куршумите им се сля в едно. Те се приготвиха за нова атака, като и двамата се обърнаха леко надясно, разкрачиха се съвсем малко, за да пазят равновесие. Държаха оръжието си с две ръце — лявата изправена, а дясната леко свита в лакътя, за да се прицелват по-добре.

Изстрелите отново прозвучаха едновременно. Всеки от тях беше улучил гръдния кош на жертвата си, но те стреляха още веднъж за по-сигурно. Този път и двата куршума попаднаха в челата на нападателите. Бликна кръв и те паднаха на земята.

Рейчъл спря да пици. Тя знаеше достатъчно, беше научила достатъчно, за да не вдига излишен шум. Беше залегнала на тротоара, за да не пречи на стрелбата.

Шофьорът подаде ръката си навън.

Савидж успя да види, че държи пистолет.

Той се прицели.

Шофьорът стреля пръв. Куршумът не го закачи, а изсвистя малко над главата му, тъй като той се беше наклонил наляво, а Акира надясно.

Те залегнаха на тротоара, опряха лакти в земята и насочиха пистолетите.

Твърде късно. Шофьорът натисна газта и колата потегли. След нея се проточи облак от изгорели газове.

Савидж се изправи на крака и се втурна към Рейчъл.

— Добре ли си?

— Едва не ми измъкнаха ръцете — каза тя и си ги разтърка. —
Иначе... Да... А вие как сте?

Савидж и Акира погледнаха един към друг. Дишайки тежко, те си размениха няколко одобрителни кимвания.

— А твоят... — Рейчъл не довърши въпроса си, а само изстена.

Мак лежеше до задния изход на механата. Слабата крушка над вратата осветяваше локва кръв.

— Не! — изкрещя Савидж и се втурна натам.

Очите на Мак бяха отворени и застинали неподвижно.

— О, господи! — той опипа китката му, сложи ухо на гърдите, задържа пръста си пред ноздрите му. — Не!

— Моля те — обърна се Акира към него, — тук повече няма какво да правим. Не можем с нищо да помогнем. Съжалявам, но трябва да тръгваме.

Задната врата на механата се отвори.

Мъжът с телосложение на футболист и с татуировка на ръката загледа втренчено към тялото на Мак, после към Савидж, Акира, Рейчъл, към *останалите* тела.

Харолд. Съдържателят на заведението.

Савидж наведе пистолета.

— Още като влезе знаех, че ще създадеш главоболия — каза Харолд.

Той погледна навъсено към Акира.

— Вие, гадове, убихте баща ми при Иво Джима.

Той вдигна ръце.

— Трябваше ми малко време, Дойл, но вече си спомних. Хайде, убий ме, кучи сине. Ще умра като герой. Заедно с Мак. Ти си позор за SEAL. По-добре не споменавай, че си служил там.

Харолд се нахвърли да го нападне.

Савидж стоеше като парализиран.

Акира посрещна удара, ритна Харолд в слабините и сграбчи Савидж, за да го отведе.

Рейчъл му помогна, подхващайки го от другата страна.

Дисциплината надделя. Савидж разкърши ръце, за да се освободи.

— Вече съм добре. *Да тръгваме.*

15.

Чуха воя на сирените в нощта. Макар и прекалено развълнуван, Савидж се опитваше да спазва ограничението на скоростта и да не привлича внимание. Рейчъл се беше сгушила на пода до него, а Акира беше легнал на пода отзад.

— Не мисля, че някой ни видя, като се качвахме — каза Савидж. — Така че не знаят номера и модела на колата.

— Но ще търсят двама мъже и блондинка, единият японец — отбеляза Рейчъл. — Харолд ще им каже. Ако някое от ченгетата приближи, ще ни види как се крием на пода.

— На дневна светлина да — каза Савидж, — но през нощта едва ли. Няма да ви забележи, освен ако не насочи към вас фенерче.

Савидж се опитваше да я успокои, но истината беше, че фаровете на колите срещу тях и уличните лампи понякога наистина ги осветяваха. Той гледаше право напред и едва мърдаше устните си, за да не личи, че разговаря с някого. Не искаше да привлича вниманието дори на случайните шофьори.

— Да, Харолд наистина ще каже на полицията — гласът на Акира се чуваше доста слабо от мястото, където лежеше. — Можех да го убия. Сега си мисля, че трябваше да го направя.

— Не. Добре, че не го уби. Ние сме защитници, а не убийци! Бяхме принудени да убиваме, за да измъкнем Рейчъл. Направихме своя морален избор по необходимост. Но ако беше убил Харолд, това щеше да бъде...

— ... безполезно, така ли? Безсмислено? Той ни видя и ще каже на полицията, а това *застрашава* нашата сигурност. След като намираме оправдание за онези убийства, защо да не оправдаем и това на Харолд. Щях да го направя, за да защита нас *тримата*.

— Не е същото — каза Савидж. — Не знам защо, но съм сигурен, че е така. Харолд трябва да е чул изстрелите. Защо не ги чу някой друг? Кой знае. Може просто да е отишъл до тоалетната и да е чул стрелбата. По случайност се е оказал наблизко. Някой бандит би го убил без да му мисли много. Но, както вече казах, ние не сме убийци.

Ние не убиваме невинни хора само за това, че са се оказали на неподходящо място.

— Очевидно и аз мисля така след като *не го убих*.

— И аз ти благодаря за това.

— Грешката беше *моя* — намеси се Рейчъл. Гласът ѝ не се чуваше много ясно от пода. — Ако не бях ви молила да идвам с вас...

— Ние те приехме — отвърна Савидж. — *Съгласихме се*. Повече няма какво да обсъждаме този проблем.

— Нека да си довърша мисълта — помоли ги Рейчъл. — Ако не бях ви се натрапила, хората на мъжа ми нямаше да ме проследят и да се опитат да ме отвлекат от тази алея. Нямаше да се наложи да убивате. Този заблуден куршум нямаше да попадне в приятеля ти. Той щеше да ти каже това, което искаш да знаеш. Сега нямаше да се налага да бягаме от полицията. Всичко — от край до край — е само моя грешка.

— Божичко, за това ли се притесняваш? Себе си ли обвиняваш? Не разбираш ли какво стана? Мъжете, които ни нападناха, нямат нищо общо с мъжа ти.

— *Какво?*

— Мъжът ти няма представа къде се намираш — обади се Акира зад предната седалка. — Мисля, че скрихме следите си безупречно. След премеждието в Южна Франция направихме всичко възможно, за да ги заблудим. Изключено е да са ни проследили.

— Може да са по-добри, отколкото мислите.

— Ако беше така, щяха да изберат по-подходящ момент, за да те отвлекат. Отсядахме в толкова хотели, обикаляхме толкова болници. Имаше чудесни места за целта. Защо не го направиха досега, а избраха такава неподходяща обстановка?

— Сигурно са мислили, че ще могат да отвлекат вниманието ви именно по този начин.

Савидж я прекъсна.

— Те не биха могли да знаят за срещата, която си уредихме с Мак. Ако допуснем, че си права, трябва да приемем, че тези умни глави са измислили светкавичен план като са видели камиона за смет. Разчитали са на повечко късмет и без много да му мислят просто те сграбчиха.

— Справиха се доста добре. Успяха да ме отделят от Акира.

— Мен ме притеснява нещо друго — намеси се той. — Мисля, че трябваше да ме убият преди да те хванат. Имаха тази възможност, но вместо това единият отвлеке вниманието ми, а другите се заеха с теб. Нямах възможност дори да извадя пистолета си. Бях заставен да се отбранявам с ръкопашен бой.

— Използвали са обърканата ситуация.

— *Каква* объркана ситуация? Ако камионът за смет е влизал в плановете им, те нямаше да бъдат ни най-малко объркани. Щяха да бъдат готови. Щяха да направят това, което смятат за необходимо — да ме убият.

— Но не го направиха — отбеляза Савидж. — Което означава, че *не са искали* да те убият, не им е било заповядано да го направят.

— Мъжът ти е толкова арогантен, че не би пропуснал удобния случай. Това би удовлетворило гордостта му. Не, тактиката щеше да бъде друга. Щяха да ни убият и тогава да те хванат.

— Така щеше да бъде по-лесно и по-безопасно — допълни Савидж. — Вместо всичко това Мак е мъртъв. Бог да го прости. Да не мислиш, че куршумът го улучи само защото аз се отместих? Ако шофьорът искаше да ме убие, той щеше да го направи, защото стреля преди да се наведе. Той се целеше в Мак. Каквото и да се е случило, той не може вече нищо да ми разкаже. А ти, Рейчъл, просто им се изпречи на пътя. Ти не влизаше в плановете им. Според тях ти изобщо не трябва да си с нас. Така че, който и да е открил къде се намираме, е решил с един удар да удари два заека. Да ни раздели от теб и да попречи на Мак да отговори на въпросите ми. И в крайна сметка да продължи да ни държи двамата с Акира в напрежение.

— Но *защо*? — попита тя.

16.

Стаята в мотела в Северна Каролина, беше неуютна и малка, но чиста. Влизаше се откъм един коридор, който водеше до задния вход. Рейчъл и Акира успяха да влязат незабелязани оттам. По-късно Савидж излезе да купи нещо за вечеря. Единственият ресторант, който даваше храна за вкъщи, предлагаше само пици. Седейки на пода в мотелската стая, те дъвчеха без особено желание дебелия корав „върховна“ пица. Не бяха гладни, но се налагаше да се подкрепят. Няколко кутии кока-кола утолиха жаждата им след подправките на недопеченото тесто. Акира, който не пренебрегваше предпочитанията на японците към зеленчуци, ориз и риба, беше махнал кренвиршите от пицата си.

— Нека още един път анализираме разговора ви — предложи Акира. — Мак си мислеше, че знаеш неща, които ти всъщност не помниш, затова той не си направи труд да ти ги обяснява, нали така? В крайна сметка това, което ти е казал, е доста неясно. Все пак има ли нещо, в което да си сигурен?

— Мак ме позна — отвърна му Савидж.

— Въпреки че те нарече „Дойл“, което не е истинското ти име?

— Може и да е — предположи Савидж. — Поредният фалшив спомен. Знаем ли кое всъщност е истинското ми име. Който е извършил операцията, може да го е заличил от паметта ми. Внушил ми е, че един от псевдонимите ми не е лъжа, а рожденото ми име.

— Всичко е лъжа — каза Рейчъл и хвърли с отвращение недоядената пица в кошчето.

Савидж я изгледа учудено и продължи:

— Струва ми се, че приятелството ми с Мак не е фалшив спомен. Той го спомена няколко пъти, но каза също така, че сме врагове или мними врагове, ако правилно съм разбрал. Спомена за правила. Ако сме искали да се видим, трябвало да използваме специални съобщения и секретни квартири.

— Такива изрази използват оперативните работници — отбеляза Акира.

— Да, така е. Освен това той предположи, че вие с Рейчъл сте ми „кучета пазачи“ и са ви прикрепили към мен, защото съм изпаднал в стрес. Той непрекъснато говореше за правила и за това, че все още им се подчинява. Изглеждаше уплашен. Сигурно си е помислил, че вие не наблюдавате само мен, а и него — как ще се държи при нерегламентирана среща например.

— И за кого според него работим? — попита Рейчъл.

Савидж се поколеба за момент.

— За ЦРУ.

— Какво?

— Беше много ядосан, сигурно мислеше, че ще бъде наказан за нарушаване на правилата след разговора ни навън.

— Значи Мак е работил за ЦРУ? — напрегнато попита Акира.

— Не съм сигурен. Не виждам смисъл в това капитан от SEAL да бъде оперативен работник от цивилното разузнаване. От морското разузнаване може би да, но от ЦРУ? Не, все пак останах с друго впечатление. Мак сигурно си мислеше, че съм издал за кого работя — за ЦРУ.

— Боже мой! — възкликна Рейчъл. — Възможно ли е това?

— Събитията от последните няколко дни показаха, че всичко е възможно. Ако ме питаш дали аз си спомням да съм работил като оперативен работник, отговорът е — не. Естествено, може да си помислите, че ви лъжа.

Акира поклати глава и каза:

— Във Филадельфия ти разправяше, че си объркан до такава степен, та дори не знаеш дали можеш да се доверяваш на нас с Рейчъл. Можело да се окаже, че ние не сме тези, за които се представяме, а сме изпратени, за да те вкараме в някакъв капан. Тогава ние настояхме пред теб, че трябва да ни вярваш, защото другата възможност е пълната ти парализа. Приятелю, като необходима част от взаимното доверие искам да те уверя, че аз ти вярвам. Отказвам да мисля, че ти лъжеш.

— „Авраам повярвал в Бога по силата на абсурда“ — каза Рейчъл.

Акира не разбра за какво става дума и я погледна учудено.

— Това е нещо, което казах на Савидж във Филадельфия снощи. Неразделна част от вярата.

— Значи трябва да проверим дали правилно си спомням — намеси се Савидж. — Във Филадельфия доктор Сантизо ни обясни, че първо трябва да се изтрият истинските спомени и после да се внушат фалшивите. В противен случай действията ми няма да са последователни. Така че аз може би съм принадлежал — или принадлежа — към ЦРУ, но просто не го съзнавам.

— „Може би, вероятно?“ Така доникъде няма да стигнем — каза Акира.

Савидж потърка челото си и продължи:

— Мак ме попита още дали това съм искал — да се бори отново с мен. Не виждам смисъл в думите му. Да се боря отново с него? Значи и по-рано се е случвало. Но защо? След като сме били приятели. В бара се престори, че ми дължи пари, защото това било единственото, което могъл да измисли, за да обясни разговора ни. „Май трябваше да те изхвърля навън. Това по щеше да приляга на твоята измислена история“ — това бяха думите му.

— Измислена история ли? — попита Акира и се намръщи.

— Да, Мак спомена този израз няколко пъти.

— Приятели, които трябва да се представят за врагове. Измислена история. ЦРУ — каза Рейчъл. — Май започвам... Когато Харолд ни видя зад механата, той изведнъж си спомни за теб. Каза, че ти си позор за SEAL. Той така смело се изправи срещу теб, че дори не помисли за пистолета ти. Каза, че ще умре като герой, ако те убие. Твоята измислена история.

— Не разбирам.

— Теории. Предположения. Ако наистина си работил за ЦРУ, трябвало е да съчинят някоя история, за да убедят противника в твоята нелоялност към Америка. Официално са те уволнили. Ти си напуснал SEAL. Станал си телохранител. Докато си охранявал клиентите си — могъщи, влиятелни и достатъчно богати, за да платят необходимата сума — ти си събирал информация, шпионирал си ги. Защото са били важни личности. Тайните им са били от стратегическо значение или толкова уличаващи, че агенцията ги е шантажирала и ги е принуждавала да ѝ сътрудничат.

Савидж се беше вторачил в пода. Главата му пулсираше. Колкото и да търкаше челото си, болката не минаваше.

— Но защо са избрали този начин да те представят като обикновен независим телохранител? — продължи Рейчъл. — Едва ли не като предател. Защо?

— Защото аз бях един от първите участници в американското нападение над Гренада — отговори Савидж. — Това, което видях там, ме убеди, че марксисткото управление на острова — колкото и налудничаво да беше — с нищо не заплашваше Америка. Всичко беше само маневра за пред хората — да отвлечат вниманието им от истинската трагедия в Бейрут, където при бомбен атентат загинаха двеста и тридесет американски моряци. Гренада беше едно от средствата на президента за увеличаване на неговата популярност. Много от приятелите ми загинаха абсолютно безсмислено. Аз се оттеглих отвратен от случилото се.

— И си се борил с твой приятел от SEAL, който не е бил съгласен с теб. Мислил е, че си предател, така ли? — попита Акира. — Борили сте се пред публика — двама приятели, които се превръщат във врагове. Доста убедителна история.

Савидж вдигна глава, но продължи да масажира слепоочията си.

— Особено като се има предвид, че баща ми се самоуби, защото се почувства предаден от собствената си родина, защото Белият дом се нуждаеше от изкупителна жертва за катастрофата в Залива на свинете. Да вървят по дяволите. Тази акция се провали, защото политиците си изпуснаха нервите и промениха плановете за нашествието. Навряха хората в проклетите блата.

— Произходът ти също е подходящ — отбеляза Рейчъл. — Куба, а сега и Гренада. Две нашествия. Едното необходимо, но неуспешно, другото ненужно.

— Но *успешно* — допълни Савидж. — И двете нашествия всъщност се основават на...

— Лъжи, така ли?

— На дезинформация. Греъм беше много впечатлен от тази концепция. Събития, които не са се случвали, но променят света. Хитлер изпрати преоблечени в полски униформи германски войници в Полша, които стреляха по германските граничари. Така Германия оправда нашествието. Съединените щати изпратиха изстребител прекалено близо до северновиетнамския залив Тонкин и принудиха отбраната да стреля по него, а след това обвиниха вьетнамците, че са

ги атакували без да има провокация. После използваха случая да увеличат американското присъствие в Южен Виетнам. Убедителна измама. Правдоподобно оправдание.

— И отново фалшива памет — каза Акира. — Цели нации помнят неща, които не са се случвали. Но сега ни интересуват само *твоите* фалшиви спомени. Ако приемем, че баща ти — не човекът, когото видя в Балтимор, а истинският ти баща — се е самоубил. Това обяснява защо си се оттеглил от SEAL след нашествието в Гренада, което според теб не е било необходимо и ти си бил вбесен от ненужните жертви на твоите приятели в SEAL. Така си изглеждал напълно свободен агент, без задължения към държавата.

— Фалшиви спомени. Измислени истории. Лъжи. Ние не знаем, ние не можем да сме сигурни...

— ... в нищо — довърши думите му Рейчъл. — Тази пица... Не се чувствам много добре. Главата ми... Много съм изморена и не мога да мисля. Но за едно нещо съм сигурна. Трябва да си боядисам косата. Ще си върна кестенявия цвят. Няма да съм вече руса като сестра ми. После... — тя посочи към тясното легло.

— Единият от нас ще пази, а другият през това време ще спи на пода — каза японецът.

— Няма да стане — възпротиви се Рейчъл. — Решете кой ще пази пръв, а другият ляга до мен. Не искам някой със схванат гръбнак да ме охранява. Ще сложа възглавница между нас, така че да не нарушавам душевното ви спокойствие. Нали сме като едно семейство? По-удобно ще е да спим на леглото. Акира, като дойде ред на Савидж, нали няма да имаш нищо против, ако в съня си се обърна и го прегърна?

17.

Утрото в Северна Каролина беше свежо и приятно. След като провери паркинга, Савидж излезе през задния изход и отиде да купи закуска от „Мак Доналдс“. На връщане взе и няколко вестника.

Акира затвори вратата зад него и започна да разглежда пакетите, които Савидж беше наредил на бюрото до телевизора.

— Какво си купил? Нарязано месо? Кренвирши? Бъркани яйца? И английски кифлички?

— Плюс сладко от ягоди. Предполагам, че не е обичайната ти храна, но е най-доброто, което можах да намеря. Откровено казано, това месо не ми вдъхва голямо доверие.

— Не бих казал същото — отвърна Акира, докато отваряше кутиите с напитки. — Само кафе ли си купил?

— Ето, заповядай — вместо отговор Савидж му подаде пакетче чай и опакована чаша с гореща вода.

— Аригато.

След като отпи от чая и опита месото, Акира кимна одобрително.

— Дано ми простят предците. Явно вече съм корумпиран. Това е доста вкусно.

— Много е кораво — каза Савидж, — но все пак ще ни даде сили.

— Да, наистина ще ни трябват сили — съгласи се Рейчъл.

Акира сви вежди и попита:

— Какво имаш предвид?

Тя гледаше доста мрачно вестника пред себе си.

— Това няма особено да ви хареса — отвърна тя и отчаяно остави виличката си в пластмасовата чинийка с недовършената закуска. Савидж и Акира станаха от местата си и се наведоха над вестника.

Тя посочи статията на първа страница. „Вирджиния Бийч. Четирима убити зад механа «Кораба», трима с огнестрелно оръжие и един от удар в гърлото.“

— Както и предполагаме — каза Савидж. — Да, прекалено много смърт. Затова са го напечатали на първа страница.

Рейчъл продължаваше да сочи към статията.

— Харолд ги е осведомил, че се казваш Робърт Дойл. Разказал им е, че с Мак сте били приятели, но след една разправия през осемдесет и трета, когато се е стигнало до бой, сте се превърнали във врагове. Било е заради нашествието в Гренада. Харолд споменава също за мен и за Акира. Тук пише, че с теб са били руса жена и японец. Дори и след като си боядисах косата пак ще привличаме вниманието — двама американци и японец.

Савидж припряно погледна часовника си и се обърна да включи телевизора.

— Седем и двадесет и пет. Ще видим какво ще кажат в сутрешните новини.

Той успя да намери канала за Вирджиния Бийч. Първата част на „Добро утро, Америка“ тъкмо свършваше. Джоан Ланден се усмихваше пред камерата. „През следващия половин час с вас ще бъде Тони Бенет, но не като певец, а като художник.“

Рекламата на паста за зъби с ухилени дечурлига, които се хвалят на родителите си, че нямат повече кариеси, му се стори безконечна.

Савидж престана да диша и замря, когато започнаха новините. Полицейски коли и линейки, санитарии, които извозват покритите с чаршафи тела от алеята; говорителят, обясняващ с тъжен глас какво се е случило и накрая описанието на Савидж, Рейчъл и Акира.

Цялата история бе разказана за минута и половина.

— Кратко и ясно — отбеляза Акира. — Все пак няма нищо ново освен това, което вече прочетохме във вестника. — Той посегна да изгаси телевизора, явно успокоен от видяното.

— Почакай — спря го Савидж. — Да видим дали няма да ни покажат и по националната телевизия.

— Поне не показаха изготвени по описанието на Харолд наши портрети — каза Рейчъл.

— Полицията ще се потруди по въпроса — мрачно отбеляза Савидж и посегна към куфара си. — Да си събираме багажа. След новините веднага тръгваме.

— А после? — попита Рейчъл. — Дори и да успеем да се измъкнем незабелязано оттук, това не решава проблемите ни. Полицията продължава да ни търси.

— Да, точно там е цялата работа. Както правилно се изрази „да ни търси“. Рейчъл, ти не си намесена в тези неща. Ако ни хванат обаче, теб ще те обвинят в съучастничество. Напусни сградата и тръгни без да се озърташ. Намери някоя автобусна спирка. Махни се оттук, колкото се може по-бързо. Започни нов живот.

— Не! Защо не искаш да разбереш? Аз те обичам!

Савидж не може да каже нищо.

— Няма да си тръгна и да ви оставя. Така повече никога няма да ви видя. Ето защо питам отново: Какво ще правим, ако се измъкнем оттук? Как ще... Знаете ли, хрумна ми нещо. Ако Мак е прав и ти наистина работиш за ЦРУ, *те* не могат ли да ни помогнат?

Савидж поклати глава и отговори:

— Ако наистина работя за ЦРУ, няма как да се свържа с тях. Не знам с кого да контактувам. Не знам къде и как да оставя съобщение, нито какъв телефонен номер да набера. Не мога просто да се обадя на главната квартира в Ленгли и да кажа на дежурния оператор, че ме търсят за няколко убийства и е възможно да работя за разузнаването; да им съобщя името, което други хора смятат, че е мое и накрая да ги помоля за помощ. С когото и да говоря, всеки ще ме помисли за луд. Дори и да знаят кой съм, ще отрекат, че са чували за мен. По дяволите, всичко е толкова объркано. Мисля си, дали не е възможно някой от агенцията да стои зад всичко това? Не — каза той след кратко колебание, — те не са забъркани.

— Отново включват националната телевизия — каза Акира.

Ужасен ураган в Централна Америка. Скандал с договорите за отбрана. Пожар в нийоркски небостъргач.

Савидж погледна часовника си.

— Техните новини са по пет минути. Остава още една. Изглежда, че няма да кажат нищо за нас.

— Слава богу — въздъхна Рейчъл. — Ако успеем да стигнем подалече, до крайбрежието или до Южна Каролина, или дори до Джорджия...

— Да, няма да е лошо — съгласи се Савидж. — Полицията там може би няма да ни търси толкова усилено.

Изведнъж Акира рязко вдигна ръка и посочи екрана. Кръвта сякаш беше слязла в петите му, толкова беше пребледнял. Започна да

говори нещо на японски — това се дължеше явно на голямата изненада или по-скоро беше изпаднал в шоково състояние.

Когато Савидж погледна към телевизора, той замръзна на мястото си. Сърцето му започна да прескача, сякаш щеше да спре. Той се отпусна на един стол без да отделя очи от екрана.

Информацията беше от Токио. Показваха японски политик, който подстрекаваше хиляди студенти да крещят антиамерикански лозунги пред американското посолство. Те държаха антиамерикански плакати. Мъжът беше с прошарена коса и изморено лице, малко по-пълен от необходимото. Представиха го като Кунио Шираи. Независимо, че приличаше повече на бизнесмен, той беше водач на радикалното антиамериканско крило на Либералнодемократичната партия. Нарастващото му влияние заплашваше да разцепи главната политическа партия в Япония. Омразата на студентите не беше най-важното в случая, макар че от седемдесетте години насам те не бяха демонстрирали толкова силен гняв. Със същата ненавист те биха защитавали и друга кауза. По-интересното беше, че японските политици като правило бяха образец на благоприличие, сдържаност и спокойствие пред публика. В усилията си да ги настрои против Америка обаче Шираи приличаше повече на американец, а не на японец.

В следващия момент Джоан Ланден вече представяше дежурния синоптик, който стоеше пред картата с множество линии и стрелки.

Савидж и Акира продължаваха да гледат в екрана като хипнотизирани.

— Какво има? — попита Рейчъл.

— Кунио Шираи — отвърна кратко Савидж.

— Но това не е истинското му име — допълни Акира.

— Или поне не е името, с което ни беше представен. *Муго Камичи*. Така се казва. Планинският комплекс „Медфорд Гап“. Човекът, когото бяхме наети да охраняваме. Мъжът, когото видяхме посечен на две.

— И *ние* сме живи, макар че всеки от нас е видял как другият умира. Никога не съм се съмнявал, че *Камичи* е мъртъв. И през ум не ми е минавало. Още виждам в кошмарите си как мечът го прерязва през кръста.

— И как падат двете половини на тялото му. И шурналата кръв.
Толкова много кръв.

Акира се опомни първи, чертите на лицето му се изопнаха и той рязко каза:

— Сега вече знаем какво да правим.

— Да. Знаем и къде да отидем — изръмжа Савидж.

— Нищо не разбирам.

— Заминаваме за Япония.

ЧАСТ III
ЗЕМЯ НА БОГОВЕТЕ

ИЗКУСТВОТО НА ВОЙНАТА И МИРА

1.

Тримата напуснаха мотела, като се надяваха, че никой не ги е видял да се качват в колата.

Акира отново се скри на пода отзад, а Рейчъл смело се настани до Савидж и разтвори карта на пътищата.

— Най-близкото международно летище е „Рали“. На около триста километра на запад.

— Не, не става — възпротиви се Савидж. — Едва ли ще има много японци, които да си заминават оттам, а най-вероятно нито един. Акира ще привлича внимание.

Савидж стигна до някаква магистрала и се отправи на северозапад.

— Този път ще ни изведе ли до Вирджиния Бийч?

— Със сигурност — погледна картата Рейчъл. — Но къде отиваме?

— Във Вашингтон. Международното летище. Там има тълпи от японци, пътуващи в двете посоки. Никой няма да обърне внимание на Акира.

След няколко километра Савидж спря на една отбивка, като паркира по-далеч от останалите превозни средства, за да не може някой да надникне отзад в колата. Видя телефонна будка, влезе вътре, погледна в указателя и набра номера на американските авиолинии. Щеше да е по-лесно да се обади от мотела, но не искаше да издава намеренията си.

— Имаме късмет — съобщи им той, като се върна в колата. — Успях да резервирам три места за утре.

— По кое време? — запита Акира.

— Утре сутрин. Осем и десет.

— Но летището е толкова...

— Да, на шестстотин километра оттук по обиколния маршрут, който избрахме. — Но времето за проверка на багажа при международни полети е по-дълго. А ние имаме само ръчни чанти. При всички случаи ще трябва да сме на летището до пет сутринта, за да успеем да си вземем билетите и да сме сигурни, че ще летим с този полет.

— Ще се справим ли? — запита Рейчъл.

— Имаме на разположение двадесет и един часа, за да изминем шестстотин километра — погледна часовника си Савидж. — Да. Ще успеем, дори пътищата да са натоварени. До утре вечерта ще бъдем във Вашингтон.

Въпреки уверения си тон Савидж инстинктивно даде газ. Не след дълго намали. Не искаше да се забърква с ченгетата.

— Имаме достатъчно време — каза той.

— Тогава да го използваме както трябва — обади се Акира. — Трябва да ви разкажа колкото може повече.

— За какво? — попита Савидж.

— Предполагам, че никой от вас двамата не е бил в Япония.

Савидж и Рейчъл потвърдиха.

— Да, има какво да научите.

— Чел съм доста книги за Япония — обади се Савидж.

— Струва ми се, че книгите не дават съвсем точна представа и на човек понякога му се губи най-главното — отвърна Акира. — А Рейчъл очевидно не знае много.

— Вярно е — отвърна тя.

— Затова трябва да бъдете подготвени. Скоро ще влезете в допир с една култура, която е съвсем различна от вашата. В някои случаи онова, което тук се счита за нормално поведение, там може да се окаже извън правилата. И обратно — нещо, което може да ви се струва обидно тук, там може да е знак на уважение. Така аз се научих да се държа като не-японец на Запад и да се съобразявам с вашите норми на поведение и начин на мислене. Може би някои си мислят, че единствените разлики между американци и японци са различната храна, цветът на кожата и, разбира се, езикът. Но в действителност има нещо много повече, много по-дълбоко. Ако искате да оцелеете в опасностите, които ни очакват, трябва да започнете да мислите като

нас, също както аз се научих да се подчинявам на вашите норми. Или поне да се опитате, защото нямам много време да ви обуча добре.

2.

Боингът се носеше над блестящата повърхност на Тихия океан на височина 12 хиляди километра. Савидж размишляваше над онова, което бе научил от Акира. Съжеляваше, че Акира нямаше възможност да продължи разказа си. Но единствените три свободни места в самолета бяха доста отдалечени едно от друго и в различни салони. Савидж не можеше дори да вижда Акира, а за разговори и дума не можеше да става.

Рейчъл също беше извън полезрението му. Това, че не я вижда, изнервяше Савидж. Като неин телохранител той не трябваше да се отделя от нея. Имаше и още нещо. С неохота трябваше да си признае, че в него се бе породила неизпитвана дотогава нужда. До момента винаги бе мислил първо за безопасността на клиента и после за себе си. След преживяния кошмар, когато бе видял мъртвец да възкръсва, той не можеше да се чувства сигурен в нищо. Не можеше да разчита на здравето си усещане за действителност. Затова имаше нужда от нещо, на което да вярва. Неговата нова опора бе любовта.

Савидж погледна навън. В продължение на часове долу не се виждаше нищо освен океан. Сега разбра защо Акира казваше, че на изток от Япония няма друго освен запад. Акира им бе казал, че днес Япония е единствената държава, в която гражданите все още вярват, че са потомци на богове. По-специално на едно божество. Аматарасу. Богинята на слънцето.

Савидж почувства напрежение в ушите си и разбра, преди да е чул съобщението от пилотската кабина, че самолетът започва да се спуска. Отвори широко уста и усети, че тъпанчетата му изпукаха. Наведе се и погледна през прозореца. В небето не се виждаха облаци, само лека мараня на хоризонта. Забеляза следи от плаващи в океана кораби, а петнадесетина минути по-късно и сгради, струпани по крайбрежието. Акира им бе казал, че в Япония живеят 125 милиона души, което означаваше, че тя е шестата държава в света по броя на населението. По площ всички острови заедно се равняваха на щата Монтана^[1], но три четвърти от земята бе планинска и непригодна за

живеене, затова повечето хора предпочитаха да живеят по крайбрежието.

Самолетът се спускаше все по-ниско. Савидж се взираше в струпаните една до друга постройките на фона на все по-ясно открояващата се суша. От Акира бе научил, че преди повече от триста години японците решили да сложат край на проблема с пренаселеността, като разширят границите си. Заели се да запълват с пръст крайбрежната ивица, като този процес продължава и до ден-днешен. В резултат на мащабните работи повече от четиридесет процента от бреговата линия бе площ, отвоювана от морето, включително и част от земята, на която бе разположена днешната столица Токио.

Маранята, която бе забелязал от самолета, не беше нито мъгла, нито ниска облачност. Това бе индустриален смог. Въпреки че видимостта бе намалена, Савидж успя да разгледа очертанията на някои планински вериги във вътрешността, както и тези на градове, сливащи се със съседни селища. Не можа да му убегне иронията на съдбата — хора, известни с това, че боготворяха природата, бяха принудени да живеят в задушаващи ги градове.

След седемнадесетчасовото пътуване Савидж почувства, че краката му се бяха схванали. Бе 16.05 местно време, но неговият вътрешен часовник му подсказваше, че е един през нощта. Тълпата от слизащи пътници, които се бутаха в него, го измори още повече. Акира и Рейчъл — двамата не изглеждаха по-добре от самия него — вече го очакваха в салона. Савидж я прегърна преди да си даде сметка какво прави.

— О, боже, толкова съм уморена — промълви тя. — Имам чувството, че съм напълняла с два килограма. Всеки път, когато решавах да подремна, се намираше някой да ме събуди и да ми предложи отново нещо за ядене.

Акира се засмя, но очите му останаха тъжни.

— Имиграционната служба и митническият контрол са насам.

Преминаването им отне доста време, но за щастие мина без инциденти. Най-накрая излязоха през един шумен и претъпкан терминал към изхода. Савидж все повече се замисляше над външността си. Никога не се бе чувствал толкова не на място, както в този момент, заобиколен от безброй много японци. Никога не бе имал

съзнанието, че е различен, че е човек от друга раса. Струваше му се, че кожата му бе неестествено бледа, тялото му огромно, движенията му прекалено тромави. А японците сякаш правеха всичко възможно, за да не се докосват до него. „Дали Акира се чувства по същия начин, когато е сред нас?“ — чудеше се Савидж.

— Ще се погрижа за такси — каза Акира.

— А къде ще отидем? — запита Рейчъл.

За миг чувство на гордост замени тъгата в очите на Акира.

— На най-специалното място в света.

[1] Щат Монтана е с площ 381 087 кв. км. — Б.р. ↑

3.

Таксито си пробиваше път през тесните, криволичещи и претъпкани улици на северно Токио. Шумът и задръстванията бяха ужасни дори за човек, свикнал със суматохата на Ню Йорк. Изгорелите газове от автомобилите пречеха на Савидж да поеме дълбоко въздух. По време на четиридесетминутното пътуване той успя да забележи архитектурната шизофрения от двете страни на магистралата: хотели и административни сгради в западен стил бяха залепени за храмове и вишневи градини. Но вътре в града преобладаваше западната архитектура — небостъргачи, големи магазини, високи жилищни блокове, които приличаха на бетонни капсули, закрепени една за друга.

— През последните месеци на Великата Източноазиатска война, по-точно Втората световна война, както ѝ казвате вие — поправи се Акира, — американците непрекъснато хвърляха бомби и опожариха почти цялата столица. Повече от сто хиляди души бяха убити. Хаосът бе толкова голям, необходимостта да се възстанови града толкова спешна, че никой нямаше време да следи за правилното архитектурно застрояване. Най-важното бе да оцелеем. Ето така се получи този затормозяващ лабиринт от улици. Западната архитектура измести традиционната. Седемгодишната американска окупация също си каза думата.

Савидж разглеждаше претъпканите улици. Всички бяха облечени с европейски дрехи. В съседство до ресторант с традиционна японска кухня можеше да се види бар в американски стил. Надписи на японски често бяха дублирани от текст на английски.

Акира даде указания на шофьора. Таксито зави покрай един ъгъл, подмина няколко магазина и жилищни блока в американски стил и спря пред каменна ограда с порта от полирано дърво.

Докато Акира плащаше, Савидж се чудеше защо спряха тук. Посегна към дръжката на вратата, но спря, защото си припомни, че в японските таксита шофьорът отваря автоматично вратите. Учително и удобно. Савидж се усмихна. Когато слязоха, се оказаха пред каменната стена. Тя бе два пъти по-висока от Савидж. „Какво е това място?“

Таксито бе заминало. Той погледна към Рейчъл, която също изглеждаше обезпокоена.

Акира пристъпи към домофона, монтиран в стената отстрани на дървената порта. Натисна едно копче. След секунда се чу нежен женски глас, който запита нещо на японски. Акира отговори. След това жената отново каза нещо, а в гласа ѝ се доловиха уважение и радост.

— Добре. За миг се изплаших да не би нещо да се е променило по време на отсъствието ми — обърна се Акира към Савидж и Рейчъл.

— Най-специалното място на света?

Акира кимна.

Отвътре нещо изскърца. Вратата се отвори. Савидж с изненада забеляза възрастна жена, облечена в ярко кимоно. Това бе първият национален костюм, който бе видял до момента. На блестящото копринено кимоно бе изобразен красив мотив от цветя. Рейчъл възхитено ахна.

Посребрената коса на възрастната жена бе хваната на кок отзад с помощта на декоративен бамбуков гребен. Тя се поклони на Акира с притиснати една в друга длани.

Той също се поклони и каза нещо, на което тя се усмихна, после махна на Савидж и Рейчъл да влязат.

Пристъпиха изненадани. Разкрилата се пред тях гледка бе толкова хармонична, всеки детайл бе така балансиран, че да не задържа вниманието по-дълго от останалите. Савидж не можеше веднага да асимилира видяното. Стоеше върху пътека, покрита с бели камъчета. Вляво и вдясно от него върху златистия пясък бяха оформени с гребло извити линии, обикалящи около малки купчини от камъни, подредени на определено разстояние. Камъните бяха с различни размери и форми, но във всеки имаше нещо интригуващо — остри ръбове или интересни пукнатини. Виждаха се две кедрови храстчета, поставени с много вкус — едно вляво и едно вдясно. Високата стена приглушаваше шума от уличното движение и това позволи на Савидж да чуе, че някъде ромолеше вода. Полумракът хвърляше спокойни сенки.

В края на пътеката, която се виеше в синхрон със следите, оставени от греблото в пясъка, Савидж видя едноетажна къща. Това бе правоъгълна дървена постройка с керемиден покрив, който се спускаше стръмно и образуваше голяма стряха от двете страни.

Крайщата на покрива бяха положени върху колони. На прозорците се виждаха бамбукови щори, зад които светеха лампи.

Чистота, хармония, красота, ред.

— Да — промълви Рейчъл, като вдигна поглед към потискащите бетонни сгради, надвиснали над оградата, и отново насочи вниманието си към градината и къщата, — най-специалното място на света.

— Като че ли съм направил скок във времето — рече Савидж.

— Миналото — обади се тъжно Акира. — То е извор на доста проблеми, но тук ми създава уют.

— Но как...? Откъде...?

— Къщата е на баща ми. Веднъж ти бях споменал, че след войната се позамогна, като преоборудваше военни самолети в граждански. Хвърли доста пари в този имот. Това бе през 1952, а тук бяха покрайнините на Токио. Но още тогава земята бе много скъпа и той не можеше да си позволи нищо друго. Разбира се, отвън нямаше нито шумна улица, нито високи сгради. Той ясно виждаше тенденциите, но копнееше по миналото, по спокойствието на селската къща, спомен от детството. Затова построи тази сграда в стар стил, издигна високи стени и всеки ден след работа се отдаваше на подреждането на градината. Петнадесет години търпеливо нареждаше, пренареждаше, размишляваше, оценяваше. Понякога спокойно гледаше с часове, след което ставаше и внимателно преместваше няколко камъчета. Блъсна го кола и малко преди да умре в болницата ми каза, че съжалява, че не е успял да довърши градината. Сега аз трябва да направя това.

— Красиво е — Рейчъл докосна ръката на Акира.

— Аригато — преглътна неловко той, за да прикрие нахлулите чувства, след което посочи възрастната жена. — Това е Еко. Поддържаше домакинството на бащи ми — и продължи на японски към нея.

Измежду непознатите думи Савидж чу да споменават неговото и името на Рейчъл. Еко им се поклони. Те ѝ отвърнаха със същото. По пътеката се чува стъпки. Савидж видя от къщата да излиза слаб млад мъж. Бе с удължено лице и високо чело. Бе обут в сандали, както и Еко, и облечен в бежов костюм, препасан с кафяв пояс за карате ги.

— Това е Чури, внук на Еко — представи го Акира и отвърна на поклона и усмивката му.

Чури им се поклони и те му отвърнаха със същото.

— Когато се върна вкъщи — обясни Акира, — ставам сенсей на Чури. Има големи успехи в бойните изкуства, само трябва да усъвършенства меча. Между другото нито Чури, нито Еко знаят английски, но ще видите, че ще предугаждат всяко ваше желание.

— Благодарим за гостоприемството — обади се Рейчъл.

Акира я погледна с възхищение, след това каза нещо на Чури и Еко, които бързо се отдалечиха.

— За мен е чест да ви поканя у дома — обърна се към двамата Акира.

4.

Савидж свали обувките си под стряхата още преди Акира да направи това. Искаше да му покаже, че си спомня онова, което японецът им бе разказал. Рейчъл последва примера му. Акира кимна одобрително, постави обувките си до техните и отвори вратата, като се дръпна встрани, за да им направи път.

Лампата до прозореца хвърляше мека светлина в стаята. Стените представляваха хартиени прегради — шоджи, а подът бе покрит с правоъгълни рогозки — татами. Рейчъл се приближи до една графика с туш, изобразяваща гълъб върху гола клонка.

— Струва ми се, че никога не съм виждала нещо толкова... — без да се доизкаже, тя свали поглед от рисунката, а очите ѝ блестяха.

— Класика от 16-ти век — осведоми я Акира. — От моята колекция. Доста скъпо хоби, но ми доставя удоволствие. Искате ли да видите и други? — той плъзна една от преградите, зад която се показва съседната стая.

В следващите двадесет минути те минаваха от стая в стая, като се наслаждаваха на изящните предмети и графики.

— Всичко, което видяхте, има един общ елемент — рече Акира. — Създадено е от самураи.

Рейчъл остана много изненадана.

— Да, военни, посветили свободното си време на изкуството — потвърди Акира.

Савидж си припомни какво бе научил от Акира за самураите. Те се появили през 12-ти век, когато местните аграрни феодали, наречени даймио, започнали да изпитват силна нужда от сурови и верни защитници, които да бранят именията им. А през следващия век от Корея в страната навлязъл Дзен будизмът. Тази религия изисквала човек да усъвършенства тялото и духа си, което допаднало на самураите. Те разбрали практическата стойност на това да направиш ръката си, въоръжена с меч, продължение на духа си. Трябвало само да действат, без да мислят, просто мигновено да се подчиняват на инстинктите си. Това осигурявало победа над враговете, които внимателно планирали атаките си. Медитацията също била едно от

предимствата на Дзен будизма. Чрез нея човек се освобождавал от емоциите и постигал равновесие на духа. След дълги упражнения самураите достигали крайния резултат — нито се страхували от смъртта, нито си мислели непременно за победата. Така влизали в най-решаващи и жестоки битки освободени от емоции, но подготвени за всякакви изненади.

— Първоначално господстващата класа презирала суровите войници, от които зависела безопасността ѝ — продължи да им обяснява Акира. — Самураите отговорили на това, като започнали да изучават дворцовите изкуства и в крайна сметка техните постижения изместили тези на господарите от снобския елит, които до неотдавна им се присмивали. Създадените графики, скулптури и керамика са идеален пример за пълното сливане с духа на Дзен будизма. Всички те внасят спокойствие в душата, ума и сърцето. Но най-висшето изкуство за самурая си остава владенето на меча.

Акира плъзна още една преграда, зад която се показаха множество мечове, закачени на стената.

— Преди да създаде своето оръжие, самураят се отдавал на медитация. Така първо пречиствал душата си, след това почиствал работилницата си, обличал чиста бяла дреха и започвал бавно и търпеливо изработката на меча. Ковял стоманата пласт след пласт, като непрекъснато я нагривал, закалявал и лъскал, докато получи идеалната здравина. Оръжието трябвало да издържа на всякакви удари, а острието да не се изхабява — точно както духа и тялото на самурая. Дългият меч се използвал в битка, а този, късият — Акира издърпа един от ножницата и го размаха, за да се види бляскавото острие, — за ритуално самоубийство, сепуку. Ако самураят не постигнал победа в битка или без да иска разгневял с нещо господаря си, дългът изисквал да сложи край на живота си, като се самоубие с меч — върховното изпитание за честта на всеки воин.

Тук Акира спря, въздъхна, прибра меча в ножницата и го закачи на мястото му.

— Започвам да се държа като западняк. Извинете, че ви отнех толкова време.

— О, няма защо. Разказът ти много ни хареса — обади се Рейчъл.

— Много мило от ваша страна — Акира като че ли се готвеше да каже още нещо, но спря и се обърна към Еко, която тъкмо влизаше. Тя се поклони и го запита нещо, след което той им съобщи, че банята е готова.

5.

Един след друг се измиха на блестящо белия душ в банята, загънаха се в хавлиени кърпи и излязоха на огряната от слънце задна веранда.

— Измиването на тялото е само прелюдия към истинското къпане — каза Акира. — За да се изкъпе добре, човек трябва да се накисне.

— В *гореща вана*, нали? — заинтригувано рече Рейчъл.

— Да, но не традиционната. Един от компромисите, който ни наложи 20-ти век. Използваме електричество и вътрешна канализация. Така поддържаме необходимата температура на водата.

Ваната отвън бе покрита с кедрово дърво, но корпусът бе пластмасов. Бе поставена в левия край на верандата, където се спускаше покривът, създавайки интимен уют. От водата се вдигаше пара.

Рейчъл се опита да пъхне крак във ваната, но светкавично го дръпна обратно.

— Ще се попаря!

— Само от началото е така — каза й Акира. — Влез постепенно. Тялото ще привикне.

Тя не изглеждаше особено въодушевена.

— Ваната трябва да бъде *гореща* — увери я Акира.

За да докаже тезата си, той бързо се пъхна вътре без никакво колебание и се потопи до брадичката.

Като прехапа устни, Рейчъл също влезе във водата.

— О, боже, страшно *горещо* е! — възкликна Савидж, като се присъедини към тях.

Рейчъл избухна в смях.

В един момент Савидж вече не чувстваше така силно *горещата* вода около себе си. По мускулите му се разливаше топлина, като отпускате схванатите му крака и гърба, като премахваше умората от седемнадесетчасовото пътуване. Облегна се на ръба на ваната и започна да облива раменете си с *гореща* вода и да ги масажира. Едновременно с това не откъсваше възхитен поглед от Рейчъл.

Мократа ѝ коса бе сресана назад зад ушите. Подчертаваше формата на главата и елегантните очертания на лицето. По порозовелите ѝ бузи бяха избили ситни капчици пот от горещата вода. Очите ѝ блестяха и приличаха на сапфири. Усети, че тя го погали с пръстите на краката си. Усмихна ѝ се и се загледа към градината в дъното на къщата.

Вече бе паднал мрак, но отблясъците от лампите зад прозорците и осветлението на верандата му помогнаха да различи формите на камъните и храстите сред пясъка. Дочуваше се и ромоленето на вода.

— Там има езерце, което не се вижда в тъмното — каза Акира, като че ли отгатна мислите му.

— Със златни рибки и водни лилии?

— Без тях няма да е никакво езерце.

— Разбира се — продължаваше да се усмихва Савидж.

— Чувствам се така... Защо е трябвало да напуснеш това място?
— запита Рейчъл.

— За да бъда от полза.

— Това е нашият кръст — добави Савидж.

— Но не и единствената ни грижа — Акира сложи край на магията и ги върна в настоящето. — Не съм се връщал тук откакто Муто Камичи ме нае да го пазя.

— По-точно *ти* си мислиш, че те наел да го пазиш — припомни му Савидж.

— Да, още една мистерия — съгласи се Акира.

— Освен това, както се оказа, името му не е Муто Камичи, а Кунио Шираи.

— Неофашист и милитарист. Преди началото на този кошмар, когато все още бях в Япония или поне си мисля, че съм бил тук, нито веднъж не съм чувал името му. Разбира се, винаги е имало ултраконсервативни групи, които са подклаждали антиамерикански настроения, но те обикновено са малки, без особено влияние. А мъжът, който видяхме на екрана, изглеждаше доста внушително и уверено благодарение на многобройните си поддръжници. Говорителят дори обяви, че мощната групировка на Шираи била в състояние да разцепи на две най-голямата партия в Япония. Но какво означава всичко това? Кой всъщност е този мъж? Откъде се появи? Как спечели изведнъж толкова голямо влияние?

— А вие двамата по какъв начин сте свързани с него? — запита ги Рейчъл. — Кой иска да си мислите, че сте видели Шираи посечен на две преди шест месеца?

— Утре ще имаме някои от отговорите — каза Акира.

— Как ще стане това? — запита Савидж.

— Като си поговорим с един много мъдър човек.

Савидж не разбра какво имаше предвид Акира, но преди да успее да го запита, се появи Еко, поклони се и запита нещо.

— Пита дали сте гладни.

— Не, за бога — отвърна Рейчъл. — Все още не съм смляла тоновете храна, които погълнах в самолета.

— И аз не съм гладен — обади се Савидж.

Акира отпрати Еко.

— Тази гореща вана — сънливо каза Рейчъл — така ме успокои, че съм готова да заспя вътре.

— На всички ще ни се отрази добре малко сън — одобри Акира. Излезе от ваната и се избърса с хавлия.

Като по сигнал се появи Еко с три памучни кимона. Акира облече едното, а другите две подаде на Савидж и Рейчъл.

— Ще ви заведа във вашите стаи.

Акира отвори една след друга две съседни прегради и им даде знак да се разполагат. Във всяка от тях гореше красива лампа, хвърляща златни отблясъци. Направо върху рогозките бе постлан фютон, който през деня се сгъваше и се прибираше в шкафа. Пътната чанта на Рейчъл бе в стаята вляво, а тази на Савидж — вдясно.

— А моята стая е срещу вашите — поясни Акира. — Къщата има алармена система, външните стени също се охраняват. Чури ще стои навън на пост. Можем да му имаме доверие. Починете си добре. О-ясуми насай, т.е. лека нощ.

Акира пристъпи назад, поклони се и плъзна вратата на стаята си.

След като се поклони на Акира, Савидж се обърна към Рейчъл.

— До утре сутрин.

— Да.

Савидж я целуна. Почувства гърдите ѝ под дрехата. Тялото му веднага реагира и му се прииска да я покани в стаята си, но се отказа. Атмосферата на тази къща внушаваше усещането за храм, а освен това Акира им бе определил отделни стаи и нямаше да бъде много учтиво

да се противопоставят на домакина. От друга страна стените бяха в буквалния смисъл на думата тънки като хартия и Акира щеше да се притеснява от звуците, които биха достигнали до него, ако се любеха.

— Лека нощ, любов моя. О-ясуми насай — дрезгаво произнесе Рейчъл.

Савидж я погали по бузата. С нежен шепот повтори японския израз.

Продължиха да се гледат.

Савидж неохотно влезе в стаята и приплъзна вратата зад себе си. Остана неподвижен, като изчакваше дишането му да се успокои и сърцето му да престане да бие лудо. На масата бе поставена черна пижама. Облече я и забеляза четка и паста върху малък керамичен умивалник.

„За всичко са помислили, до най-малката подробност“ — помисли си той. Умората си казваше думата. Савидж бавно си изми зъбите. Оставаше само да угаси лампата и да се пъхне във футона. През преградата видя сянката на Рейчъл. След малко и тя изгаси и си легна.

Той се втрени в тъмния таван, потънал в мисли за онова, което ги бе довело тук, което вероятно ги очакваше през утрешния ден и което можеше да им даде или отнеме шансовете за оцеляване. „Никакво право на избор. Трябва да рискуваме. Да вървим напред. А ако останем живи, какво ще стане с Рейчъл и мен? Дали тя има нужда само от опора в този момент? Или това е любов? Всеки иска да знае със сигурност. Тя вече имаше възможност да се оттегли. Но остана тук с мен, готова да рискува. Та за какво се безпокоиш тогава? Какво те гложди? Ако се влюбя още по-силно... тя ще разбере, че нейният защитник е човек като всички останали и може да ѝ стана безинтересен.“

Савидж разтърси глава. „Какво има да му мисля толкова. Нали Рейчъл все повтаря: «Авраам повярвал по силата на абсурда. Вярата е абсурд. Любовта също. Трябва да вярваш.»“

„Не бери грижа за бъдещето. Улови мига!“

Той се обърна към преградата, която го отделяше от Рейчъл.

Но тази стена... Пулсът му се ускори при мисълта, че Акира всъщност бе проявил деликатност, като не ги бе попитал дали предпочитат една стая или две. Просто бе оставил на тях да решат.

Савидж стана и плъзна една от преградите между неговата стая и тази на Рейчъл. Забеляза очертанията на тялото ѝ под завивките. Тя бе съвсем близо и той видя, че лицето ѝ бе обърнато към него. Лежеше с отворени очи и се усмихваше. Сякаш нещо прониза сърцето му. Тя се измъкна от футона и се мушна при него. Савидж издърпа завивката и покри главите на двамата, като изпита чувството, че е в спален чувал.

Устните им се сляха. Сърцето му заби още по-силно. Те се бяха вкопчили един в друг, като бързо развързваха пижамите си, без да престават да се целуват. Той нетърпеливо мушна глава под горницето на пижамата ѝ и започна да целува гърдите ѝ. Малко след това проникна в нея. Тя доволно изстена. Искаше да влезе колкото може по-навътре, да се слее с нея. Тя забиваше без да съзнава нокти в гърба му, дърпаше косата му. Изведнъж силно го целуна, като се опитваше да проникне дълбоко в устата му с език и да се слее с него. Когато достигнаха до оргазъм, целувката им бе така силна, че Акира едва ли можеше да ги чуе, защото те поглъщаха стоновите си.

6.

През нощта Савидж се събуди и му направи впечатление, че наоколо бе много тъмно. В къщата никъде не светеха лампи. През хартиените стени на стаята му не проникваха никакви отблясъци. Бе съвсем тихо. Чуваше само дишането на Рейчъл, която лежеше до него, прегърнала го през гърдите. Усещаше приятния мирис на косата и кожата ѝ. Споменът за нейната нежност го накара неволно да се усмихне.

Савидж протегна крака и погледна светещия циферблат на часовника си. Три и седемнадесет. Бе спал повече от шест часа. Обикновено толкова сън му стигаше, но се изненада, че не бе почивал повече след уморителния презокеански полет и бурната нощ с Рейчъл. Може би още не бе свикнал с промяната на часовия пояс.

Рейчъл въздъхна на сън и се притисна към него. Той отново се усмихна. Каза си, че трябва да поспи още малко, за да си почине колкото може по-добре. Топлата завивка отстрани всички други мисли и го накара да затвори очи. Но изведнъж се сепна и ги отвори.

Някъде вляво от него, в задната част на къщата или по-скоро извън нея, долови приглушено покашляне. Почти седна в леглото от напрежение. След това си каза, че вероятно това бе Чури, който стоеше на пост отвън.

Савидж напрегна слуха си. Цели пет минути не успя да чуе нито звук. Каза си, че трябва да се отпусне. Но го глождеше мисълта, че Чури, който бе обучен от Акира, не би си позволил да кашля и то така, че да се чуе чак вътре. Нямаше начин Акира да бе пропуснал да му каже да не прави нищо, с което би могъл да издаде местонахождението си.

Все пак Акира бе споменал, че още не е приключил с обучението на Чури. Може би това бе само едно моментно неовладяно положение.

Савидж отхвърли всички неспокойни мисли и се притисна към Рейчъл, за да се наслади на нейната топлина. Внезапно вдигна глава.

Втренчи се в стената, която разделяше стаята от коридора. Долови слаб шум, сякаш от натиск върху рогозката — татами. Когато чу и втори подобен звук, вече престана да се двоуми — това бяха леки

и бавни стъпки на предпазлив, бос човек. Ако стените не бяха от хартия и поради това така тънки, никой не би усетил нищо.

„Дали не е Акира? Може да има някаква нужда?“ — помисли си Савидж, но почти веднага се отказа от тази мисъл. Не бе чул шум от отварянето на преграда. „А може би е Чури, който е влязъл да провери коридора. Но защо му е да го прави? Нали вътрешността се охранява от алармена система? Или пък е Еко? Наспала се е и е решила да свърши някоя работа, например да приготви нещо специално за закуска.“

Отхвърли и това предположение. Въпреки че стаята ѝ бе подалеч от неговата, нямаше начин да не чуе плъзгането на вратата. Още повече, че шумът не идваше от тази част на коридора, от която се влизаше за кухнята. Натрапникът бе точно между неговата стая и тази на Акира.

Инстинктивно посегна да събуди Рейчъл, за да я предупреди, но се отказа. Кръвта пулсираше в слепоочията му. Дори да поставеше ръка на устата ѝ, би могло да се чуе звук, който да предупреди неканения гост. Само внимателно я зави, сякаш да я предпази. Адреналинът му се бе повишил, имаше чувството, че стомахът му изгаря. Успя да овладее учестеното дишане, което рефлексивно съпровождаше това състояние, и се надигна.

Не посмя да излезе от японското си легло на земята. Ако стъпеше на пода върху рогозките, неминуемо щеше да предизвика същото слабо изшумоляване, по което разпозна натрапника, и така да го накара да застане нащрек. Реши да остане неподвижен, но готов за атака и да изчака удобен за нападение момент.

Нямаше пистолет. Преди още да стигнат до летището, двамата с Акира бяха изхвърлили личното си оръжие в някакъв канал.

Мускулите му се изопнаха. Съсредоточи поглед в тъмната стена. Дочу слабо изскърцване. Някой внимателно приплъзна преградна стена. Но не бе на неговата стая, а от другата страна на коридора. Неканеният гост се опитваше да проникне в стаята на Акира.

Сега бе моментът. Савидж трябваше да действа преди непознатият да изненада Акира. Направи крачка, но неочаквано трябваше да отстъпи, защото през една от преградните стени в стаята му влетяха двама души. Те се приземиха тежко на пода. Савидж позна мъжа, който остана отгоре. Бе Акира, който правеше рязко движение с

ръка към лицето на другия мъж. Натрапникът бе облечен целият в черно, с маска на главата. Болезнено изстена от нанесения му удар и успя да стреля с пистолет със заглушител. Куршумът се заби в тавана. Савидж залегна. Не се притече на помощ на Акира. Предположи, че той сам ще може да се справи с нападателя. Вместо това се спусна към Рейчъл и я повлече към съседната стая. Внезапното нахлуване я бе събудило. Рейчъл бе изпищяла, опитвайки се отчаяно да се скрие.

Натрапникът успя да стреля отново, въпреки непрекъснатите удари на Акира. Куршумът се удари в стената между Акира и Рейчъл. Тя остана без дъх от уплаха и престана да пици. Вкопчи се в Савидж и бързо го последва. Обезумяла от ужас, без да може да се ориентира в тъмната непозната къща, тя достигна съседната стена без да усети и се блъсна в нея, хартията се разкъса и тя се изтъркаля почти безчувствена върху рогозките. Савидж я вдигна и задъхано ѝ заговори, като се опитваше да я избута по-надалеч.

— Продължи нататък. Опитай се да стигнеш предната част на къщата. Движи се приведена.

Веднага след като я видя да тръгва, Савидж се върна да помогне на Акира. Мимоходом забеляза, че бе точно в стаята със самурайски мечове, които Акира гордо им бе показал. Савидж се спусна към една от стените, грабна първия му попаднал меч и го извади от ножницата. Стори му се доста дълъг. Насочи го с върха нагоре към тавана, за да не се нарани и забърза на помощ.

Отново се чу изстрел. Този път проби една от стените. Видя Акира да нанася нов удар по лицето на нападателя, който не помръдна повече.

Савидж облекчено въздъхна. Изведнъж изкрещя:

— Акира, зад теб!

През дупката в преградната стена се показва друга черна фигура, която се прицелваше.

Акира се хвърли встрани. Куршумът се заби в мъжа, който лежеше бездиханен на пода.

Мечът на Савидж все още бе насочен към тавана. Като стисна дръжката с две ръце, той нанесе удар с всичка сила по мъжа в коридора. Целеше се в гърдите на непознатия. В тъмното не виждаше добре. Очакваше звук от разкъсани дрехи и плът, но вместо това чу

метален звън. Острието бе попаднало върху пистолета, който тупна на земята.

Нападателят в миг изчезна. Савидж разбра по отдалечаващите се стъпки, че отива към дъното на коридора. Чу сблъсък на тела, Еко изстена, някой падна. Савидж се спусна натам, Акира също, като задъхано го запита:

— Къде е пистолетът?

Опипа с ръце в тъмното, но не го намери и разгневено изрече нещо на японски. Грабна меча от Савидж и изскочи от стаята.

Савидж също го последва, като свали от стената още един меч. Видя, че нападателят прескочи някакво тяло на входа и изчезна през отворената задна врата.

Падналият бе Чури. Беше се захлупил по очи, краката му бяха останали отвън. Акира го прескочи и гневно излезе в тъмната градина с изваден меч.

Савидж се спусна след тях, но изведнъж спря, защото усети, че е стъпил върху някакъв предмет. Бе пистолетът, който Акира не бе успял да намери. Бързо го вдигна и затича към градината. В коридора избегна Еко, която бавно се изправяше след сблъсъка с непознатия. Когато прескачаше Чури, Савидж забеляза тъмно петно на гърба му.

По формата на пистолета, който стискаше в ръка, предположи, че е „Берета“, деветкалибров, много използван във войските на НАТО и в САЩ.

Савидж се втурна към стълбите, по които се стигаше до японската вана, и продължи да се взира в градината. Там не бе така тъмно, както във вътрешността на къщата. Освен луната, през оградата проникваха отблясъци от уличните лампи. По пясъка се забелязваха следи от стъпките на двама души, които се отдалечаваха навътре.

Въпреки всички усилия, Савидж не можеше да види какво става там. Сякаш се бе спуснал облак. Чувахе само шума от уличното движение, някъде изсвири клаксон, изскърцаха спирачки. Внезапно в най-тъмната част на градината се разнесе звън. Това бе сблъсък от остриета на мечове. Стоманеният ек се усилваше, двубоят се ожесточаваше.

Савидж затича към градината. Стъпалата му потъваха в студения пясък. Започна да вижда по-добре. Луната проблясваше в металните

остриета. Савидж внезапно спря, изненадан от появилата се изотзад тъмна фигура с меч в ръка и отстъпи вдясно.

Събитията се развиваха така светкавично тази нощ, противниците толкова неочаквано се бяха появили, че Савидж не можа веднага да познае кой е Акира и кой е неговият нападател. Вдигна пистолет, готов да стреля, когато бе сигурен, че различава биещите се. Двете фигури продължаваха да се дебнат в кръг с готови за нападение саби.

Ето го Акира! Като че ли това бе внезапно появилата се зад него фигура. Савидж не успя да стреля, защото двамата противници внезапно се нахвърлиха един върху друг, мечовете зловещо звъннаха, после още веднъж и отново започнаха бързо да обикалят в кръг.

Савидж започна напрегнато да се прицелва. По челото му изби пот. Държеше пръста на спусъка. „Да можеха да спрат да се въртят“ — мислеше си той. — „Само за секунда! Тя ще ми е достатъчна! Секунда! Не повече! Точно колкото за един сигурен изстрел!“

Но двамата противници продължаваха все така да се дебнат и бързо да променят позицията си. Нападателят на Акира изскочи напред, точно на мушката. Преди Савидж да успее да стреля, Акира се оказа на мястото му. Мечовете се преплетоха. Савидж продължаваше да се прицелва.

— Остави това на мен, Савидж! Той е мой, искам да отмъстя за Чури!

Савидж неохотно свали пистолета. Ако бе застрелял противника на Акира, щеше да лиши приятеля си от възможността да съхрани своята чест и да отмъсти за ученика си. Японецът никога не би му простил това.

Отстъпи от полесражението, но продължи да следи битката със свито сърце, ядосан, че не може да се притече на помощ.

Акира насочи острието на меча си към гърдите на нападателя. От своя страна той ловко се извъртя и замахна към главата му. Акира се хвърли напред и препречи меча му със своя, но той го освободи и се опита да го удари в дясното бедро. Острието изсвистя така силно, че ако Акира не се бе дръпнал навреме, нападателят щеше да отреже крака му.

Акира започна да настъпва. Яростно размаха меча си и се приближи към противника си, който заотстъпва назад. Акира

продължи да напредва, а другият бавно отстъпваше назад, но изведнъж скочи вляво и отново закръжи около Акира. Той прекрати придвижването си напред, застана за миг неподвижен, очи в очи с нападателя. Онзи атакува. Акира отстъпи, но се подхлъзна и се удари в един камък. Савидж тежко въздъхна и вдигна пистолета.

Нападателят се хвърли срещу Акира, който се претърколи в страни. Мечът на противника се удари в камъка. Разхвърчаха се отломки. В този миг Акира се спусна към врага и успя да разсече тялото му отляво надясно, замахвайки яростно с меча. Чу се звук като от отваряне на цип, показаха се червата, оголи се гръдният кош. Рукна кръв като от фонтан. Нападателят политна назад, като че подскочи и се строполи в нещо като черна яма, което се оказа езерце. Тялото цопна тежко и след малко изплува с лицето нагоре, неподвижно, с широко отворени очи.

Савидж безмълвно излезе от мястото си. Тъй като бе тъмно, не се виждаше, че водата бе станала кървавочервена, но той ясно си представи картината. Въпреки че се бе нагледал на смърт, едва се въздържа да не повърне.

Акира втренчено гледеше трупа. Дишаше тежко. Преглътна шумно и се обърна към Савидж.

— Благодаря ти, че не се намеси.

— Доста трудно ми беше.

— Знаех, че мога да разчитам на теб — отвърна Акира. Луната се отразяваше в избилата по челото и лицето му пот.

— Виж — рече Савидж, — вътре в къщата не успях веднага да ти се притека на помощ, защото...

— Трябваше да се погрижиш първо за безопасността на Главния.

— Точно така. Реакцията бе автоматична. Няма нищо общо с чувствата, които изпитвам към нея.

— А ако не беше клиентка, а просто една жена, която обичаш?

Савидж не знаеше какво да отговори.

— Е, в такъв случай е щастливо съвпадение на двете.

— Да — объркан отвърна Савидж. Бе признателен на Акира, че му бе помогнал с отговора. — Изключително щастливо съвпадение.

— Но как ли са влезли? По стените на оградата има вградени сензори — запита на глас Акира, заобикаляйки езерцето, без да

поглежда към плаващия вътре труп. Стигна задната част на къщата и продължи надясно.

Савидж го последва. След петнадесетина секунди се натъкнаха на някакво въже, замотано в пясъка. Проследиха го и видяха, че единият му край висеше във въздуха, закачен за съседната четириетажна сграда. Другият бе завързан за заровен в пясъка болт.

— Изстреляли са този болт отвисоко и със заглушител. Може и да са използвали някакъв катапулт, който действа безшумно, за да не чуе Чури.

— Спуснали са се по въжето и по този начин са избегнали сензорите на оградата — промърмори Савидж. — Но нали в къщата също има алармена система? Как са успели да проникнат вътре?

Акира горчиво посочи към Чури.

— Той ги е пуснал.

— Но как? Нали му имаше доверие?

— Несъмнено.

Двамата тръгнаха към верандата отзад. Акира посочи тялото на Чури.

— Виж къде е паднал. Вратата е отворена. Половината тяло е вътре, другата половина — отвън. Лежи по корем. Главата му е в коридора. По гърба има кръв. Дупка от куршум.

— Значи е бил застрелян изотзад, когато е влизал в къщата — предположи Савидж.

— Фактите го доказват — с болка отвърна Акира и се наведе над тялото на Чури. — Алармената система се изключва след влизане. След като е прекарал часове навън на пост, по някаква причина е решил да влезе вътре, вероятно до тоалетната. Застреляли са го веднага щом е изключил алармата.

„Може би кашлицата, която дочух, е била последен мъчителен опит да ни предупреди. Отварянето на вратата, шумът от падането на тялото изглежда са разбудили не само мен, но и Акира.“

— В Япония не се издават лесно разрешителни за носене на огнестрелно оръжие — каза Акира. — Затова Чури имаше сабя — същата, която моят преследвач грабна, когато изскочи навън. Може би Чури се е опитал да включи алармената система отново. Виж петното урина около бедрата му — Акира погали мъртвия по главата. — Защо си постъпил така глупаво, мой скъпи приятелю? Толкова пъти съм ти

казвал да не напускаш поста си, да задоволиш всичките си нужди преди да застъпиш, а ако все пак почувстваш, че не издържаш, да се облекчиш на място? Безшумно. Неудобството, което би изпитал, е нищо в сравнение с изпълнението на дълга ти като защитник. Защо не ме послуша, Чури? Аз ли не бях добър учител? Може би не съм достоен за това? — Акира горчиво преглътна, раменете му потръпнаха, наведе се и целуна Чури по врата.

Савидж мълчаливо наблюдаваше. Не му идваше наум нищо, с което да успокои приятеля си. Отхвърляше всяко хрумнало му изречение, защото му се струваше прекалено патетично.

Най-накрая искреното съчувствие, което изпитваше, му подсказа какво да направи. Нямаше нужда от никакви речи. Никакви обобщения. Не трябваше да се опитва да намали скръбта от загубата. Само две думи, изречени от все сърце, щяха да помогнат.

— Страшно съжалявам — Савидж съчувствено обви ръце около разтърсваните от ридания рамене на Акира.

— Домо аригато — с все още треперещ глас отвърна Акира, като избърса сълзите си и се помъчи да поеме дълбоко въздух.

Някакво раздвижване в коридора насочи вниманието на Савидж натам. Вдигна поглед и видя Еко, застанала пред Чури. От очите ѝ се стичаха сълзи. Тя бавно коленичи, седна и положи главата на своя внук в скута си.

Савидж с мъка преглътна.

Отново усети движение в коридора. Този път бе Рейчъл, която гледаше като хипнотизирана и залиташе в тъмното. Лицето ѝ бе доста преbledняло, погледът ѝ — празен. Бе се втренчила право напред, сякаш не забелязваше нито седналата Еко, нито Акира, нито Савидж. Клепачите ѝ не помръдваха. „Господи“ — каза си Савидж, когато видя, че тя държеше пистолет в дясната си ръка. „Отишла е в стаята ми и е намерила оръжието на пода до първия нападател, убит от Акира. Казах ѝ да стои в преддверието. Защо не ме е послушала? Какво ще прави с този пистолет?“

Савидж чувства кръвта си да пулсира в слепоочията. Като стъпваше внимателно, за да не я сепне и изплаши, уморено мина покрай Акира, Еко и Чури и постави ръцете си на раменете ѝ: Насочи дулото на пистолета към стената, извади пръста на Рейчъл от спусъка, а след това бавно го измъкна от ръката ѝ.

— Ето така е по-добре — успокой я той, като положи пистолета на пода. — Знам, че си уплашена, но не трябваше да го вземаш. Можеше неволно да се самоубиеш или да застреляш някой от нас.

Тя не отговори и изобщо не реагира, само продължи да гледа втренчено пред себе си.

— Изчакай първо да те науча да стреляш, преди отново да вземеш нечий пистолет — нежно каза Савидж.

— Знам — прошепна тя.

— Какво знаеш?

— Как да го използвам.

— Разбира се — отвърна Савидж, като се надяваше, че е успял да скрие ироничната нотка в гласа си.

— Баща ми ме научи — сякаш някъде отдалеч се чу гласът на Рейчъл.

Савидж не бе свалил ръце от раменете ѝ и нежно я прегръщаше.

— Пушки, пистолети, какво ли не. Стреляхме всяка неделя. Веднъж ме накара да убия един фазан — конвулсивно потрепери тя.

— Това е било отдавна — успокой я Савидж. — А случилото се тази вечер също е вече минало. Няма от какво да се боиш повече.

— Засега. Но не е краят. Ще дойдат други на тяхно място. Тази история никога няма да свърши.

— Грещиш — промълви Савидж. — Ще свърши. Ние ще ѝ сложим край. А аз ще те защитавам от всичко.

— Да, така трябваше... Взех пистолета. Бяха трима.

— Какво?

Савидж бързо разбра.

Тя бавно се отстрани, сякаш се плъзна встрани като някоя от преградните стени. Застана с лице към тънещия в мрак коридор.

Удивен Савидж вдигна пистолета и се стрелна вътре. Успя да открие ключа и запали осветлението. Влезе в стаята си през разкъсаната стена. На пода видя само първия мъж, убит от Акира.

Трима? Савидж погледна в стаята на Рейчъл, но не забеляза никого. Върна се в коридора. В края все така стоеше Рейчъл като в транс, с лице към него и гръб към Еко и Акира, които скърбяха за Чури.

— Сигурна ли си, Рейчъл?

Видя празните гилзи върху рогозките между неговата стая и тази на Акира. С насочен пистолет влезе в стаята на Акира. На пода лежеше по гръб човек с широко отворени очи, облечен в тъмни дрехи. Около него всичко бе потънало в кръв, гърдите му бяха надупчени от куршуми.

„Била е толкова уплашена, че е загубила контрол над себе си. Нищо чудно, че е изпаднала в шок. Но не заради нападението над нас.“ Отиде при нея и силно я прегърна.

— Не си имала друг избор.

Тя не отвърна на прегръдката. Остана все така далеч от всичко наоколо.

— Наложило се е да се защитиш, Рейчъл. Ако ти не беше го убила, той щеше да го направи. Може би си спасила живота на Акира, моя и на Еко. Това е било правилното решение.

— Трупове, навсякъде трупове — възпротиви се тя. — Където се появим, всяваме смърт... А сега и...

Нямаше нужда да му го казва на глас. Подтекстът се долавяше в интонацията — заради теб, защото останах с теб, защото се влюбих в теб.

— Аз не го застрелях, аз го размазах — едва чуто каза Рейчъл и избухна в плач. Сълзите ѝ намокриха горнището на пижамата му, проникнаха до кожата.

„Всичко това се случи, защото ти позволих да останеш с мен. Грешката е моя. Позволих си да се размекна. Чури не е единственият сгрешил тук между нас. По дяволите, наруших правилата. Ако Рейчъл ми бе само клиент, а не приятелка, щях да знам как да действам! *Мой дълг бе да я защитавам!* Акира можеше да се оправи сам. Но тъй като не бях сигурен кого защитавам — Главния или приятелката си, почувствах се виновен, че избрах страна, че си гледам интересите, че изоставих Акира. Да, Акира. С това приятелство още веднъж наруших принципите си. Един телохранител никога не трябва да се сприятелява с друг като него. Защото винаги идва момент, когато се налага да избираш кого да защитаваш — него или този, който те е наел. Боже, каква каша! Не трябваше да се спускам да помагам на Акира преди да се уверя, че Рейчъл е в безопасност. Трябваше да претърся къщата, за да проверя дали няма други врагове. Без да искам, принудих Рейчъл да убива.“

Рейчъл продължаваше да се разтърсва от конвулсивни ридания. Савидж я стисна още по-силно.

— Толкова съжалявам, Рейчъл.

„За втори път произнасям тези думи в една вечер“ — помисли си Савидж. — „Колко ли пъти още ще ми се налага да ги казвам?“ На глас произнесе:

— Бих дал всичко да можем да променя нещата — опита се да я успокои той. Тъкмо се канеше да добави „Колкото по-бързо си отидеш от мен, толкова по-добре за теб“, тя изненадващо го прегърна и каза:

— Който и да е изпратил тези мъже, които ме накараха да убивам, ще ми плати, бог ми е свидетел. Толкова съм разярена, че съм готова да убивам отново.

Избликът ѝ го изненада. Савидж вдигна поглед към Акира, Еко и Чури в другия край на коридора. Акира се изправи и се втренчи в градината. Проговори със задавен от болка и гняв глас.

— Баща ми отдели цели петнадесет години на тази градина. Почти толкова се занимавах и аз с нея. А сега! Всичко е изровено и подгизнало от кръв. Езерцето е омърсено. Плодовете на дългогодишния ни труд отидоха на вятъра. Онзи, който изпрати тези хора е лишен от всякакво благородство. Той не може да ми бъде достоен противник. Когато го открия, ще го убия най-безмилостно и жестоко. Ще разчленя тялото му, а парчетата ще изхвърля в морето. Така никога няма да получи покой и духът му няма да отиде при този на неговите предци. Кълна се, че ще го направя, за да отмъстя за градината и паметта на баща ми. И на Чури — въздъхна Акира.

Заканите за отмъщение, които чу от Рейчъл и Акира, накараха Савидж да потръпне. „Какво каза Рейчъл? Трупове, навсякъде трупове. Където се появим, всяваме смърт... Да, така е. Толкова много смърт наоколо. Някога вярвах в онова, което ми каза Греъм — че отмъщението е въпрос на чест. А сега? С каква горчивина говореше Рейчъл, каква жестокост бе изписана на лицето на Акира! Това, което се заканваме да направим, за да надживеем този ужас, може да ни погуби.“ Савидж стисна още по-здраво Рейчъл в прегръдките си.

7.

Седнаха около ниска черна маса върху възглавници в една от стаите, която бе останала незасегната.

— Кой изпрати тези мъже тук? Как са ни открили? — запита Савидж.

Обикновено меланхоличното лице на Акира сега гореше от гняв.

— Те не просто ни нападнаха. Те са ни издебнали.

— Което означава, че някой е имал основание да предположи, че ще дойдем от Америка тук — обади се Рейчъл. — Вирджиния бийч, а сега отново...

— Не мисля, че двете нападения са свързани — рече Савидж. — Във Вирджиния бийч ударът бе насочен срещу Мак, за да не разкрие важна информация, за да те отстранят от Акира и мен, за да не... Да не заставаш на пътя. Да не ни пречиш да следваме логиката на поведение, диктувана от лъжливите спомени? Очевидно някой не иска да си замесена в тази история.

— Нападението тази вечер бе пълна изненада за мен — намеси се Акира. — Аз не каня никого у дома, освен хората, на които се доверявам напълно. — Еко не би споменала за приготовленията в къщата. Нито пък Чури. Нападателите не биха могли да знаят коя е моята стая, нито пък вашите. Целта им не е била да убият някого от нас конкретно. Ако са искали да отстранят Рейчъл, биха избрали друга ситуация, в която да са сигурни, че ще успеят да го направят. Но да се промъкват така? Изглежда са дошли с намерение да ни убият и тримата.

— *Смяташ че онзи, който е наел убийците във Вирджиния Бийч, няма нищо общо със случилото се тази вечер?*

— Така изглежда — обади се Савидж. — Двете нападения имат различни цели и са планирани от различни хора. Едните искат да продължим разследването, другите — да го прекратим. Но кои са те? По дяволите, какво всъщност става?

— Спомена за човек, с когото искаш да разговаряш — обърна се Рейчъл към Акира. — Нарече го „мъдър светец“.

— Да — кимна той. — Надявах се да се срещнем тази сутрин. Но при тези обстоятелства ще трябва да отложим визитата... Заради Чури — гласът му се задави от мъка. — Трябва да направим някои приготовления.

От задната част на къщата до тях достигнаха риданията на Еко. Савидж си представи как бе прегърнала главата на мъртвия си внук.

— Ако само тримата нападатели бяха загинали, щях да се изкуша да изхвърля телата им — каза Акира. — Но не разполагам с кола, за да ги откарам някъде. Не мога и да наема, защото докато отворят бюрата, улиците вече ще са претъпкани с народ и ще ни забележат като изнасяме нещо обемисто, независимо как сме го скрили. Другата възможност е да се възползваме от тъмнината и да заровим труповете в градината. Но аз не искам. Това би означавало да оскверня отново творението на баща ми. Те не заслужават. Само Чури трябва да бъде погребан според обичая на дедите ни. С почести. За мен и за Еко е важно да можем да го посещаваме и да се молим на гроба му. Трябва да изпълня дълга си. Ще съобщя в полицията.

— Да — кимна Савидж.

— Когато полицията пристигне, не трябва да ви завари тук. Ако в случая са замесени и двама американци, ще проведат по-подробно разследване. Ще открият, че сте влезли с фалшиви паспорти. Ще ви арестуват. Дори да не обърнат внимание на паспортите, ще вдигнат толкова шум, че ще навреди на нашето разследване.

— А какво ще събщиш на полицията? — запита Рейчъл.

— Че трима мъже са нахлули в къщата, за да откраднат колекцията ми. Застреляли са Чури. Аз съм се събудил от шума и се е стигнало до схватка. Убил съм в ръкопашен бой единия, взел съм пистолета му и съм то изпразнил по другия, след което със сабя съм посякъл третия. Последното много ще ме издигне в очите им.

— Всички детайли съвпадат, трябва да ти повярват — размишляваше на глас Савидж, а на ум добави: „Добре би било.“

— Само че трябва да избърша отпечатъците от пръсти, твоите и на Рейчъл, от оръжията. После ще трябва да помисля как да поставя тези на нападателите — мъжът в твоята стая и другия в градината. Накрая ще се наложи да гръмна няколко пъти, за да оставя следи от барут по ръцете си, ако полицията реши да вземе проби от кожата ми... Сещаш ли се за нещо друго?

— Да. Моите отпечатъци по сабята.

— Ще се погрижа и за тях. А сега трябва веднага да тръгвате. В полицията ще направят съпоставка между часа на обаждане и медицинското изследване за съсирването на кръвта.

— Но къде да отидем? — неохотно запита Рейчъл. — Как ще се свържем с теб? Досега бяхме все тримата заедно, как ще се разделим?

— Веднага щом имам възможност, отново ще се присъединя към вас. Ще ви дам телефонния номер тук, но не се обаждайте, освен ако не е крайно наложително. Ще ви кажа как да стигнете до любимия ми ресторант. Чакайте ме там по обяд. Ако не мога да дойда, ще се обадя. Собственикът ме познава, имам му доверие.

— А ако нямаш възможност да се обадиш? — несигурно запита Рейчъл.

— В шест вечерта ще ви чакам отново в ресторанта.

— А ако пак не се видим?

— Ще опитам на следващата сутрин в девет. Ако и тогава не се появя, обадете се вкъщи. Еко ще вдигне и ако чуете думите „Моши-моши“, което означава „Ало“, значи нещата не са толкова зле. Ако отговори с „Хай“, което при нас е израз на неучтивост, трябва веднага да напуснете Япония.

— Не мога да постъпя така — обади се Савидж.

— Какво? — запита учудено Акира.

— Вече минах толкова препятствия. С теб или без теб трябва да довърша започнатото.

— Сами тук, както не знаете и езика, нямате шанс да успеете. Спомнете си какво съм ви казвал — Япония е едно островно затворено общество. От общо 125 милиона население тук живеят по-малко от 15 хиляди американци. На чужденците винаги се е гледало с подозрение. Няма кой да ви помогне в издирването. А и къде точно ще насочите търсенето?

— Там, където и ти — отговори Савидж. — Къде да намеря този мъдрец, за когото спомена?

— Няма да иска да разговаря с теб.

— Може би. Но трябва да опитам. Та, как да го открия?

— Много си упорит — отвърна Акира и извади лист хартия и химикалка от малко лакирано чекмедженце, като написа няколко цифри и указания. — Мъжът е мой „сенсей“. Би трябвало да го

намериш тук — сгъна и му подаде листчето. — Но първо опитайте срещата в ресторанта.

— Без съмнение — отвърна Савидж и стана.

— Бързо ще се облека — Рейчъл също стана.

Савидж излезе от стаята заедно с нея. В другия край на коридора Еко бе сякаш застинала в същата поза — седнала на колене, с главата на внука си в скута. Сълзите капеха по лицето на мъртвия.

„Бог да я закриля“ — каза си Савидж. — „И всички нас.“

8.

Петнадесет минути по-късно Савидж и Рейчъл вече бяха в градината с чанти в ръце. Спокойствието, което им бе внушила при пристигането, остана само спомен. Сега изглеждаше населена с духове. На вратата Савидж се обърна и се поклони на Акира, който му отвърна по същия начин и каза:

— Сайонара^[1].

— Сайонара. Да се надяваме, че няма да е задълго.

— Ще свърша колкото мога по-бързо с полицията и ще се видим
— Акира протегна ръка на Савидж за довиждане. Той не очакваше това чувствително отклонение от японския обичай и силно се развълнува.

След секунди Савидж отвори вратата, внимателно подаде глава и огледа пустата тъмна улица. Не забеляза нищо обезпокоително и нервно закрачи по тротоара, като се опитваше да прикрива Рейчъл с гърба си. Под горната си дреха бе скрил единия от пистолетите на нападателите. Завиха зад ъгъла. Вратата глухо се затвори. Савидж се чувстваше отвратително. Непълноценен. Самотен.

[1] Довиждане (яп.). ↑

АМАТЕРАСУ

1.

Когато се увериха, че не ги преследват, те продължиха да вървят. Слънцето изгря, улиците се оживиха. Когато пресичаха, трябваше да поглеждат дали не идват коли първо надясно, а не както в Америка и в почти всички европейски страни, защото тук движението бе като в Англия. Първата мисъл на Савидж бе да вземат такси, но се отказа, тъй като още не бяха решили къде да отидат. Но дори и да бяха, не знаеха как да обяснят това на шофьора. Акира бе решил въпроса само отчасти, като им бе написал указанията за ресторанта и „сенсей“ на двата езика. За момента никое от тези две направления не ги интересуваше. Вървяха без посока. Все пак трябваше да решат къде да отидат. Скитането бе не само безполезно, но и уморително. Чантите им натежаха.

— Не е зле да се качим на автобус — предложи Рейчъл. — Поне ще сме седнали.

Но тя бързо разбра, че греши. Всички автобуси бяха претъпкани. Нямаше никакви свободни места.

Савидж спря пред входа на една от спирките на метрото.

— То ще бъде точно толкова претоварено, както и автобусите — обади се Рейчъл.

— Сигурно е така, но нека проверим.

Озоваха се в същински лабиринт. Около тях сновяха забързани пътници, които едва успяваха да хвърлят любопитен поглед към двамата европейци. Някой бутна чантата на Савидж и тя се удари в крака му, причинявайки му болка. Пред себе си чуваше тътен от преминаващи влакове. Най-после стигнаха самата спирка. Тя се оказа претъпкана, но поне бе чиста и добре осветена, за разлика от метрото на Ню Йорк. На стената видя карта с надписи и на английски под японския. С мъка разгадаха къде се намират и решиха, че тази линия на метрото се нарича „Чийода“. Водеше към центъра на града, а на

изток видяха надпис „Гиндза“. Савидж започна да разглежда листчето, което му бе дал Акира.

— Ресторантът е точно в района на Гиндза. Ако се качим на този влак и се прекачим в източна посока, ще се окажем близо до мястото на срещата.

— Или ще се изгубим напълно.

— Не губи надежда. Нали все това ми повтаряш — окуражи я Савидж.

Пътниците се бяха подредили на опашка пред автоматите за продажба на билети. Савидж също се нареди. Когато влакът пристигна, чакащата тълпа се спусна към отворените врати, като избута Савидж и Рейчъл вътре. След няколко спирки слязоха. Излязоха от метрото. Пред тях се изправиха високи административни сгради и големи универсални магазини. Наоколо бе почерняло от пешеходци и превозни средства.

— Не можем да мъкнем тези чанти непрекъснато с нас — изохка Рейчъл.

Решиха да намерят хотел, но първо попаднаха в някаква гара. Вътре откриха сейфове за багаж и оставиха нещата си в тях. Изведнъж им олекна и сякаш възстановиха силите си.

— Едва девет е, а трябва да сме в ресторанта към обяд — каза Савидж.

— Да поразгледаме наоколо — предложи уж бодро Рейчъл, но Савидж разбра, че тя се преструва. В гласа ѝ откри нотки на напрежение и опит да се разсее от преживяното през нощта. Успя да прикрие истинското си настроение само за секунди, докато не видя един апарат за продажба на вестници, пред който уплашено спря. На първа страница се мъдреше портретът на онзи японец, който бяха видели по телевизията в мотела в Северна Каролина.

— Муто Камичи — тежко пое въздух Савидж, като си припомни лъжливото видение — тялото на Камичи, посечено на две. Бързо се поправи, като изрече името на политика с антиамерикански разбирания, което бяха чули тук: — Кунио Шираи.

„Защо някой иска аз да мисля, че съм го видял да умира?“ Студени тръпки полазиха Савидж. „Дали и той не мисли, че са ме разсекли на две?“

— Хайде по-скоро да се махаме оттук и да отидем някъде, където не е такава блъсканица. Искам да подредя мислите си.

2.

Тръгнаха западно от гарата и стигнаха до един голям площад, наречен „Кокьо Гайен“. В далечината се виждаше Императорският дворец.

— Изглежда някой нарочно ни е манипулирал, Акира и мен, искал е непременно да дойдем в Япония.

— Не виждам как би могъл. Ние бяхме тези, които вземаха решения през цялото време — от Гърция през Южна Франция и Америка, та дотук — възпротиви се Рейчъл.

— И все пак *някой е предположил*, че ще отидем в дома на Акира. Нападението бе добре замислено. Някой взема решения вместо нас и преди нас.

— Но как?

Савидж продължи мълчаливо да крачи.

— Ако двама мъже мислят, че са видели другия да умира, а изведнъж неочаквано се срещнат — наруши мълчанието той, — какво ще направят?

— Повече от ясно е — отвърна Рейчъл. — Ще постъпят като вас с Акира. Ще положат всички усилия да разберат какво се е случило в действителност.

— А ако открият, че някой, когото познават, е уредил да се срещнат отново?

— Ще потърсят този човек, за да му поискат обяснение.

— Логично и напълно предсказуемо. Ние отидохме при Греъм, но го намерихме убит. Не получихме никакви отговори. Но имахме нужда от тях. Къде на друго място можехме да ги търсим?

— Има само една възможност — отвърна Рейчъл. — Там, където се е случило — планинския комплекс „Медфорд Гап“.

— За който стана ясно, че не съществува. Значи следващият ни ход също е предсказуем — да разберем какво още не се е случило в действителност. Да отидем в болницата в Харисбърг, където и двамата сме постъпили уж за лечение при един и същи лекар.

— Но след това теорията ти няма да издържи — намеси се Рейчъл. — Никой не би могъл да предположи, че ще ви хрумне да си

правите рентгенови изследвания, за да проверите дали наистина сте били ранени, нито че ще попаднете точно на доктор Сантисо във Филадельфия.

Минаха покрай две с нищо не отличаващи се сгради, след което погледите им привлече един парк. На входа му висеше надпис на английски: „Вътрешна градина на храма Мейджи“.

— Но нали са могли да оставят свой човек в болницата — разсъждаваше Савидж — или по-скоро в Медфорд Гап, където не намерихме никакъв планински комплекс, но би било лесно да ни проследят, докато го търсихме. А след това бяхме толкова разстроени, че може да не сме забелязали опашката. Възможно е да са монтирали устройство за проследяване в колата ни и безнаказано да са вървели по петите ни чак до Вирджиния Бийч, където са убили Мак, за да не ни дадат шанс да научим нещо от него и за да те отдалечат от нас. Сега като си мисля, смъртта на Мак не само ни спести информация. Обвиниха ни в убийството му. Бяхме принудени да избягаме.

— А когато видяхме Кунио Ширай по телевизията, вече знаехме точно накъде да тръгнем. Към Япония — Рейчъл поклати глава. — Все пак нишката се прекъсва. Откъде е било сигурно, че ще попаднем точно на Кунио?

— Налагаше се да гледаме новините, за да разберем какво ще съобщят за убийството. Ако не по телевизията, щяхме да го видим по вестниците.

— Съгласна съм...

— Но хората, които премахнаха Мак, работят за някого друго. Няма нищо общо с онези, които снощи се опитаха да ни убият — Савидж ядосано свъси вежди, без да престава да се чуди. — Едните искат да спрем да търсим. Другите — да продължаваме.

Внезапно Савидж чу английска реч. Обърна се и видя красива японка на около двадесет години, екскурзовод на група американци.

— Храмът „Мейджи“ е една от най-посещаваните забележителности в Япония...

Савидж се загледа след групата. Изтръпна, когато забеляза, че не всички тръгнаха. Някои останаха на около тридесетина метра назад.

— Хайде да се присъединим към туристите — предложи Савидж, като се опита да го изрече спокойно, но не успя да прикрие тревогата в гласа си.

— Какво има? — рязко попита Рейчъл.

— Гледай право напред. Влез в крачка. Опитай се да изглеждаш очарована от видяното.

— Но какво става?

— Не се обръщай назад — със свито сърце отговори Савидж.

Наближиха групата. Въпреки че просторният двор се къпеше в слънце, Савидж усети хладни тръпки по гърба си.

— Добре, няма да гледам назад — отвърна Рейчъл.

— На пътеката петима ми се сториха доста подозрителни. Отначало ги взех за туристи, но те са облечени в костюми и изглежда повече ги интересуват храстите наоколо, отколкото старините. Но най-вече ние сме обект на техния силен интерес.

— О, боже.

— Нямам представа как са ни открили. Толкова внимавахме. А проклетото метро бе така претъпкано, не мога да си представя, че някой е могъл да ни проследи.

— Е, може наистина да са туристи. Бизнесмени, които разполагат с няколко свободни часа. Решили са да се поразтъпчат след уморителното седене на едно място в самолета. Навярно са мислели, че ще се забавляват, разглеждайки забележителностите, но вече съжеляват, че не са отишли в някой ресторант с гейши.

— Не — отрече Савидж. Бяха се слели с туристическата група. Наложил се да сниши глас. — *Разпознах единия.*

— Сигурен ли си?

— Толкова, колкото и че видях Акира обезглавен, а Камичи посечен на две. *Този човек беше в планинския комплекс „Медфорд Ган“.*

— Но такъв хотел...

— Не съществува, да. Казвам ти, че си го спомням точно оттам — гласът му трепереше, умът му отчаяно се бореше с реалността.

Въпреки че се опита да скрие вълнението в тона си, някои от членовете на групата се обърнаха и намръщено го изгледаха. Една жена с боядисана в синьо коса дори му изшътка да мълчи.

Савидж измърмори някакво извинение и тревожно тръгна към храма.

— Фалшив спомен, да — продължи той. — Но това не го изтрива автоматично от ума ми. На мен ми изглежда съвсем истински. Двамата

с Акира си спомняме, че присъствахме на конференция, където имаше още трима души...

— Такава конференция не е имало.

— Виждал съм този човек и друг път.

— Моля?

— В болницата, докато се възстановявах.

— В Харисбърг ли? Но ти никога не си бил там? Как можеш да познаваш човек, който не си срещал?

— А как Акира и аз разпознахме Кунио Шираи, когото наричахме Камичи?

— Никога не сте срещали такъв Камичи.

Савидж бе обзет от панически ужас. Трябваше да положи всички усилия, за да запази самообладание. Реално съществуващият храм пред него започна да губи очертанията си. Само фалшивите спомени намираха място в съзнанието му. „След като онова, в което съм сигурен, се оказва несъществуващо, как мога да вярвам на очите си?“

Влязоха в храма.

— Отгук — Савидж побутна Рейчъл наляво, като смути спокойствието на неколцина молеци се японци.

Като преценяваше разположението на коридора пред себе си, Савидж погледна и към входа. Видя петимата американци, водени от облечения в скъп костюм мъж, когото си спомняше от планинския комплекс и болницата. Те забързано крачеха към храма. Савидж си помисли, че единствената причина, поради която все още не тичаха към тях бе, че разликата в расите вече бе привлякла твърде много вниманието на околните. Евентуална суматоха на това място веднага би довела до бърза намеса на полицията.

В коридора се носеше мирис на жасмин. Като се стараеха да не пречат на посетителите Савидж и Рейчъл припряно вървяха към изхода, криволичейки наляво и надясно. Изскочиха навън, където слънцето ги заслепи. Оказаха се в друг двор. До тях долетяха сърдити гласове на японски и други на английски, които се извиняваха. Започнаха да тичат.

— Вече съм сигурен — рече Савидж. — Добре облеченият мъж, точно той ме посети в болницата. Каза, че името му е... — Споменът го накара да потръпне — Филип Хейли...

Обладан от гняв Савидж затича по-бързо. Японците хвърляха удивени погледи, ядосани, че някой нарушава спокойствието на това свещено място. Токчетата на Рейчъл силно чаткаха.

Пътеката, към която се бе упътил Савидж, се разширяваше в дълбочина. Оставаха десет метра. Пет. Най-послед стъпи на нея, облян в пот. Чу запъхтяната Рейчъл до себе си.

Но долови и викове. Хвърли обезумял поглед назад и видя петимата, водени от Филип Хейли, да излизат от храма.

— Форсайт! — крещеше Хейли. — Спри!

„Форсайт?“ — Савидж изведнъж си спомни. Това бе името, с което се обръщаха към него в болницата. „Роджър Форсайт! Но нали никога не съм бил в тази болница! И не съм срещал Филип Хейли! Откъде той би могъл да знае името ми?“

— По дяволите, Форсайт, спри!

Отново всичко заигра пред погледа му — пътеката, дърветата, храстите. Сякаш бяха сън, а не реалност. Но шумът, който вдигаха преследвачите, бе съвсем истински.

— Добре ли си, Рейчъл? Ще успееш ли? — запита я Савидж.

— Тези обувки — измърмори задъхано тя — не са предназначени за маратонско бягане.

Бързо ги захвърли и затича редом с него.

— Форсайт! — крещеше Хейли. — Дойл! Спри, за бога!

„Дойл ли? Точно така се обърна към мен Мак във Вирджиния. Съдържателят на бара е казал това име пред полицията.“

Пътеката завиваше вдясно, но точно преди това я пресичаше друга алея. Бързо избута Рейчъл вляво. Хейли и хората му се приближаваха.

— Дойл!

Савидж извади пистолета си. До този момент преследвачите не бяха показали оръжията си. Беше ясно, че някой иска да накара Савидж да прекрати издирването. „Дали те ни нападнаха в дома на Акира? Не са толкова глупави, та да започнат да стрелят и да вдигнат полицията на крак. Хейли и хората му ще трябва да ни убият без свидетели, безшумно, в противен случай няма да могат да се измъкнат, защото всички изходи ще бъдат наблюдавани.“

По-нататък Савидж зърна друго отклонение на пътеката вдясно, после вляво. Каза си, че по нея биха се върнали обратно в храма. За

миг си припомни лабиринта, от който се бяха спасили в Миконос. „Лабиринт, точно така!“

— Хайде, насам — посочи той на Рейчъл надясно.

— Дойл!

Следваше друго разклонение. „А сега накъде?“ — двоумеше се Савидж. Надясно се виждаха нови пресечки, наляво — нещо като задънена улица, бариера от дървета и храсти. „Не трябва да се оставяме да ни заградят. Но защо дърветата и храстите да са преграда?“ Савидж рязко промени посоката. Сграбчи Рейчъл за ръката и я повлече след себе си. Пътеката бе къса. За миг се изплаши от задънения край. Видя пролука между храстите и дръпна Рейчъл натам. Тичаха през гората, провираха се под по-гъстите клони, спускаха се по някакъв склон, заобикаляха големи камъни, докато не попаднаха върху някаква мека влажна почва, в която обувките им затъваха. Спряха в прикритието на ниски храсталаци и папрати. Савидж извади пистолета си. Рейчъл дишаше тежко, челото ѝ бе обляно в пот. Направи ѝ знак да мълчи. Тя му кимна в отговор. Той се втренчи напред, но гъстите клони на дърветата му пречеха да вижда.

Листата заглушаваха далечните звуци — забързани стъпки, ядосани викове. Но Савидж си каза, че преследвачите им сигурно бяха на не повече от двадесетина метра от тях. И наистина скоро долови гласа на Хейли.

— Бета, тук Алфа — той очевидно викаше някого по радиостанцията. — Загубихме ги! Дайте инструкции на всички! Заградете всички изходи!

Някъде в далечината се чуваха полицейски сирени. Дали безредиците в храма бяха причина да се повикат властите?

— О, боже! — долетя гласът на Хейли. — Бета, избягвай контактите с...

Воят на сирените достигна до кресчендо, след това започна да утихва.

— Чакай! — завика Хейли.

Полицейските сирени постепенно заглъхваха.

— Бета, отменям последното нареждане! Продължете наблюдението на изходите! Гледайте никой да не разбере какво вършите! — След това продължи по-тихо към мъжете с него. — Да вървим!

— Накъде? — запита някой.

— Откъде да знам, по дяволите! Разделете се! Проверете всички пътеки! Може да са се върнали обратно! В едно сме сигурни — не могат да избягат отгук, освен това лесно се различават от останалите.

— А ако са в гората? — запита някой.

— Да се надяваме на божията милост! — сниши глас Хейли. — Сто и осемдесет акра площ! Ще ни трябват дяволски много хора, за да претърсим навсякъде. Не, там ще се чувстват като в капан! Струва ми се, че ще искат да излязат колкото може по-скоро, преди да сме завардили изходите.

Скоро гласовете утихнаха. Чуваше се само чуруликането на птичките и шумоленето на клоните.

Савидж леко пое въздух и свали пистолета си. Обърна се към Рейчъл, която се бе сгушила зад него. Тя тъкмо се канеше да каже нещо, но той постави ръка на устата ѝ. Посочи ѝ мълчешком една пътека встрани от тях, като имаше предвид, че някой от мъжете би могъл в момента да претърсва там. Тя му направи знак с клепачите си, че е разбрала. Савидж си дръпна ръката от устата ѝ и се отпусна внимателно на земята, като се стараеше да не вдига никакъв шум. По челото му изби пот. Страхът все още не го напускаше. „Колко ли време щяха да ги търсят още? Освен мъжете с Хейли, с какви други сили разполагаше противникът? Кой е Хейли? Защо ме преследва? Как ни е открил?“ Упоритите въпроси непрекъснато се набиваха в главата му. „Защо ме наричаше «Форсайт»? Първо «Форсайт», после «Дойл». Защо две имена? И защо фамилни? Защо не извика «Роджър» или «Боб»? Защото по име се викат приятелите. На фамилия говориш на някого, когото мразиш или... Да, точно така. Или ти е подчинен. По време на военното обучение инструкторите винаги се обръщаха към нас на фамилия с такава омраза, сякаш изричаха ругатни. Но Хейли не прилича на инструктор. По-скоро на шеф от тайните служби или от полицията. Но какъвто и да е, едно е сигурно — иска да ме отстрани.“ Савидж се намръщи, долавяйки гласове откъм пътеката. Не чуваше какво се говори, но предположи, че храстите му пречат. След това разбра, че разговорът е на японски. Гласовете не бяха ядосани, нито превъзбудени, а по-скоро изпълнени със спокойствие. Сякаш някой се наслаждаваше на природата. Отпусна пръста си от спусъка. Погледна към Рейчъл, която му посочи часовника си. Бе почти единадесет.

Трябваше да чакат обаждането на Акира в ресторанта към обяд. Ако той беше в състояние да го направи. Ами ако в полицията не бяха повярвали на показанията му! Щяха да го откарат някъде на по-подробен разпит. Това беше възможно! Но ако се обадеше в ресторанта, а тях ги нямаше! Щеше да се обади отново в шест! Нали бяха предвидили и това! А ако не можеха да излязат и тогава! Следваше девет часа на другата сутрин. Ако отново се разминеха... Акира щеше да предположи най-лошото. Оставаше само възможността Савидж да се обади у тях. Но Еко не говореше английски. Тя щеше да им каже единствено „Моши-моши“, ако всичко бе наред с Акира или по-грубо „Хай“, ако Акира бе в опасност и те трябваше да напуснат страната.

„Боже! Не предвидихме всички възможности! Ние сме професионалисти, но сме обучени да спасяваме другите, не себе си! Самите ние се нуждаем от защита. Като истински глупаци решихме, че единствено Акира е в опасност. А какво стана!...“

„Ела на себе си!“ — помисли си Савидж. — „В момента си в безопасност! Но ако не можем да отидем в ресторанта в шест? Ако Хейли и хората му се запънат, а сигурно ще е така, няма да излезем оттук преди мръкване. А после? Не можем просто да си вървим из улиците. В град с толкова много азиатци и една шепа американци, ще привличаме твърде много внимание, все едно, че по улиците се разхожда Годзила. Стига толкова!“ — Савидж се опита да се овладее. Погледна към Рейчъл. По полата ѝ бяха нападали листа. Бузите ѝ бяха покрити с прах, косата ѝ падаше на масури... Все пак изглеждаше така красива, одухотворена, излъчваща женственост... Савидж искаше да ѝ каже, че я обича, но не посмя да наруши тишината, само се наведе и я целуна по носа. Тя притвори очи, потръпна, премигна нервно и го погали по косата.

„Помни, че докато не свърши този ад, тя е твоят Главен, не приятелка! Акира ще ни чака. Може би. А хората на Хейли са наоколо. Какво ще правиш?“

„Първо ще сменим мястото!“

Савидж сграбчи Рейчъл за лакътя и започна да я целува... После я обърна с лице към близките храсти. Тя промърмори нещо. Отначало не я чу добре, после думите ѝ достигнаха до него... „Ще те следвам и в ада!“

Внимателно се измъкнаха от убежището си.

3.

— Този парк е огромен — каза Рейчъл. — А японците твърдят, че не разполагат с достатъчно земя. Не че се оплаквам, но... — тя започна да масажира уморените си крака. — Хейли досега да ни е хванал, ако не бяхме попаднали тук. Май че дочувам шум от уличното движение.

Савидж също се послуша. Гъстите клони на дърветата заглушаваха всички шумове, но и на него му се стори, че зад тях... Прилив на енергия го изправи на крака.

— Ще проверя — каза Савидж и си проправи път през храстите и дърветата. Върна се усмихнат. — На около петдесетина метра пред нас има стена. Близо сме до някаква улица.

— Благодаря на бога — кимна зарадвано Рейчъл, но изведнъж помръкна. — А сега? Сигурно хората на Хейли още ни търсят. Няма как да не предвидят, че можем да прескочим през оградата.

— Който и да е този Хейли, няма неограничени възможности. Ще трябва да разпръсне хората си на доста голямо разстояние, за да обхване повече площ. Но наистина, ако някой от тях ни зърне, веднага ще уведоми останалите по радиостанцията. С тези разранени стъпала едва ли ще можем да им избягаме. Нека да се движим покрай стената.

Избра посоката наслуки. И да искаше, не можеше да разсъждава накъде да тръгнат в този непознат парк. Стената бе достатъчно висока, за да ги прикрива, но не прекалено, за да не могат да я прескочат, когато решат. Докато се провираха между дървета и храсти, Савидж си представяше състоянието на Акира, ако бе успял да се обади в ресторанта. Какво ли щеше да предприеме преди следващото обаждане в шест?

Скоро стигнаха до един от изходите. През пролуката Савидж видя преминаващите пешеходци и превозни средства.

— Не виждам никакви американци — обади се той. — Но това няма значение. Те не биха стояли на открито. Може да са някъде от другата страна на стената или в някой омнибус, или...

— С други думи няма промяна в нашето положение. Не можем да се измъкнем оттук.

— Да — разколебано отвърна Савидж.

— И какво ще правим?

— Ще чакаме да се стъмни.

— Но ще пропуснем и следващото обаждане на Акира.

— Ако се опитаме да излезем сега, хората на Хейли ще ни спрат.

Никога няма да стигнем до ресторанта. Не знам защо Хейли толкова държи да ни залови, но по-добре да разчитам на търпението на Акира, отколкото на предположението, че Хейли ще загуби своето.

— Чувствам се така особено... Такъв ли е обичайният ти начин на живот? Заедно сме едва от две седмици, а сякаш съм преживяла няколко войни. Как издържаш?

— Точно сега, когато започвам да се влюбвам в теб — преглътна Савидж, — и на мен ми е чудно. Едно искам със сигурност. То ме кара да вървя напред...

— Разкажи ми.

— Струва ми се глупаво да мисля за такива неща. Плаж край морето. Ще съблека банския ти и ще се любим във водата на лунна светлина.

— Не спирай. Разкажи ми как вълните ни галят.

— Не мога. По-точно, не смея.

— Да се любиш с мен ли?

— Моята любов към теб може да ме направи много безразсъден, а това би могло да ти навлече беди.

— А сега? Колко време според теб ще чакаме тук?

— Докато се стъмни.

— Тогава разполагаме с достатъчно време. Когато затворя очи, чувам плисъка на вълните — тя протегна ръка към него.

Савидж затвори блажено очи и се целунаха. Той също чу повика на вълните.

4.

Рейчъл спеше, Савидж пазеше и двамата. Падаше мрак. Малко преди залез-слънце тя се разбуди.

— Сега е твой ред — настоя тя.

— Не, аз трябва...

— Да спиш — довърши тя вместо него. — Каква полза от теб, ако си капнал.

— Но ако хората на Хейли...

Тя нежно издърпа пистолета от ръката му. Савидж си припомни случилото се миналата нощ. Бе сигурен, че тя ще го използва, ако се наложи.

— Мислиш ли, че...

— А как ще стигнем до нашия плаж?

— Ако нещо те притеснява...

— Ще те събудя. Само ако има нужда и целта не е ясно различима. Или смяташ, че отново ще загубя контрол и ще започна да стрелям... без причина...

— Не, мислех си, че ти не си родена за моя начин на живот. Не заслужаваш такава съдба.

— По дяволите този живот. От него искам само теб. Постави глава на скута ми.

Той се колебаеше.

— Хайде, направи го. Легни в скута ми. Ако си уморен, ще допуснеш грешки. Ето така. Не е ли добре?

— Вече минава шест. Пропуснахме обаждането на Акира. Той ще...

— Ще се изнерви, да. Но ще се обади утре сутринта.

— Ако междувременно не възникнат проблеми. Не трябваше да се разделяме.

— Нима имахме избор? — запита Рейчъл. — Как само говориш за него... връзката помежду ви... Почти ревнувам.

— Спомни си къде е главата ми.

— Да, затвори очи.

— Съмнявам се, че ще мога да заспя.

— Ако се пренесеш на онзи плаж. Представи си плискането на вълните. Дори и да не заспиш, ще се отпуснеш и ще си починеш.

— Веднага щом се стъмни...

— Да, ще те събудя. Обещавам. Нали и аз искам да се измъкна оттук?

5.

Рейчъл тракаше със зъби, но по-скоро от студ, отколкото от страх. Когато се смрачи, температурата рязко спадна. Той я наметна със сакото си и двамата тръгнаха покрай стената.

— Достатъчно сме обикаляли — обади се по едно време Савидж. — Писна ми вече. Това място е точно толкова подходящо да се прехвърлим оттатък, както и всяко друго. И да продължаваме нататък, само ще се движим в кръг. Хайде.

Савидж се вдигна на мускули, за да може да разгледа отвъд стената. По улицата минаваха коли със запалени фарове. Двойка японци вървяха по тротоара под него. Нямаше много пешеходци.

— Не забелязах нищо, което да ме накара да променя решението си. Готова ли си?

— Както ще бъда винаги готова за теб. По-добре ме повдигни.

Савидж я подхвана и я тласна нагоре. След миг тя се оказа горе. Той побърза да се прехвърли след нея. Скочи пръв и я пое, за да не се нарани. Бързо се огледа и ѝ извика да пресече. Бе забелязал някакъв мъж на около стотина метра вляво. Фаровете на минаваща кола осветиха лицето му. Бе с европейски черти. Изрева нещо по радиостанцията, която държеше, и се спусна към Савидж и Рейчъл, търсейки нещо под сакото си.

— Хайде, бързо! Пресечи улицата!

— Но...

Преминаващите коли представляваха непреодолима бариера.

— Не можем нито за миг да останем тук! — отдясно към тях се спусна още един мъж.

— Ще ни...

— Сега! — изкрещя Савидж. Сграбчи Рейчъл за ръката, защото видя малка пролука в движението и хукнаха през улицата.

Ослепиха ги фарове, заскърцаха спирачки. Савидж продължи да тича. Не бе изпуснал ръката на Рейчъл, въпреки че тя нямаше нужда от подканяне. Стигнаха средата на улицата. Савидж хвърли бърз поглед назад и видя двамата да тичат по тротоара, изчаквайки удобен момент

да пресекат. Савидж замаха с ръка, предупреждавайки шофьорите, че се готвят да пресекат.

Стигнаха отсрещния тротоар. Пред тях блестяха витрини. Пешеходците учудено ги зяпаха. Виждаше се една пресечка. Спуснаха се по нея. „А ако е задънена или има някой от хората на Хейли? Не, не може да са навсякъде.“

Така се добраха до следващата улица. Савидж видя да се приближава едно такси. Махна му да спре, бутна Рейчъл вътре и бързо се вмъкна след нея. Изрече „Гиндза“, като се надяваше, че ще го разберат. Шофьорът носеше бели ръкавици и униформена шапка. Намръщено ги изгледа. Не бе много сигурен, че иска да вози точно тези раздърпани европейци, но Савидж протегна банкнота от няколко хиляди йени. Колата потегли и се сля с потока на улицата.

Савидж чу виенето на полицейски сирени. Опитваше се да прикрие напрежението, за да не поражда съмнения у шофьора. Таксито зави зад един ъгъл. От обратната страна към мястото отиваха полицейски коли. Въпреки че шофьорът погледна след тях, продължи да кара напред. Савидж взе ръката на Рейчъл в своята. Пръстите ѝ трепереха.

6.

Движението бе доста натоварено. Колата с мъка си пробиваше път, но най-после стигнаха до „Гиндза“. Акира им бе обяснил, че името означаваше „сребро“. Преди няколкостотин години там се е намирал монетният двор. По-късно мястото се превърнало в търговски район — с хиляди магазини, барове и ресторанти. Савидж не бе виждал толкова много неонов светлини. Навсякъде, накъдето обърнеше поглед, нощта бе превърната в ден. Безброй много цветове и ефекти — някои постоянно мигаха, други изписваха гигантски реклами. Фаровете на непрекъснатата върволица от коли добавяше допълнителен блясък на спектакъла. По улиците се разхождаха добре облечени пешеходци.

Савидж нямаше никакво намерение да показва бележката на Акира на шофьора. Полицията би могла да разпита всички таксиметрови водачи. Освен това нямаше нужда да ходят в ресторанта преди девет на следващата сутрин.

Савидж имаше друго наум, когато каза „Гиндза“. Те можеха да искат да се позабавляват в този район, както правеха повечето чужденци. Дватамата с Рейчъл трябваше на всяка цена да се опитат да се смесят с тълпата. Освен това имаха нужда от чисти дрехи, но нямаше начин да се върнат на гарата, където бяха оставили багажа си, след като така експертно ги бяха проследили.

Слязоха от колата. Заля ги музика, долитаща от многобройните ресторанти и барове, а също и най-различни миризми.

Въпреки че им се искаше да затичат, трябваше да се движат в крак с останалите пешеходци, за да не привличат внимание. Но въпреки усилията, някои пешеходци продължаваха да се взират в тях. „Защо ни зяпат така? Нали сме на «Гиндза»? Може би заради мръсните лица и изпокъсаните дрехи. А и Рейчъл е боса“.

— Трябва да открием... — дръпна я за ръката той, но внезапно спря пред магазин за електроника, вцепенен от лика, който видя на екрана на многобройните телевизионни приемници. Звукът не проникваше през стъклото. Но това нямаше значение, езикът и без това му бе непознат. Пред него бе ликът на Муто Камичи... Кунио

Ширай... Мъжът, когото бе видял да разсичат на две в планинския хотел... Сега бе ограден от хиляди ентузиазирани японци, държащи антиамерикански лозунги, възпирани от вратите на американска военновъздушна база. От другата страна на оградата нервно се разхождаха американски войници.

Предаването бе подобно на онова, което бяха гледали в Америка, както и на снимките във вестниците.

Но имаше две съществени различия.

По-ранните протести бяха пред граждански обекти. Броят на демонстрантите бе значителен, но сега бе нараснал драматично.

На екрана се появиха някои познати лица на американски държавници — Държавният секретар, говорителят на президента с напрегнато изражение. След тях отново се показва Камичи-Ширай, който подбуждаше протестиращите. Всяка негова дума ожесточаваше тълпата. Лицата на демонстрантите бяха изкривени от гняв.

— Тази поредна протестна акция сигурно е била проведена днес, докато хората на Хейли ни дебнеха из парка — обърна се Савидж към Рейчъл. Тя беше бяла като платно. — Добре ли си?

— Какво става тук? Защо е всичко това?

— Може би някакъв инцидент, за който не знаем. Но Камичи или Ширай, без значение, няма нужда от предлог. На прицел е Америка. Присъствието ни в Япония.

— Но нали Америка и Япония са приятелски страни?

— Не са, ако погледнеш тези демонстрации — Савидж се обърна, защото усети, че ги наблюдават. Зад гърба му се тълпяха японци.

— Да се махаме оттук — предложи той. — Предишният император Хирохито почина през януари осемдесет и девета, нали?

— Да. И какво от това?

— След поражението на Япония във Втората световна война Мак Артър настояваше Япония да приеме нова конституция. Още преди това, когато Япония разбра, че е победена през четиридесет и пета, Америка искаше императорът да излезе със съобщение по радиото, че страната се предава безусловно, а той самият се отказва от божествения си произход, да признае публично, че е човек, а не божество.

— Спомням си, че съм чела за това. Япония бе шокирана.

— Но Мак Артър успя да реформира страната. Една от най-строгите промени в новата конституция бе разделянето на църковната от държавната власт.

— Какво общо има това със смъртта на Хирохито?

— Погребението му. В нарушение на конституцията бяха смесени религиозните и държавни ритуали. Америка не протестира. Поради голямата икономическа мощ на Япония всички страни изпратиха свои високопоставени представители. Те стояха безмълвно, скрити от проливния дъжд под дървени навеси, докато японците ескортираха тялото на починалия император до храма, в който бе отслужена шинтоистка служба — традиционните религиозни японски погребални обичаи. Никой не се обади, не каза, че това е незаконно, против конституцията, че така започва Тихоокеанската война.

— Просто са отишли, за да почетат смъртта на един голям държавник.

— Или по-скоро са треперели от страх, че ако се противопоставят, Япония ще се разгневи и ще им отреже кредитите. По дяволите, те финансират по-голяма част от бюджетния дефицит на Америка. Докато притежават пари и власт, могат да правят каквото си искат.

— Тук аргументите ти не издържат. Японското правителство не е толкова безотговорно — възпротиви се Рейчъл.

— Докато страната се управлява от умерени политици. Но ако такъв като Камичи дойде на власт? Представи си, че се възстанови старото положение и управлява някоя радикална партия? Известно ли ти е, че Япония, за която се твърди, че не е милитаристична държава, харчи повече за отбранителни нужди, отколкото която и да е държава от НАТО, с изключение на Америка? А всички са насочили погледи към Южна Корея. Китай също създава проблеми.

Савидж осъзна, че говори твърде високо. Минувачите учудено го гледаха. Рейчъл продължаваше да куцука с босите си крака.

— Хайде, трябва да се погрижим за теб.

Ярко осветен магазин за спортни стоки привлече вниманието им. Влязоха вътре. Почти нямаше други купувачи. Двама японци на входа — млад мъж и момиче — им се поклониха учтиво, но учудено погледнаха краката на Рейчъл, обути само в чорапи. Савидж и Рейчъл им отговориха с поклон и бързо тръгнаха към щандовете. След осем

минути вече бяха готови с покупките и преоблечени. Носеха мръсните дрехи в найлонов плик, който изхвърлиха в контейнер за отпадъци недалеч от магазина.

— Е, вече е по-добре — въздъхна Рейчъл. — Толкова е приятно да не куцукаш бос.

— Да не говорим, че вече не изглеждаме като извадени от помийна яма. Само няколко петна по лицето, но не е толкова зле — Савидж я разглеждаше възхитен. — Хващаш окото.

— По-рано каза — разсъждаваше Рейчъл, — че голяма част от онова, което вършим, може да се предвиди, като се имат предвид проблемите, с които се сблъскахме. Но този парк няма нищо общо. Ние случайно попаднахме там.

— Да, твърде често ни засичаха. Не разбирам как го постигат.

— О, мили боже! — възкликна Рейчъл. — Просто ми хрумна нещо. Ние през цялото време предполагахме, че Хейли ни преследва, за да ни спре.

— Така е.

— Ами ако обърнем случая? Ако той иска да ни предпази от нещо?

Савидж се обърка. Преди три седмици единствената му грижа бе да не се провали в мисията си. А сега? Рейчъл го хвана за ръката. Загледа го с широко отворени очи.

— Ти пребледня.

— Не, нищо ми няма — отвърна той. — Само за миг... добре съм. Не, вие ми се свят.

— И аз съм извадена от равновесие. А не сме и хапвали нищо от вчера. Ето един ресторант. Да седнем, да си починем и похапнем. Да избистрим главите си.

Вместо Савидж инициативата пое Рейчъл. А той се почувства така безпомощен, че не можеше и да помисли да се противи на волята ѝ.

7.

Облечена в кимоно сервитьорка им представи листа с менюто. Савидж го разтвори леко объркан. Текстът бе изписан вертикално и това още повече засили чувството му, че в тази страна всичко е с главата надолу. За щастие до японските йероглифи се мъдреше превод на английски. Той не бе достатъчен за човек като Савидж, незапознат с японската кухня. Накрая посочиха на сервитьорката една колона вляво, препоръчана като специалитет на заведението за двама.

— Ще желаете ли саке? — запита сервитьорката и се поклони.

Савидж отказа. Главата го цепеше и без да е пил алкохол.

— Чай? — опита се да произнесе той.

— „Хай“. Чай — отговори жената с усмивка и се отдалечи със ситни крачки, които подчертаваха пристегнатите с кимоно бедрата и ханш.

Отнякъде се чуваше американска кънтри музика, изпълнявана от японец. В ресторанта бе задимено, смесваха се ароматите на различни сосове.

— Камичи... Ширай... Все ще се срещнем някой ден. Ние с Акира трябва да разберем дали и той *ни е видял да умираме*, както ние *него*.

— В неговото положение на водач на антиамерикански демонстрации ще има такава охрана, която дори и ти не би могъл да пробиеш — каза Рейчъл. — Няма да ти е лесно да си уредиш среща с него, защото си американец.

— Но трябва да намерим начин да говорим с него. Обзалагам се, че ще го направя.

Сервитьорката донесе горещи влажни кърпи, с които да освежат ръцете и лицето си по японски обичай. След малко пристигна и обядът — бульон с кръгчета от лук и гъби, парчета месо, потопени в соев сос и сладко вино, ориз с къри, риба със зеленчуци. Различните подправки се допълваха по превъзходен начин. До момента Савидж не бе усетил колко е гладен. Въпреки че порциите бяха големи, той лакомо се справи с всичко. Само клечките за ядене го затрудниха малко.

През цялото време не преставаше да мисли за Акира и за това как последните осемнадесет часа бяха променили коренно уговорката им.

— Не мога да чакам до утре сутрин — каза Савидж. Глътна и последната капка чай, остави скромен бакшиш и се обърна към Рейчъл. — Видях телефон в коридора... Ще се обадя на Акира.

Телефонът бе далеч от входа и гардероба на ресторанта. Пусна монети и набра номера. Четири позвънявания. Савидж започна да барабани по апарата. Пети път. Някой вдигна. Женски глас изрече „Хай“. Коленете на Савидж се подкосиха. Току-що бе чул сигнала за опасност. Акира бе в беда и те трябваше час по-скоро да напуснат Япония. Страшно му се прииска да я разпита и да разбере какво точно се е случило. Но Акира бе казал, че Еко не говори английски.

„Не мога просто така да затворя“ — с разтуптяно сърце премисляше Савидж. — „Трябва да измисля как да вляза отново във връзка. Не може да няма начин.“

Изведнъж около телефона се чу трополене, някакъв мъжки глас заговори на японски. Савидж слушаше с примаяло сърце, без да може да разбере нито кой говори, нито какво казва. Изведнъж мъжът премина на английски.

— Дойл? Форсайт? По дяволите, както и да се наричаш, чуй ме, глупако! Ако си знаеш интересите, ако искаш да останеш жив, по-добре...

Савидж не бе в състояние да размишлява. Инстинктивно затвори. Колената му трепереха.

Истинска лудост.

От дъното на салона долитаха звуците на познатата песен: „Толкова самотен, че искам да умра“.

8.

— Кой вдигна? — запита Рейчъл.

Савидж не отговори. Повдигаше му се. Имаше чувството, че ще повърне огромното количество храна, което бе погълнал.

— Никога не съм чувал този глас. Не мога да коментирам японския му, но американският беше без грешка. Мисля, че е американец. Не може да се разбере на чия страна е. Гласът му звучеше гневно, нетърпеливо, заплашително. Не посмях да го изслушам. Ако следят линията, ще разберат, че се обаждам от района на Гиндза. Едно е сигурно. Акира не би допуснал непознати в дома си, а Еко не би отговорила с „Хай“ без причина.

— Полицията ли беше?

— При тях не работят американци. А и откъде ще знаят името ми, та да ми извикат „Форсайт“ и „Дойл“? Акира никога не би им казал.

— Доброволно.

Савидж добре знаеше, че с медикаменти можеха да се измъкнат всякакви сведения от хора, които при други обстоятелства мълчат.

— Предполагам, че Акира е в опасност, но не знам как да му помогна.

— Не можем да продължаваме да обикаляме улиците — каза Рейчъл.

— А идва ли ти наум къде можем да прекараме нощта в безопасност?

— И без това няма да мога да заспя — отвърна Рейчъл. — Толкова съм напрегната.

— Имаме две възможности. Да намерим някакво място, където да се скрием. Да изчакаме до сутринта, когато ще отидем в ресторанта и ще видим дали Акира ще се обади. Но там може да са ни устроили капан.

— А втората възможност?

— Да променим изцяло плановете си. Казах на Акира, че независимо от отговора на Еко, няма да напусна Япония. Трябва да разбере какво се е случило. Искам да знам отговорите на всички

въпроси, които ме измъчват. Освен това обектът ми е познат — мъдър и свят човек според Акира. Неговият сенсей. С него се канеше да говори. Е, да видим дали е така мъдър този негов учител.

9.

За разлика от ярко осветения район „Гиндза“ тази част на Токио тънеше в потискащ мрак. Оскъдното улично осветление и тук-там просветващите малки прозорчета не можеха да се преборят с тъмнината. Савидж плати на шофьора на таксито и двамата с Рейчъл слязоха. Страхуваха се някой да не ги забележи, въпреки че избраха неосветен район.

— Тъмнината може и да не ни е от полза — наруши мълчанието Рейчъл.

Савидж огледа тъмните улици. Долавящият се шум от улично движение сякаш усилваше чувството, че са попаднали в пустош. Тротоарът изглеждаше безлюден, но Савидж успя да забележи многобройни малки алейки и улочки, във всяка от които можеха да бъдат скрити дебнещи ги преследвачи.

— Таксито замина. Не виждам други превозни средства. Късно е да променяме решението си.

— Дявол го взел... Откъде да знам, че шофьорът ни е докарал точно там, където искахме? — запита Рейчъл.

— „Авраам вярвал по силата на абсурда“ — напомни й Савидж. — Нямаме избор, освен да се доверим.

До тях се издигаше пететажна недовършена постройка от бетон без прозорци. Приличаше на склад. Не се вписваше в редицата спретнати малки къщички, въпреки че и те изглеждаха мрачни, защото не бяха осветени.

— Не мога да повярвам, че някой би могъл да живее тук — рече Рейчъл. — Сигурно има някаква грешка.

— Има само един начин да узнаем — каза Савидж, като продължаваше да оглежда улицата. Напипа пистолета в джоба на якето си и тръгна към входната врата. Беше желязна. Савидж се огледа за звънец или домофон, но не откри. Нямаше и ключалка. Опита дръжката на вратата. Поддаде.

— Очевидно никой не се безпокои от нахлуване на нежелани посетители — учуди се Савидж, като не можа да прикрие недоумението си. — Стой наблизко.

Влезе в оскъдно осветен коридор.

— Бързо — издърпа той и Рейчъл вътре, преди силуетите им да са се превърнали в мишена. Бързо затвори вратата и забеляза, че отвътре също не се заключва. Изненадан, той огледа коридора, който беше дълъг около три метра. Нито отляво, нито отдясно се виждаха врати. Само една стълба водеше нагоре.

— Какво...? — опита се да запита нещо Рейчъл, но той бързо ѝ направи знак да мълчи.

Разбра въпроса ѝ. Той самият никога не бе влизал в жилище с такова странно разположение. Никъде по стените нямаше насочващи табели, не се виждаха пощенски кутии, нито друга врата, която да прегражда пътя на неканени гости към вътрешността на сградата.

Стълбата бе от бетон. Стъпките им вдигаха съвсем лек шум и слабо отекваха.

Следващият етаж бе също оскъдно осветен, с къс коридор. Стъпалата продължаваха нагоре. Тръгнаха по тях. Напрежението се увеличаваше. „Защо обясненията на Акира бяха толкова непълни? Как да открия някого, ако в сградата няма нито врати, нито табелки с имена?“

Изведнъж осъзна, че обясненията не бяха оскъдни. Липсата на врати означаваше, че няма да допусне грешка. Единствената посока водеше нагоре и той трябваше да я следва. След третия и четвъртия етаж, които бяха така безлюдни, както и първите два, оставаше само една възможност — петия етаж, където стълбата свършваше. И този коридор бе съвсем къс. В края му се виждаше желязна врата. Савидж се поколеба, като здраво стисна пистолета си. Както и на входната долу, тук също нямаше нито звънец, нито ключалка.

Рейчъл присви очи в недоумение.

Савидж я стисна за ръката, за да ѝ вдъхне сили, след това посегна към дръжката на вратата. Кръвта пулсираше в слепоочията му. Обмисляше как да влезе. Макар да изглеждаше неохранявана, не можеше просто да нахлуе.

Пое дълбоко въздух и почука. Чу се глухо кънтене. Почука по-силно. Минаха пет секунди. Десет. Петнадесет. Никакъв отговор.

„Вътре няма никой“ — помисли си Савидж. — „Или просто зад тази врата няма никакъв апартамент. А може учителят на Акира да спи дълбоко.“

По дяволите! Да става каквото ще!

Савидж натисна дръжката, бутна вратата и влезе.

Оказа се в полутъмна обширна стая. Всъщност лампите бяха нарочно покрити. Като че бе на смрачаване или зазоряване. Светлината бе по-слаба, отколкото ако в стаята бяха запалени свещи, но достатъчна, за да се осъзнаят огромните ѝ размери. Стените и таванът бяха покрити с дървена ламперия.

Савидж изпита страхопочитание, като че влизаше в храм. Стаята излъчваше святост, тържественост. Докато оглеждаше, чу изсвистяване на метални остриета. Настръхна. Бяха заобиколени от всички страни. Тъмните стени сякаш оживяха. Проблясваха мечове. Отнякъде изникнаха мъже, облечени целите в черно, с маски на лицата. Савидж се обърна бързо и извади пистолета си. Рейчъл изстена.

Савидж хвърли обезумял поглед към отворената врата. Не можеше да разбере дали ще може да защити Рейчъл, като я избута натам, но без тя да пострада. В пистолета имаше петнадесет патрона, но мъжете около него със сигурност бяха повече. Ако стреляше, можеше за миг да отклони вниманието им — достатъчно време, за да могат да се спуснат към изхода.

Докато премисляше, вратата хлопна с трясък. Някои от мъжете застанаха с извадени мечове пред нея. В отчаянието си Савидж насочи пистолет към тях.

Изведнъж блеснаха прожектори, които ги заслепиха. В стаята стана светло като ден. Савидж постави инстинктивно ръка на очите си, като се опитваше да избегне болезнено силния лъч светлина. В този миг усети светкавично раздвижване във въздуха. Някой му изби пистолета. Савидж яростно изхриптя. Силни пръсти стиснаха и обездвижиха китката му. Разбра, че не може с нищо да помогне на Рейчъл. Нямаха никакъв шанс. Щяха да ги посекаат на парчета.

Като по команда, дошла неизвестно откъде, мъжете пристъпиха напред. Стаята сякаш се смали. Насочиха остриетата към Рейчъл и Савидж. Те се почувстваха притиснати до стената.

Маскираните мъже с черни качулки на главите пристъпиха още по-близо. Напредваха с извадени мечове. Изведнъж, отново по неизвестно откъде дадена команда, спряха. В стаята стана съвсем тихо — като в ковчег. Рейчъл стенеше тихо.

От групата се отдели един мъж, който свали качулката и маската си. Откри се лице, покрито с бръчки, прошарени мустаци и тъмни, но живи очи.

Възрастният човек вдигна меча си, сякаш се готвеше да удари един от двамата пред него. Но не замахна към Савидж.

Рейчъл!

Савидж се спусна пред нея, за да я предпази. Опита се да вдигне ръка, макар да знаеше, че усилието му ще бъде безуспешно.

„Не мога да я оставя просто така. Трябва да защитя Рейчъл!“

Не успя да парира удара. Втренчи се яростно в острието, готов да бъде посечен. Но сякаш невидима сила спря ръката, замахваща с меча. Разкъса само ръкава на дрехата му. От ужас Савидж виждаше всичко пред себе си в огромни размери.

„Господи!“ — отдъхна си той. Адреналинът му се повиши, гореща вълна обля тялото му.

Възрастният японец направи знак и изрече нещо неразбираемо.

Въпросът не бе насочен към Савидж, а към някого зад гърба му.

— Хай — отговори човекът. Сърцето на Савидж лудо заби, защото гласът му се стори познат.

— Акира? — Савидж никога не бе произнасял нечие име с по-голямо напрежение и объркване.

— Хай — отвърна Акира и излезе напред. Също като останалите мъже той беше облечен с широки като пижама дрехи, но без качулка и маска. Меланхолията в очите му се бе задълбочила.

— Какво става тук? — запита Савидж.

Акира прехапа устни. Мускулите на лицето му се опънаха. Когато се опита да отвори уста и да отговори, възрастният мъж изрева нещо на японски. Акира му отвърна. Размениха си още няколко неразбираеми реплики. Савидж не успя да долови даже по интонацията за какво точно става дума.

— Хай — този път отвърна възрастният японец. После прибра меча в ножницата.

Акира отиде при него и се поклони на Савидж и Рейчъл. През целия ден Савидж бе чувствал липсата на Акира, но едва сега разбра напълно какво означава приятелят му за него. Ако събитията се развиваха в Америка, Савидж не би могъл да се въздържа да не му стисне ръка, а дори и да го прегърне през раменете. Но при дадените

обстоятелства се въздържа от изблика на чувства по западен маниер, тъй като Акира очевидно се държеше според очакванията на заобикалящите го японци. Ето защо Савидж спази техния обичай и само се поклони в отговор. Същото направи и Рейчъл.

— Приятно ми е да те видя отново — рече силно развълнуван Савидж, като положи усилия да не злепоставя Акира. — Сега знам, че си жив.

— И ти — преглътна Акира. — Чудех се дали съдбата ще ни събере отново.

— Защото Еко ни даде сигнал да изчезваме ли?

— Да... и по други причини.

Отговорът предизвикваше нови въпроси, но Савидж се въздържа. Трябваше да разкаже на Акира какво им се бе случило и да го попита за неговите преживелици. Но в тази необичайна обстановка най-много искаше да узнае какви бяха тези хора.

— Позволи ми да ти представя моя сенсей. Савакава Таро.

Савидж се поклони с нужното уважение и повтори: Таро-сенсей.

— Удивен е от твоята храброст — каза Акира.

— Защото дойдохме тук ли? — Савидж презрително смръщи вежди. — Това бе по-скоро глупост, а не смелост.

— Не — противопостави се Акира. — Имаше предвид опита ти да предпазиш жената, за която носиш отговорност.

— Въпрос на добро обучение и инстинкти. Дори не съзнавах какво върша.

— Точно така. За Таро-сенсей храбростта означава да изпълниш инстинктивно дълга си, без да се интересува от последствията.

— Това ли ни спаси?

— Не — поклати глава Акира. — Всъщност никога не ви е застрашавала реална опасност. Щом отворихте вратата и се показахте, Таро-сенсей веднага ви разпозна по моите описания.

— Какво? Искаш да кажеш, че всички тези мъже...? *Кучият син ме е изпитвал?*

— Не съм кучи син, нито някакъв негодник — гласът на Таро прониза тишината.

Савидж остана с отворена уста.

— Разочаровате ме — продължи възрастният мъж. — Очаквах малко повече ум от вас. Никога не си правете заключение, че ако някой

не разговаря с вас на родния ви език, не го знае.

— Извинете — опита се да поправи положението Савидж. Лицето му пламна. — Бях груб и нетактичен.

— И нещо повече — невнимателен. Не постъпихте като професионалист. Бях готов да похваля онзи, който ви е обучавал, но сега...

— Хвърлете вината изцяло върху ученика, не върху учителя — в съзнанието на Савидж изплува тъжната гледка — трупът на Греъм зад волана на кадилака, гаражът, изпълнен със задушлив дим от изгорели газове. — Грешката е само моя. Нищо не може да оневини поведението ми. Моля да ми простите, Таро-сенсей.

— Може би ще съумеете сам да поправите грешката си — погледът на японеца постепенно омекна. — Признат грях не е грях, това вероятно сте научили от вашия инструктор.

— Що се отнася до запознаването с вашата страна, дължа го на Акира. Но отново повтарям — хвърлете вината върху мен, не върху учителя ми. Той много сериозно ме предупреди да избягвам обидите. Ще се опитам да се държа като японец.

— Е, да — отвърна Таро. — Нищо не пречи да опитате. Но едва ли ще успеете. Никой пришълец, никой *гайджин*, не съумява да го постигне... и да се държи... като японец.

— Не се обезкуражавам лесно.

Набразденото от бръчки лице на японеца изрази нещо като усмивка, но устните му останаха стиснати. Обърна се към Акира на японски.

Той му отговори.

След това Таро заговори на Савидж.

— Казаха ми, че сте сериозен човек. Ние наричаме това „преданост“. Може да съм направил прибързани заключения. Вече ви простих обидното държане. Моля да приемете скромното ми гостоприемство. Надявам се, че вие и вашата дама няма да откажете да пийнете чай с нас.

— Благодаря — отвърна Савидж. — Обикновено при такива напрегнати ситуации устата ми пресъхва — той се опита да го каже колкото закачливо, толкова и с респект, като посочи с поглед меча на Таро.

— Хай — отново по същия начин, както преди малко, се засмя Таро. — Моля, заповядайте — каза той и се поклони.

Таро поведе Савидж, Рейчъл и Акира към дъното на стаята. Междувременно направи знак на останалите мъже с качулки и маски. Те моментално прибраха оръжията като един. Савидж настръхна от свистенето на толкова много мечове и стъргането на ножниците.

— Таро-сенсей, имам въпрос — обади се Савидж. — Моля да ме разберете правилно. Не искам да ви обидя.

— Слушам.

— Когато влязохме и вие ни разпознахте, вече знаехте, че не сме врагове — Савидж се поколеба как да продължи. — Разбирам, защо искахте да ни изпитате. За да сте сигурен дали ще можете да ни използвате, ако наистина се наложи. Нали сме чужденци, гайджин. Но все пак... каква беше гаранцията, че няма да изпадна в паника. Ако бях стрелял напосоки, много от вашите хора щяха да загинат напразно.

— Мъдър въпрос — отговори Таро. — Но изпитанието бе обмислено.

— По какъв начин? Сигурен съм, че всички тези мъже са отлично обучени да боравят с меч, но все пак куршумът е по-бърз.

— Ако бяхте се опитали да стреляте...

Таро не довърши мисълта си. Докато вървяха към края на стаята, Савидж забеляза двама стрелци, въоръжени с бамбукови лъкове. Дотогава те оставаха скрити зад редицата на мъжете с мечове.

„Да, ако се бях опитал да стрелям, нямаше да успея дори да дръпна спусъка“ — каза си Савидж. Изведнъж се запита дали мъжете щяха да се целят само в ръката му, за да обезвредят пистолета. Или щяха да го убият?

10.

Разположиха се върху възглавници край ниска кипарисова масичка. Таро сипа на всички чай в малки, красиво оцветени и ръчно изрисувани керамични чашки — всяка с различен природен мотив. Савидж следеше как Акира вдига съда и отпива. Опитва се да имитира бавните му движения.

— Трудно е човек да попадне на цивилизован „гайджин“ — похвали го Таро.

Акира внимателно гледаше своя сенсей. След като се убеди, че той не възнамерява да започне разговор, реши да наруши тишината.

— Когато бях на десет години, баща ми ме записа при Таро-сенсей, за да уча бойни изкуства. Докато учех в гимназията, идвах пет пъти седмично тук. Повечето момчета в Япония посещават допълнителни курсове, за да се подготвят за университета. Изпитите се провеждат през февруари и март. Този период е известен като „изпитен ад“. Счита се за голям позор, ако не успееш да постъпиш във висше училище. Но на мен заниманията при Таро-сенсей ми допадаха повече. Разбрах, че нямам желание да кандидатствам, защото моят сенсей и неговата институция тук напълно ме удовлетворяваха. Те щяха да бъдат моят университет. На деветнадесетия си рожден ден пристъпих този праг с някои вещи от първа необходимост и излязох едва след четири години. За да се опитам да стана самурай. В днешния корумпиран двадесети век единствената възможност за всеки японец, който иска да остане верен на националната традиция, е да стане самурай, да се посвети на петата професия. По-точно да се превърне в съвременен еквивалент на самурай — в персонален защитник.

— А всички тези мъже? — не се въздържа да запита Савидж, като силно стискаше чашката.

— Те са ученици на Таро-сенсей. В напреднал стадий на обучение. Можеш да ги оприличиш на отшелници, на монаси. Не излизат навън и не виждат никого, освен доставчиците на зеленчуци и други продукти.

Таро пое въздух. Акира разбра, че иска да се намеси и млъкна.

— Въпреки че учениците ми се оттеглят от света, не искам да изостават от събитията. Абонираме се за много вестници и списания, гледаме новините по телевизията. Но те не трябва да се увличат прекалено много по съвременния начин на живот. Остават само наблюдатели. Само така могат да бъдат обективни съдници и защитници. Най-важното за един самурай е да остане неутрален, никога да не очаква нищо определено, винаги да запазва душевно равновесие. Моите ученици не се нуждаят от нищо. Храна, екипировка, квартира — всичко получават от мен.

— Но как могат да си позволят...? — Савидж не успя да продължи, защото въпросът му се стори нетактичен.

Таро го гледаше изпитателно.

Мълчанието продължи доста дълго. Изведнъж Акира го наруши.

— С ваше разрешение, Таро-сенсей.

Той само затвори клепачи.

— Моят господар е и мой посредник. А също и на останалите свои ученици, които съумеят да издържат на суровата дисциплина. Таро-сенсей урежда моите ангажименти и продължава да ми дава съвети и след завършването на курса. Освен това получава дял от всичко заработено от мен — до края на живота ми.

Главата на Савидж щеше да се пръсне. Ако Таро е посредник на Акира...

Таро сигурно знае за Кунио Шираи — Муто Камичи, когото бе видял разполовен от меч в „Медфорд Гап“.

Акира му бе казал, че посредникът му за Америка е американец. Да, Грѐм. Но той бе втори във веригата. Пръв бе Таро. *Може би той знаеше отговорите на въпросите, които измъчваха Савидж.*

„Но Камичи-Шираи никога не е бил в «Медфорд Гап». Също както и ние. А ако не сме срещали Камичи, значи не сме били наети да го охраняваме. Таро може и да не знае нищо по въпроса.“

Ала все *някой* бе нагласил тази история. Този *някой* бе уредил Акира и Савидж да мислят, че са наети за лична охрана. *Кой?* Къде се пресичаха истина и лъжа?

Акира не му бе казал всичко. Бе споменал само Грѐм и премълчал за Таро. *Дали Акира бе негов враг?* Подозрението отново го връхлетя. Чувството му за реалност така се разклати, че в момента не би могъл да повярва на нищо. Дори и на Рейчъл? „Не, не съм изгубил

всякакво доверие все още. Ако и на Рейчъл не мога да се опра, свършено е с мен.“

— Страхувам се, че ще прозвучи доста грубо — започна Савидж.
— Знам, че по време на чайна церемония не се допускат остри и уморителни разговори, но съм прекалено разстроен, за да се подчинявам на правилата. И така, Акира, можеш ли да ми кажеш какво се случи, след като се разделихме?

11.

Въпросът сякаш увисна в стаята. Акира, който отпиваше от чая си, изобщо не реагира. Вдигна чашката за поредната ритуална глътка, притвори очи, наслаждавайки се на вкуса, бавно я постави на масата и едва тогава погледна към Савидж.

— Полицията веднага пристигна — гласът на Акира звучеше доста неестествено, сякаш разказваше за нещо, което се бе случило на друг. — Първо една кола, после втора, трета, когато узнаха сериозността на случилото се. Фотографи, висши служители на реда, специални части. В един момент преброих двадесет и един души. Всички те искаха да чуят лично от мен какво се е случило. Караха ме да повтарям по няколко пъти. Въпросите им ставаха все по-конкретни, изражението на лицата им — все по-сериозно. Бях репетирал разказа си предварително, внесох някои малки корекции преди да дойдат. Направих и известни размествания, за да ги убедя, че е бил направен опит за кражба и съм реагирал на нахлуването. Но тук не е Америка, където подобни грабежи с жертви стават всеки ден. У нас жестоки въоръжени нападения са изключителна рядкост. Въпросите на полицаите бяха много методични, настроението им — мрачно. Единственият факт, който ме издигна в очите им, бе героичната самоотбрана с традиционния японски меч. Това малко оневини използването на огнестрелно оръжие, макар и принадлежащо на единия от нападателите. Наближаваше обед, а разпитите не преставаха. Предполагах, че ще се безпокоите за мен, ако не ви се обадя навреме, затова помолих да телефонирам, за да отменя насрочен ангажимент. Едва ли можете да си представите какво изпитах, когато разбрах, че не сте в ресторанта. Прикрих вълнението си и продължих да отговарям на безкрайните въпроси. В ранния следобед отнесоха трупове. Еко събра сили и придружи тялото на внука си до моргата, като се погрижи и за уреждането на погребението. Междувременно полицията реши, че трябва да отида с тях и да направя официални писмени показания на място. Няколкото полицейски коли на улицата бяха привлекли вниманието на репортерите, така че наоколо гъмжеше от тях. Опитах се да им попреча да заснемат лицето ми, но не успях.

Изречението на Акира бе мрачно. Савидж добре разбираше защо. Персоналният защитник трябваше да остане на всяка цена анонимен, ако искаше да упражнява тази професия. Отделно от това, появата на негова снимка във вестниците би насочила вниманието на преследвачите и би затруднила издирването, което двамата с Акира провеждаха.

— Докато диктувах показанията си в полицията, направиха справка за миналото ми. Бях им съобщил, че съм работил в специалната охрана на няколко големи компании. Провериха и получиха положителни отзиви за мен. Но чувствах, че не бяха удовлетворени от резултата и продължаваха да се ровят в миналото ми. Не узнах с кого още бяха разговаряли, но скоро отношението им коренно се промени. Започнаха да се отнасят с особено уважение към мен. Испитах голямо облекчение, когато ми казаха, че съм свободен, само не трябва да напускам града. Дадох ми да разбере, че това не е последният ни разговор.

— А после? — запита напрегнато Рейчъл.

— За преследвачите ни не бе проблем да проследят колата, която ме откара в полицията. Както вече казах, изведнъж властите станаха толкова любезни, че дори предложиха да ме върнат у дома. Отклоних предложението като казах, че имам нужда да се поразходя и освежа. Опитах се да се смеся с тълпата на улицата. Скоро разбрах, че ме следят. Бяха японци. Много опитни, но все пак усетих. Следващите два часа напразно се опитвах да се измъкна. Стана шест и позвъних в ресторанта от уличен апарат въпреки риска, за да не се притеснявате. Но *отново* ви нямаше. Очевидно нещо се бе случило! *Но защо не се появихте?*

— Ще ти разкажа — отвърна Савидж. — Първо довърши.

Акира втренчено гледаше чашата пред себе си.

— Потърсих убежище в един бар, където нямаше много посетители и можех да виждам кой влиза. Работеше телевизор. И кого мислите видях на екрана? Кунио Шираи. Поредната антиамериканска демонстрация — недоумяващо рече Акира. — Но тази бе още по-многобройна и тълпата бе още по-настървена. Пред американска военновъздушна база. Каквито и да са целите на Шираи, напрежението започва да става прекалено силно.

— И ние видяхме същата демонстрация — каза Рейчъл.

— По някакъв начин сме свързани с този Шираи или Муто Камичи, за когото предполагахме, че сме работили, а може и изобщо да не сме срещали.

— Но и двамата сме го видели посечен на две в несъществуващия хотел „Медфорд Гап“ — кръвта пулсираше в слепоочията на Акира. — Истинска лудост! Имах само един изход. Да потърся убежище при моя наставник — Акира посочи с поглед Таро. — Не можех да рискувам да се върна вкъщи. Същевременно се страхувах за Еко. Обадих се у дома и едва не подскочих, когато тя отговори с „Хай“ — сигналът за опасност. Запитах я за обстановката. Тя едва успя да изрече — „непознати, с пистолети“ и някой грабна слушалката. Изрева на японски с американски акцент: „Искаме да ви помогнем. Върнете се тук.“ Побързах да затворя, преди да са проследили откъде се обаждам. Но чутото не ми излизаше от ума — американци, при това въоръжени. *В моя дом.* Твърдят, че искат да ми помогнат. А какво правеше полицията през това време? Не бяха ли оставили някого около къщата, най-малкото да не допуска репортерите до мястото на престъплението? Как бяха влезли тези американци? Все си мислех, че трябва да намеря начин да помогна и на Еко да се измъкне оттам...

— Ние също ѝ се обадохме — каза Савидж. — Вечерта около единадесет. Отговори ни със сигнала за опасност преди някой от американците да успее да грабне телефона. Но не мисля, че ще ѝ направят нещо. Те имат нужда от нея. Като заложник и за да я разпитват.

— Твоите предположения не могат да ме успокоят. Тя ми е почти като *майка!* — сопна се Акира.

Таро вдигна ръка, като им направи знак да замълчат. Заговори на Акира на японски. Той само го слушаше. Към обичайната меланхолия, изписана на лицето му, се бе добавила горчива мъка в погледа.

— Моят сенсей току-що ми даде обещание, че ще я спаси. Някои от най-добрите му ученици скоро привършват обучението си. Довечера ще се явят на първия си изпит. Ще освободят Еко.

„Обзалагам се, че ще успеят. Онези маскираните са хора, които не биха се спрели пред нищо. Който и да ни причаква в дома на Акира, ще се прости с живота си преди да усети какво става“ — разсъждаваше

Савидж. След това стана и се поклони на Таро. — Благодаря ви, че ще помогнете на моя приятел.

— Наричате Акира приятел? — намръщи се Таро.

— Толкова много сме преживели заедно.

— Подобно приятелство е невъзможно — настоя Таро.

— Защо? Защото съм гайджин ли? Тогава го наречете уважение.

Обичам този род мъже.

— И вие ми допадате — загадъчно се усмихна Таро, — но *ние* никога не можем да бъдем приятели.

— Вие губите.

Таро вдигна недоумяващо вежди.

Савидж се обърна отново към Акира:

— И след това дойде тук?

— Да, където можех да чакам спокойно, без да се страхувам от преследвачите си. Не ми излизахте от ума. Опасявах се, че изобщо няма да се появите там и на сутринта.

— Както и ние, след като чухме отговора на Еко.

— А какво се случи с вас?

Савидж се опита да разкаже набързо неочакваните събития в храма „Мейджи“ и бягството от парка, без да издава вълнението си.

— Може би точно това целят — каза Акира. — Да ни държат в постоянно напрежение.

— Непрекъснато преодоляване на препятствия, игра на нерви, преследване и разчистване на сметки — сякаш на себе си изрече Савидж.

Акира го изгледа с недоумение.

— Цитирам ти възгледите на Греъм за живота. Всичко съвпада. Докато търсим по нашата следа, трябва да преодоляваме хиляди непредвидени опасности и опитите на някого да ни попречи.

— Оказва се, че не можем да се ориентираме кой какъв е — допълни Акира, като повтори отново — същинска лудост.

— Мисля, че съм в състояние да ви помогна — намеси се Таро. — По отношение на Кунио Шираи.

За миг Савидж не схвана добре думите му. В следващия момент закова поглед, пълен с възбуда и изненада в привидно крехкия възрастен мъж.

— Не се вълнувайте така. Искам да ви уверя, че не познавам този човек с името, с което ви е бил представен. Моят най-добър ученик — той посочи с поглед Акира — ми разказа за несъществуващия планински комплекс, за видяното от вас двамата, за разсеченото на две тяло на Муто Камичи, когото сега наричате Кунио Шираи. А всъщност нищо не се е случвало. Може да се получи само един добър разказ. Аз съм будист. Вярвам, че заобикалящият ни свят е изменчив, една илюзия. Но все пак земетресенията, вълните цунами, изригването на вулкани, са природни явления, които се случват в действителност. Малко по малко се научих да поставям граница между илюзия и реалност. Кунио Шираи съществува. Но аз никога и под никаква форма не съм уреждал моя ученик да бъде негов телохранил в Америка. Никога не съм срещал този човек. Не съм имал работа с него дори чрез посредници. Моля да приемете думите ми за истина.

Савидж постепенно се отпусна.

— И така — обърна се Таро към Акира, — обстановката в Япония доста се промени през тези шест месеца, в които отсъстваше. По-точно промениха се *настроенията* на хората — зениците на възрастния мъж се разшириха. — Една малка групировка започна да набира сили. Всичко започна през януари осемдесет и девета. Смъртта на Негово превъзходителство императора Хирохито и изпълнението на шинтоистки ритуали при погребението му. Тъй като в новата конституция религията е отделена от държавата, по закон нямаше право на тях — Таро закова поглед. — Но думи, записани само на книга, при това наложени от една победила ни чужда нация, от *някой си гайджин*, не могат да погребат традициите, да опустошат душите на хората. Винаги ще има патриоти, които ще се борят за съхраняване на многовековната вяра. Един от тях е Кунио Шираи. Корените на неговия род идват от древността. Той е потомък на рода на шогуна Токугава, управлявал през шестнадесети век. Кунио е богат, отвратен от корумпираната съвременна действителност, решен на всичко, за да върне почитта и спазването на традициите. Други хора също споделят възгледите му. *Влиятелни личности*. Те вярват в нашите богове. Вярват, че Япония *е създадена от и е земя на боговете*, че всички японци са потомци на едно божество — богинята Аматерасу.

12.

Името прозвуча предизвикателно и зловещо. Савидж се опита да си припомни кога за пръв път го бе чул. Изведнъж се сети — на път за летището, преди да вземат самолета за Япония, когато Акира се опитваше да ги запознае със страната, в която им предстоеше да отидат.

— Аматерасу — обади се Савидж. — Богинята на слънцето. Прародителката на императора. На всички японски императори. Богинята предтеча на всеки японец откакто свят светува.

— Приятно ми е, че имате познания по японска култура — Таро одобрително кимна.

— Дължа ги на Акира. Той е много добър учител, освен че е бил и отличен ученик... Аматерасу. Разкажете ми нещо повече за нея.

— Тя е символ на величието на Япония — подхвана възрастният мъж, — на чистотата и възвишеността на националните традиции, преди да бъдат опетнени от нахлулите чужди влияния. Кунио Шираи я е избрал като олицетворение на идеите си, като източник на вдъхновение и сила. Нарича групировката си „Партия на японската традиция“. Това е името, с което последователите му се явяват пред обществеността. Но помежду си те се наричат „Силата на Аматерасу“.

Савидж напрегнато слушаше.

— Но за какво говорим в момента? За империализма ли? Да не би Шираи да се опитва да върне общественото настроение към състоянието му от тридесетте години на нашия век? Смес от религия, патриотизъм и могъща военна сила, която се стремеше да наложи контрол над голяма част от този район на Тихия океан?

— Не, напротив — отвърна Таро. — Той иска Япония отново да се изолира от света, да затвори достъпа до острова.

Савидж се изуми от отговора. Опита се да прикрие удивлението си, изричайки:

— Но това е абсурдно, като се има предвид всичко, което...

— ... Япония е постигнала след войната — съгласи се Таро. — Икономическото чудо. Станахме най-моцната финансова сила в света. Онова, което военните не успяха да постигнат през тридесетте и

четиридесетте години, постигнахме с развитието на икономиката и завладяването на пазарите през седемдесетте и осемдесетте. Нарича се икономическа зависимост. През четиридесет и първа бомбардирахме Хаваите, но не успяхме. Сега са наши. Установили сме се навсякъде — в Америка и в други държави благодарение на парите си. Но същевременно загубихме нещо, което никога не може да бъде купено с тях. Заплатихме най-високата цена за победата си — разрушаването на многовековните стойности и традиции.

— Все още не схващам... — Савидж бе потресен. — Какво цели Шираи?

— Споменах, че произлиза от древния род на шогуна Токугава. Акира разказвал ли ви е за този период?

— Съвсем накратко. Трябваше да ни запознае с твърде много факти за броени часове... Моля, направете го вие.

— През вековете Япония непрекъснато е поемала нахлуващи отвън влияния и култури — китайски, корейски, португалски, английски, испански, холандски. Трябва да призная, че не всичко чуждо е било отрицателно. От китайците сме приели будизма и конфуцианството, йероглифната писменост, административната уредба. За негативен исторически факт считам навлизането и бързото разпространение на внасяните от португалските търговци огнестрелни оръжия. Те бързо изместили традиционния и достоен за истинските воители меч, а с това спомогнали за разрушаването на бушидо — благородния кодекс на самурая. Испанците се опитали да наложат християнството и да изместят почитаните от нас богове, да ни внушат, че нацията не води началото си от богинята Аматерасу.

— През 1603 Токугава Иеясу победил водачите на разпръснатите феодални владения и станал владетел на цяла Япония. Заедно с последователите си върнал Япония на японците. Малко по малко изгонил чужденците — англичани, испанци, португалци. Останала единствено една малка холандска колония търговци на малък остров югозападно от Нагасаки. Християнството било изкоренено, пътуването в чужбина забранено. Всички по-големи кораби, които били в състояние да стигнат до азиатския континент, били потопени. Разрешавали да се строят само малки рибарски лодки, които по принуда трябвало да се придържат към брега. Ще попитате какви били последствията — усмихна се Таро. — Повече от двеста години Япония

била изолирана от света. През този период нацията е живяла, по-точно се е радвала на стабилен мир, придружен от разцвет на японската култура. Същински рай — изведнъж лицето на стареца помръкна. — Но през 1853 било поставено началото на края на това благодатно развитие — с пристигането на флота на Командор Пери и установяването на военни кораби в залива Йокохама. Все още някои ги наричат с пророческото име, което им дали на времето по цвета на платната — *Черните кораби* на Пери. Той настоявал пред властите да отворят границите за чужди търговци. Скоро започнали междуособици и военното правителство — шогунатът, паднало. Императорът и неговият двор, които били държани в изолация в Киото, били преместени в град Едо, днешно Токио. Но в новата политическа обстановка потомъкът на боговете бил използван само като марионетка от амбициозни политици, стремящи се към властта. Този период е известен като Реставрацията Мейджи. Аз вярвам в императора, но с това половинчато връщане на властта му, с нахлуването в Япония на чужди влияния, с установяването на все повече гайджин тук, положението непрекъснато се влошава.

Тук Таро направи пауза, като наблюдаваше ефекта от думите си върху двамата чужденци.

— Значи Кунио Шираи се стреми да върне наложената „карантина“ от времето на Токугава? — задъхано запита Рейчъл.

— Не е трудно да се разберат подбудите му — отвърна Таро. — Ние сме една нация с традиции, но постепенно ценностите, които са били наша гордост, се губят. Младежта вече не уважава възрастните и не зачита традициите. Заобиколени сме от абсурди. Западно облекло, западна музика, американска храна — хамбургери, панирани пилета... — Таро сви презрително устни. — Ето как Япония постепенно поема като гъба най-отрицателните страни на чуждите култури и в крайна сметка нашето най-почитано божество ще се окажат парите, а не Аматерасу.

— Вие като че ли напълно се солидаризирате с Шираи — обади се Савидж.

— С неговите цели — да, но не и със средствата му. Тази сграда, четирите години на изолация, на които е подложен всеки мой ученик... това е моят вариант на „карантината“ на Токугава. Аз лично мразя онова, което е извън тези стени.

— Да считам ли, че сте се присъединили към него?

— Като самурай, като телохранител, аз трябва да бъда обективен — намръщи се Таро. — Аз само следвам събитията. Не ги предизвиквам. Аз съм се посветил на това да служа на хората, които имат нужда от мен, без да вземам страна. През периода на военното управление на Токугава се е наблигало точно на такава лоялност без лично обвързване. Искрено му желая да успее. Макар че това най-вероятно няма да стане. Колелото на историята се върти напред, вероятността да се върне назад е почти нищожна. Шираи може да използва богатството, силата и влиянието си, за да подклажда и екзалтира тълпите. Но аз виждам лицата и *очите* на тези демонстранти по телевизията. В тях няма съзнание за величието на миналото. Те в момента са обзети от омраза към чужденците. Аз не греша в преценката си. Единствено националната гордост мотивира поведението им. Това е дълго потискан безсилен гняв. Защото Америка ни победи. Защото хвърли атомни бомби над земята ни...

Студена пот заля Савидж. Забеляза тъгата в погледа на Акира. С отчаяние, но и съчувствие си спомни, че баща му бе загубил първата си жена, родителите, братята и сестрите си при атомната бомбардировка над Хирошима. А втората му съпруга, *майката на Акира*, бе починала от рак, причинен от взрива.

— Никога не се заблуждавайте — каза Таро с хрипкав глас. — Винаги, когато имате работа с японци, трябва да знаете, че колкото и да са любезни с вас, те пазят в съзнанието си спомена за атомните бомби. Точно този дълго таен гняв и омразата са причина за увеличаване на последователите на Шираи. Но *той* лично се стреми към връщане на миналото, славното и величествено минало. *А те* искат власт над региона.

— Това никога няма да стане — с равен глас произнесе Савидж.

— Не в сегашната обстановка. В съвременното общество все повече се настанява алчността. Ако Шираи недооцени ситуацията, тълпите могат да излязат извън неговия контрол. Земя, богатство, власт — към това се стремят те. Не към спокойствие и мир. Не към хармония. Шираи е прав да негодува срещу американското присъствие в Япония. Махайте се всички! Вън отук! Но в създалия се вакуум Силата на Аматерасу може да се превърне в проклятие, а не в благодат.

Савидж се опита да протегне кръстосаните си върху възглавницата крака и да се отпусне.

— Откъде ви е известно всичко това? — произнесе почти шепнешком той.

— Аз съм се самоизолирал от света. Но бившите ми ученици поддържат връзка с мен. А те разполагат с надеждни източници. Кунио Шираи... аз се възхищавам от идеите му, но той набира потенциал, който може да доведе до катастрофа, да предизвика агресия, а не консолидация на нацията. А аз желая тук да процъфтява мир. И мисля, че ако Шираи продължава да подклажда настроенятията в същия дух и да привлича все повече и повече алчни и властолюбиви последователи...

— Онова, което се случи... или *не се случи* в „Медфорд Гап“ — прекъсна го Савидж и се обърна към Акира, — има ли нещо общо с тази история?

— Сенсей говори за самоизолация — Акира вдигна поглед към Савидж. — От своя страна аз се стремя да запазя спокойствието и хармонията на миналото в моя дом, наследен от баща ми, въпреки че рядко ми остава време да им се наслаждавам. Жалко, че вече не ще мога да намеря отмора там след всичко, което се случи. Освен това не бих могъл да работя като телохранител на други хора. Искам да спася *себе си*. Да се оттегля. Също като сенсей. И като шогуна Токугава.

— В такъв случай трябва на всяка цена да говорим с Шираи — предложи Савидж и постави ръка на рамото на Рейчъл. — *Аз също се уморих*. Да бъда слуга, да бъда овчарско куче, да служа за предпазен щит. Време е да се погрижа да имам онова, което истински желая — той погледна нежно Рейчъл.

— В такъв случай ще се погубите като персонален защитник — каза Таро. — Петата професия, най-благородната — трябва изцяло да си посветен...

— Достатъчно — прекъсна го Савидж. — Искам само да довърша тази работа и край. Ти какво ще кажеш, Акира? Готов ли си да ми помогнеш?

ЧЕРНИТЕ КОРАБИ

1.

— Какво крещят? — попита Савидж.

Тълпата ревеше все по-силно, някои размахваха плакати, други вдигаха заплашително юмрук. Техните гневни движения напомняха на Савидж за бурна река. Беше десет часа сутринта. Слънчевите лъчи успяваха да преминат през смога и Савидж вдигна ръка над очите си, за да може да вижда по-добре огромното множество, което изпълваше улицата, насочило гнева си към американското посолство. „Колко ли са?“ — помисли си той. — „Може би повече от двадесет хиляди.“ Крясъците бяха ритмични, явно демонстрантите скандираха един и същи лозунг. Ревът им, подсилен и от ехото на околните сгради, стана толкова силен, че го заболяха ушите.

— Те скандират „Черните кораби“ — обясни Акира.

След снощния разговор с Таро Савидж знаеше какво означава това. „Черните кораби“ беше името на армадата, с която главнокомандващият американските морски сили Пери беше акостирал в залива Йохохама през 1853. Като символ на омразата към американското присъствие в Япония този образ беше много удачен и зареден с емоции. Стегнат и ефектен.

Тълпата започна да крещи: „Америка вълн! Гайджин вълн!“ Ревът ставаше непоносим. Двамата с Акира стояха до някакъв вход встрани от тълпата: Савидж са задущаваше от ужас. Отново изпита усещането както на летището в Нарита, че е сам сред хиляди японци. Този път то бе подсилено до такава степен, че той почувства как адреналинът направо изгаря стомаха и дробовете му.

„Господи“ — мислеше си той. — „Демонстрациите, които показват по телевизията, предават само размерите на протеста, но те не могат да изразят чувствата на хората, гнева им, усещането, че тълпата всеки момент ще премине критичната точка и ще експлодира. Яростта

струи от тях и сякаш във въздуха се излъчва не само мирис на пот, но и на озон като преди торнадо.“

— Има толкова много хора, че не виждам как ще се доберем до него — каза Савидж.

„До него“ се отнасяше за Кунио Шираи, който стоеше на издигната специално за него платформа доста далеч напред и подклаждаше страстите на протестиращите пред посолството.

— Ако се движим по края, ще можем да се приближим достатъчно — предложи Акира.

— Само дано не се обърнат. Ако тази разбунтувана тълпа види жив американец...

— Засега едва ли можем да измислим нещо друго. Искаш ли да се върнем при Таро-сенсей и да изчакаме друг удобен момент.

— Вече чаках достатъчно. Искам да *видя* този човек — унило отвърна Савидж.

Миналата нощ сънят му отново бе спохождан от кошмари. Убийствата на Камичи и Акира се наслаждаха, той виждаше тялото на единия разполовено на две, органите, мърдащи като червеи по пода в локва кръв; меча, който отрязва главата на Акира няколко пъти последователно, тялото, което не пада веднага, търкалящата се по пода глава. Тази отвратителна гледка се повтаряше и той виждаше *много* глави, които спираха една след друга пред него и премигваха с очи.

Рейчъл също беше прекарала нощта много неспокойно. Тя говореше на сън, от време на време се стряскаше и се събуждаше, преследвана от своя кошмар, в който мъжът ѝ непрекъснато я биеше и изнасилваше. Савидж държеше ръката ѝ, обзет от тежки размисли. Освен всичко друго, той се тревожеше за учениците на Таро, които още не бяха успели да освободят Еко. Беше помолил Таро да изпрати човек да му съобщи, ако спасителният отряд се върне, но до сутринта още ги нямаше. Мрачното настроение на Таро по време на закуска беше многозначително.

„Не ми се вярва да са ги заловили“ — каза тогава Таро. — „Няма да влязат, ако не са сигурни, че ще успеят. Значи трябва да чакаме“ — реши японецът.

„Безполезно е“ — отвърна му Акира. — „Тези хора си разбират от работата. Когато могат, ще я свършат. Междувременно *ние* трябва да се заемем с *нашата* работа.“

„Да намерим Кунио Ширай“ — каза самият Савидж. Стомахът му се беше разбунтувал вероятно от макароните със соев сос, които им бяха предложили за закуска. — „Да намерим начин да се срещнем с него. Да се изправим срещу него. Да му зададем въпросите си. *Насаме*. Дали ни е видял да умираме така, както ние видяхме *него*.“

Досега това се беше оказало невъзможно. Домашният му телефон не беше в указателя. Не можах да го открият и в корпорацията му. Бяха им отговорили, че не знаят къде е.

„Тогава на поредната демонстрация“ — предложи Акира.

„Рейчъл, ти ще останеш тук“ — нареди тогава Савидж и направи жест с ръка към Акира да го последва. — „Ситуацията вече е друга. Не можеш да дойдеш с мен“ — настоя той. — „Досега имах две задължения. Да разбера какво се е случило с Акира и с мен... и да те охранявам. Сега си в безопасност. Тук при Таро-сенсей и учениците му ще си като в непревземаема крепост. Вниманието ми повече няма да се раздвоява. Ще мога да си върша работата без да ме отвлича нищо друго.“

Тя се беше почувствала наранена и изоставена.

„Рейчъл, правя това за теб. Искам само две неща: да не сънувам повече кошмари“ — сподели тогава той и преди да продължи нежно я целуна — „й да прекарам остатъка от живота си с теб. Трябва да направя това сам. Не, не точно сам, а с Акира.“

Видя проблесналото пламъче в очите й. „От ревност? Не. Това е лудост.“

„Толкова ви помагах досега... за Греъм... и в болницата в Харисбърг...“

„Да, Рейчъл. Никой не се съмнява в това. Наистина ни *помогна*. Но Акира и аз можем да бъдем убити... и не само ние, *ти* също, ако си с нас. Искам те жива, така че, ако се върна — *когато* се върна“ — поправи се той — „ние...“

„Върви по дяволите“ — ядоса се тя. — „Но ако ми се върнеш мъртъв, повече няма да ти проговоря. Аз съм не по-малко луда от теб. Хайде, махай се.“

Един час по-късно двамата с Акира бяха на улицата при демонстрантите. Тълпата продължаваше неистово да крещи: „Вън американците. Гайджин вън.“ На Савидж му се искаше Рейчъл да е тук. Но до него беше Акира с неговата непозната страна, японците,

които не преставаха да скандират. Савидж изпитваше някаква странна увереност докато те двамата заедно — комитатос и самурай — се приближаваха бавно към Кунио Шираи. Бяха двама професионалисти, решени да свършат работата си докрай, така че да не мислят повече за нея и да възвърнат отново самоличността си.

Натискът на телата беше неудържим. Протестиращите блъскаха гърбовете си в Савидж и го притискаха все по-близо до стената. Той се извъртя и се опита да се освободи, но веднага беше подхванат от тълпата и изтикан отново назад. Имаше чувството, че е попаднал сред океан от хора и *човешките* вълни го заливат, изтласкват го към скалистия бряг. Въпреки че никога не бе страдал от клаустрофобия, почувства как кожата му настръхва от напразните опити да си поеме дъх и от внезапно обзелата го безпомощност.

Той се добра до Акира, който беше успял да намери малко по-свободно пространство до един вход.

— Това беше грешка — обърна се Савидж към него.

Протестиращите наоколо се обърнаха ядосано, като чуха английска реч.

Акира вдигна ръка към тях, сякаш им правеше знак, че американецът е под контрол.

Демонстрантите продължаваха да крещат „Гайджин вън!“, докато Кунио Шираи цепеше въздуха с мазолестата си длан. Гласът му се извисяваше прегракнал от ярост, успяваше да ги надвика и разпалваше още повече техния гняв.

— Така няма да стигнем доникъде — каза Савидж. — Ако тълпата започне да се бунтува, направо ще ни смачкат.

— Прав си — отвърна Акира. — Но нали искахме да го погледнем отблизо. Не вярвам много на фотографиите във вестниците, нито на телевизията. Камерите лъжат. Ние трябва да се видим лице в лице, да се уверим, че това е Камичи.

— Но не по този начин, нали?

Надолу по улицата ревяха високоговорителите — техният крясък увеличаваше още повече злобните изблици на Шираи.

— Звучи ми като Камичи. Ако можем да минем още няколко пресечки напред — предложи Акира, — може би ще се приближим достатъчно.

— Почакай — прекъсна го Савидж. — Може да има и по-лесен начин. Шираи поема много голям риск, като се явява пред тях. Със сигурност има телохранители пред платформата, забелязах и полицаи между тълпата. Ще му трябва обаче цяла армия, ако тези хора излязат от контрол и се втурнат към него. Те със сигурност го боготворят, но това е и заплаха. Ако някой иска да го докосне или ако решат да го качат на раменете си, това ще бъде катастрофа. Той може и да не оживее. Разгледай платформата малко по-внимателно. Около нея има нещо като релса. Няма стълби. Как ли се е качил там? Освен това платформата е на тротоара, а не на улицата. Задната ѝ част е залепена за сградата.

Акира разбра всичко.

— Значи стълбите са там и той е излязъл направо от сградата. По същия начин смята да си тръгне, да влезе по стълбите в сградата и...

— ... и после ще мине през сградата, нали така? — попита Савидж и сърцето му се разгуптя от вълнение. — После той ще може да излезе бързо от другата страна, да мине през кордона от телохранители и да се качи в колата си преди протестиращите да са разбрали откъде е минал.

Акира се напрегна и мускулите му се опънаха.

— Бързо. Не знаем колко смята да говори.

С нечовешки усилия те се отправиха в посоката, от която бяха дошли. Блъскаха ги от всички страни и ги притискаха към стената. Още няколко мъчителни стъпки и Савидж едва не бе изблъскан от тълпата към една огромна витрина.

Целият в пот, той си представи как парчета от стъклото нарязват тялото му и плисва кръв. Запровира се между вълните от хора. Шест месеца по-рано, преди ужасната случка от неговия кошмарен сън, той не би се чувствал така уплашен. Но сега трябваше да признае, че е изпаднал в паника и се чувства като в капан в тази неконтролируема обстановка. Неговото болезнено усещане за *jamais vu* го беше променило. Той се беше превърнал в жертва и беше вече не толкова защитник, колкото човек, който се *нуждае* от защита.

„По дяволите, трябва да се махна оттук“. С последни усилия той успя да се измъкне от тълпата, пое дълбоко въздух и се опита да овладее треперещото си тяло.

2.

Нямаше много време, за да се съвземе. Акира беше пред него и се огледа да види дали идва, после се затича напред. Савидж се втурна да го догони. Никой не им обръщаше внимание, тъй като всички се интересуваха от демонстрантите.

На ъгъла Савидж се огледа и с успокоение забеляза, че на тази улица колите и пешеходците се движат съвсем нормално, но дори и тук се чуваха виковете от съседната улица.

Савидж бързо настигна Акира. Те се погледнаха, кимнаха си и устните им се разтегнаха в нещо като усмивка. Затичаха отново, минаха няколко пресечки и приближиха сградата, където очакваха да се появи Ширай.

Акира посочи натам. До тротоара беше паркирана голяма черна лимузина. Наоколо се разхождаха мускулести японци с тъмни очила и сини костюми с бели вратовръзки. Някои наблюдаваха изхода на сградата, други изучаваха колите и пешеходците, които минаваха покрай колата.

Нямаше нужда двамата с Акира — комитатос и самурай — да обсъждат следващата си стъпка. Те изведнъж спряха да тичат и започнаха да вървят нормално. Акира се престори на случаен минувач, който разглежда стоките по витрините.

— Изглежда, че не ни обрънаха внимание — каза Савидж.

— Ако са ни видели, явно са много добре тренирани и с нищо не се издадоха.

— Пред нас върви едно семейство, което им пречи да ни разгледат добре. Може да ни вземат за двама бизнесмени, които отиват на среща. Няма особена причина да се притесняват.

— Само това, че съм американец. Не е ли подозрително?

— Няма начин да разрешим този проблем. Докато не представляваме заплаха за тях няма да ни закачат. Искаме само да погледнем отблизо Ширай. Ако успеем да минем оттам в най-удобния момент, може дори да поговорим с него.

— Ако телохранителите ни оставят.

— Тези сини костюми ми изглеждат като униформени — каза Савидж.

— И тези бели връзки и тъмни очила — съгласи се Акира. — Точно така е. Те са от якудза.

— Какво, това не е ли...

— Да, това, което вие наричате японска мафия. В Америка гангстерите са извън закона, но тук при нас политиците и бизнесмените често наемат хора от техните среди за охрана.

— И обществеността не протестира? — учудено попита той.

Акира потръпна и отговори:

— Такава е традицията. Дори министрите наемат якудза, а на деловите срещи гангстерите често присъстват, за да бъдат избягвани неудобните въпроси. Те крещат, хвърлят столове. Тези действия се смятат за нормални. Властите толерират гангстерите, а те от своя страна избягват да се замесват с наркотици и престъпления с оръжие.

Савидж повдигна неразбиращо рамене. Както и много други неща, които беше научил за Япония, тази симбиоза между властта и подземния свят беше много озадачаваща. Нещо повече, тези телохранители, които се числяха към якудза, носеха униформи и това беше още по-чудно, тъй като едно от главните правила на Греъм беше: „Бъди хамелеон.“

Оръжие? Савидж беше принуден да остави своята „Берета“ при Таро. Не можеше да поеме риска, ако нещо стане, полицията да открие пистолета. В Япония това беше главната заплаха за всички времена, но още по-подозрително щеше да бъде, ако намерят у някой оръжие по време на политически митинг.

— Това означава ли, че хората на Шираи също не носят оръжие?

— Може би. Твърде възможно е, макар че делото на Шираи е толкова противоречиво и те може да са решили да нарушат правилата.

— С други думи, не знаем срещу какво се изправяме.

— Разбира се — отвърна Акира. — Не забравяй, че сме в Япония.

Те вече приближаваха телохранителите. Действията им отново бяха абсолютно синхронни, сякаш взаимно четяха мислите си. Завиха едновременно към магазина за цветя, тъй като трябваше да се забавят някъде, докато свърши митингът. Акира се мушна навътре между хризантемите, а Савидж остана по-близо до вратата. Дори и тук се

чуваше шумът от съседната улица. Той се опитваше да долови някаква промяна в ритъма или в силата на виковете, поне нещо което да показва, че Шираи си тръгва.

Осъзна, че всъщност вече е чул това, което искаше. По-точно *не беше* го чул, защото през последните тридесет секунди Шираи не беше прекъсвал виковете на тълпата, за да продължи тирадата си. Нервите на Савидж бяха опънати до краен предел.

Той каза това на Акира и бързо излезе навън. Японецът го настигна. Те минаха покрай телохранителите, които оправяха очилата и костюмите си, приготвяйки се за изпитанието. Повечето от тях бяха насочили поглед към вратата на сградата, двама от тях я държаха отворена. Други двама отваряха вратата на лимузината. Само един-двама продължаваха да оглеждат улицата.

Савидж си помисли с успокоение, че това не беше твърде професионална постъпка. Ситуацията му напомняше за недостатъчната дисциплина на телохранителите при опита на Джон Хинкли за покушение срещу Рейгън през 1981 година. Тогава убиецът беше успял да се приближи достатъчно до президента, да рани не само него, но и неговия секретар, един таен агент и един полицаи. Рейгън даваше пресконференция в един хотел във Вашингтон. Кордонът от телохранители, който го очакваше пред хотела, не можа да спре устрема на Хинкли, който успя да стреля няколко пъти.

Греъм му беше прожектирал многократно този опит за покушение, както и други атаки срещу политици с трагичен резултат. „Не гледай към Главния! Ти знаеш какво представлява той! Колкото и да е известен, ти не си обикновен почитател, за да му се възхищаваш! Работата на персоналния защитник е да наблюдава тълпата!“

Мъжете с белите вратовръзки и сини костюми не спазваха това изискване.

„Може би имаме шанс“ — помисли си Савидж, съзнавайки иронията един телохранител да използва тактиката на убиец.

3.

Мускулите на врата му се изопнаха, артериите му се подуха и той усети как кръвта пулсира в тях.

Друга група телохранители излезе от сградата. Ширай беше в центъра. Савидж и Акира успяха да се доближат съвсем близо.

Савидж си пое дъх и се напрегна да освободи въображаемите ръце, които стискаха гърлото му. Мислеше, че се е подготвил за тази дългоочаквана среща, но реалността се оказа друга. Обхванат от ужас, той отново преживяваше касапницата от „Медфорд Гап“, която беше разстроила съзнанието му. Сега вече нямаше никакво съмнение. Камерите и фотографиите от вестниците можеха и да направят някой политик да прилича на Камичи, но мъжът, в когото Савидж се беше вторачил, беше безусловно неговият клиент, разполовен на две в хотелския коридор. Той можа да види лицето му съвсем отблизо, макар и ограден с цял куп телохранители. Ширай беше Камичи. Камичи беше Ширай!

„Но Камичи е мъртъв! Как би могъл...“ Реалността налагаше своя отговор. Паметта, също както и камерите, можеше да лъже.

Ширай беше лъснал от пот, изтощен от своята енергична и страстна реч. Той забързано крачеше към колата и попиваше челото и врата си с кърпичка. В един момент погледна към хората наоколо.

Изведнъж спря, тъмната му кожа побледня — не можа да откъсне очи от Савидж и Акира. От ужас изкрещя нещо на японски и отстъпи назад, сочейки към тях. Телохранителите се обърнаха моментално.

— Не! — извика Савидж.

Ширай продължаваше да пици и да отстъпва назад, сочейки към тях.

— Трябва да говорим с теб! — каза Савидж. — Познаваш ли ни? Помниш ли ни? Ние те познаваме! Искаме да ти зададем няколко въпроса! Трябва да разберем какво се случи в...

Ширай изрева някаква команда.

Телохранителите се спуснаха към тях.

— Чуйте!

Единият замахна.

— Не искаме никакви неприятности! Само да говорим.

Онзи разсече въздуха с мазолестата си длан.

Савидж отскочи назад, за да избегне удара. Изведнъж той си представи че е нападнат от каубои от Далас, облечени неподходящо с костюми и тъмни очила. Видя изкривеното от ужас лице на Шираи — мъжа, когото Савидж познаваше като Камичи, да изчезва в лимузината.

— Не! Нека да поговорим!

Савидж удари с лакът слънчевия възел на най-близкия нападател. Ударът беше толкова силен, че мъжът извика от болка и се наклони назад, блъскайки се в един от другите телохранители.

Лимузината на Шираи потегли рязко. Замириса на изгоряла гума.

Някои от телохранителите извадиха кожени палки. Акира подскочи и се обърна, ритайки крака на единия. Със следващия удар счупи китката на следващия и той изпусна палката от ръката си.

Савидж се втурна да бяга, последван от Акира. Чуваха забързани стъпки и разярени викове след себе си. На кръстовището Савидж усети как сърцето му започна да прескача. Отляво видя тълпата демонстранти, които се разпръскваха след митинга на съседната улица.

Той се стрелна още по-бързо напред. Една от палките профуча над главата му и падна с трясък на тротоара. Савидж за миг си помисли какво би станало, ако беше го улучила по главата.

„Вече изкарахме трима от строя“ — мислеше си той. — „Може би ще се откажат от желанието си да ни пръснат черепите.“

„А ако искат да разберат кои сме? Охраната трябва да знае кой преследва работодателя им!“

„Как да им дадем да разберат, че не искаме да убиваме Шираи? Искаме само да говорим с него!“

Вече ги приближаваха. Савидж се мъчеше да не се блъска в пешеходците. Усети как нещо тежко го удари по рамото. Залитна и за миг загуби равновесие, но потисна болката и продължи да тича. Ризата му беше цялата в пот. Рамото му започна да пулсира.

Акира пресичаше улицата, като искаше да излезе на отсрещната страна, където все още нямаше толкова много хора.

Савидж изведнъж осъзна, че може би ще бъде по-добре да се смесят с тълпата. Но грешеше. Когато се втурна към тълпата, една ръка се опита да го хване за ръкава. Той се отскубна и продължи. Но

веднага го сграбчи друга. Савидж беше разсъждавал като западняк. В Манхатън пешеходците сигурно биха помогнали на двама мъже, ако ги преследват. *Но не и тука.* Савидж беше забравил какво му каза Акира! Японците са сред хората, които се подчиняват и спазват законите. Такава е тяхната народопсихология. Те са като *племе*. Групата срещу индивида. Status quo, хармония, ред — това бяха най-важните неща за тях. Двама мъже, които се опитват да избягат в тълпата, особено ако единият от тях е американец, бяха заплаха за обществото, защото мнозинството винаги имаше право.

Трета ръка посегна към Савидж. Това беше Акира, който го дръпна към някаква врата. Оказаха се в голям, ярко осветен универсален магазин. Отвън телохранителите предизвикаха хаос, разбутвайки минувачите, за да блокират изхода. Тичайки между щандовете и изплашените посетители, Савидж видя отляво авариен изход. Той ги изведе на друга улица. Едва дишайки, Савидж запъхтяно каза на Акира:

— Трябва да се разделим.

— Но...

— *Ти* можеш да се скриеш в тълпата! Те търсят японец и *американец*! За тях аз ще си остана подозрителен, но ти можеш да изчезнеш от погледа им.

— Няма начин да те оставя.

— Направи го! Ще се срещнем при Таро!

— Не! Няма да стане!

Издебнаха един униформен куриер, който тъкмо се качваше на своя мотоциклет „Хонда“. Савидж го бутна в страни и скочи върху седалката.

— Направи ми място! — викна Акира и се хвърли зад него, като обви ръце около кръста му.

Савидж включи на скорост и бързо потегли, изпреварвайки колите. Вече не чуваше преследвачите, а единствено шума от автомобилите и рева на мотора. Всичко се сливаше в оглушителен грохот, обичаен за Токио.

— Трябва по-скоро да се отървем от това нещо — каза Акира. — Трябва да го оставим преди да са съобщили в полицията.

— Точно сега хората на Шираи ме притесняват повече.

— Благодаря ти, че преди малко предложи да станеш примамка, за да мога да избягам — каза Акира зад него.

— Това беше приятелски жест.

— Да — отвърна Акира със странен глас. — Приятелски.

Няколко преки по-надолу те оставиха мотоциклета на тротоара до входа на метрото. Надявах се, че властите ще решат да ги търсят там. Двата пресякоха внимателно улицата и се качиха в едно такси. Нямахше нужда някой от тях да споменава, че това ще бъде едно от многото таксита, които щяха да използват, за да прикрият следите си, докато стигнат сградата на Таро.

— Сигурно този куриер няма да види повече мотора си — предположи Савидж.

— Не е точно така — отвърна Акира. — Никой няма да посмее да го открадне. Все пак сме в Япония.

4.

— Не разбрах какво говореше Шираи? — каза Савидж.

Той седеше на един стол на четвъртия етаж в сградата на Таро. Беше си свалил ризата и възрастният мъж разглеждаше рамото му. Акира и Рейчъл стояха от едната страна. Савидж позна по очите на Рейчъл, че мястото беше сериозно ударено.

— Вдигни си ръката — каза Таро.

Савидж прехапа устни и се подчини.

— Размърдай я напред, а сега назад.

Той успя да я мръдне донякъде, но не напълно. Това му струваше доста усилия.

— Опиши болката.

— Дълбока. Непрекъсната. В същото време пулсираща.

— Не чувстваш ли остра болка? — попита Таро.

— Не, не мисля, че има нещо счупено.

— Няма значение. Все пак ще трябва да отидеш да ти направят една снимка.

Савидж поклати отрицателно глава и отвърна:

— Не, мисля, че не е необходимо да привличам повече внимание.

— *Хай* — каза Таро. — Ще ти дам нещо, за да ти спадне отокът. В това състояние рамото не би ти послужило, ако се наложи.

— Ако потрябва, повярвай ми, ще го направя.

Таро се усмихна. Той напои със спирт малко памук и избърса рамото на Савидж.

Савидж усети убождане. Таро извади иглата.

— Новокаин, епинефрин и стероид — поясни той. — Седни и отпусни ръката си, за да почине.

Рамото му започна да изтръпва. Савидж въздъхна и погледна към Акира.

— Какво каза Шираи? Не можах да разбера нито дума, макар че разбрах какво изпитваше. Той се ужаси, като ни видя.

Акира се намръщи.

— Да... Ужаси се. Не го беше страх, че сме някакви убийци. Не и за това, че видя американец толкова близо до себе си, след като току-

що беше произнесъл антиамериканската си реч. Ясно е, че ни позна. „Вие? Не.“ Това бяха думите му. „Не може да бъде. Вие сте... Това е невъзможно. Махнете ги оттук.“

— Това ли е *всичко*, което каза?

— Докато се пъхаше в колата, каза още нещо, но то беше почти същото. „Вие. Как... Махайте се. Не ги оставяйте да се приближават.“

Инжекцията оказваше вече своето влияние, болката в рамото отстъпи място на почти пълна безчувственост.

— Това означава, че сме прави.

— Не виждам друго обяснение — въздъхна Акира. — Той ни помни, както и ние него.

— И въпреки това ние никога не сме се виждали. Също като нас той помни неща, които не са се случили.

— Но *кои* по-точно? — попита Акира. — Това, че ни позна, не означава, че той ни е видял мъртви, както *ние* видяхме да *го* убиват! Не можем веднага да се съгласим, че *неговите* фалшиви спомени са същите като нашите. Всичко което знаем е, че в *неговия* кошмар ние сме убийците, от които той едва се отървава.

Рейчъл се приближи до тях и каза:

— Това обяснява ужаса по лицето му, който описахте и отчаяното му желание да се махне по-бързо.

— Вероятно. Можеше да действа по същия начин, ако беше срещнал двама души, които преди това е видял мъртви! Възбуден и изтощен след митинга, бързащ към безопасното прикритие на своята лимузина, изведнъж вижда два призрака и изпада в паника. На *негово* място ти би ли искала да спреш и да поговориш с тях или ще бъдеш толкова шокирана, че ще искаш единствено да се махнеш, колкото се може по-бързо?

Рейчъл обмисли това и отвърна:

— По-скоро последното. Но в следващия момент вероятно шокът ми щеше да премине в любопитство. Щях да се опитам да разбера как сте останали живи и какво правите до колата ми. Щях да се ядосвам на телохранителите, които не ви заловиха, за да си изясня загадката.

— Добра гледна точка — каза Савидж, погледна към Акира и повдигна въпросително вежди. — Какво мислиш ти? Може би ще се съгласи да говори с нас?

— Може би... Има само един начин да разберем.

— Добре, нека да му се обадим.

Савидж се изправи и ръката му безпомощно увисна. Той я разтърка и изведнъж си спомни, че имат още един проблем.

— Таро-сенсей, твоите хора още не са се върнали, нали? Значи не са успели да проникнат в дома на Акира и да освободят Еко?

Лицето на възрастния мъж му се стори още по-набръчкано, тялото му сякаш бе смалено. Този път очевидно неговата крехкост не беше измамна.

— Почти дванайсет часа, откакто не са ми докладвали.

— Не е задължително това да означава катастрофа — намеси си Акира. — Таро-сенсей ни е учил да не пристъпваме към действия, ако не сме сигурни, че ще постигнем целта си. Може би са заели позиция и изчакват удобен момент.

— Не трябва ли все пак да се обадят? — попита Савидж.

— Ако техният план изисква всички да стоят на място и да се подготвят за координирани действия, не се налага да правят това — поясни Таро. — Не знаем какви трудности са срещнали.

— Трябваше да отида с тях — каза Акира. — Те го направиха заради мен, за да върнат Еко. Трябваше да поема риска наравно с тях.

— Не — опита се да го успокои Таро. — Не трябва да се чувстваш виновен. Те тръгнаха, за да можеш *ти* да търсиш Шираи. Не можеш да правиш две неща едновременно.

Устните на Акира потрепнаха. Той се изправи, след което дълбоко се поклони.

— Аригато, Таро-сенсей.

Таро направи един жест и сякаш свали тежестта от раменете на Акира.

— Хайде, върви да се обадиш.

— Но не отук — каза Савидж. — Не можем да позволим на Шираи да засече обаждането ни от тази сграда.

— Разбира се — кимна Таро. — Никога не съм се съмнявал, че ще направите каквото трябва. — Макар, че се притесняваше за отсъстващите си ученици, на устните му се появи лека усмивка. — Твоят сенсей заслужава уважение.

— Той е мъртъв. Не знам какво участие има във всичко това, но както и вие, той наистина заслужава уважение. — Савидж направи една гримаса от болка. — Имам една молба.

- Моят дом е и ваш.
- Искам да ми върнете пистолета.

5.

Акира избра един телефон в друг квартал на Токио, за да бъде сигурен, че ако го засекат, няма да привлече вниманието към сградата на Таро. Въпреки, че Акира говореше на японски, Савидж знаеше за какво става дума, тъй като двамата бяха обмислили предварително разговора.

Първото обаждане беше в партийния щаб, но им отговориха, че Шираи още не се е върнал след митинга. Следващото беше в офиса, но и тук им отговориха, че Шираи го няма. Докато Савидж и Акира бяха на митинга, Таро се беше опитал да открие домашния му телефон, но и там го нямаше.

Акира остави телефона и обясни:

— Разбира се, всеки един от тях може и да ме е излъгал, но аз предадох нашето съобщение. Помолих да му кажат, че двамата мъже, които е видял до колата си, горят от нетърпение да говорят с него. Казах им, че ще звъня на всеки петнадесет минути.

— Значи ни остава да чакаме — Савидж искаше да се движи, да прави нещо, да отхвърли най-сетне кошмара. — Ще се преместим ли на друг телефон?

— Всеки разговор беше по-кратък от четиридесет секунди и не биха могли да ни засекат.

— Няма значение.

— Хай. Да тръгваме тогава.

6.

Следващото обаждане беше направено от един телефон, който се намираще срещу детска площадка. В партийния щаб отново им отговориха, че Шираи не е идвал след митинга. Акира позвъни в офиса и след като размени няколко реплики, чертите му се изопнаха, макар че гласът му остана все така спокоен. Савидж започна да диша учестено и пристъпи по-близо.

Акира окачи слушалката.

— Шираи е там. Имаме уговорена среща след един час.

Савидж се подсмихна, но изведнъж настроението му рязко се промени. Усмивката му се превърна в гримаса.

— Какво има? — попита го Акира.

— Просто така? Без да ти обясни защо се изплаши толкова, когато ни видя и избяга ужасен? И защо сега изведнъж се съгласи да се срещне с нас?

— Не ми обясни, защото нямах възможност да разговарям лично с него, а само със секретарката му.

Савидж се намръщи още повече.

— Не.

— Не разбирам. Какво има?

— Точно там е въпросът. И аз това искам да знам. Нещо не се връзва. Реакцията на Шираи след митинга беше толкова силна, че ми е трудно да повярвам в това, което току-що ми каза.

— Аз мисля, че всичко е съвсем правдоподобно — възрази Акира. — Той беше разстроен. Беше изплашен до такава степен, че лесно можеше да изгуби контрол. Каквито и да са били фалшивите му спомени... дали мисли, че ни е видял убити или си въобразява, че сме се опитали да го убием... на негово място аз щях отчаяно да търся отговори, точно както правим *ние*. Бих искал да науча колко мъртви мъже ще се окажат възкръснали или пък защо моите защитници са се обърнали срещу мен.

— Да, точно така. Отчаяно. — Савидж продължи да върви, оглеждайки пешеходците по улицата. Той беше нащрек, но досега не беше се чувствал толкова уязвим. — Именно *затова* съм толкова

мнителен. След като секретарката му е казала, че ще звъним през петнадесет минути, защо той просто не пожела да те свържат с него... това с нищо *не би* го застрашило. Той би могъл да говори съвсем *свободно* от разстояние, вместо да рискува да се срещне с нас лице в лице.

— Мисля, че той ще дойде с телохранителите си на срещата. Те ще гарантират неговата сигурност — отново възрази Акира.

— *А нашата* сигурност? Ако охраната е същата, може би вече са пригответи палките си — отвърна Савидж и започна да разтвива рамото си. Болкоуспокоителното вече не му действаше. — Не знам колко силно ударих първия, който ме нападна, но чух как ти счупи ръката на другия. Сигурно не са във възторг от нас.

— Те са професионалисти. Вършат си работата. След един час вече ще имат *друго* задължение и ще забравят емоциите от по-рано. Техният Главен иска да се срещне с нас.

— А ако желанията *на Шираи* съвпадат с техните? Ако той иска да ни премахне от пътя си? — попита Савидж.

— Аз съм убеден, че — Акира млъкна за момент — Шираи иска информация.

— Смяташ, че след като *ние* искаме информация, сме готови да *повярваме* на мъжа, когото видяхме мъртъв.

— Кой беше любимият цитат на Рейчъл?

— „Авраам повярвал в Бога по силата на абсурда.“

— С други думи вярата е загадка. Понякога сме толкова объркани, че не ни остава нищо друго освен да вярваме — каза Акира.

— Греъм би ме нарекъл глупак. Да вярвам? Това е извън всичко, на което са ме учили. Ако Таро те чуе как говориш, ще бъде разочарован.

Акира се поколеба, поклати глава и се усмихна загадъчно.

— Моят сенсей би настоявал да мина една преподготовка.

— Сега не ни трябва преподготовка. Трябва да бъдем обективни и да разсъждаваме така, сякаш охраняваме някой друг.

— О, в *този* случай...

— Нека се престорим, че ние сме клиенти на самите себе си.

— Без съмнение сигурността е на първо място и чак след това отговорите, които искаме да получим — съгласи се Акира.

— Така, че нека да правим това, което знаем да правим най-добре.

Гласът на Акира напомни на Савидж за онова метално съскане на меча при изваждането му от ножницата.

— Пристъпваме в опасната зона.

7.

Сградата на корпорацията беше от онези многоетажни постройки, направени от блестящо стъкло и стомана. Савидж наблюдаваше от близкото кръстовище, съзнавайки че колкото и да се прикрива, пак ще изглежда подозрително, защото беше гайджин.

Той знаеше, че Акира приближава от другата страна също толкова внимателно. Бяха се разбрали в случай на заплаха да се срещнат на друго място. Всъщност те имаха няколко уговорки и трябваше да действат според обстоятелствата. Савидж се почувствува горд с работата си. За първи път откакто пристигнаха в Япония той отново изпитваше удоволствие от нея, защото вече не беше преследвана жертва.

Спря близо до високата сграда. Забеляза, че тя има и страничен вход. Наоколо паркирането не бе разрешено. Очевидно само някои превозни средства можеха да спират за малко, като например това камионче до главния вход, което разнасяше цветя. До страничния вход също бе спрял камион. Шофьорът беше с работен комбинезон и кепе. Той четеше вестник и от време на време поглеждаше към сградата сякаш чакаше партньора си. Всичко изглеждаше съвсем естествено.

Само дето беше обут не с тежки зацапани обувки, а с модни, добре лъснати половинки. Савидж изтръпна.

„По дяволите“ — помисли си той и се обърна да си върви. Малко по-надолу пресече улицата и зави зад ъгъла. Насочи се отново към зданието на корпорацията, за да огледа и задния изход.

Отзад беше паркирана лимузина с тъмни прозорци, а отстрани имаше камион този път с нарисован телефон.

Той стисна юмруци. Решен да свърши работата си докрай, Савидж направи още една внимателна проверка на сградата, след което се отправи към мястото на срещата.

8.

Савидж наближи киното, пред което се тълпяха многобройни посетители. Престори се, че е заинтригуван от плаката, рекламиращ някакъв американски филм. Остана изненадан от факта, че страната, която бе на едно от последните места по тежки криминални престъпления, се интересува от такива филми.

Скоро се появи и Акира.

— Всички входове се наблюдават — отбеляза той с нисък глас.

Савидж се преструваше, че гледа плаката.

— Ширай се е постарал да не ни обижда. Превозните средства пред сградата непрекъснато се сменят. Като обиколих сградата втория път, камионите вече бяха различни, отзад забелязах и една лимузина.

— Трябва да приемем, че навсякъде има по няколко души.

— О, да — съгласи се Савидж и се обърна към улицата, за да види дали няма опашка след себе си. — Въпросът е дали са само за охрана или Ширай иска да ни залови.

Акира разтвори ръце и попита:

— Готов ли си да поемеш риска и да влезеш в сградата, за да провериш?

— Загубил съм вярата си — отвърна Савидж.

— Аз също.

— „Авраам повярвал по силата на абсурда“ — нали така беше. Не, няма начин.

— Тогава какво ще правим?

— Ще се обадим на Ширай в офиса. Ще кажем на секретарката му, че съжаляваме, но не сме могли да влезем. Ще искаме да говорим лично с него.

— Мисля, че няма да е от полза. Като гледам какъв капан ни е устроил, сигурно ще откаже и ще се помъчи да ни подмами вътре в зданието.

— Така е, но си заслужава да опитаме. Ако откаже, помоли да отложим срещата за по-късно. Предполагам, че ще се съгласи.

— Без съмнение. Това само отлага проблема, но не го разрешава. Ние ще трябва да говорим с него, а не смеем да влезем в сградата.

— Значи трябва да направим така, че да се срещнем другаде, където той не очаква — каза Савидж. — Хрумна ми нещо. Трябва да задържим Шираи и да подготвим всичко. Ще продължим да му се обаждаме и да отлагаме срещата, а междувременно ще позвъним на Таро.

— Защо?

— За да го попитаме дали някой от учениците му ще могат да се дипломират по-рано.

9.

Радиотелефонът в наетата тойота изпука. Савидж се напрегна, мускулите му се изопнаха. Акира взе слушалките и отговори нещо. Лицето му се изопна, когато чу отговора. Той остави слушалката настрана и сграбчи с две ръце волана. Неочаквано зави в съседната улица и още един път зад ъгъла, след което се включи в движението, което водеше към сградата на Шираи.

Макар че Савидж изгаряше от нетърпение да му зададе няколко въпроса, той успя да се въздържи благодарение на професионалните си навици. Знаеше, че не трябва да отклонява вниманието на Акира.

Японецът сам наруши мълчанието.

— Видели са го.

— Аха — каза Савидж и се облегна назад.

Напрежението му обаче не спадна. Той си представи как учениците на Таро, обучавани да се сливат с пешеходците, внимателно наблюдават сградата от всички страни. Акира им беше описал колата на Шираи и беше дал номера, който бе успял да запомни сутринта на митинга. Таро от своя страна ги беше снабдил с негова фотография. Преди това те бяха гледали по телевизията репортажа за радикалната му консервативна политика, за вярата му в силата на Аматерасу, за настояването му Япония да се върне към културата от времето на шогуна Токугава. Така че те чудесно знаеха кой им трябва.

— Значи лимузината на Шираи е излязла от подземния гараж? — попита Савидж.

Акира зави рязко, избягвайки поредното задръстване, прекалено зает, за да отговори.

— Проблемът е — продължи Савидж, — че лимузината на Шираи... независимо дали искаме да го признаем, още не е доказателство, че той е в колата.

— Няма съмнение, че е там — каза Акира.

— Няма съмнение ли?

— Видели са го.

— *Какво? Как така?* Това е невъзможно. Прозорците са затъмнени, а едва ли някой от учениците на Таро е проникнал в

подземния гараж.

— Да, но са го видели да се качва в колата. Излязъл е през северния изход. Отправили са се на запад.

Радиотелефонът отново изпраща. Акира вдигна слушалката, изслуша нещо на японски, отговори кратко „Хай“ и остави апарата до себе си.

— Все още държат посока запад. Отпред и отзад го следват двете коли с охраната.

— Стандартната процедура — отбеляза Савидж.

Представи си как учениците на Таро ги следят внимателно от своите мотоциклети. Накъдето и да се отпрати Шираи, Акира щеше да бъде своевременно информиран за посоката.

— Както и очаквахме, Шираи най-сетне се изнерви — каза Акира. — Разбрал е, че нямаме намерение да се явяваме на непрекъснатото отлаганите срещи.

— Може би е объркан или ядосан. Главното е, че постигнахме целта си и сега той прави това, което ние искаме, а не обратното — каза Савидж. — Но ако Шираи отиде на някое публично място, ние пак няма да можем да говорим с него.

— Няма значение — отвърна Акира. — Ще го държим под око. Все ще се открие някаква възможност — някъде, където най-малко ни очаква, където няма да има армия от телохранители около него.

— С други думи да се отпусна и да се наслаждавам на разходката с тази тойота.

— Да се отпуснеш ли? — попита Акира и вдигна учудено вежди. — Никога няма да свикна с американската ирония.

След като отново се обади по телефона, той погледна Савидж и каза:

— Като излезем на следващата улица, ще бъдем вече съвсем близо до него.

— В това натоварено движение не знам как ще видим колата.

— Учениците на Таро-сенсей ще продължат наблюдението. Имат хора и на двете паралелни улици. Ако шофьорът на Шираи завие, веднага ще ни уведомят.

10.

Продължаваха да се движат на запад по натоварените улици, понякога се отклоняваха за малко и отново се връщаха, насочвани от учениците на Таро. След известно време Акира им се обади и помоли повечето от тях да се върнат при своя учител. Останаха само няколко мотоциклета, които щяха да им помагат в преследването. Акира беше пуснал няколко коли между тойотата и лимузината с двата съпровождащи я нисана и караше внимателно след тях.

Савидж разтриваше рамото си.

— Струва ми се, че Шираи е решил да напусне града — каза той.

— Може да е избрал и по-близко място — предположи Акира.

— Дори и така да е, явно има причина да се отдалечава толкова много — мрачно отбеляза Савидж и добави — Още не мога да се начудя как Шираи успява да спечели толкова много привърженици.

— Не се заблуждавай. Голямата битка все още му предстои. Повечето японци не приемат неговата кауза, независимо, че влиянието му наистина непрекъснато нараства. Икономическото чудо, материалният успех карат повечето ми сънародници да желаят връзките с чужденци, тъй като те са в наша полза. Културната зараза, срещу която толкова протестира Шираи, не прави впечатление на японците, родени след войната.

— Тогава защо митингите са толкова големи?

— Не знам с какво ги сравняваш като казваш, че са големи. През хиляда деветстотин и шестдесета стотици хиляди протестираха срещу подновяването на договора за отбрана с Америка. Един проамерикански настроен политик беше убит с меч на публично място. Демонстрантите искаха американските военни да напуснат Япония. Както обясни Таро снощи, ние никога няма да забравим, че сме *единствената нация*, пострадала от атомна бомбардировка. През шестдесет и пета американски бомбардировач загуби една водородна бомба около бреговете на Япония. Вашето правителство предпочете да не признава този инцидент чак до осемдесет и първа, но дори и тогава настояваше, че бомбата е паднала на петстотин мили от брега. Поредната лъжа. Най-сетне през осемдесет и девета научихме, че

разстоянието е било само осемдесет мили. Такива инциденти и измами подклаждат недоволството на дясното крило на антиамерикански настроените либералдемократи... Чувал ли си някога за Мишима?

— Разбира се — отвърна Савидж.

Мишима беше един от най-известните японски писатели. Най-близкият американски автор, с когото можеше да бъде сравнен според Савидж, беше Хемингуей. Моралният кодекс на Мишима беше привлякъл толкова много последователи, че можеше да се говори дори за частна армия. В по-специални случаи те носели военно облекло, създадено за целта от самия Мишима. Славата и влиянието му били толкова големи, че офицерите от една сухопътна база разрешили на хората му да тренират там бойни изкуства.

През хиляда деветстотин и седемдесета Мишима заедно с шепа от най-близките си привърженици пристигнал в базата, поискал разрешение да говори с командващия и го взел като заложник. Поискал войниците да бъдат събрани, за да говори пред тях. Властите не могли да откажат заради пленника. Речта на Мишима се превърнала в объркана високопарна тирада за упадъка на Япония, за необходимостта да се възвърне нейната чистота, да се отстоява нейното величие, да се следва божественото ѝ предназначение: милитаризъм плюс някаква ранна версия на теорията на Шираи за Силата на Аматерасу. Войниците, събрани по негова заповед, накрая започнали да му се присмиват.

— Разгневен и унижен, Мишима се върнал в щаба, извадил меча си — белег на самурайската традиция — коленичил... и си направил сепуку, разкъсвайки вътрешностите си. Този случай породил съответно и неодобрение — каза Акира. — Много японци бяха възхитени от принципите и смелостта му, но в същото време си задаваха въпроса дали беше необходимо това отчаяно самоубийство. Каква беше неговата цел? Той не го бе извършил под натиска на обществеността. Не можеше ли да намери по-ефикасен и конструктивен начин да покаже разочарованието си? Дали наистина е вярвал, че с действията си ще подтикне останалите да възприемат неговата кауза?

Савидж не знаеше какво да отговори. Мислеше за баща си, не за непознатия от Балтимор, а за човека, когото помнеше от детството си, когото обичаше и който една нощ реши да пръсне черепа си. Част от

Савидж можеше много добре да разбере отчаянието на Мишима и да бъде съпричастна с постъпката му.

Все пак той беше възпитан според американската ценностна система. Тя включваше прагматизъм, оцеляване, дори и след преживяно унижение, издръжливост, независимо от наранената гордост. „Не позволявай на негодниците да те побеждават!“ — това беше главното.

„Господи.“

Акира наруши мълчанието:

— Мишима е чудесен пример. Той е символ. Двадесет години след самоубийството му хората все още го помнят и уважават. Значи може би е постигнал целта си. Не веднага, както вероятно се е надявал. Трябва да се опиташ да разбереш. В Япония ляво настроените демонстрации са съвсем малко. Те се отъждествяват с комунизма, а тук мразят комунистите. Всички са равни, нали така казват те. Не. Япония винаги се е базирала на различията. От шогуна към даймио, самурая и т.н. Това е страна на йерархията. Десните настроения са съвсем друго нещо. Властите ги толерират, защото те утвърждават съществуващата система на контрол, на социален ред, където всяко нещо е на мястото си, господарят над слугата, съпругът над съпругата, родителите над децата, работодателят над подчинените си.

— Говориш така, сякаш си съгласен с всичко това.

— Опитвам се да ти обясня защо тук дясното крило няма мнозинство, но има власт. Ето откъде идват привържениците на Шираи. Той естествено иска повечето от умерените да станат екстремисти, но засега това не му се отдава. Повечето японци наблюдават митингите с интерес и може би дори ги одобряват, но... не са склонни да действат.

— Засега.

Акира потръпна и каза:

— Трябва да се учим от историята, но колкото и да се опитваме да върнем нещата, няма да успеем. Дори и да мразя „Черните кораби“ на главнокомандващия Пери и това, което са причинили на страната ми, аз никога няма да повярвам, че Шираи ще ни върне към културата и времената на шогуната Токугава. Той има нужда от катализатор, от обединителен мотив, но досега не го е намерил, както между впрочем и Мишима.

— Това не означава, че не го търси.

Меланхолията в очите на Акира се засили. Той кимна без да обръща глава към Савидж. Слънцето беше залязло. Движението беше намалено и Акира разчиташе стоповете на лимузината и ескорта от нисани да го упътват. Той не смееше много да се приближава.

Савидж не забелязваше никакви признаци на безпокойство у противника. Може би не бяха забелязали, че ги следят.

— За да отговоря на твоя въпрос — започна Акира, — ще ти призная, че аз уважавам ценностната система на Шираи, но отричам неговата тактика. Това ме тревожи. Човекът, който при други обстоятелства бих смятал за... Сега трябва да мисля за него като за потенциален враг.

— Може би той също е жертва. Като нас.

— Скоро ще разберем. Дано *неговият* кошмар най-сетне обясни и нашия.

11.

Лимузината и двата съпровождащи я нисана напуснаха магистралата. Акира ги последва много предпазливо, запазвайки голяма дистанция. От време на време пропускаше коли пред себе си, за да не забележи охраната на Шираи едни и същи фарове след тях.

Пътят свърши и започна друг, после и този ги изведе донякъде и се вля в следващия. Имаше много завои и накрая Савидж загуби чувството си за ориентация. Блясъкът на градовете беше отстъпил място на слабо осветени селца. Той неспокойно се взираше през прозореца. Отстрани се виждаха големи черни очертания.

— Това *планини* ли са? — попита Савидж и усети как по гърба му полазиха тръпки.

— Да, навлизаме в Японските Алпи.

Савидж се взря навън с нарастваща все повече тревога. Тойотата тъкмо пресичаше тясно мостче, под което реката отразяваше луната. Клисурата извиваше рязко нагоре към тъмните скали.

— Алпи ли каза?

— Наименованието е малко преувеличено. Нашите планини не приличат много на европейските, по-скоро на скалистите хълмове във вашите Източни щати.

— Не мислиш ли, че... Изведнъж се почувствах така сякаш сме отново в Пенсилвания — каза Савидж и изтръпна. — Пак е тъмно. Не е април, а октомври. Листата не започват да прорастват, а да падат. Дърветата са голи както когато...

— ... придружавахме Камичи до хотел „Медфорд Гап“.

— Кое то ние никога не сме правили.

— Да — съгласи се Акира. — И аз изпитах същото чувство — продължи той с прегракнал глас, — ужасяващото чувство, че вече сме били тук, макар че аз *никога* не съм идвал насам.

Скоро пресякоха друг пролом. На Савидж му се зави свят. Мозъкът му отказваше да работи.

Този път не го притесняваше *jamais vu*, а *deja vu* или по-скоро някаква причудлива комбинация между двете. Стомахът го свиваше от

страх, от ужасното чувство за нереалност. Той се взря в Акира, човека, когото беше видял обезглавен.

Пътят извиваше нагоре, спускаше се и отново се изкачваше през болезнено познатата планина.

Япония — Пенсилвания.

Шираи — Камичи.

Фалшиви спомени.

Призраци.

Обзе го още по-силен ужас. Някъде дълбоко в душата си искаше да викне на Акира да спре, да обърне и да се върнат обратно. Професионалният инстинкт му подсказваше, че трябва да се откаже от преследването, да се върне в сигурното убежище при Рейчъл, да се научи да живее със своя кошмар.

Имаше някакво предчувствие, че ги очаква нещо още по-ужасно от онзи сън.

Акира очевидно беше прочел мислите му или изпитваше същите чувства, защото каза:

— Не, трябва да минем през всичко това. Толкова много преживяхме. *Не можем да спрем. Трябва да разберем. Отказвам да бъда преследван от призраци до края на живота си.*

Савидж се сепна от спомена за меча, отсичащ главата на Акира. В същия миг в него се надигна като вълна още едно силно чувство. То потисна страха му и изпълни цялото му тяло, крайниците, вените, кръвта.

Това беше гняв. Ярост, каквато досега не беше изпитвал. Греъм би останал разочарован. Той казваше, че емоциите трябва да се избягват. Те са за непрофесионалисти. Влияят на обективността, а това води до грешки.

„Не, не и този път“ — помисли си Савидж. „Моят гняв ще ме предпази от грешки! Ще успея да го контролирам! Ще преодоля страха! Той ще ми даде сили и твърдост!“

— Добре, така да бъде — каза той на глас и заби нокти в дланите си, черпейки сила от болката. — Някой е бъркал в мозъка ми и аз искам да знам кой е и защо го е направил. И този някой, да го вземат мътните, ще трябва да си плати.

12.

Акира зави зад поредния завой и посочи нещо напред. Той натисна спирачката. Пред тях пътят беше пуст. В тъмнината не се виждаха никакви фарове. Савидж изтръпна.

Шираи сякаш се беше изпарил.

Савидж извади своята Берета.

— Това е капан. Разбрали са, че ги следим.

— Не, карах много внимателно.

— Да, но през последните десетина минути само ние бяхме зад тях. Може просто да са решили да проверят. Отдръпнали са се от пътя, угасили са светлините и сега изчакват. Ако минем покрай тях, охраната ще се опита да ни пресрещне и да ни принуди да спрем, за да разбере кои сме.

— Ако твоите предположения се окажат верни, те вече със сигурност знаят, че ги следим — отбеляза Акира. — Спряхме веднага щом забелязахме, че ги няма пред нас.

Савидж спусна стъклото на прозореца си и помоли Акира да изключи мотора.

Той се оглеждаше и слушваше за някакви звуци от двигател, от стъпки или счупени клончета в крайпътните храсти.

Чуваха се само обичайните горски звуци — песента на щурците, шум от размахване на криле, леко полюшване на клоните от вечерния вятър.

— По-добре ще бъде да изгася и фаровете. Нали не искаме да служим за мишена.

Луната се бе скрила зад някакъв облак. Тъмнината стана съвсем непрогледна.

— Мисля, че знаят къде сме дори и без светлини — каза Савидж с пресъхнала уста.

— Ако изобщо ни чакат.

— Точно това очаквам. Ако имат оръжие, сигурно ще решат да обстрелват този участък от пътя.

— Не е много издържано от професионална гледна точка.

— Да, но е чудесно средство за отвличане на вниманието, докато някой се промъква към нас, за да изпразни пистолета си през този отворен прозорец.

— Може би просто преиграваме — предположи Акира. — Мисля, че се държах на прилично разстояние от колите. Влезли са в завоя преди нас и са се скрили в следващия преди ние да влезем в първия и затова не сме ги видели.

— Да — каза Савидж напрегнато. — Не е изключено. — Гласът му съвсем спадна. — Въпросът е дали искаме да продължим и да ги настигнем, когато най-вероятно ще се окажем в капана им.

— Не е точно така — отвърна Акира, потупвайки с пръсти по волана.

Той се обърна и взе слушалката на радиотелефона. Каза нещо на японски и се наложи да го повтори, защото връзката беше много лоша. Очевидно планините оказваха влияние на радиовълните. След като получи отговор, Акира остави телефона и се обърна към Савидж:

— Ще ни уведомят.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Преди два часа японецът беше помолил учениците на Таро да се оттеглят. Бяха останали само двама за всеки случай, ако възникнат усложнения при преследването.

Тактиката им се състоеше в това да изпреварят Шираи все едно, че са двама обикновени японци, бързаци да се приберат у дома. Акира ги помоли да се върнат назад и да проверят дали лимузината и нисаните са на пътя или просто са се отдалечили от Савидж и Акира.

Разбира се двамата мотоциклетисти щяха да събудят подозрение, като минат отново покрай Шираи. По-лошото беше, че те можеха да попаднат в капана, който Савидж смяташе, че готвят за самите тях край пътя.

Той се опитваше да се успокои с мисълта, че мотоциклетите са бързоподвижни и малки мишени, които по-трудно се улучват. В случай на необходимост те имаха чудесната възможност да избягат от преследвачите си, особено с угасени светлини.

Възхити се от тяхната смелост. Беше им безкрайно задължен. Помоли се за успеха им и прокле обстоятелствата, които налагаха тези млади мъже да рискуват живота си.

„А каква е другата възможност?“ — помисли си Савидж.

„Няма такава.“

Той прехапа устни и отвори вратата.

— Докато чакаме...

Акира отвори неговата врата.

— Гората е по-безопасна от тази кола — каза той.

И двамата внимателно затвориха.

Мислейки отново като един, те се запромъкваха към крайпътната канавка и залегнаха в храстите. Спряха и се послушаха, готови за стрелба.

13.

Зад завоя се чу шум.

Савидж изправи глава.

Шумът се превърна в рев на мотоциклет.

Савидж очакваше всеки момент да чуе изстрели и писъци в нощта, свистене на гуми и метал...

Скоро мотоциклетистите щяха да стигнат завоя. Савидж се поизправи и тръгна към шосето. Акира, който беше взел радиотелефона със себе си, даде някакви инструкции на японски.

В същия момент Савидж се добра до колата, отвори внимателно и включи фаровете два пъти последователно, после се скри зад колата.

Двамата мотоциклетисти се показаха от завоя. Фаровете им осветиха тойотата, те намалиха и спряха без да изключват моторите. Савидж внимателно следеше действията им от прикритието си. Двамата мъже насочиха фаровете на мотоциклетите си към храстите. Светлината беше достатъчна, за да ги разгледа, но каските с плексиглас отпред не му позволяваха да види добре лицата им. Не че можеше да ги познае — снощи, когато ги видя за пръв и последен път при Таро, те бяха с маски.

Те свалиха каските и размениха няколко думи с Акира, който беше излязъл на банкета на пътя. Савидж също се показва, след като разбра, че няма опасност. Той прибра пистолета, а мотоциклетистите загасиха фаровете си.

Те размениха още няколко думи с Акира. Той се обърна към Савидж и поясни:

— Не са забелязали лимузината на идване.

— Значи сме били прави. Спрели са зад завоя. Разбрали са, че ги следим и са ни устроили капан. Сигурно вече им е омръзнало да чакат и всеки момент ще ни нападнат. Трябва да...

— Не — възрази Акира. — Нашите хора са огледали дали няма скрити коли в храстите наоколо. Мястото е съвсем пусто.

— Как така? Това е *невъзможно*. Просто не са ги видели.

— Увериха ме, че са огледали много внимателно. Сигурни са, че няма коли край пътя.

— Е, не могат да се изпарят. Все някъде трябва да са се скрили. Не искам да обидя хората на Таро, но мисля, че нямаме избор, трябва и ние да проверим.

Тръгнаха внимателно по края на шосето, снишавайки се до храстите. Бяха готови всеки момент да се шмугнат в гората, ако се наложи.

Колкото по-далеч отиваха, толкова повече се убеждаваха, че учениците на Таро са били прави. Като стигнаха следващия завой, Савидж вече беше абсолютно сигурен. Но тогава къде, по дяволите, бяха изчезнали? И как?

Нещо го накара да погледне нагоре. Може би подсъзнанието му беше открило някакъв детайл, забелязан с периферното му зрение. Каквато и да беше причината, той погледна нагоре и изтръпна като видя слаба движеща се светлина далеч по хълма нагоре. Всъщност бяха три светлини, толкова отдалечени, че приличаха на лъч от фенерче.

„Господи.“

Акира проследи погледа му. Това, което изсумтя, не се нуждаеше от превод — беше някаква псувня на японски.

Те затичаха обратно към колата. Съществуваше и такава вероятност — светлините там да са само за заблуда. Може би искаха да отклонят вниманието им, да ги принудят да бързат и да попаднат полесно на устроената засада. Савидж вървеше с пригответен за стрелба пистолет.

Вместо на клопка, те попаднаха на един тесен път, скрит в храстите. Отклонението беше толкова грижливо замаскирано, че изобщо не се забелязваше. То се сливаше напълно с околния пейзаж. Савидж огледа тъмния път, после вдигна очи към изчезващите в далечината към върха светлини.

— По дяволите, те не са тръгнали на разходка — каза той.

— Може би Шираи има среща, която трябва да стане на тайно и отдалечено място.

— В планината? Посред нощ? Даже и аз не съм такъв параноик. Той е прекалено зает, за да дойде чак тук и да си загуби толкова време за някаква си среща, която със същия успех би могъл да уреди на по-близко и безопасно място, при много по-човешки условия. Да предположим, че иска малко да си почине. Не си представям този

арогантен политик да пикае в храстите... Освен това, пътят до Токио е доста дълъг. Дори и да успее да поспи в колата, пак ще е изтощен.

— Този път тук — каза Акира.

— Да, трябва да има някаква цел. Никой няма да го прави, за да си осигури по-хубава гледка отгоре, а после да вземе да заличава входа просто ей така.

— Значи има нещо по-нагоре в планината.

— Може би някаква постройка — предположи Савидж.

— И аз така си го обяснявам — каза Акира и натисна копчето отстрани на циферблата. — Малко след единадесет. *Шираи мисли да прекара нощта там.*

Кръвта започна да пулсира във вените на Савидж.

И двамата се затичаха през храстите към мотоциклетистите, които пазеха тойотата. Савидж беше потънал в пот, но едновременно с това го побиха тръпки, не от хладния полъх на октомврийската нощ в планината. Дежа ву отново прониза съзнанието му.

— Минава единадесет, така ли? Не пътувахме ли по същото време към...

— ... планинския комплекс „Медфорд Гап“ ли? — довърши въпроса му Акира? — Но ние никога...

— ... не сме ходили там — каза Савидж задъхано.

— Спомням си го толкова...

— ... ясно — довърши отново Савидж. Сърцето му щеше да изскочи. То биеше лудо от страх. И от гняв. — Всичко се...

— ... повтаря отново.

— Но то никога не се е случвало преди! — възкликна Савидж, изтръпнал от предчувствията си. — Тази нощ...

— ... ще разберем защо е така.

Вече бяха стигнали до колата. Акира даде някакви инструкции на мотористите и отвори багажника на тойотата. Таро го беше учил винаги да взема необходимата екипировка със себе си. Той извади две раници. В тях имаше оръжие, уреди с микровълни и инфрачервени лъчи за откриване на силови датчици, както и друго оборудване — тъмни дрехи, тубички с камуфлаж за тялото и т.н.

— По този път ли ще тръгнем? — попита Савидж докато обличаше върху дрехите си черната роба, която повече приличаше на пижама.

— Трябва да приемем, че пътят се наблюдава.

— Да, прекалено лесно и много изкушаващо. Няма да имаме защитата на храстите. Това е очебиен капан... Значи трябва да изберем по-трудния път.

— Има ли изобщо друг път? — попита Акира докато разглеждаше пистолета, който извади от раницата.

— Не мисля. Значи трябва някак да стигнем догоре. Остава ни да се катерим дотам. Предлагам да започваме.

— Хай — отвърна Акира и пусна пистолета във вътрешния джоб на робата си.

— Готов ли си?

— Още не съм — отговори Акира и каза нещо на японски на учениците на Таро.

Савидж чакаше напрегнато.

Акира кимна. Мотоциклетистите му отвърнаха нещо на японски.

— Какво има? — попита го Савидж.

— Казах им да ни чакат тук. Но първо един от тях ще закара колата до най-близкото село и ще я остави там. За всеки случай, ако охраната на Шираи реши да претърсва около този път. Другият ще го следва с мотоциклета, за да се върнат заедно. Ако не се появим до утре сутринта, те ще докладват на Таро.

— И той ще ни спасява, ако се налага.

— Той е мой учител. Като втори баща ми е. Ще се справи с всеки — преглътна Акира, — който ми стори нещо.

— Добре. Достатъчно говорихме за смърт. Най-трудно ще е изкачването. Останалото е...

— Аз не съм християнин, но ще използвам вашата дума — каза Акира. — И тя е „избавление“.

— Да. Краят на общия ни кошмар. Начало на спокойствието и мира.

Савидж завърза раницата и я метна на гръб. За миг отново си представи, че вече е бил тук, но не на път за „Медфорд Гап“, а за имението на Пападрополис, когато трябваше да спасява Рейчъл. С ужас разбра, че кръгът се затваря. Все пак гневът надделя. Ако цикълът наистина се повтаря заедно с месеците, през които се чувстваше като в лабиринт... подобен на онзи в Микonos... Само че *този* съществуваше единствено в измъчения му мозък.

Тази нощ той смяташе да избяга от своя кошмар.

14.

Влязоха в гората. Дърветата им напомняха за планините в Пенсилвания: кестени, дъбове и кленове. На повечето листата бяха окапали. По-нагоре следваха боровете. Почвата беше мека. Те поемаха тежестта на тялото, но едновременно с това затрудняваха безшумното им изкачване. Отначало склонът беше полегат, но след това стана стръмен и раницата върху рамената на Савидж натежа. Дясното рамо още не му беше минало след удара с палката. Той се притесняваше, че болката ще му пречи, ако се наложи да се бие, затова спря и глътна няколко успокоителни, които му беше дал Таро. Усети, че гърбът му е мокър. От устата му излизаше пара, защото нощният въздух беше доста студен.

Акира вървеше напред. Те излязоха от дърветата и се оказаха на някакво затревено плато. Пресякоха го бързо и стигнаха до следващия склон. Той беше още по-стръмен, освен дървета тук имаше и големи камъни, които затрудняваха движението им през гората. Тъй като нямаша нито компас, нито карта на местността, налагаше се периодично да спират, да се взират в далечината нагоре и да коригират посоката. Не след дълго се наложи да преминат през заледени поточета, да се катерят по остри скали.

Върхът се издигаше като гърбица в мрачното беззвездно небе. Савидж свали инфрачервените си очила, за да избърше потта около очите си и остана изненадан, че луната сега изглежда по-ярка. Върхът на планината сякаш беше осветен от ореол. Той неочаквано осъзна, че причината не беше в лунната светлина, а в нещо друго, намиращо се в *самата планина*. Светлини. На върха имаше някакви светлини. „Бяхме прави“ — помисли си Савидж. — „Там горе има някаква сграда!“

Акира също беше забелязал. Той направи решителен жест, че е готов да продължи. На Савидж му се искаше Таро да беше сложил в раниците им и специални обувки с грайфери, но нямаше начин да предвидят всичко.

Спряха едновременно. Този път не за почивка, а за да извадят от раниците уредите за откриване на сензори за натиск. Савидж забеляза с удовлетворение, че волтметрите и микровълновите монитори, които

Таро им беше дал, не бяха със светещи циферблати. Иначе щяха да станат мишена за снайперисти. Макар че остана доволен от професионализма на Таро, Савидж все пак беше неспокоен. Екипировката им беше същата като тази, която беше използвал, за да проникне в имението при Рейчъл. Отново изпитваше чувството, че е бил тук преди и е минал през всичко това. Облаците станаха по-гъсти и заваля дъжд, който също му напомни за бурята на остров Миконос. Спомените — истинският и фалшивият — го преследваха. Имението на Пападрополис. Планинският хотел „Медфорд Гап“. Той погледна навъсено към светлината на върха и потръпна.

„Времето. Да. Точно така, времето“ — мислеше си той. — „Миналото. Да върви по дяволите. Само настоящето има значение. И бъдещето с Рейчъл.“

С още по-голяма решителност той притегна раницата си и постави слушалките на микровълновия детектор. Акира направи същото с изводите на волтметъра. Савидж го наблюдаваше през инфрачервените очила. Акира, целият ужасяващо зелен, напрегна всичките си мускули.

Савидж кимна решително. Бяха се разбрали без думи. Време беше да свършват с всичко това.

15.

След два часа бързо катерене те се озоваха на една полянка на сто метра под целта си. Дватама знаеха, че оттук нататък ще се наложи да пълзят, да оглеждат всяко препятствие, да изострят сетивата си, за да могат да отговорят светкавично на евентуална заплаха. Те не се съмняваха, че около сградата на върха ще има сензори, охрана, може би дори с кучета.

Колкото повече приближаваха, толкова по-ярка ставаше светлината на върха. През инфрачервените очила Савидж изучаваше дърветата за скрити камери. Стигнаха до една телена ограда, която му напомни отново за Миконос. Той почувства, че съдбата е решила всичко да се повтори.

По оградата нямаше нито вибрационни сензори, нито метални кутии по стълбовете, нито проводници. Савидж ставаше все по-неспокоен. Той се изкачи пръв, последван от Акира. Дъждът се беше усилил. Запълзяха към следващото препятствие.

Савидж вече предчувстваше какво ще бъде то. Показа се, че е прав! Между дърветата пред тях се издигаше следващата ограда, този път с кутии по стълбовете и проводници между тях!

„Абсолютно същата като в Миконос“ — мислеше си Савидж. „Сякаш ги е конструирал един човек. Дали Шираи и Пападрополис се познават? Дали това е случайност?“

„Не! *Не е случайност!* Всичко е свързано! Миконос! Медфорд Гап! Камичи! Шираи! Пападрополис!“

„Деја ви и фалшивите спомени! Ние си мислехме, че сме свободни, а се оказва, че всяка наша крачка е била контролирана. Предварително програмирана.“

„Ние сме като лутащи се плъхове. В лабиринт. Всеки затворен изход ни принуждава да тичаме — наблюдавани отгоре — към следващия многообещаващ край по пътя на най-малкото съпротивление.“

„Например тук. На тази планина.“

„Както в имението на Пападрополис. И в «Медфорд Гап». После...“

Савидж посегна към Акира с намерението да го сграбчи за ръката и да го принуди да тръгнат обратно надолу. „Трябва да се махаме оттук“ — искаше да му каже той. — „Това е капан! Точно това иска Шираи! Бяхме подмамани да дойдем тук!“

Акира се обърна към Савидж. През очилата объркването на японеца се забелязваше още по-добре. Той разтвори ръце, сякаш искаше да попита какво има.

Савидж знаеше, че не бива да говори. Само посочи назад, за да покаже, че трябва да си вървят. Акира отново разтвори ръце и поклати глава в недоумение. Савидж едва се сдържа да не прошепне: „Трябва да се махаме оттук.“

В същия момент замръзна на място.

На върха се чуха изстрели.

От автоматично оръжие. От пистолет. От пушка. Последваха писъци и стенания, които се врязаха в нощта.

Подгизнал от дъжда, Савидж се обърна към оградата. Изстрелите и виковете не спираха. „Господи! Нападнали са Шираи! Ако той умре, ако не стигнем навреме, ако не го защитим, никога няма да узнаем...“

Изтрещя пистолет. После се раздаде автоматичен откос. И отново писъци.

„Не!“ — мислеше Савидж. — „Трябва да запазя спокойствие!“

Успя да устои на желанието си веднага да прехвърли оградата. Когато беше на една ръка разстояние от нея, той се вторачи в стълба пред себе си.

И изтръпна. Кутията с вибрационния сензор, свързващите проводници... Някой беше минал оттук преди тях. Савидж се изправи, пое въздух и се върна малко назад, за да се засили. Акира направи същото. Те тупнаха на земята и се превъртяха, за да омекотят удара. Сърцата им биеха лудо. Тръгнаха с извадени пистолети напред към изстрелите и писъците на агонизиращи хора.

Изведнъж настъпи мъртва тишина.

16.

Тя беше парализираща. Сякаш времето бе спряло.

Савидж и Акира залегнаха в калта. Запълзяха по корем нагоре, като внимаваха за оръжията си. Бяха вече съвсем близо до светлината на върха.

Последният участък беше съвсем гол. Това отново напомни на Савидж за склона в имението на Пападрополис. За пореден път той успя да познае какво ще бъде следващото препятствие. Това щяха да бъдат стълбове, излъчващи микровълни. Невидима ограда. Савидж беше успял да намери начин да преодолее тази преграда в Миконос. Изтръпна, когато наистина видя стълбовете пред себе си.

Над тях нов изстрел разцепи тишината. Савидж насочи пистолета си натам. Целият беше подгизнал от дъжда и калта. Ослуша се внимателно, за да разбере дали някой идва към тях.

Вместо това чу шум от затръшване на автомобилни врати и запалени двигатели. Ревът на машините се усилваше, гумите изсвистяха по чакъла.

Акира сграбчи Савидж и посочи наляво, където дъждовните капки блестяха на светлината от автомобилните фарове. Двете коли се отдалечаваха от върха и скоро се скриха между дърветата. Шумът на моторите заглъхна в гората.

Савидж внимателно се изправи. Калта се стичаше по дрехите му. Потрепери от напрежение и студ. Внимателно се приближи до стълбовете и се напрегна, за да чуе шума в слушалките. Намръщи се недоволно. Остана озадачен от тишината. Дали можеше да приеме, че системата е изключена?

„А имаше ли някакво значение?“ — помисли си той. — „Кой ще отговори на алармата? Никой не стреля по колите, които се отдалечиха по пътя. Ударният отряд свърши своята работа. Този изстрел преди да потеглят колите беше последният смъртоносен удар. Всички горе са мъртви!“

Савидж пристъпи напред между стълбовете, последван от Акира, изкачи обляния от дъжда хълм и залегна. Бавно запълзя към светлината.

17.

Замръзна на място от гледката, която се откри пред очите му. Усети как сърцето му прескача. До него Акира въздъхна тежко. Беше изпаднал в шок. Катеренето в планината и различните препятствия, които странно му напомняха за проникването в имението на Пападрополис, бяха нищо в сравнение с натрапчивия спомен за една друга сграда. Гледаше като втрещен без да може да си поеме дъх. С ужас откри, че се намира пред планинския хотел „Медфорд Гап“.

Не! Това беше странно японско копие на причудливия архитектурен комплекс. Всички прозорци светеха. Централната част приличаше на японски замък — беше на пет етажа, обособени със собствен покрив и с парапет покрай всеки от тях. Отстрани бяха залепени други сгради в коренно различен стил. Традиционна селска къща със сламен покрив беше пристроена до нещо, което напомняше светилище, покрито с каменна плоча. По-нататък церемониална чайна граничеше с пагода от кипарисово дърво.

Савидж разтърси глава, за да се пребори с обзелите го чувства и да възвърне здравия си разум. Не можа да отгатне предназначението на повечето от постройките, но всички те имаха нещо общо помежду си. Цялостната сюрреалистична картина, която беше пресъздадена с най-големи подробности, сякаш олицетворяваше различните стадии в японската архитектура.

Савидж наведе очи съкрушен. Ужасът съвсем скова мозъка му, защото това, което видя, беше още по-страшно. Поляната бе осеяна с трупове.

На мъже.

Всичките бяха японци.

Някои бяха с костюми, други с традиционното облекло за бойни изкуства. Всеки от тях имаше кърваво петно на гърдите... или на гърба, в зависимост от това как беше паднал на земята в агонията си.

Преброи десет души.

Всичките бяха с пистолети или автоматично оръжие до тях. Никой не помръдваше. Савидж усети как нещо се надига към гърлото му.

Тръпчивият дъх на кръв го удари в ноздрите.

Акира сбърчи чело при вида на тази кланица.

— Били са изненадани — отбеляза Савидж след като успя да потисне отвращението си и вдигна един от pistolетите. — С този не е стреляно.

— Нито пък с това узи — добави Акира.

— Ударният отряд е бил добре организиран. Действали са доста ефикасно и изключително умело.

— Появили са се откъм гората.

Савидж кимна.

— Свършили са си работата и са избягали с чуждите коли.

— Не видяхме никакви превозни средства на идване — учудено каза Савидж. — Как ли са стигнали дотук?

— Може би са дошли преди няколко дни. Ако са знаели, че обектът на нападението им ще е тук, нищо не им е пречило да изчакат, докато се появи. Един път ми се наложи да охранявам неотлъчно Главния си цели четиридесет и осем часа.

— И мен са ме обучавали да стоя в джунглата с дни. Да — продължи той, като се опита да потисне надигащата се в гърлото му ярост, — всичко, което знаем е, че са успели да проникнат на това място, скрили са се и... Останалото е добра дисциплина.

— Кой ли е техният даймио?

Савидж потръпна от отвращение.

— Вероятно някоя фанатична лява групировка. Може би японската „Червена армия“. Кой знае? Пропуснахме своя шанс. Пристигнахме твърде късно. По дяволите, никога няма да разберем.

Савидж местеше поглед от един убит на друг. Той преглътна и каза:

— Аз знам какви са тези мъже. Те бяха преградата между нас и Шираи. Ние искахме да се доближим до Шираи, да го разпитаме, а *те* бяха поставени, за да го охраняват. Петата професия. Те просто са спазвали правилата. Знаели са своите задължения. Направили са всичко възможно, за да ги изпълнят докрай.

— Да — отвърна Акира кратко, избърса дъжда от очите си и застана мирно, после се поклони и промърмори нещо като молитва.

— Какво каза? — попита го Савидж.

— Поверих ги на предците им. Обещах да ги почитам до *собствената* си смърт. Заклех се, че ще направя всичко възможно да успокоя техните души.

— Добре. В Америка католиците като мен биха казали „Господ да ги благослови и да ги закриля“.

— Душите им ще го разберат.

Изведнъж Савидж рязко каза:

— Ширай... Може би не е мъртъв, а само ранен. — Чувстваше, че сърцето му ще изскочи. — Може да се е скрил. Трябва да го открием.

Савидж се втурна към постройката, Акира беше до него.

— Напразно се надяваш. И аз искам отговори не по-малко от теб. Убийците са си знаели работата. Няма как да са избягали без причина преди да приключат мисията си.

— Винаги има някакъв шанс!

18.

Стигнаха централния вход на пететажната сграда, която напомняше на японски замък. Вратата беше отворена.

Савидж застана от едната страна, а Акира от другата. Оглеждаха вътрешността, в случай че не всички убийци си бяха тръгнали. А може и някой от охраната на Шираи да е оцелял и да си помисли, че те също са от убийците.

Не откриха нищо подозрително и се промъкнаха вътре. Приведени, те тръгнаха отново в противоположни посоки. Държаха напрегнато пистолетите и се въртяха на всички посоки, за да могат да реагират навреме при нужда.

Нищо не ги заплашваше.

Защото всички бяха мъртви. Големият хол, облицован с опушено тиково дърво и свещници, направени във формата на японски фенери, беше осеян с трупове.

Савидж наведе пистолета си надолу. Тръпчивият мирис на кръв и екскременти, както и видът на толкова мъртви, едва не го накара да повърне.

Вдясно от вратата петима души лежах в локви кръв. Трина други бяха проснати зад тях. Следващите четирима бяха вляво до стълбището, което беше абсолютно същото, както и в „Медфорд Гап“.

— Боже мой — каза той и се насили да продължи. — Колко ли още ще намерим?

Те с ужас претърсиха съседните стаи, където намериха още мъртви.

— Това е прекалено много... — каза Савидж и се подпря на стената зад него. Там, редом с мечовете, висяха рисунки направени с туш. Изкуството на мира и войната. Той избърса потта от челото си и продължи: — Участвал съм в толкова сражения, че дори не мога да ги изредя всичките. Убивал съм толкова пъти, виждал съм толкова хора да умират. Но това тук е прекалено много. Когато всичко свърши, когато най-сетне ще можем да се оттеглим, ще приветствам това, което ти самият нарече избавление.

— Искам само едно... Спокойствие — довърши Акира.

— Да, и край на непрестанната заплаха.

— *Винаги* ще съществува някаква заплаха. — Меланхолията в гласа на Акира се усили. — Така е устроен светът.

— Разликата е — въздъхна Савидж, — че няма повече да рискувам живота си за непознати. Само за Рейчъл.

— Все още си под влияние на нашето обучение при Греъм. Искаш да се грижиш за някого. Отсега нататък аз сам ще си бъда Главен. Ще защитавам *себе си*.

— Ще бъдеш много самотен.

— Но не и с приятел като теб.

Савидж сякаш бе залян от топла вълна.

— Наистина ли правилно чух? Нарече ме приятел.

Акира направи един жест с ръка, който означаваше, че въпросът е приключен.

— Трябва да намерим Шираи.

Тръгнаха към стълбището. Заобиколени от смърт, потиснати, те се отправиха нагоре, прекрачвайки непрекъснато през мъртви тела.

На площадката се обърнаха и продължиха по витата стълба.

— Тази стълба напомня ли ти нещо? — попита Савидж с пресипнал глас.

— Стълбището от планинския хотел.

Стигнаха следващия етаж.

И тук беше пълно с тела.

— Няма ли да има край? — въздъхна Савидж.

— Ако той не е в тази постройка, ще трябва да претърсим и останалите — отвърна Акира. — Няма значение колко време ще ни отнеме.

Савидж насочи пистолета наляво, после надясно. И от двете страни имаше коридор, който изглеждаше безкраен.

— Сигурно е свързан с останалите сгради — предположи Акира.

Мъртвата тишина изпълваше пространството и сякаш притискаше Савидж. Той едва си поемаше въздух.

— Виж как са разположени стаите... Вместо врати има плъзгащи се плоскости.

— Същата подредба, както в „Медфорд Гап“.

— Аз знам къде ще намерим този Камичи-Шираи.

— *Къде?*

— Където *винаги* е бил в кошмарите ми! Където беше и преди! Макар, че никога не е бил там! — Савидж посочи нагоре към стълбите. — На третия етаж. Там беше стаята му. Там ще го намерим. И преди *беше* там. И сега *ще бъде* там.

Те тръгнаха нагоре.

19.

Намериха още тела. Сърцето на Савидж се сви. Кръв. Той не можеше да намери къде да стъпи... Навсякъде кръв. Подметките му издаваха странен звук. Сякаш се вледени. С голямо усилие опипа китките на няколко от мъжете. Нямаха пулс. Вдигна оръжията, които бяха до тях и ги помириша.

— Никой не е стрелял.

— *Какво?*

Савидж кимна.

— Мога да разбера охраната навън, защото явно са били изненадани.

— Тези трябва да са чули изстрелите отвън.

— Също и останалите, които са били убити на стълбите и в стаите долу.

— Излиза, че тези мъже не са стреляли нито веднъж в настъпилата суматоха.

— Нещо не е наред — каза Савидж.

Обърнати с гръб един към друг, те сезираха напрегнато в далечината на коридора. Тръгнаха вдясно от стълбището, хвърляйки нервни погледи наоколо. Обувките на Савидж оставяха кървави следи по пода. Завиха надясно и спряха пред петата врата, където... ако това беше врата, а не подвижна плоскост... и ако това беше планинският комплекс „Медфорд Гап“... щяха да се намират пред стаята на Камичи.

— Поздрав от миналото — промълви Савидж.

— Не те разбрах.

Савидж осъзна, че едва говори. Целият трепереше, но се опита да се овладее.

— Готов ли си? — попита той.

— Винаги.

— Прикривай ме.

Дишайки тежко, Савидж хвана единия край на плъзгащата се плоскост и я отмести покрай стената. Насочи пистолета си навътре.

Акира, който беше застанал на срещуположната страна и също беше насочил пистолета си към стаята, въздъхна.

Очите на Савидж се разшириха.

Камичи... Шираи...

Имената им се сляха. *Миналото и настоящето* станаха едно цяло. С една ужасна разлика.

Облечен с черно карате ги Камичи-Шираи седеше с кръстосани крака зад една ниска масичка и пиеше чай. Петдесетгодишен, с посивяла коса, леко пълен, малко поизморен бизнесмен политик. Той вдигна глава и се вторачи в тях. Дори не беше трепнал при появяването им. Не беше нито учуден, нито уплашен, нито объркан. Само кимна, остави чашката си и въздъхна.

Опря мазолестите си длани на масата, леко се отблъсна назад и бавно се изправи.

— Най-сетне — каза той.

— Но как... — не довърши въпроса си Савидж и пристъпи напред. — Трябваше да се скриете. А ако бяхме от убийците...

Савидж се запъна, защото изведнъж осъзна, че Камичи-Шираи говореше на английски, но това което го шокира, беше по-страшно. Въпросите му бяха ненужни, безсмислени. Камичи-Шираи никога не е бил в опасност, изобщо не му се е налагало да се крие.

— Господи — промълви Савидж.

— Моля приемете моите скромни комплименти — каза Камичи и се поклони. — Моите почитания. Вие наистина сте професионалисти. Спазвате абсолютно точно вашия кодекс.

Савидж пое дъх и после въздъхна.

— Всичко ни водеше насам.

— Да.

— *Защо?*

— Ако наведете оръжието, ще ви кажа — отвърна Камичи.

Савидж продължаваше да държи пистолета насочен към него.

— Не, ще ми кажеш сега.

— Какво, ще ме застреляш ли? Не вярвам. В такъв случай никога няма да разберете истината.

— Кажи ни! — каза Акира, като продължаваше да държи пистолета с треперещи ръце. — *Срещали ли сме се преди?*

— В известен смисъл.

— Какво означава, по дяволите, това „В известен смисъл“? — попита Савидж с пръст на спусъка.

— Моля ви, наведете оръжието. Имаме да обсъждаме много неща — каза той и поклати глава. — Но така... не ме предразполагате към разговор. Нали това е точната дума... С тези заплашително насочени пистолети.

— Може би това изобщо не ме интересува — отвърна Савидж. — Може би, ако стрелям, моите кошмари...

— Не — каза Камичи и тръгна към него. — Няма да свършат. *Ще продължат*. Винаги ще те преследват без да получиш търсените отговори. Това се отнася и за двамата. Така ще бъде до края на живота ви.

Савидж отговори без да сваля оръжието си:

— Но ти ще бъдеш мъртъв.

— А това ще ви задоволи ли? — попита Камичи и посегна към пистолета на Савидж.

— Спри.

— Ако ме убиеш, мъките ти ще престанат ли? Помисли. Нали искате да получите отговори!

— Да. Но в момента искам само да си махнеш ръката от пистолета ми! — Савидж отстрани пръстите на Камичи, взря се в неговите тъмни немигащи очи, насочи пистолета надолу, съзнавайки, че Акира държи на прицел Шираи. — *Отговори* на въпроса ми. Среца ли сме се преди?

— Предпочитам да отговоря на друг въпрос, който още *не си* ми задал — отвърна Камичи и поведе Савидж към коридора. — Името ти е...

Сякаш завладян от духове, Савидж разреши на Камичи да го изведе навън. Беше сигурен, че Акира продължава да държи пистолета си насочен към него.

— Името ти... Искаш ли да разбереш как се казваш?

Савидж реши да се довери на приятеля си и бивш колега от SEAL, когото беше видял убит във Вирджиния Бийч.

— Казвам се Робърт Дойл.

Камичи изглеждаше разочарован.

— Научил си повече отколкото очаквах.

— Другото ми име е Роджър Форсайт, но знаех, че то не е истинско, защото това е името от моя кошмар, но нищо от този сън не се е случвало.

— Да, но ти все пак си използвал Роджър Форсайт от време на време като псевдоним.

— И за това се сетих. Мъжът, който видях в кошмара си — там той ми се представи като Филип Хейли — дойде след нас в Токио. Когато ме преследваше в храма Мейджи, той ме наричаше Форсайт. След като не му отговорих, той ме нарече Дойл. Накрая реших, че най-вероятно първото име е псевдоним, защото чак след като не му отговорих, той пое риска да извика истинското ми име на публично място.

— Много си проникателен.

— Сега искам да знам кой е той.

— Филип Хейли не е истинското му име. Това е псевдоним, също както и Роджър Форсайт.

— И така, *кой е той*?

— Това е свръзката ти от ЦРУ.

20.

— Моля?

Докато Савидж очакваше отговора на Камичи, изпаднал в шок, до слуха му достигна някакъв шум от плъзгане на врата. Преживя втори шок, наблюдавайки как се отместват една след друга плъзгащите се плоскости. В коридора се появиха мъже, всички бяха японци, облечени с костюми и въоръжени.

— Моля ви, махнете пистолетите — каза Камичи.

Акира рязко му отвърна на японски.

Камичи му отговори със спокоен тон, след което се обърна към Савидж:

— Твоят съдружник смята, че е по-добре да ме застреля.

— Не само той — отвърна Савидж, насочвайки отново пистолета си. — Ако тези мъже се приближат, ще те убия.

— Мислех, че търсите отговори. Освен това, ако ме убиеш, те ще убият теб. И каква полза ще има от всичко това? Не, мисля, че е по-добре да си сътрудничим.

Мъжете направиха крачка напред.

Савидж отстъпи зад Камичи. Със свито сърце той се облегна на стената и насочи пистолета към главата на Камичи. Акира се спусна до него, но оръжието му беше насочено към останалите японци.

— *Значи Хейли е моята свързка от ЦРУ?* — попита Савидж.

— Ти не знаеш ли, че работиш за управлението?

— Приличам ли ти на човек, който знае това?

— Добре. Измамата има ефект. А ти? — обърна се той към Акира. — *Ти знаеш ли, че работиш за японските тайни служби?*

Акира стоеше като попарен.

— Чудесно. Планът остава в действие — каза Камичи.

— *Мръсно копеле, какво си направил с нас?* — попита Савидж и стисна пистолета по-силно, готов да му пръсне черепа.

— Ти вече отговори на този въпрос.

— *Как така?*

— Доведох ви тук — отвърна Камичи.

— Започвам да разбирам — намеси се Акира. — Тази нощ ти изобщо не си бил застрашен.

— Правилно. Можеш ли да отгатнеш защо?

Акира едва се сдържаше да не повърне.

— Мъртви тела. Толкова много. На това място, което... никога не е било атакувано. Не убийци са застреляли всички тези мъже в желанието си да стигнат до теб. Не са избягали, след като не са успели да те намерят. *Не е имало никакви убийци.* Тези мъже... — отвращението на Акира беше толкова силно, че той не можа да продължи.

— Да, те умряха по собствено желание. Смело. Достойно. За техния даймио... за своята страна... и нейното наследство, но най-вече за Амаатерасу.

— Боже мой — възкликна Савидж. Коридорът сякаш се залюля пред очите му. — О, Господи, ти си луд!

Мъжете пристъпиха напред с извадени оръжия. Савидж сграбчи Камичи за гърба и го забута към стълбището.

Акира се прицели.

— Кажи им да спрат. Ще стрелям — извика той.

— Нима не разбирате? — попита Камичи с отчайващо спокоен и равен глас. — Те са *готови* да умрат, да жертват живота си за своя даймио, за нацията, за страната на боговете. Искат да изпълнят своето задължение, да се присъединят към своите побратими самураи и техните *ками*.

Савидж слушаше като втрещен. Той с ужас откри до каква лудост беше стигнал Камичи. Спомни си за масовото убийство в Джоунстаун, за фанатизираните последователи на сектата, които бяха готови да извършат *всичко*, дори да накарат децата си да глътнат отрова и след това да ги последват.

Изведнъж погледна нещата от другата страна и си представи как тези напълно луди, безнадеждни манияци успяваха да убедят самите себе си, че само те са безгрешни. Той осъзна и нещо друго. Тук е Изток, а не Запад. Спомни си и за самоубийството на Мишима, който напразно беше призовавал войниците да възвърнат предишното имперско величие на страната си, следвайки божественото ѝ предопределение.

Той се сети и за легендарните четиридесет и седем ронини, които две години чакали, за да отмъстят за мъртвия си господар. След като отрязали главата на врага си и я оставили на гроба на господаря си, завършили живота си със сепуку. В Америка фанатизмът на Джоунстаун се считаше за чудовищен. В Япония Мишима беше уважаван като човек, готов да умре в името на своите принципи. Четиридесет и седемте ронини бяха възхвалявани за тяхната абсолютна преданост към техния даймио.

Савидж по някакъв начин разбираше постъпките на всички тези японци, макар самият той да беше гайджин. Може би защото баща му беше постъпил като тях, като си беше пръснал черепа.

Това в никакъв случай не смекчаваше ужаса наоколо.

— Сега вече разбирам защо оръжията не са използвани — поклати глава Савидж.

Отвратен, но едновременно с това и изпълнен с уважение към тях, той си представи тяхната храброст, тяхната отчаяна решителност, вярата им в Аматарасу, по-силна от страха за собствения им живот.

Савидж се мъчеше да продължи, но нещо сякаш стягаше гърлото му и гласът му стана съвсем дрезгав:

— Те са загинали по собствено желание. Оставили са се да бъдат убити. Благородно са се отказали от живота... извършили са някакъв вид сепуку, но японската общественост ще мисли, че *твоите* врагове са ги убили.

— За *гайджин* разбираш нашата ценностна система доста добре. Не съм очаквал такова нещо от теб — каза Камичи.

— Кой ги уби? — попита Акира. — Ти ли?

— Техни побратими самураи, които на свой ред бяха убити, докато остана само тази група тук. Все пак има някаква полза от този разговор — продължи Камичи със зловещо спокоен тон. — Сега разбирам, че съм допуснал грешка.

— По дяволите, така е — съгласи се Савидж. — Тези мъже няма да умрат само заради твоята лудост.

— Не, аз имах предвид оръжията им.

— *Оръжията* ли? — попита Савидж.

— Мислех, че съм пресметнал и най-малката подробност — отвърна Камичи. — Сега разбирам, че е трябвало да ги накарам да стрелят по дърветата, за да има повече гилзи и смъртта им да изглежда

по-драматична. Това щеше да подчертае тяхната преданост и убеденост, с която са ме отбранявали, степента на тяхната жертвоготовност.

Савидж едва не натисна спусъка. Щеше да бъде толкова лесно.

„Не“ — сякаш дочу той гласа на мъртвия Греъм. — „Избягвай емоциите. Те причиняват грешки. Професионалистът трябва винаги да бъде обективен, разумен и да умее да се контролира.“

„Разумен ли?“ — мислеше си Савидж. — „Като Камичи? Неговият отворителен разум граничи с безумство!“

„Но не и твоят. Трябва да издържиш. Не забравяй задълженията си. Към мен. Към самия себе си. Към петата професия.“

„Да! Точно така!“ — реши Савидж.

Знаеше много добре, че двамата с Акира са още живи, само защото охраната на Камичи не смееше да атакува, докато техният даймио е застрашен.

Все пак той се изкушаваше да натисне спусъка, представяше си удоволствието... щеше да бъде толкова хубаво, правилно, навременно, приятно.

Изнервящо спокойният тон на Камичи го сковаваше.

— Ще се погрижа за този проблем по-късно — каза той. — Ще бъде стреляно от оръжията. Пръстите на моите последователи ще бъдат поставени на спусъка след като оръжията бъдат изпразнени, ако решат да правят експертиза. Всяка стъпка от плана ще бъде изпълнена безупречно.

— *И какво целите с всичко това?* — попита Акира.

— Разочаровате ме. Успяхте да отгатнете толкова неща, а все още не сте разбрали крайната ми благородна цел.

— Очевидно сме доста глупави — отвърна Акира.

— Кажете ни я — допълни Савидж. — Докажете колко сте умен.

— В доклада ще пише... Историята ще запомни...

— Само ни кажете — повтори Савидж.

— Тази нощ — започна Камичи гордо — ще излезе, че убийци, наети от враговете на Аматерасу, са устроили тази касапница, за да стигнат до мен... Но са се провалили. Най-преданите ми самураи са успели да ги отблъснат след като инициаторите на клането са били убити. Т.е. *вие* — един агент на ЦРУ и един на японските тайни служби. Трябваше ми някакъв инцидент, нещо драматично, дори

символично, нещо от национално значение, което да послужи като катализатор на привържениците ми, което да ги убеди и подтикне към по-решителни действия, да привлече нови членове в „Силата на Аматерасу“. Сцената на масовата сеч в този паметник на японската история и архитектура ще допринесе за значимостта на събитието.

— Пред кого? — попита Савидж.

— Скоро ще разбереш. Представете си отношението към американците, изпратили тези убийци заедно с японските корумпирани политици. Това клане ще предизвика такава омраза към тях, такава отвращение...

— Никой няма да ви повярва — каза Савидж.

— В Америка може би, но в Япония? Те ще повярват. През следващите няколко дни ходът на историята ще бъде променен, развитието на нацията ще продължи по друг път. Аз ще залича грешките от реставрацията по време на управлението на династията Мейджи. Ще върна на страната си нейната традиционна култура, пречистващото управление на шогуната Токугава. Всички чужденци ще бъдат екстрадирани, а тяхната зараза унищожена.

— Предполагам, че ти ще си великият мъж, който ще управлява шогуната — горчиво отбеляза Савидж.

— В името на императора, на когото повече няма да му се налага да се отрича от своя божествен произход.

— Толкова си откачен, че ще прекараш остатъка от живота си в изолатор.

— Най-странното е, че аз съм съгласен с него — каза Акира без да сваля пистолета си.

— *Какво?*

— Тогава *заповядай* при мен. Мога да променя плана така, че само този гайджин да умре. Ще изфабрикувам други доказателства за връзката му с японските тайни служби. Твоите достойнства ще са ми от полза.

— Да дойда при теб? Да. Бих желал сега да са други времена. Ако можеше историята да се върне — не само след войната и американската окупация, когато ни бе наложена новата конституция, а чак до реставрацията Мейджи и най-вече до времето на „Черните кораби“. Шогуната Токугава. Тогава е най-големият ни разцвет. Ако можех да живея по това време, когато сме били напълно изолирани и

сме усъвършенствали своя дух. Бих искал да нямаме нищо общо с Америка. Атомните бомби бяха модерен вариант на „Черните кораби“ на Пери. Заради тях сега се опитваме да доминираме в икономиката, а не във военната област. Жаждата за пари и за власт, изтощителната работа, която не ни оставя време за размисъл — тези пороци идват от Америка. Те рушат красотата на нашия дух. Ние вече не сме страна на боговете. Ние *забравихме* боговете.

Савидж не можеше да разбере дали Акира вярва в това, което казва или просто се опитва да отвлече вниманието на Камичи и хората му. В бъркотията той придърпа Камичи по-близо до стълбището.

— Тогава ела с мен — повтори Камичи.

— Не! Твоите действия са... — задавяше се от отвращение Акира — ... лудост. Нищо добро няма да излезе от това. Всички тези хора не трябваше да умират. Ти *изопачаваш* кодекса на честта. Ти не си месия. Ти си чудовище.

— Тогава умри заедно с този гайджин.

— Как ли не — отвърна Савидж, тласкайки Камичи надолу. — Ние изчезваме отгук.

Камичи заповяда на хората си нещо на японски.

Те застанаха мирно и се поклониха.

— *Акира, какво каза той?*

— „Вие знаете как да постъпите. Изпълнете своята клетва. Благославям ви. Поверявам ви на Аматерасу.“

— Мамка му.

Чу скърцане по стълбите под себе си и внимателно погледна надолу. Видя осем мъже с насочено оръжие.

— Хората, които изпълняваха ролята на убийците и уж си тръгнаха — поясни Камичи. — Имаха заповед да се върнат след като пристигнете. Един от моите хора се свърза с тях по радиостанцията.

— Кажи им да стоят надалеч.

— Или ще ме убиеш, така ли? Това вече няма значение. Виждаш ли, настъпи последният етап.

— *Последният етап?*

Един от новодошлите стреля по Савидж.

Той се наведе, за да избегне куршума и отклони пистолета от главата на Камичи. Отвърна на стрелбата.

Мъжът тупна на земята.

Междувременно стреля втори, коридорът се изпълни с оглушителен грохот.

Савидж продължи да натиска спусъка... отново и отново... Празните гилзи хвърчаха наоколо, падаха мъже, чуваха се писъци. До него Акира също стреляше по мъжете в коридора. Савидж чувстваше, че нещо не е наред! Куршумите улучваха все стените покрай него. Акира също стреляше и поваляше мъжете един след друг. Изведнъж, когато и последният падна мъртъв... коридорът и стълбището се напоиха с кръв, екскременти... Савидж с ужас откри какво не беше наред.

„Аз не трябваше да съм жив! Тези мъже бяха само на няколко метра.“

„Камичи се наведе, когато започна стрелбата, така че той не би могъл да ми послужи за щит.“

„След толкова изстреляни куршуми да не ни ранят нито веднъж?“

„Невъзможно!“

Той потрепери.

„Освен ако нарочно не са се целили в нас!“

„Господи, те са искали да ни накарат само ние да убиваме!“

„Те са искали да умрат! *Те са самоубийци!*“

Лудост върху лудост. Твърде много, твърде дълго. Савидж се съмняваше, че разумът му ще издържи. Искаше му се да изкреци. Чувстваше, че е на ръба на нервен срив и всеки момент ще полудее.

Гневът промени всичко.

— Камичи, ти кучи сине!

Той се извъртя към мястото, където до преди малко стоеше Камичи. Него го нямаше.

— Къде е...

— Там! — извика Акира. — Избяга нататък по коридора.

Савидж се спусна да го догони, прескачайки телата на пода.

Акира се втурна след него, псувайки на японски.

Наближавайки стаята на Камичи, изведнъж сякаш попаднаха в кадър със забавено движение. *Jamais vu* и *deja vu* се сляха в съзнанието му. „Бил съм тук и преди! Знам какво ще стане.“

Преди да успее да спре и да реагира на предчувствието си, страхотен удар умъртви нервите на ръката му и той изпусна своята

Берета. Зад него изпукаха кости, Акира изохка и пистолетът му тупна на земята.

Савидж се обърна. Сега вече кошмарът оживяваше с пълна сила.

Оказа се лице в лице с трима мъже. Мускулести. Около тридесетгодишни. Японци. Облечени с тъмни костюми.

Убийците от планинския комплекс „Медфорд Гап“. Бяха се появили от стаята срещу тази на Камичи и с мълниеносни удари бяха обезоръжили Савидж и Акира.

Изведнъж Савидж си спомни, че тогава мъжете бяха *четирима*, а не трима!

Четвъртият държеше самурайски меч, а не бокен.

Всичко стана ясно, когато Камичи излезе от стаята си с изваден меч.

— Пълен цикъл — каза той. — Началото и края. В края е началото.

Един от мъжете извади бокен. Савидж се дръпна, за да избегне удара, но беше твърде късно. Мечът удари с такава сила ръката му, че той се залепи за стената.

— Обещах ви отговор на вашите въпроси — каза Камичи.

Друг мъж посегна към Акира с бокен и едновременно с това го ритна с все сила в стомаха. Акира падна на коленете си след този двоен удар.

— Нали искахте отговори. Направих така, че да бъдат убити всички тези мъже, за да може пресата да разпространи съобщението за смелостта на хората от охраната ми. Куршумите трябваше да бъдат изстреляни от вашите пистолети. В последната ви битка с мен трябваше да останат само тези тримата, въоръжени с дървени мечове.

— А ти — простена Савидж — искаше да бъдеш с катана, не с бокен, защото ти си шогунът, героят на тази битка.

— Вече ви обясних, че търсех много сериозен инцидент, нещо толкова силно, драматично, символично, някакъв катализатор, нещо, което да поведе нацията след мен. Вие ще влезете в историята: Хората ще говорят за това дори след хиляди години — как един проклет гайджин и един изменник японец са довели тук наказателен отряд от наемници, за да ме убият. Как сте се преборили с моите храбри самураи, докато се оказало, че накрая трябва да се изправите срещу мен, само вие и аз, пистолетите срещу моя меч катана.

— И кой ще победи? — Савидж посегна към пистолета си, сграбчи го и изпищя от болка, защото последваха нови удари с бокен по главата, гърба, ръцете, краката.

„Ето, че всичко се случва отново!“

Той се почувства съвсем безпомощен.

„Всичко е било предначертано!“

„Не, не предначертано, а следначертано! Времето е върнато назад! Аз изживявам неща от миналото!“

„Не, ходът на историята не може да бъде върнат назад!“

Савидж изрева, но този път не от болка, а от най-силната ярост, която някога беше изпитвал.

— Копеле мръсно!

Савидж се претърколи, сграбчи своя пистолет, но отново последва нов удар с бокен по дясното рамо, където преди го беше улучила палката. Мускулите на ръката му останаха като парализирани и не му достигнаха силите, за да задържи оръжието си.

Болката усили неговата ярост. Той се обърна, готов да ритне следващия нападател, но онзи успя да скочи навреме и връза меча си от страната на левия му бъбрек. Изведнъж всичко се размаза пред очите му. Той отново се завъртя, без да съзнава в коя посока и се удари в стената. Един от убийците замахна към главата му и Савидж отчаяно вдигна лявата си ръка, предпочитайки да разцепят нея, а не черепа му.

Някакво петно застана между него и меча. Акира! Той пресрещна меча и отговори на удара. Явно беше успял да се вдигне на крака след унищожителния удар в стомаха. Нападателят очевидно бяха решили, че той няма да стане повече и бяха насочили цялото си внимание към Савидж.

Акира разцепи въздуха с мазолестата си длан и разби носа на убиеца. Плисна кръв.

Следващият мъж замахна към глезените на Савидж и го подкоси. Той падна. Лицето му се удари в дърво. Подът сякаш тръгна към него, после за момент престана да вижда.

Когато зрението му се възвърна, той погледна напред... главата му се замая... в агонията си видя как Акира напада Камичи.

Камичи вдигна своя меч.

„Не!“ — мислено извика Савидж. *Jamais* *vu* се превръщаше в реалност! Това, което никога не се беше случвало сега ставаше пред

очите му! Пълен цикъл. Изживяваше нещо отминало. *В края е началото.* Само че началото беше лъжа, а *това* се случваше в този непоносим момент.

Пред очите му сякаш прожектираха филм, който беше гледал многократно... той ставаше свидетел на собствения си кошмар.

Савидж изтръпна, когато Акира се нахвърли срещу Камичи.

Четвъртият убиец.

Мъжът с блестящия меч.

„Ако настоящето се беше върнало в миналото — помисли си Савидж, — беше ли то и предсказание за бъдещето?“

„Не! Акира, недей!“

Проснат на пода в непоносими мъки, Савидж се опита да фокусира погледа си. Сърцето му замря, изпълнено с надежда от това, което все пак успя да види. Акира беше сграбчил меча на третия нападател, който едва не пръсна черепа на Савидж.

Миналото, което никога не се беше случвало, *не* се повтаряше съвсем по същия начин. В съня на Савидж Акира нямаше бокен. Цикълът не беше пълен! Реалността не се съобразяваше с фалшивите спомени! Значи и бъдещето може би *нямаше* да бъде подчинено на лъжливите събития от миналото.

Камичи замахна с блестящия си меч.

Акира парира удара със своя бокен.

Камичи замахна още веднъж.

Акира отново отклони меча му.

Те се въртяха в кръг, изпитвайки се един друг, нападаха, извиваха телата си, мятаха се встрани.

Акира посегна към Камичи. В същия миг един от лежащите на пода успя да вдигне своя бокен. Хвърли го и улучи рамото на Акира, отклонявайки неговия удар.

Мечът на Камичи счупи този на Акира на две.

Савидж изпищя.

Акира отскочи назад.

Мечът на Камичи изсвистя във въздуха. Стори му се, че стоманеното острие не улучи врата на Акира.

Савидж се молеше наум. „Моля ти се, Господи! Не! Не съм видял...“

Неговият отчаян вопъл остана без отговор.

Акира изпусна меча. Главата се отдели от раменете му. Тя тупна на пода като тиква, претърколи се и спря пред Савидж.

Очите премигнаха.

Савидж не можа да запази контрол върху действията си. Шокът, който преживя, потисна болката, парализираща тялото му.

Той коленичи, после се изправи на крака, изкрещя и пристъпи към Камичи.

Камичи също изкрещя.

Защото обезглавеното тяло на Акира като по чудо продължаваше да се движи към него, посягайки към меча, който той стискаше в ръце. Някакви импулси от мозъка на Акира сякаш управляваха обезглавеното му тяло. Омразата се оказа по-силна от смъртта. Кръвта шуртеше като фонтан от врата му, струите обливаха лицето, очите, дрехите на Камичи.

Той изкрещя още по-силно. Писъкът му беше смесица от лудост и отвращение. Акира измъкна меча от ръцете на Камичи, а той отблъсна обезглавеното съпротивляващо се тяло от себе си.

Савидж вече беше прекосил коридора. Сграбчи меча от доскоро силните ръце на Акира...

... сякаш те още получаваха команди от отрязаната му глава...

... сякаш тези безжизнени пръсти познаха докосването на другаря по съдба...

... Савидж замахна с всичка сила, нададе победен вик когато острието се врязва във вътрешностите на Камичи.

Камичи изскимтя.

Плисна кръв.

Тялото му се раздели на две, горната половина падна надясно, долната...

На Савидж му причерня пред очите. Удар по главата му го повали.

С последни сили единият от телохранителите беше успял да се надигне и да хване меча в ръце.

Савидж падна до главата на Акира. Не беше в състояние да помръдне. Опита се да отвори очи и видя лицето на Акира. Изстена от болка.

„Ще ми липсваш.“

„Опитахме, приятелю.“

„Научихме отговорите.“

„Но това не е достатъчно.“

„Има още толкова да се учи.“

Някакъв последен импулс застави очите на Акира отново да премигнат. Обвити както винаги с меланхолия, но и смърт. Показаха се сълзи, без съмнение рефлекс след смъртта, но и... не, не е възможно... сякаш за сбогом.

Последното нещо, което Савидж чу преди да загуби съзнание, беше стрелба.

ЕПИЛОГ
КЛЮЧЪТ КЪМ ЗАГАДКАТА

ЗАЛОЖНИК НА СЪДБАТА

Сякаш цяла вечност беше минала откакто Савидж за първи път срещна сестрата на Рейчъл в Атина и заедно бяха посетили Партенона. Тогава Савидж беше цитирал откъс от „Озимандий“ на Шели, за да опише по-добре поуката, която можеше да бъде извлечена от тези руини.

Джойс Стоун бе разбрала този урок. „Нищо — нито богатството, нито славата или властта — нищо не се дава завинаги“ — беше казала тогава тя. Да, наистина е така. Нищо не е вечно. Бъдещето се изпречва пред миналото, интерпретира го и най-често го осмива. Историята. Фалшивите спомени. Дезинформацията. Тези въпроси заедно с продължаващите кошмарни сънища преследваха Савидж. Парадоксът на времето, неговата неумолимост, изменчивост и предателство занимаваха и измъчваха мозъка му.

След като беше разкрито масовото убийство а планинското убежище на Кунио Шираи, японските средства за масова информация заливаха своите читатели, зрители и слушатели с репортажи и хипотези в продължение на седмици. Заинтригувана и не по-малко смаяна, обществеността настояваше за най-големи подробности.

Най-голямо внимание привлече дневникът на Шираи. Както беше казал на Савидж и Акира, той имаше намерение да влезе в историята, убеден, че японците ще го помнят и след хиляди години. Естествено, той не бе и помислил да пише истината. Вместо това бе решил да подкрепи лъжите си, като се сравняваше с исторически личности, с герои от японската история, който рязко бяха повлияли на съдбата на своята страна и бяха превърнати в мит. Явно намеренията му са били дневникът да попадне в ръцете на репортерите преди или след смъртта му, така че последователите му да боготворят неговото наследство така, както ще боготворят и неговата ками.

Шираи, който се бе опитал да промени историята, бе останал сляп за поуките ѝ. Акира обаче бе прозрял истината. Той беше казал на Савидж на път за убежището на Шираи: „Ние можем да се поучим от историята, но не и да обърнем нейния ход.“ С други думи ние се

движим неизменно напред. Можем да се опираме на миналото, но настоящето — границата между тогава и сега — създава винаги нещо ново, нещо, което гарантира, че сега ще е различно от тогава.

„Не можем да се върнем назад“ — заключи тъжно Савидж, спомняйки си за невинното си безрадостно детство и за нощта, когато се самоуби баща му. „Но какво значение има всичко това за амбицията, надеждата и най-вече за любовта? Всичко ли е безсмислено и обречено на неуспех, тъй като настоящето възниква, програмирано в миналото, но на определен етап се отделя от него, а бъдещето по определение е промяна, контролирана от непредвидени обстоятелства?“

„Jamais vu. Deja vu.“

„Фалшиви спомени. Измамни видения.“

„Месеци наред живях с едно минало, което в действителност не е съществувало.“

„След това настоящето изглежда повтори това минало. Но с една разлика. Да... Акира умря. *Господи, колко ми липсва.* Неговата смърт не беше точно повторение на тази от моя кошмар. Той беше...“

„Обезглавен. Да.“

„Главата му се удари в пода, търкулна се към мен, очите премигнаха.“

„Колко много ми липсва.“

„Преди тялото му да се строполи, безжизнените му пръсти ми дадоха меча.“

„Не беше същото! Не беше точно повторение на миналото!“

„Значи все пак можем да обърнем, да променим, да преправим, да коригираме това, което е зад нас.“

„Но в нашия случай миналото беше лъжа. То никога не се е случвало. Всичко беше една гадна игра с нашата памет.“

„Не е ли с всичко така? Какво пишеше в книгата на доктор Сантизо? Споменът не е нещо, което е станало преди година, месец или ден. То е от преди секунда, а миналото преминава в настоящето, което се променя в бъдеще. Аз съм хванат като в капан от собствения си мозък, от моите моментни усещания. Миналото не може да бъде доказано. Бъдещето е загадка. Аз съществувам само в настоящия момент. Докато съм жив.“

„И така, какво са надеждата и любовта? Какво е Рейчъл? Какво е бъдещето? Ще рухнат ли мечтите ми, ще останат ли надеждите ми

напразни, ще изчезне ли любовта ми?“

„Не мисля така.“

„Защото Рейчъл знае истината. Казвала ми я е доста често.“

„Авраам повярвал в Бога.“

„По силата на абсурда.“

„Другата възможност е неприемлива. Докато действам по собствена воля...“

„... знам, че ще има мъка, злини...“

„... докато се боря...“

„... по собствена воля...“

„... въпреки болката...“

„... въпреки злините...“

„... с Божията помощ...“

„... по силата на абсурда...“

„... няма да бъде заложник на съдбата...“

СЪУЧАСТНИЧЕСТВО В ЛЪЖИТЕ

1.

Сега сънят на Савидж се беше превърнал в отвратителен двойно експониран кошмар. Акира умираше два пъти, Камичи също. Парализиран и проснат в локва кръв, той виждаше отрязаната глава на Акира, меланхолията и сълзите в очите му. Савидж извика и се опита да се изправи в леглото си.

Разбра, че нечии ръце го задържат. Някой му шепнеше нещо със спокоен глас. За момент си помисли, че е отново в хотелската стая във Филадельфия и Акира се е навел над него. Надеждата му изведнъж премина в страх. Все още замаян, той осъзна, че ако наистина е във Филадельфия, последната фатална сцена от битката с Шираи трябва да не се е случвала. Настоящото беше минало, а занапред трябваше да понася и ужаса на бъдещето.

От тези мрачни разсъждения Савидж едва не извика още веднъж. Нежните ръце и спокойният глас все така се опитваха да го успокоят. Най-сетне до съзнанието му достигна гласът на Рейчъл Той седеше на някакъв футон с превързана глава и гипсирана дясна ръка, а гръдният му кош бе бинтован. Потрепери при спомена за болницата в Харисбърг, където всъщност никога не беше лежал, за бинтовете и гипса, приковаващи здравето му тяло към леглото, за русокосия доктор, който не съществуваше.

— Не трябва да се вълнуваш. Не мърдай. Не се опитвай да ставаш — говореше му Рейчъл и внимателно го бутна назад. — Трябва да почиваш — продължи тя и се наведе да го целуне по грапавата буза. — Тук си в безопасност. Обещавам, че ще те пазя. Опитай се да се успокоиш и да заспиш отново.

Съзнанието му беше вече достатъчно прояснено, за да разбере иронията на съдбата — сега Рейчъл охраняваше *него*. Макар и смутен от този факт, той се опита да се усмихне, но не се получи, защото в главата му сякаш забиха нещо остро и от болка той затвори очи.

— Къде се намирам?

— При Таро — отвърна му Рейчъл.

Савидж изненадано я погледна.

— Двамата мъже, които останаха с вас при преследването, те донесоха тук.

— Все още не разбирам...

— Казаха, че двамата с Акира сте им наредили да ви чакат на пътя в подножието, докато вие си свършите работата горе.

Савидж кимна въпреки болките.

— След около два часа те чули изстрели. От пистолети, автоматично оръжие. Казаха, че било като на война. Малко след това две коли слезли от планината.

Савидж слушаше внимателно.

— А после? — попита той със слаб глас.

— Трябва да пазиш силите си. Ще ти разкажа всичко. Жаден ли си? Искаш ли нещо за пиене?

— Да — промълви той с пресъхнали устни.

Тя взе чаша вода, постави в нея сламка и я поднесе към устата му. Той едва преглъщаше, но не се отказа от водата.

— Двамата решили да проверят.

Савидж отново затвори очи.

— Спи ли ти се? Тогава да поговорим по-късно за това.

— Не. Аз искам... Трябва да знам.

— Решили, че мъжете от колата са стреляли и трябва да проверят какво става. Поели риска да отидат догоре с мотоциклетите, защото пеша щели много да се забавят. Скрили ги, когато наближили върха и се промъкнали през гората. Видели огромна сграда или по-точно различни по стил причудливи постройки, съединени в едно. Това ми напомни за вашето описание на планинския комплекс „Медфорд Гап“ — тя спря за миг и после продължи. — Цялата поляна била осеяна с трупове.

Савидж се намръщи при спомена за това.

— След малко колите се върнали. Мъжете влезли обратно в сградата. Учениците на Таро ги изчакали и после внимателно ги последвали. Намерили още тела.

— Да — потвърди Савидж. — Бяха толкова много. Навсякъде.

— Чули още изстрели. На горните етажи. Не знаели какво ги очаква. Били само двама, затова трябвало много да внимават. Докато стигнат до третия етаж там вече също приличало на касапница — Рейчъл прехапа устни, но продължи. — Намерили Акира обезглавен, а Шираи с разполовено тяло. Трима мъже с дървени мечове тъкмо се канели да ти пръснат черепа. Учениците на Таро грабнали от пода пистолети и ги застреляли преди да успеят да те убият.

Главата му се замая. Той отчаяно се бореше да не загуби съзнание. Искаше да научи останалото.

— Все още не си ми казала как се озовах тук.

— Един от учениците на Таро отишъл с мотоциклета до селото, където сте им казали да оставят колата. Той ви качил двамата с Акира, а другият ви последвал с мотоциклета. Таро им нареди да се върнат за другия мотоциклет и да наредят трупове така, че все едно някои от хората на Шираи са искали да го убият, а останалите са го защитавали. Ако се съди по вестниците, властите са повярвали на измамата, макар че никой не може да обясни защо част от хората на Шираи са се разбунтували. Савидж почувства, че губи съзнание.

— Таро се погрижи за раните ти. Щеше да бъде прекалено рисковано да те заведе в болница. Но ако не се беше събудил, щях да настоявам да те заведем на лекар.

С последни сили Савидж хвана ръката ѝ.

— Нали няма да ме напуснеш?

— Никога.

Той усети, че потъва.

Потопи се отново в своя кошмар, по-точно в двата кошмара, които се наслаждаха един върху друг.

2.

Когато се събуди, Рейчъл седеше отново до него и държеше ръката му.

— Жаден ли си?

— Не само жаден, но и гладен.

— Трябва да те оставя за момент. Един човек иска да те види.

Савидж очакваше да влезе Таро, но вместо това той видя Еко. По лицето ѝ се четеше мъката по Чури, но очите ѝ блестяха от радост, че може да бъде полезна. Тя носеше поднос с чаша чай и купичка с бульон.

Рейчъл застана до нея. Те си размениха погледи, които бяха многозначителни от думите. С жест Рейчъл покани Еко да седне и да помогне на Савидж за бульона. После тя поднесе чашата с чая до устата му.

— Значи хората на Таро накрая те спасиха — обърна се той към Еко, но изведнъж си спомни, че тя не знае английски.

Рейчъл му обясни как е станало:

— Докато вие бяхте в планината, учениците на Таро успяха да я освободят.

— Акира щеше толкова да се зарадва — той не можа веднага да продължи, защото в главата му отново нахлуха спомени, — щеше да им бъде безкрайно благодарен. Господи, как ми липсва. Още не мога да повярвам... Тя знае ли, че е мъртъв?

— Да. Еко приготви тялото му за погребалния обред.

— Бих искал да мога да ѝ кажа колко съжалявам.

— Мисля, че те разбира. Тя също съжалява за случилото се с *теб* и за твоята скръб.

— Аригато — благодари той просълзен и докосна ръката на Еко. Тя се поклони.

— Учениците на Таро са довели един човек — каза Рейчъл.

— Какво? Кой е той?

— Много е завързано. Когато си възвърнеш силите ще разбереш сам.

— Вече съм достатъчно здрав — той направи опит да седне.

— Сигурен ли си?

— Ще ми помогнеш ли да стана? Твърде много въпроси не получиха отговор. Ако правилно се досещам... Моля те, Рейчъл, помогни ми.

Рейчъл и Еко го изправиха на крака. Те го придържаха от двете страни. Така тримата се отправиха към плъзгащата се врата.

Светлината подразни очите му. Бяха влезли в стая, където около ниска масичка бяха наредени множество възглавнички направо на пода. Таро седеше с кръстосани крака от едната страна, а от другата...

Савидж се вторачи в добре облечения около петдесетгодишен рус мъж, когото той познаваше като Филип Хейли.

Сега той беше уморен, небръснат, със смачкан костюм, горното копче на ризата му беше разкопчано.

Ръцете му трепереха дори по-силно, отколкото тези на Савидж.

— А-а — промълви Савидж. — И този кръг се затваря. Кой сте вие?

— Познавате ме като...

— Филип Хейли. Присъствате в сънищата ми от несъществуващия планински комплекс „Медфорд Гап“. Вие ме преследвахте в храма „Мейджи“. Камичи-Шираи ми каза, че вие сте моята свръзка, че двамата работим за ЦРУ. Отговорете ми! *Кой сте вие, по дяволите?*

Раздразнението почти изтощи Савидж. Той се олюля. Рейчъл му помогна да се овладее.

— Ако си спомняте, по-добре е да не използваме истинските си имена от съображения за сигурност, Дойл.

— Не ме наричай така, копеле мръсно. Дойл може да е истинското ми име, но аз не се представям с него.

— Добре, ще те наричам Роджър Форсайт, тъй като това е псевдонимът ти в управлението.

— Не, да върви по дяволите. Ще ме наричаш с другото ми име, което използвах докато работех за Грем. Кажи го!

— Савидж.

— Съвсем правилно. Повярвай ми, точно така се чувствам. Освирепял съм. Какво се е случило с мен? За Бога, кой направи това с мозъка ми?

Хейли разкопча и второто копче на ризата си с треперещи ръце.

— Нямам право да ти разкрия всичко.

— Грешис. Имаш най-голямото право да ми го кажеш. Имаш моето разрешение. В противен случай ще ти счупя гадните ръце и крака, и... — Савидж посегна към ножа на масичката — Не, може първо да ти отрежа пръстите, после...

Хейли пребледня. Той патетично вдигна ръце.

— Добре. Така да бъде. За Бога, Савидж, успокой се. Знам колко си преживял. Знам, че си разстроен...

— Разстроен, а? Кучи син. Ще ми се да те убия! Говори! Разкажи ми *всичко!* Без да спиращ!

— Всичко се дължи на едно погрешно изчисление. Започна с... Може би не си запознат... В армията се работеше върху нещо, което те нарекоха „Хапчета за смелост“.

— *Какво?*

— Проблемът е, че независимо от добрата подготовка, войникът винаги се страхува по време на сражение. Искам да кажа, че това е естествено. Когато някой стреля по теб, мозъкът ти изпраща сигнал за бедствие до надбъбречната жлеза и ти започваш да изпитваш страх. Започваш да трепериш и искаш да избягаш. Това е биологичен инстинкт. Може би някой с твоя опит от SEAL да успее да потисне този рефлекс. Но обикновеният войник страда от синдрома „битка или бягство“. Ако той избяга, играта свършва. Така че в армията бяха решили да изпробват разни химикали. Ако на войника се даде хапче преди сражение, химикалът трябваше да прекрати подаването на сигнал за бедствие, който ускорява образуването на адреналин. Войникът не изпитва никакви чувства и се сражава смело. За Бога, сражава се. Работата е там, че при изпитанията всичко било наред. Но след това стресът се отразявал на войниците много зле. Започвали да страдат от нервно разстройство. Ставали безполезни. Преследвали ги натрапчиви спомени.

— Да. Преследвани от спомени. Много добре си го представям. Аз съм експерт по тази част — каза той, като насочи ножа към Хейли.

— Помолих те да запазиш спокойствие. *Разказвам ти всичко подред.*

— Продължавай тогава!

— И така в армията решиха, че хапчетата действат много добре. Оставаше въпросът с паметта. Решиха, че могат да разрешат двата

проблема едновременно. Искаха да облекчат агонията на ветераните от Виетнам, които не можеха да се преборят със спомените си за преживените там ужаси. В същото време искаха да гарантират, че хапчето за смелост ще действа безотказно, ако бъде заличен споменът за преживяното по време на сражението.

— С помощта на психохирургията — каза Савидж с дрезгав глас.

— Да. Точно така. Но някой се сети, че така ще се получи бяло петно в съзнанието им, нещо като вакуум в спомените. Винаги ще имат чувството, че нещо важно им се е случило, а те не могат да си го припомнят. Това объркване ще се отрази в крайна сметка на готовността им да се бият. Така че защо да не опитат... след като хирурзите са налице... да намерят начин да *вмъкнат* някакви спомени, нещо *несъществуващо*, но приятно и успокояващо. Лекарства в комбинация с филми и електроди направиха този номер.

— Да, номер — въздъхна Савидж.

— След това някой се сети, че фалшивите спомени могат и да не са толкова приятни. Защо да не се присадят такива спомени, които да мотивират пациента да прави това, което ние искаме, да го програмираме...

— Да, разбирам какво искаш да кажеш. А сега ми разкажи за самия *мен*. Как бях въввлечен?

— Японците ни нападнаха в Пърл Харбър. Но ние се справихме с тях. Бихме ги. Смачкахме ги. Два пъти. После седем години ги учихме да не воюват повече с нас. Но те все още го правят! Не с военни действия. С финансови средства! Те купуват страната ни. Те налагат стоките си на нашите пазари. Те притежават банките ни. Те контролират търговския дефицит. Те са виновни за нашите дългове.

Мъдрото лице на Таро почервения от гняв. Той беше дълбоко обиден.

— Хайде, давай по същество — подкани Савидж Хейли.

— Една група в ЦРУ... Не, много е сложно за обяснение. Една група от съмишленици решихме да променим ситуацията. Ние знаехме за Шираи, който се опитваше да върне предишното *status quo* в Япония. По това време се разразиха скандали за подкупи, политиците се проваляха, падаха лидерите на различни партии. Един министър-председател, след него още един. Системата беше на ръба на провала. Шираи искаше да я укрепя, да използва влиянието си, за да

контролира събитията. Но той имаше нужда от някакъв инцидент, някакъв символ, катализатор на гнева, нещо толкова ужасно, че да привлече достатъчно привърженици, за да обедини нацията и да постигне целите си. Вътре в страната, не навън. Искаше да отхвърли останалия свят. Япония да остане сама за себе си. Моята група в ЦРУ харесваше тази идея.

— И вие решихте да му помогнете.

— Да. Целите на Шираи съвпадаха с нашите. Ако Япония се затвореше в себе си, нашата страна щеше да спечели от това. Щяхме да оправим търговския си дефицит, щяхме да намалим и дори може би да приключим с дълговете. Да стабилизираме бюджета. Господи, какви чудесни възможности се откриваха!

— Не знаехте ли, че Шираи е луд?

— Всичко е толкова относително. Предпочитахме да го наричаме идеалист.

Савидж изпсува.

— ЦРУ отскоро наблюдаваше Шираи. Един от неговите подчинени беше наш агент. Той ни докладваше всичко за Шираи, а ние го снабдявахме с информация за скандали, в които бяха замесени политици и чиновници. Това помагаше на Шираи в опитите му да дискредитира управляващите в Япония. Естествено, той не знаеше нищо за нас. После ние изчакахме да видим дали нашите инвестиции ще се възвърнат.

— Не виждам каква връзка има всичко това с мен.

— Страхувам се, че има — отвърна Хейли и избърса потта от челото си. — Наскоро разбрах, че някои от членовете на нашата група са формирали втора група. Ние бяхме доста консервативни и се гордеехме с това, но онези другите... Те бяха по-различни... Те решили, че трябва да се стигне докрай. Защо да не дадат шанс на Шираи и да му помогнат с някой инцидент, толкова сензационен, че да получи най-сетне подкрепата, от която се нуждаеше? Намислили да изпратят убиец, който да премахне заплахата за Америка в лицето на Шираи. Например някой оперативен работник от ЦРУ. Опитът трябвало да се провали и човекът съответно да умре. Шираи трябвало да открие връзката му с управлението. Япония щяла да бъде вбесена. Според тях стотици хиляди, дори милиони демонстранти щели да

излязат по улиците след този опит за покушение, инспириран от Америка.

— Тези, които са измислили всичко това, са били не по-малко луди от Шираи. И какво щеше да спечели Америка, ако Япония се настрои срещу нас?

— Не разбираш ли? Ако Япония ни отхвърли, ако връзките между нашите страни прекъснат, вносът от Япония ще спре. Ние ще спечелим икономическата война — поясни Хейли.

— Да, а ако после Япония се свържеше с Китай и Съветите?

— Нямахше да стане така. Защото Япония не се разбира с Китай и Съветите. Шираи щеше да обърне антиамериканските настроения в универсални срещу всички чужденци и ние щяхме да си върнем всички пазари.

Савидж поклати глава.

— Абсолютна лудост.

— Отцепниците в групата ни поръчали на нашия агент да внуши тази идея на Шираи и той я харесал. Представяте ли си — той така и не разбра, че са замесени американци. Тук вече се намесваш ти. Законно или не, едно е да кажеш на оперативен работник, че трябва да убие някого, но съвсем различно е да го накараш да се самоубие. Никой няма да го направи. Те имаха нужда от човек, който да не знае какво се иска от него, дори да не знае, че работи за ЦРУ и някой само да го контролира, а после да се оттегли.

— Значи ти си бил този, който е трябвало да ме контролира.

По челото на Хейли отново изби пот.

— Завербувахме те, когато работеше в SEAL. През осемдесет и трета ти беше недоволен от американското нашествие в Гренада. Казваше, че то било политически немотивирано и безсмислено. Приятелите ти командоси загинали, за да може президентът — бивша кинозвезда — да повдигне акциите си. Беше започнал да пиеш. Приказваше по баровете. После се сби със своя най-добър приятел.

— Мак.

— Да. И той беше част от плана. Беше се заклел да мълчи. Двамата изпотрошихте бара. Мак публично се закле, че ако те види още веднъж, ще те убие. Ти напусна SEAL и стана телохранител.

— Обучен от Греъм.

— Да. Той също влизаше в плана. Никой не би заподозрял, че работиш за нас. Всеки по-влиятелен клиент беше същевременно и източник на информация. Човек като теб имаше достъп до различни тайни. Информацията, която получавахме, ни помогна да притиснем доста влиятелни личности.

Савидж пребледня и се обърна към Рейчъл:

— Ти предположи, че това не е изключено. Помниш ли? След като убиха Мак. Тогава не исках да повярвам. — Той погледна към Хейли и продължи: — Значи през всичките тези години аз съм бил — думите заседнаха в гърлото му — предател.

— Е, не се обвинявай толкова строго. Спаси толкова хора. Ти си талантлив телохранител.

— Това не променя нещата. Спечелвал съм доверието на клиентите си и после съм ги предавал — изпъшка Савидж.

— Не всички. Само *някои* от тях. Трябва да ми вярваш, Савидж. Те *заслужаваха* да бъдат предадени.

Савидж се вторачи в ножа. Той едва не посегна към Хейли.

— Значи ти си казал на отцепниците за мен.

— Да, миналото ти беше безупречно. Уменията ти много подходящи. Имаше и още един много важен детайл, свързан с произхода ти.

— Какъв детайл?

— За малко ще трябва да спрем, Савидж.

— Каж ми! *Какъв детайл?*

— Не, първо трябва да се споразумеем. Не ти разказвам всичко това за удоволствие. Момчетата, които ме докараха тук, по-скоро ще ме убият, отколкото да ме пуснат да си вървя. Цената, която ще трябва да платиш, за да научиш всичко, е моята свобода. Знам, че държиш на честта. Затова искам думата ти, искам да *се закълнеш*, че, ако ти кажа всичко, ще изляза жив оттук. Само искам да знаеш, че се отнася за баща ти.

Савидж стисна ножа толкова силно, че пръстите му побеляха.

— Какво знаеш за баща ми?

— Няма да ти хареса много.

— Той се самоуби! Ако това искаш да ми кажеш, аз вече го знам!

— Да, самоуби се. Въпросът е защо?

— Баща ми е бил един от организаторите на нашествието в Залива на свинете в Куба. Когато всичко се провали, държавата имаше нужда от изкупителна жертва. Баща ми... Господ да го благослови... Той прие вината върху себе си и се оттегли. Но по-нататък той нямаше цел в живота. Започна да пие. Накрая си пръсна черепа.

— И да, и не.

— *За какво говориш?*

— Не сме се споразумели. Искам да се измъкна оттук. Продавам истината за баща ти срещу моя живот.

— Истината? Баща ми е мъртъв! Каква друга истина може да има?

— Много неща ще разбереш, ако се измъкна.

— А ако не искам нищо да знам? Ако те убия още сега...

— После ще съжаляваш. Винаги си искал да знаеш. Ще бъда откровен с теб. Истината е потресаваща. Точно затова ще поискаш да я научиш.

— Ти... — той с ужас си спомни вечерта на самоубийството, кърпата около главата на баща си. — Имаш думата ми.

— Не само твоята. Искам и думата на този мъж. С него нямаме споразумение. В края на краищата аз съм гайджин. Съмнявам се, че той ще уважи твоята дума. Мисля, че няма да изпитва угризения, ако ме убие.

Савидж се обърна бавно, погледна сбръчканото лице на японеца.

— Таро-сенсей... — Савидж не можеше да намери подходящи думи, — моля ви за една услуга. Акира ми обясни значението на подобна молба. Аз ще ви бъда безкрайно задължен. До гроб. Приемам тази обвързаност. Моля ви... с цялото ми уважение към вас... да запазите живота на този човек, ако ми каже всичко.

Таро обмисляше отговора си.

— Моля ви за това в името на дружбата ми с Акира.

Таро се намръщи, погледна Савидж, после Хейли и накрая отново Савидж.

— Заради Акира? — попита японецът. — Хай — произнесе той и се поклони.

— Добре, Хейли, споразумяхме се. Имаш думата ни.

Хейли все още се колебаеше.

— Твърде дълго съм работил за ЦРУ. Не съм свикнал да работя на доверие.

— Кажи ми!

— Добре. Ще ви се доверя. Баща ти се самоуби, но причините не са тези, които си мислиш.

— Какво?

— Баща ти беше на разположение на ЦРУ в опитите за убийство на Кастро. Той направи много, но накрая всичко се провали. Кастро разбра намеренията ни. Той предупреди Щатите да го оставят на мира. Баща ти продължи да действа по поръчка на ЦРУ, разбира се. На Кастро му писна и по всяка вероятност той организира убийството на Кенеди в Далас. Баща ти се самоуби от мъка. Чувстваше се отговорен за смъртта на президента.

— Господи — промълви Савидж и политна назад.

Рейчъл го подхвана и го задържа.

— Казах ти, че няма да ти хареса. Това е истината и сега очаквам да изпълниш обещанието си.

— Нали ти дадох дума — с усилие произнесе Савидж. — Ще си тръгнеш жив оттук.

— Точно затова ти беше идеалният човек за убийството на Шираи. Какъвто бащата, такъв и синът. Шираи можеше не само да обвини САЩ за покушението срещу живота му, но и да го свърже с убийството на Кенеди и опитите за елиминиране на Кастро. Да, ти беше идеален и всичко, което се искаше, беше да заличим определени спомени от паметта ти и да имплантираме онзи ужасен кошмар, така че да тръгнеш по следите на Шираи.

— А Акира? Него защо го въвлякохте?

— Шираи искаше да компрометира не само Америка, но и японските държавници. Така че защо да не използваме още един оперативен работник с подобна съдба. Ако и двамата мислите, че другият е мъртъв, а после откриете, че не е така, ще поискате да разберете причините за вашия кошмарен сън. Някои неща можеха да бъдат предвидени — че ще тръгнете да търсите „Медфорд Гап“ и ще разберете, че той не съществува; че ще търсите болницата в Харисбърг, където сте лежали и т.н. и т.н. Неизбежно щяхте да видите Шираи, защото той имаше доста публични изяви. Щяхте да разберете, че това е

Главния, когото сте видели обезглавен, да се втурнете след него, за да го разпитате за вашия кошмар.

— Но някои неща *не биха могли* да бъдат предвидени. Например решението ми да отида във Вирджиния и да говоря с Мак.

— Точно така. След като бяхте обработени... това между другото се случи в Япония, в имението на Шираи... преди да ви поставят гипса, на една от коронките ви беше вградено миниатюрно предавателче. Благодарение на него хората на Шираи винаги знаеха къде се намирате.

— Пътуването до Вирджиния не влизаше в плановете ви.

— Да. Хората на Шираи се изплашиха, че Мак ще ти каже прекалено много и ти ще възвърнеш истинските си спомени. Наложих се да го убият.

— Опитаха се да хванат и Рейчъл, която също не влизаше в плана.

— Точно така е за съжаление.

— А хората, които смятах, че са родителите ми?

— Онези в Балтимор ли? Само манекени от витрина. Това беше поредната илюзия. Отцепниците искаха на всяка цена да ви накарат да тръгнете след Шираи. По-лесно щеше да бъде да ви упоят и да ви откарат в Япония, в имението на Шираи и да ви убият там — все едно, че хората от охраната са ви убили. Но нямаше да е толкова убедително. Вие с Акира трябваше да оставите следи — в Гърция, във Франция, в Америка и най-вече в Япония. Трябваше да останат доказателства — печатите в паспортите, разговорите с шофьорите на таксита, хотелиерите, имиграционните служители — които да показват твърдото ви желание да убиете Шираи.

— А смъртта на Греъм? — попита Савидж.

— Ние нямаме нищо общо с това. След като той уреди ангажиментите ви в имението на Пападрополис, Шираи реши, че трябва да го премахне. Направиха го така, че да изглежда като самоубийство.

— Значи Греъм е знаел какво прави, изпращайки ни в Миконос. В крайна сметка той е предпочел да остане верен на ЦРУ, а не на нас.

— Задаваш прекалено много въпроси. Не копей толкова дълбоко. Той ти беше приятел. Но същевременно беше и професионалист. Подчиняваше се на своите господари. Защо смяташ, че пътуваше

непрекъснато до Мериленд и Масачузетс при теб и Акира? Той ви обичаше. Но обичаше и професията си — не тази на персонален защитник, а на агент от тайните служби, на разузнавач.

На Савидж му се зави свят и той се наклони към Рейчъл, която отново го подхвана.

— Да, прав си. Задавам твърде много въпроси. Все пак искам да попитам още нещо.

— Добре. Но нали се разбрахме. С това приключваме и си тръгвам.

— Искам да знам какво се опитваше да направиш в храма „Мейджи“? Да ме спреш или да ме накараш да продължа?

— По дяволите, исках да те спра. Планът излезе извън контрол.

— А какво ще ми кажеш за...

— Вече стават два въпроса повече. *Не ми казвай, че няма да спазиш уговорката ни.*

— Приключвам. Кой се вмъкна в дома на Акира и се опита да ни убие?

— Човече, знаеш отговора не по-зле от мен.

— Не. Аз знам, че си ти. Ти си наредил да ни убият! Защото *планът се е провалил!* Защото си разбрал какво искат да направят тези негодници отцепниците! Искал си да го предотвратиш! Затова си решил, че трябва да умрем! След като опитът ти не успя, ти ни проследи в храма „Мейджи“, за да го направиш там. *Ти си мой враг също толкова, колкото и тези мръсници!* Разликата е, че някога ти се доверявах! Очевидно си ми бил приятел!

— Знаеш ли, Савидж, работата и приятелството... понякога...

Гневът надви слабостта, яростта — болката. Всяка частица от тялото му се стегна колкото може. Савидж вдигна здравата си ръка и изпита страхотно желание да цапардоса Хейли по лицето.

Стисна зъби. Носът на Хейли изпука. Потече кръв.

Той се дръпна назад и изрева от болка.

— Трябваше да те пречукам! — Савидж го сграбчи и го дръпна към себе си.

— Ти даде дума — успя да произнесе Хейли с подутите си устни и счупени зъби.

— Да — потвърди Таро. — И аз също. Поиска ми услуга. Задължен си ми до гроб. Трябва да се подчиниш — измъкна той ножа

от ръката на Савидж. — Иначе думата ти няма да значи нищо. Ще погубиш своята чест.

Савидж не беше на себе си от ярост.

— Все пак нещо трябва да има значение. Изчезвай оттук! Веднага! Преди да съм променил решението си. Защото заради теб приятелят ми е мъртъв!

Хейли се затича към плъзгащата се врата, като държеше лицето си с ръце.

— Добре направи — каза Таро.

— Тогава защо се чувствам така идиотски?

— Защото мислиш, че може да те преследва.

— Да прави каквото ще. Вече съм по-добре.

— Като за гайджин си доста благороден.

— А *ти*? Още не сме приключили с теб. Отказвам да вярвам, че ти не си знаел...

— ... че Акира работи за тайните служби ли? Да, знаех — кимна възрастният мъж.

— *Знаел* си какво иска да направи Шираи! *Знаел* си, че ние с Акира е трябвало да умрем!

— За Япония.

— *Гири* — каза Савидж. — Благодарни на Бога за това, че съм дал дума. За тържественото обещание, което направих. Заклех се, че ако оставиш този негодник да си тръгне, ще ти бъда задължен до гроб. Иначе...

— Ще се опиташ да ме убиеш, така ли? — подсмихна се Таро.

— Да — отвърна Савидж. Изпълнен с гняв до краен предел, той натисна сънната артерия на Таро и насочи ножа си към нея. — Проблемът ти е, че си прекалено надменен. Дори и един гайджин може да бъде...

— ... равностоен съперник. Савидж-сан, моите почитания.

— Даваш ли дума, че няма да има други обвинения? *Гири*?

— Да. *Гири*. В името на приятелството, лоялността, поетите задължения. В какво друго ни остава да вярваме?

— В любовта — отвърна Савидж и остави ножа. — Какво направихте с тялото на Акира?

— Наредих да се кремира. Урната с праха му е в стаята ми. Японските тайни служби няма как да не узнаят за смъртта му.

Разследването ще е ужасно. За всички нас.

— Може ли да взема урната? След като погребението трябва да се извърши тайно, ние с Еко знаем какво да правим с праха му.

Таро внимателно го изучаваше.

Накрая се поклони.

ПРАЗНИК В ПАМЕТ НА МЪРТВИТЕ

Още преди Акира да ги заведе в Япония, той им беше разказвал за обичаите на своя народ, чиито предци имаха божествен произход. Беше им споменал и за ритуала, познат като Празник на фенерите или както го наричаха още — В памет на мъртвите. В продължение на три дни през лятото японците изпълняваха традиционен шинтоистки ритуал — с кадене на тамян, молитви, специални ястия те изразяваха своята почит към мъртвите. Някой би казал дори, че ги обожествяват.

Макар да беше вече есен, Савидж реши да спазят този ритуал. Сигурно Акира нямаше да се възпротиви, че не го правят когато трябва. След три дни добросъвестно изпълнение на всичко необходимо според обичая, Савидж и Рейчъл се прегърнаха в градината зад къщата на Акира.

Нощта бе настъпила и тъмнината ги заобикаляше отвсякъде.

Само една светлинка осветяваше лицата им.

Савидж бе пуснал книжен фенер в езерцето. Целия предобед той беше изпомпвал водата от него, за да го изчисти от кръвта на убийците, която го оскверняваше. После го бе напълнил, след което отново го бе изпразнил.

Пак го бе напълнил.

И отново изпразнил.

После го бе почистил, решен да го освободи от осквернението.

Когато най-сетне остана доволен, че ритуалът няма да се опорочи, той запали книжния фенер.

— Господи, колко ми липсва — каза Савидж.

— И на мен също — добави Рейчъл.

— Имаше толкова тъжни очи.

— Да, защото принадлежеше на други времена.

— Времената на „Черните кораби“. Акира беше самурай. Той тачеше времената, когато Америка още не бе корумпирала неговата нация. Знаеш ли — обърна се той към Рейчъл и я целуна, — преди да умре, той ме нарече... — Савидж се задави от нахлулата в душата му

мъка. Избърса сълзите си и продължи: — Той ме нарече... О, господи...

— Кажи ми.

— Нарече ме свой приятел.

— Да, той *беше* твой приятел.

— Можеш ли да си представиш колко усилия му струваше това? През целия си живот бе мразил американците. Заради Хирошима и Нагасаки. Заради залива Йокохама. „Черните кораби“ на Пери. Той живееше в друг свят. Когато Япония е била непоковарена според него.

— Тя винаги си е била неопетнена — отвърна Рейчъл. — И винаги ще бъде. Заради такива като Акира... ако той е типичен японец... неговата нация е велика. Тя знае какво е чест.

— Но той е мъртъв.

— Да, заради честта.

Савидж я целуна и каза:

— Мисля за Америка. За нашата Гражданска война. Преди войната Югът е бил някакъв мит. Огромните имения на земевладелците. Техният начин на живот.

— С изключение на робите.

— Да, точно това имам предвид. Понякога, за някои хора митът прикрива грозотата и се превръща в единствена реалност.

— Нещо като дезинформация, така ли?

— Да, като спомените. Но спомените са лъжа. Боже мой, след всичко това вече знам нещо със сигурност. Само *настоящото* има значение.

Фенерът се разгоря по-силно.

— А не и любовта? Не и бъдещето?

— Не смея да се надявам.

— Но не и миналото?

— Акира *не би харесал* миналото. Шогуната Токугава. От всичко, което научих, мисля, че са били като фашистите. Една потисническа система за контрол — от шогуна към даймио, самурая и т.н. Акира отчаяно би копнял за настоящето.

— А *ти* за какво копнееш? — попита Рейчъл.

— За теб.

Фенерът се разгоря още по-силно, после пламъците започнаха да намаляват.

— В Гърция след като те спасихме, аз попитах Акира дали иска да бъдем приятели... Тогава той отхвърли подобна възможност.

— Заради миналото си. Заради онова, което ви бяха сторили. При това ти си...

— Гайджин.

— Но ти го обичаше — каза Рейчъл. — Трябва ли да ревнувам?

— Не — отговори Савидж. — Тази любов беше различна.

— Аз не мога ли да я заместя?

— Не — въздъхна Савидж. — Ти си нещо друго. Ти си единствена. Винаги ще те обожавам.

— Наистина ли?

— Знам какво ще ми кажеш.

— Много си въобразяваш — намръщи се Рейчъл.

— „Авраам повярвал по силата на абсурда.“

— Да, наистина позна — усмихна се тя.

— А сега какво ще правим? — попита Савидж. — Макар че Хейли не го спомена, *мъжът* ти е част от всичко това.

— Какво? — попита Рейчъл премаляла.

— Да не мислиш, че случайно бяхме изпратени двамата с Акира в Миконос? Трябваше да се срещнем при опита да те спася. Япония за самата Япония. Това е чудесно. Но Япония има нужда от нефт. Това означава кораби. Мисля, че мъжът ти е сключил сделка за тези кораби. Ето защо двамата бяхме изпратени на острова. Било е много удобно, защото мъжът ти е участвал в конспирацията.

— Значи той ме е биел и изнасилвал по политически причини?

— Мисля, че го е правил...

— О, господи.

— ... за удоволствие. Нещо като награда между другата работа.

— Значи така...

— Знаеш ли...

— Какво? — попита Рейчъл.

— Ще се наложи да го убия. В противен случай... той ще продължи да ни преследва.

Рейчъл гневно поклати глава.

— Какво има? — попита Савидж.

— Не, стига толкова убийства. Прекалено много станаха!

— Той е много горд.

— Ние да не би да не сме?

— Тогава какво ще правим?

— Ти спомена един залив.

— Където бих искал...

— Да правиш любов с мен, познах ли?

— Всъщност искам още сега.

— Независимо от мъката ти? — попита тя.

— Не, точно заради нея. Като честване на живота. Това е всичко, което имаме. Не миналото, нито пък бъдещето. Открих, че миналото ми е лъжа. Все пак предпочитам лъжата пред истината. А бъдещето...

— Вярата.

— Тя е абсурд.

— Но на мен ми харесва.

— А на мен ти ми харесваш — отвърна Савидж.

Фенерът угасна.

— Ще те помня, Акира, твоята ками, във вятър и дъжд — промълви Савидж.

Те се обърнаха и видяха Еко, която им се поклони.

На свой ред Савидж и Рейчъл също се поклониха.

Погледнаха към градината, посипана с пясък и грижливо заравнена в стила на дзенбудизма. Тя беше създавана от бащата на Акира в продължение на години, после Акира се бе стремил да я поддържа доколкото може след смъртта му.

Савидж се бе постарал да възстанови градината в предишния ѝ вид след посегателството на убийците. Той се помъчи да се усмихне, но очите му останаха тъжни като на Акира.

Прахът му бе разпръснат.

Между пясъка.

Беше останал сам сред природата.

— Знам... сигурен съм, че е намерил спокойствие.

— А ние? — попита Рейчъл.

— Ще се ожениш ли за мен?

— Господи, Савидж, та аз съм омъжена и онзи негодник ме преследва.

— Повярвай ми. Не ни трябва никаква официална церемония. Нещо съвсем лично. Само ти и аз.

— Веднага ли?

— Да, веднага — отвърна той и я целуна. — Обещавам да те обичам, уважавам и да се грижа за теб.

— Звучи прекрасно.

— И още едно последно обещание — той отново я целуна.

— Какво е то?

— Да те защитавам.

Издание:

Дейвид Морел. Петата професия

Американска, първо издание

Редактор: Красимира Маврова

Художник: Борис Драголов, 1994 г.

ИК „Кронос“ 1994 г.

ISBN: 954-8516-07-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.